

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

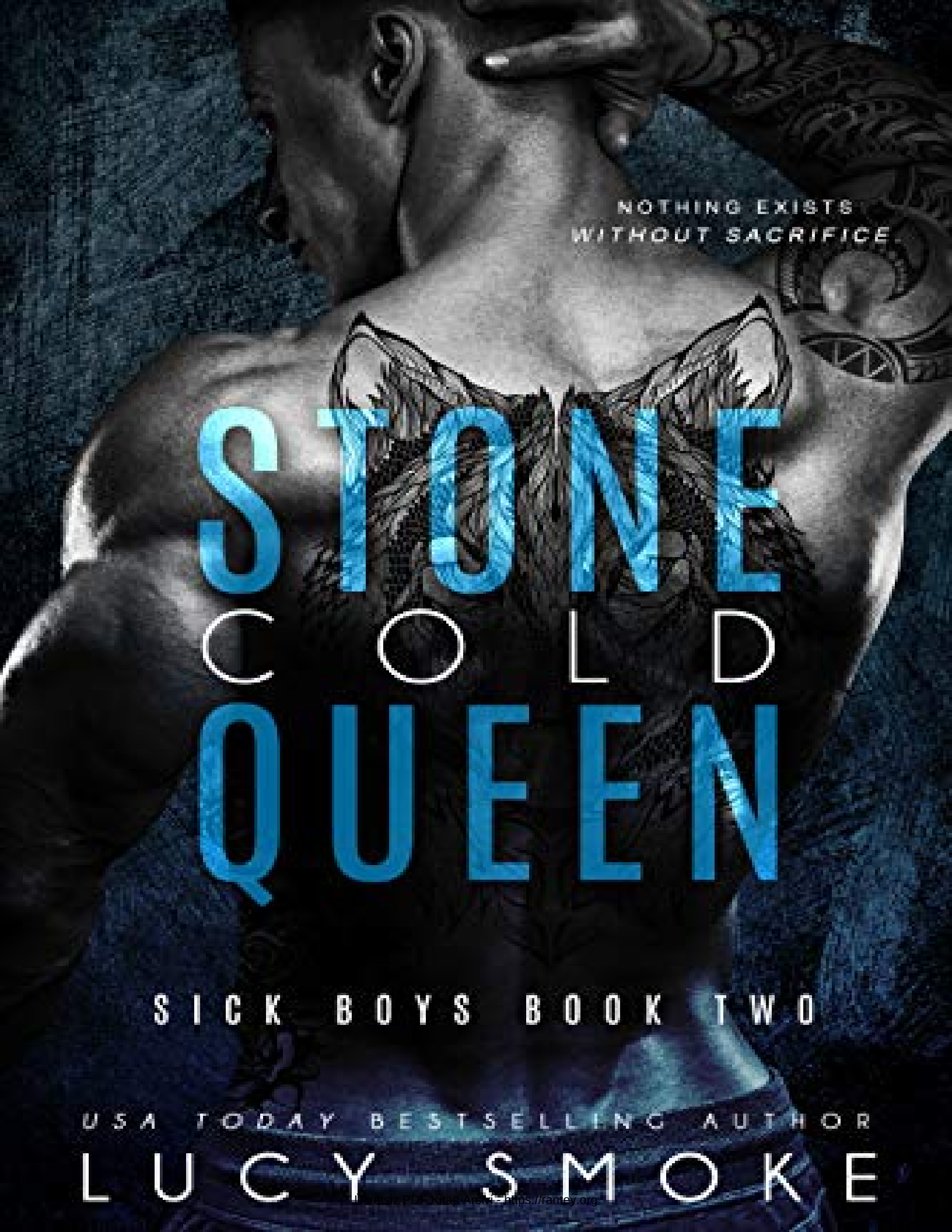
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NOTHING EXISTS
WITHOUT SACRIFICE

STONE C O L D QUEEN

SICK BOYS BOOK TWO

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LUCY SMOKE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

TAŞ SOĞUK KRALİÇE

HASTA ÇOCUKLAR KİTAP 2

LUCY SMOKE

Copyright © 2021 by Lucy Smoke LLC

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Editör Heather Long ve Your Editing Lounge Kapak

Tasarımı: Black Widows Designs'dan Dee Garcia

Düzeltilme Kelly Allenby

Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Önsöz __

1. Dekan
2. Avalon
3. Dekan
4. Avalon
5. Avalon
6. Dekan
7. Avalon
8. Avalon
9. Avalon
10. Dekan
11. Avalon
12. Dekan
13. Avalon
14. Avalon
15. Avalon
16. Avalon
17. Dekan
18. Avalon
19. Dekan
20. Avalon
21. Dekan
22. Avalon
23. Avalon
24. Dekan
25. Avalon
26. Avalon
27. Avalon
28. Dekan

29. [Avalon](#)
30. [Dekan](#)
31. [Avalon](#)
32. [Avalon](#)
33. [Avalon](#)
34. [Dekan](#)
35. [Avalon](#)
36. [Avalon](#)
37. [Dekan](#)
38. [Avalon](#)
39. [Avalon](#)
40. [Avalon](#)
41. [Dekan](#)
42. [Avalon](#)
43. [Dekan](#)
44. [Avalon](#)
45. [Dekan](#)
46. [Avalon](#)
47. [Avalon](#)
48. [Deka](#)

[n Sonsözü](#)

[OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Ayrıca Lucy Smoke / Lucinda Dark](#)

Sence ben
Dışarıdan bir kraliçe gibi mi?
Sizi temin ederim ki
İÇ
Ben bütün krallığım.

Lauren Eden, *Krallık*

PROLOGUE

AVALON

KALBİM yavaş ama emin adımlarla beni mutlak deliliğe sürükleyen tekrarlayan bir gümbürtüyle atıyor. Ter derimi kaplıyor. Adam odanın içinde adım adım ilerlerken ve maskesini metal bir sehpanın üzerine bırakırken hareketlerini takip ediyorum. Sonra daha önce göğsüne sardığı çantayı yere bırakıyor. Çanta gürültüyle masaya çarpıyor ve bana içinde bazı ağır aletler olduğunu söylüyor. Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı düşünmeye çalışıyorum ama aklıma hemen hiçbir şey gelmiyor. Aklıma gelen tek şey bir soru:

Dean hangi cehennemde?

"Güçlü bir insan olduğunuzu düşünüyor musunuz Bayan Manning?" diye soruyor adam.

Masadan uzaklaşıp bana doğru yürürken, kalçalarının üzerine çöküp çizmesinden bir bıçak çıkarırken bedenim sarsılıyor. "Güçlü mü?" Tekrarlıyorum, içimden bir çıkış yolu bulmaya çalışsam da ses tonumun sabit kalmasına şükrediyorum. "Bilmiyorum. Bu kelimeyi nasıl tanımladığınıza bağlı."

Bacaklarımdaki ve kollarımdaki bağları kesip bıçağı botuna geri koyuyor. Beni ayağa kaldırırken elleri bileklerime yapışıyor. Beni tutmasına rağmen neredeyse yere düşüyordum -bacaklarım o kadar uzun süredir bağlıydı ki, içlerindeki sinirlere ikinci his geri dönmeye başladığında, acı içinde dişlerimi sıkıyorum. Bunu fırsat bilip beni sandalyelerden birine götürüyor, kollarımı arkadan çekip hızlı hareketlerle yeniden bağlıyor.

"İlginç," diye yorumluyor geri çekilip bana bakarken. "Çoğu insan bana evet ya da hayır cevabı veriyor."

"Ben çoğu insan değilim," diye cevap veriyorum.

Gözleri üzerimde geziniyor, sadece tahmin edebileceğim bir şeyi arıyor. "Pekâlâ o zaman," diye devam ediyor. "Korkak bir insan olduğunu düşünüyor musun?"

Bu çok daha kolay bir cevap. "Hayır."

Korku, güçsüzlüğün varlığından başka bir şey değildir. Bu kadarının doğru olduğunu biliyordum. Yine de adam hızlı cevabıma karşılık vermedi. Başka bir tuhaf soruyla bile. Bunun yerine, metal masasına doğru geri çekildi ve devasa kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmadan önce masaya yaslandı.

Nazi psikopatlarının poster çocuğu gibi görünüyor. Sarı saçlı. Mavi gözler. Yakışıklı bir şekilde kesilmiş bir çene ve sadece orada burada küçük yara izleri. Bana baktığında çekinmiyorum. Ben de ona bakıyorum. Onu izliyor ve kendi bakışlarımla ona meydan okuyorum.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sorar.

. "Öyle olsaydı, sence burada olur ?" "Soruya cevap ver."

"Hayır, salak. Kim olduğunu ve ne istediğini bilmiyorum." İlki doğru, kim olduğunu bilmiyorum. Ancak ikincisi düpedüz yalan. Ne istediğini biliyorum. Neden burada olduğumu biliyorum. Lanet maskesini neden çıkardığını da biliyorum çünkü buradan canlı çıkmama izin vermeyi planlamıyor. "Yirmi soru oynamayı bitirdik mi?"

Kıkırdıyor ve bu ses beni rahatlatmıyor. Aslında tam tersi. Eğlenceli sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Bir soru daha, Avalon." Adımı söyleme şeklinden nefret ediyorum. Sesinin tonundan nefret ediyorum ve kendimi bu sandalyeye bağlı ve planladığı her neyse onu beklerken bu kadar güçsüz hissetmekten nefret ediyorum.

Gözlerimi kapatsam ve o sessiz, titreşimli kıkırdamayı gerçekten dinlesem, ilk başta tamamen normal gelebilir. Doğrudan ona bakmıyor olsaydım ve muhtemelen arkasındaki masada duran küçük alet kemerinde sakladığı işkence aletlerini bilmiyor olsaydım, onun normal olduğunu bile düşünebilirdim. Ama işkence aletleri, çorak oda ve durum olmasaydı bile, sanırım onun ne olduğunu anlayabilirdim. Ses tonunda, gözlerinde daha derin bir şey var. Dünyadaki en rahat, en umursamaz insanın bile durup dikkatini çekecek bir şey.

Belki de sezgidir. İçgüdüsel bir his. Hayvani içgüdülerin en iyisi bana bu adamın normal olmadığını söylüyor. Her ne gördüyse. ne yaptıysa. Ne kadar kanlı ya da lanetleyici olursa olsun, bundan zevk aldı. Ve bana her ne yapmayı planlıyorsa, o da aynı şeyi hissedecek.

Kollarını açıp masadan doğrulurken başım geriye düşüyor ve tam önümde durana kadar oturduğum yere doğru yürüyor. Bir elini sandalyenin arkasına omurgama dayıyor ve gözlerindeki çeşitli mavi tonlarının tek tek beneklerini görebildiğim kadar yakınımaya eğiliyor.

İşte o zaman görüyorum, onun bakışlarını diğerlerinden ayıran tuhaflığı. Onlarda duygu yok. Brax, Abel ya da Dean'de bile -kırılma noktalarında olduklarında- orada bir şey var. Bir vahşilik. Bir kötülük. Bir his. Bu adamın gözlerinde bunların hiçbirini görmüyorum. Gördüğüm şey sadece... hiçbir şey. Duygu yok. Mutluluk yok. Neşe yok. Pişmanlık yok.

"Son soru," diyor. Gözlerine bakıyorum ve kalp atışlarımı sakinleşmeye zorluyorum, nefesimi tutarak beklerken kendi sorularımı ve düşüncelerimi bastırıyorum.

"Benden korkuyor musun?" diye sorar.

Belki de öyle olmalıyım. Kalbimin kulaklarımda çarpmadığını ve aklımdan milyonlarca düşüncenin geçmediğini söylemek yalan olur. Onun beni sinirlendirmediğini, bağlanmaktan, kısıtlanmaktan ve karşı koyamamaktan hoşlandığımı söylemek yalan olur. Ama ondan korkuyor muyum?

Gülüyorum. "Çok şirin," diyorum. "Kendini korkutucu sanıyorsun." Kafatasım sırtımla aynı hizaya kadar daha da geriye yaslanıyorum. "Sana kötü bir haberim var, korkutucu olanı gördüm ve sen bana hiç benzemiyorsun."

Gülümsemesi genişler. "Şimdiye kadar duyduğum en iyi cevap," diyor. "Ve sanırım seninle ilgili ilk soruma da cevap veriyor."

"Öyle mi?" Soruyorum.

Başını sallıyor. "Umarım güçlüsünüzdür Bayan Manning, çünkü size yapmayı planladığım şey için güçlü olmanız gerekecek."

1
DEAN

12 yaşımda.

"Ölümün neye benzediğini biliyor ?" Sorunun kendisi rastgele görünebilir, ancak babamdan geldiğinde hiçbir şeyin gerçekten rastgele olmadığını öğrendim. Nicholas Carter her sözünü ve eylemini dikkatle planlayan, düşünen ve bunları bir amaç doğrultusunda uygulayan bir adamdır. Onun için her şey bir yarıştıdır.

"Hayır efendim," diyorum, onu dikkatle izleyerek.

"Yakında öldüreceksin," diyor kesin bir ifadeyle, öldürmüş, tekrar öldürecek ve bu beceriyi tek oğluna aktaracağını bilen bir adamın güveniyle. Benim için.

Devasa masasının karşısındaki koltukta rahatsız bir şekilde kayıyorum. Neredeyse on üç yaşımdayım ama bu şey bana hâlâ devasa görünüyor. Sanki başında oturan kral olmasa bile geride kalan dev, önsezili bir varlık gibi.

"Ölüm korkunç bir olaydır," diye devam ediyor babam. "Sizin filmlerinizdeki ve video oyunlarınızdaki gibi değil." Sanki normal insanların sevdiği şeylerden zevk alamayacak kadar meşgulmüş ya da belki de insanlıktan çıkmış gibi, bu tür şeylerin -filmlerin ve video oyunlarının- önüne hep "sizin" kelimesini koyar. Çünkü o normal değil ve sanki bu hatırlatmanın beynime kazınana kadar tekrarlanması gerekiyormuş gibi aslında demek istediği benim de normal olmadığım. Ben de onun gibiyim.

"Ölüm asla öfkeyle gerçekleştirilmemesi gereken bir eylemdir, anlıyor musunuz?"

"Evet, efendim," diyorum ama . Öldüreceğim ama bunun için kızmamalı mıyım? Tek kızdığım şey bu değilken. Bunun için Brax ve Abel ile geçireceğim zamanı kaçırdığım için kızgınım. Hiç evde olmadığı için kızgınım ve evde olduğunda da aptalca şeyler hakkında aptalca dersler için ofisine çekiliyorum. Annemin her zaman sarhoş olmasına ve sarhoş olmadığı zamanlarda da daha kötü olmasına kızgınım. Tek kızdığım şey bu ve bu bile beni daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramıyor.

Nicholas Carter bana bakıyor ve bir an için saçma otomatik cevabımı yüzüme vuracağını düşünüyorum ama beni şaşırtıyor. Yapmadı. Onun yerine masasındaki sandalyeden kalkıp odanın diğer tarafına doğru yürüdü. Özel içki dolabının -evde annemin bile dokunmaya cesaret edemediği tek dolabın- düğmelerini çeviriyor ve turuncu-kahverengi sıvıyla dolu cam bir sürahi çıkarıyor. Kendine bir bardak dolduruyor ve dikkatlice dolaba geri yerleştiriyor, dönmeden önce dolabı kapatıyor, kendisi için doldurduğu küçük miktarı tutuyor - aksi takdirde devasa bardakta sadece bir inç kadar - üst kısmına bakarken sıvıyı daireler çizerek sallıyor.

"Can almak çok kişisel bir şeydir Dean," diyor sessizce. "Bunu anlamamı istiyorum." Nedenini sormak istiyorum. Neden bir şeyi anlamak zorundayım? Öldürmemi istiyorsa bunu söylemeli. Medya bunun yanlış olduğunu söylüyor ama... insanlar her zaman ölüyor, değil mi? Kimin öldürdüğünün ne önemi var? Ve neden ben olmak zorundayım?

"Bir adam duygularına -öfke, kin, üzüntü- güvendiğinde öldürmeyi daha kolay bulur. Bunlar koltuk değnekleridir." Kaşlarımı çatıyorum, ne demek istediğinden pek emin değilim. "Duygular sizi insan tutar. Seni topraklarlar." Bardağı, sıvı kenarından taşmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıp kadar eğiyor. Gözlerim açılıyor ve elinin olduğu yerle yüzü arasında gidip geliyor. "Ama eğer dökülmelerine izin verirsen..."

Tek bir damlacık düşüyor ve halıya çarpıyor, beyaza karşı kahverengi bir leke. Ayağa fırlayıp geri kalanını dökmesini engelleme dürtüsüne direniyorum. Nedenini bilmiyorum. Bu otomatik bir şey - ofisinde her şey bembeyaz, tertemiz. Hiçbir şey yerinde değil. Bir nokta hariç. Harap olmuş, lekeli görmekten nefret ediyorum. Ensem kaşınıyor.

Babam başını kaldırıp beni izlerken bardağı çeviriyor ve kalanı ayaklarının dibindeki zemini ıslatana kadar yere dökülüyor. "Eğer duygularının -seni arzularına ve kaprislerine bağlayan bağların- seni kontrol etmesine izin verirsen," diye devam ediyor dökmeyi bitirirken. "O zaman bağlanırsınız. Bağlandığınızda, savunmasız hale gelirsiniz. Duygular

yardımcı olurlar, ama aynı zamanda engel de olabilirler. Unutmayın, duygularınızı ve bağılıklarınızı siz kontrol edersiniz. Onların sizi kontrol etmesine asla izin vermeyin."

"Peki ya Brax ve Abel?" Elimde değil. Özellikle de bir hayat dersi verdiğini düşündüğü bu gibi anlarda -her zaman uzun bir süre uzakta kaldıktan ve eve puro ve yorgunluk kokusuyla döndükten sonra- sözünü kesmemden nefret eder. Bir şeyini kaybettiği hissinden kurtulamıyorum ve beni çok yaklaşmamam için uyarıyor, böylece ben de kaybetmeyeceğim. Ancak bunun ne olduğunu asla söylemeyeceğini biliyorum.

Ekler, önemsedığım şeyler... Çok fazla yok. Video oyunları ve hatta annem olmadan da yaşayabilirim - zaten her zaman yanımda değil. Ama Braxton ve Abel? Onlarsız yaşayamam. Onlar benim kardeşlerim.

Babam boş bardağı içki dolabının altındaki tezgâhın kenarına bırakıyor ve kusursuz iş ayakkabılarının altındaki ıslak lekenin üzerinden geçiyor. Beni izliyor ve o yaklaştıkça hiçbir şey söylemeden sırtımı sandalyeye yaslıyorum. Önümde çömeliyor ve bana *sertçe* bakıyor, sanki kafamın içini, hatta belki de geleceğimi görmeye çalışıyor.

"Çapalar," diye cevaplıyor
sessizce. "Çapa mı?" Kafam
karışmış bir şekilde
tekrarlıyorum.

Başını sallıyor. "Dayanak noktalarının olması iyidir," diyor bana, elleri kalçalarının üzerinde sallanırken. "Yapıyı ayakta tutmak için çitlerdeki direkler gibi." Uzanıyor ve kısa bir an için bana dokunacağını düşünüyorum. Dilimi ısıyorum ve tamamen hareketsiz duruyorum. Sanırım *dokunmasını istemiyorum*. Neden bilmiyorum ama içimden bir bana dokunursa tıpkı halı gibi lekeli ve kirli olacağımı söylüyor.

Öyle bir şey olmadı. Bunun yerine, tekrar ayağa kalkarken elini bırakıyor. "Bu çapalara sahip olsanız da," diyor, birisi ofisinin kapısını çalarken başka tarafa bakarak, "her zaman kendi gücünüze sahip emin olmalısınız. Kendi başınıza ayakta durabilmelisiniz. Onlar olmadan. Ve her zaman, her zaman, onların asla çürümediğinden emin olmalısınız."

"Çürük mü?"

Nicholas Carter ofisinin kapısına yönelirken bana bakıyor ve kapıyı açmadan hemen önce o kadar alçak bir sesle konuşuyor ki neredeyse duyamıyorum. "Evet," diyor. "Çapalarınızın çürümeye başlamasına izin verirseniz, zayıflarlar ve bu dünyada zayıfların başına tek bir şey gelir." Başını kaldırıyor ve benimkiyle aynı renkteki gözleri bakışlarımla buluşuyor. "Zayıflar yok edilir."

2
AVALON

Günümüz...

Kan dişlerimin ön sırasını kaplıyor, bakırımsı ve keskin bir tadı var. Eğilip kanla karışık bir tomar tükürüğü tükürürken dişlerimi gösteriyorum. Kırmızı çıkacak kadar çok tükürük var. Ellerimdeki kemikler acıyor. Bacaklarımdaki kemikler de ağrımaya başladı. Yüzümdeki kaslar çok fazla darbe aldığı için ağrıyor. Ne yazık ki rakibim için henüz tatmin olduğumu söyleyemem.

Açlıktan ölmek üzere olan iki sırtlan gibi birbirimizin etrafında dönüyoruz. Yine de benim için dövüşün getireceklerinden başka bir ödül yok. O bunu para için yapıyor, ben de bu gece o piçin yüzünü görmeden uyuyabilmek için yapıyorum. Sadece birimiz kazanacak -onun için bir başka talihsizlik- çünkü biliyorum ki bu ben olacağım.

Sanki içimden geçenleri hissetmiş gibi, önümdeki kızıl saçlı öne atılıyor ve tüm vücudunu ortama doğru fırlatıyor. Dövüş ringini çevreleyen kafese çarparken kolları belimi sarıyor. Bağırışlar etrafımızda yankılanıyor ve olması gerekenden çok daha uzakta duyuluyor. Gerçi kafayı bulunca böyle oluyor. Dünyanın geri kalanı kayboluyor ve ringde sadece ben ve tehlike var. Ben ve iblisler.

Dirseğimi kızın sırtına indiriyorum ve tepki olarak homurdandığını duyuyorum ama bırakmıyor. Tekrar yapıyorum ve yine homurdanıyor, ama hala bir şey yok. Bunun yerine başının arkasını kavriyorum ve dizimi yüzüne doğru çekerken onu sabit tutuyorum. Burnunun diz kapağıma çarpması tatlı bir

Kulaklarımda senfoni. Küfür ediyor ve sonunda serbest bırakılıyorum. Yine de ona toparlanma şansı vermiyorum çünkü ayrılık partim gelmiş gibi görünüyor.

Sinirimden yumruğumu hatunun suratına bir, iki ve üç kez indiriyorum. Yere düşmesine yetecek kadar sert. İnsanlar kafese vuruyor, esnek metali takırdatarak ne yapmam gerektiğini dikte etmeye çalışıyorlar. Tekrar yumrukla. Hayır, tekmele. Boynunu bir dal gibi kır. Birini burada ve şimdi öldürmemi isteyecek kadar kana susamışlar mı gerçekten?

Hayır, ne kadar istesem de bu hatun ölümü hak etmiyor. Çünkü iki hafta önce bir şey öğrendim; ölümün kolay dağıtıldığını ve bir kez dağıtıldıktan sonra geri alınamayacağını öğrendim. Ben de bunun hayalini kuruyorum. Roger Murphy'yi tekrar tekrar öldürmeyi hayal ediyorum. Yapabileceğim her şekilde. Beynine sıkıttığım bir kurşun işe yaramıştı ama o zamandan beri hasta zihnim bu işi yapabileceğim başka yollar buldu. Daha da kötüsü, öldürdüğüm için değil ama sonunu getiremediğim için pişmanım. Onu parçalara ayırırken çığlıklarını ve ağlamasını duyamadım, sonunda hak ettiği cezayı verene kadar yalvarmasını bekledim.

Başka biri üzerinde tekrar deneme arzusunu bastırmak zor, ama rakibime yaklaştığımda ve onun yerden kalkma mücadelesinde -parmakları bizi kalabalıktan ayıran çitin yuvalarına kilitleniyor- yapabilmeyi ne kadar çok istediğimi fark ediyorum. Bunun yerine onu boğazından yakalayıp çitlere doğru fırlatırken karnına bir yumruk indiriyorum. Vücudu öne doğru kasıldığında, öksürürken dudaklarının arasından tükürükler uçuştığında, parmak eklemlerimi şakağına vuruyorum ve bir ışık gibi sönüyor. Keşke uyku bana da bu kadar kolay gelseydi.

Kafesin kapısı açıldığında bir adım geri atıyorum ve işte orada, kollarını kocaman göğsünün üzerinde kavuşturmuş bekliyor. Bir zamanlar yaladığım, dokunduğum ve o beni unutana kadar becerirken sürtündüğüm bir göğüs. Şimdi ise tek yapmak istediğim onu geri itmek ve yatakhane dönmek. Dışarı çıkarken yorgunluk omuzlarıma çöküyor. Biri elime bir tomar banknot tutuşturuyor. Faturaları, kızı almak için kafese giren adama uzatıyorum.

"Al," dedim. "Bunu ona benden ver. Ona iyi bir dövüş olduğunu söyle."

Gözleri ama bir bana bir de ona kıymıdaması için homurdanan adama bakıyor ve parayı alıp geride bıraktığım baygın hatuna doğru kayarak geri dönüyor. Biri bana bir havlu uzattı ve ben de havluyu üzerimde bir santim kalınlığında hissedilen ter ve kanın en kötüsünü temizlemek için kullandım.

Dean'in soğuk bakışlarını atlatıp çıkışa yöneldiğimde derimi yüzüyorlar. Normalde insanlar bu hafta buraya geldiğim her gece olduğu gibi kazananları alkışlar ya da sırtlarını sıvazlarlar ama bu gece bunu yapmamaları şaşırtıcı değil. Şöhreti olmasa bile Dean şu anda bazı cesur izleyicileri bile korkutacak kadar ürkütücü görünüyor.

Çıkışa yöneldim ve kendimi ılık bahar havasına bıraktım. Ter derime ve hızla kuruyor. Çok uzakta olmayan Dean'in iki arkadaşını görüyorum, tanıdık kırmızı bir Mustang'in gövdesine yaslanmışlar. Brax elini kaldırıp el sallıyor. Nefesimi tutup yanlarına gidiyorum.

"Pekâlâ," diyorum oraya vardığımda, arkamda otoriter bir iblis gibi gezinen ve saldıracığı anı bekleyen adama dönerek. "Ne söyleyeceksen söyle."

Dean tereddüt etmez. "Sana artık bu boku yapmayacağını söylediğimizi sanıyordum."

"Belki." Saçlarımı çıkarıp omuzlarımda kabartırken omuz silkiyorum, donuk tırnaklarımla ne kadar sıkıştığının geride bıraktığı acıya hafifçe masaj yapıyorum. "Bana söylediğin şeyi yapmam konusunda hiçbir şey söylemedi ama." Brax'ı işaret ediyorum. "Sıradaki."

"Bunda bir sorun görmüyorum," diye itiraf ediyor. Hafifçe şaşıracak masajıma ara veriyorum. Sonra bir anda her şeyi mahvediyor. "Ama yanında bizden biri olsaydı daha rahat hissederdik."

Kaşlarımı çattım. "Lanet olası bir bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

"Söylediğimiz bu değil," diye araya giriyor Abel.

"Hayır mı?" Ona dönüyorum. "O zaman lütfen açıkla, çünkü üçünüz -daha doğrusu özellikle biriniz-" Durup Dean'e ters ters bakıyorum ama o sadece kollarını göğsünde kavuşturup ters ters bakıyor. Özür dilemeden. "Beni korumalar gibi takip etmek istiyorsunuz. Ben yokum. Birbirimizle hiçbir ilgimiz yok, bu yüzden benim oyum üçünüzün de beni rahat bırakmanızdan yana."

Bana uzatılan havluyla terimi silmeyi bitiriyorum ve dönüp yanından geçerken havluyu Dean'in suratına fırlatıyorum. İki saniye geçmeden eli koluma dolanıyor ve beni kısa bir süre yukarı çekiyor. Sinsi bir duygu zihnimi bulandırıyor. Bir bıçağın diğer her şeyi kesip kalbime saplanan ucu gibi, hareketlerimi kontrol ediyor. Kolumu tuttuğu yerden çekerek dönüyorum ve duruyorum. Sadece duruyorum.

Bir sonraki eylemim yüzünü un ufak etmek olacaktı ve orada öylece durmama rağmen -saniyeler geçtikçe- bu arzumu bastıramıyorum.

Ama o his burada yetkili değil. Ben sorumluyum. Bu yüzden parmaklarım la Dean' in burnunu kırmak istesem de kendimi kontrol ediyorum ve geri çekiliyorum.

"Ava..." Dean orada öylece durup dikkatli bir ifadeyle beni izlerken ilk konuşan Abel oluyor. Sanki biliyor, sanki anlıyormuş gibi. Siktir et onu. Son birkaç haftadır içimde su yüzüne çıkan sapkın arzuların farkında olsun ya da olmasın, artık şeytanlarım üzerinde hiçbir hakkı yok. Onlar benim.

Brax nazikçe Dean' in omzuna dokunup onu Abel da Dean' in etrafında kayıyor. Canavarlarımızı idare etme konusunda en yetenekli görünen ikisinin onlar olması ve beni neredeyse hiç tanımamaları beni şaşırtıyor. "Ava, arkadaşın olarak, sanırım-"

"Arkadaş mı?" Nefes alıp damarlarımda yüzen gerilimi serbest bırakırken, kaslarımı sıkı sıkı tutarak onu bir homurtuyla durduruyorum. "Biz arkadaş falan değiliz Abel. Ben senin kontrol edemediğin kızım. Kendine dostum demen sana düşmanım olmandan daha fazla hak vermiyor."

"Biz senin düşmanın değiliz." Bu Brax' tan.

Başımı kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaştım. "Siz de benim mttefikim değilsiniz." "Düşman. Dostlar. Müttefikler. Hiç fark etmez," diye hırılıyor Dean.

Ya hayal kırıklığı ya da fke. Söz konusu o olduğunda artık bir şey söyleyemiyorum.

"Dean." Abel' in uyarısı ses tonunda açıkça görülüyor ama koca adamı tanıdığım için gülümsüyorum. Evet, o uyarıları dinlemez.

Dean Brax' tan uzaklaşıyor ve bana doğru yürüyor. "Benden uzaklaşabileceğini sanıyorsan aklını kaırmışsın Ava."

Başımı arkaya yatırıp omuzlarımda ve boynumda sallanmasına izin verirken ona sırtıtıyorum, söyleyeceğim şeyin onu kesinlikle biliyorum. "Bana deli de o zaman, çünkü bana sahip değilsin Dean Carter. Her şeyi berbat eden sensin. Ben değil. Aletini içime sokmana izin vermem, sahiplik iddiasında bulunabileceğin anlamına gelmez."

Abel aramıza özellikle Dean' in ileri hareketini durdurmak için elini kaldırarak, "Biraz nefes alalım," diye küfrediyor. Abel bana bakıyor. "Senin için endişeleniyoruz, lanet olsun. Anlıyoruz. Kötü şeyler oldu ama sen hiçbir şeyi kabul etmedin. Terapi yok. Hastane yok. Hiçbir bok yok. ağrılarımıza cevap vermiyorsun." Sinirli bir şekilde nefes alıp veriyor uzanıp beyaz sarı saçlarının tepesinden bir tutam tutup içeri çekiyor

Bakışları benden yere, Dean'e ve tekrar geri dönerken hayal kırıklığı.

"Sence bir hastane bir şey yapabilir miydi?" Tartışıyorum. Ellerim kenetleniyor, anılardan nefret ediyorum. Test yaptırdım, tamamen aptal değildim. Kampüs kliniğinde tek durakta. Bu pisliklerin *her şeyi* bildiğini düşünürsek, temiz olduğumu bilmeleri gerekirdi. Başka bir şey bilmeme gerek yoktu. Başka bir şey bilmek *istemiordum*. "Bitti. Bitti. Ben hayatıma devam ettim. Sen de aynısını yapmalısın."

Beni delip geçen bir bakış atıyor. Mideme ekşi, iğrenç bir his giriyor ve dövüşten kalan ter daha önce kurumuş olsa da ensemden yeni bir tabaka hissediyorum. Bu bakıştan nefret ediyorum. Çok şey biliyor. Üçü *de* çok şey biliyor. Çok yakınlar. Düşünmeden bir adım geri atıyorum ve Dean'in gözleri aç bir canavar gibi hareketi takip ediyor. Üst dudağı geriye kıvrılıyor.

"Avalon..." Abel bakışlarını üzerimde sabit tutuyor.

"Ne bilmek istiyorsun lan?" Talep ediyorum. Derimin altında küçük ateş karıncaları dans ediyor. Orada değiller -gerçekte değiller- ama onları kendi bedenim kadar gerçekmiş gibi hissediyorum. Sanki yüzlerce zehirli ısırık etime batıyormuş gibi hissediyorum. "İyi olup olmadığımı bilmek ister misin? İyi miyim? İyiyim amina koyayım. Hayatta kaldım. Roger-Murphy gibi boktan bir uyuşturucu satıcısının bana ulaşmasına izin verecek kadar zayıf değilim."

"Avalon, biz-"

Bitirmesine izin vermedim. Duymak istemiyorum. "Ne değilsin?" Talep ediyorum. "Bunu düşünmüyor musun? Saçmalık. Düşündüğünü biliyorsun. Hepiniz öylesiniz." Acımasız bakışlarımla üçünü de kuşatıyorum. "Eğer bana yalan söyleyecekseniz, en azından inandırıcı olsun."

Son iki haftadır tek düşündüğüm, tek hayalini kurabildiğim şey o lanet geceydi, ama düşündükleri için değil. Roger'ın beni annemin karavanının boktan vinyl mutfak zemininde becerdiğini hatırlamıyorum. Hatırlıyorum ama hatırlamıyorum. Anlamsız bir bulanıklık. Işıklar, hisler, kusmuk. Hatırladığım bu kadar. Ve garip bir şekilde, beni başka bir şeyin etkilediği gibi etkilemiyor.

Onun ölümü. Roger'ın benim ellerimde öldürülmesi. Tek renkli net detaylarla hatırladığım şey bu. Dean'in silahının namlusunu alına dayadığımda yüzündeki her seğirmeyi ve sonra

parmağımla tetiği çektiğimi hatırlıyorum. Gerçek zamanlı olarak, bu anı kalçalarımı sıkılaştırıyor ve nefesim biraz daha hızlanırken yüzüm kızarıyor. Ve bu... bana yaptığı şey bu. Eğer daha berbat olabileceğimi düşündüysem, Roger'ı öldürmek bunu kanıtlıyor.

"Şu anda ne düşünüyorsun Ava?" Dean'in sesi beni düşüncelerimden çekip ve sarsılıyor, Abel'in onun ilerlemesine izin vermek için bir adım geri attığını fark ediyorum.

Kaşlarımı çatıyorum, o ilerlerken kalçalarımı daha da sert bir şekilde birbirine bastırıyorum. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

Abel ve Brax uzaklaşıyor - orada olduklarını, ikimizi izlediklerini biliyorum, ama zihnim artık onların varlığını kaydetmiyor. Neden onunla hep böyle oluyor? Bana dokunmuyor bile ama bakışlarının fırçasını, ilgisini fiziksel bir okşayış gibi hissedebiliyorum. Ve bundan ne kadar nefret etsem de, itiraf etmesem de hoşuma gidiyor. Daha fazlasını istiyorum.

"Lanet olsun değil," diye homurdanıyor.

Bir nefes çekiyorum, gece havasını içime çekiyorum, onun kokusunu alabildiğim gerçeğini hem seviyor hem de nefret ediyorum. Konuşurken dilim uyuşmuş gibi hissediyorum. Yalanlarla zehirlendikleri düşünüldüğünde, kelimelerimin nasıl çıktığı tam bir muamma. "Artık seni hiç ilgilendirmiyorum," diyorum. "Her ne idiysek -beni kullanmaya çalıştığın her ne boktan şeyse- bitti. Biz bittik. Ben senin kız arkadaşın değilim. Arkadaşın bile değilim. Eğer en yakın olduğumuz şey düşmansak, öyle olsun, ama benim durduğum yerden, birbirimiz için bir hiçiz. Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum."

"Saçmalık!" diye bağılıyor ve kapılardan geçip arabalarına doğru ilerleyen depodaki birkaç kişinin dikkatini çekiyor. Sıçrayıp iri gözlerle bize bakıyorlar, ama kim olduğunu görür görmez başları aşağı eğiliyor ve aceleyle yollarına devam ediyorlar.

Bana doğru uzanıyor ve içimi bir soğukluk kaplıyor. "Yerinde olsam çok dikkatli olurum Dean," diyerek onu durduruyorum. Kara toprak zengini gözleri yüzümden elinin havada asılı durduğu yere doğru kayıyor. "Bana dokunursan ne kadar deli olabileceğimi öğrenebilirsin."

Belki başka biri korku hisseder. Belki de korkmalıyım ama korkmuyorum. Dean'in bana zarar veremeyeceğini düşündüğüm için değil. Hayır. Sadece birinin denemesi artık umurumda olmadığı için. Acıya dayanabilirim. Tecavüz. Zarar. İşkence. Olur böyle şeyler. *Oldu*. Şimdi bana başka ne ulaşabilir?

Yine de bu, derisinden bir parça koparmadan denemesine izin vereceğim anlamına gelmiyor.

"Büyük bir hata yapıyorsun Ava." Dean elini yana bırakıyor ama gözlerini yüzümden ayırmıyor. Dikkatle, çok çok dikkatle, göğsü benimkine bir kıl kadar yaklaşıp bana doğru adım atıyor. Bana tekrar uzanmıyor. Temasa bile izin vermiyor. Tıpkı onu uyardığım gibi. Dokunmadan olan yakınlık, teninin benimkine değmesinden neredeyse daha kötü. Sesi sadece benim duyabileceğim şekilde alçalıyor. "Ne istersen söyleyebilirsin. O güzel küçük yalanları kusabilirsin. İhtiyacın olduğu sürece kendini kandırabilirsin. Ama ikimiz de gerçeği biliyoruz."

Cevap vermem biraz zaman alıyor. "Hangi gerçek bu?" diye soruyorum.

Elini kaldırdığında bedenim donup kalıyor ve neredeyse siyah olan saçlarımdan tek bir tutamı iki parmağının arasına alırken beni dikkatle izliyor. Ucu dolgun, erkeksi götürüp bastırırken tenime dokunmamaya dikkat ediyor. ", " diye fısıldıyor. "Her pis dakikasını, sikimin amındaki her santimini sevdin bebeğim. Ve tekrar istediğini biliyorum. Zamana ihtiyacın var, bunu anlıyorum ve beni öldürse de bekleyeceğim. Ama hata yapma, Avalon. Sen benimsin. Olanlar ne olursa olsun, hiçbir şey bunu değiştiremez."

Zihnimi onunla, onun yakınlığıyla, onun tehditkâr varlığıyla dolu. Bu bile beni tahrik ediyor. Roger Murphy'yi öldürme düşüncesinden daha fazla olmasa da külotumu nemlendiriyor. Bunun beni ne kadar sıkık yaptığının farkındayım. Dean haklı, ben deliyim. Kesinlikle psikopatım. Ama bu da özgürlük ve güçle birlikte geliyor.

Çünkü bedenimin ne istediği, neyi arzuladığı önemli değil, kontrol zihnimde. Kontrol bende. Ayak parmaklarımdan üzerine eğilerek göğüslerimi ona doğru bastırıyorum ve göz bebeklerinin büyümesini izliyorum. Konuşurken nefesimin yüzünü yıkamasına izin veriyorum. "O zaman bana bir şey söyle Dean," diyorum. "Ben senin olduğuma göre, bu seni de benim yapar mı?"

Saçımı bırakıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Evet."

"O zaman beni buna ikna etmek için yapabileceğin tek bir şey var," diyorum.

Kaşlarını çatarak ağzının kenarlarını aşağıya indiriyor. "O da ne?"

"En derin, en karanlık sırrımı biliyorsun," diye fısıldıyorum. "Seninki ne?" Dean'ın tüm vücudu kaskatı kesiliyor ve çekiliyor. Boğazımda bir kahkaha köpürüyor. "Ben de öyle düşünmüştüm." O başka bir şey söyleyemeden arkamı dönüyorum. Sırtıma dudaklarımda tutmaya zorluyorum çünkü artık

Onun tarafından tüketildiğimde, yalnız olmadığımızın farkına varıyorum. Onun tepkisinin beni nasıl etkilediğini göstermek istemiyorum. Kasıtsız inkârın mideme, birinin bana bıçak saplayıp bağırsaklarımda döndürmesinden daha şiddetli bir acıyla nasıl oturduğunu.

"Nereye gidiyorsun?" Ben yürümeye başlarken Abel sesleniyor.

Yorgunum, sanırım. *Nihayet*. Devam ederken, tek bir kelimeyle cevap veriyorum. "Evim." Yurttaki ortak bir odanın olabileceği kadar.

3
DEAN

Kontrolün onda olduğunu hissetmeye ihtiyacı olduğunu bildiğim için YÜRÜMESİNE İZİN VERDİM. Kıçı bir o yana bir bu yana sallanıyor, beni baştan çıkarıyor. Tüm bu boktan durumun ona olan ihtiyacımı azalttığını düşünüyorsa, yanılıyor. Şu anda beni duraksatıyor olabilir çünkü o boşluğa ihtiyacı var, ama hiçbir şeyin onu nasıl gördüğümü değiştirmeyeceğini anlıyorum. Bu lanet gezegende onu bu kadar şiddetli bir şekilde istemememe neden olabilecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Ona olan arzum neredeyse bir hastalık gibi.

Tüm vücudum gergin hissediyor, sanki derimin her bir santimi kemiklerimin üzerine gerilmiş gibi. Onu kovalamak, yere çarpmak ve bu tavrını sikip atmak istiyorum. Bunu denesem bile derimi canlı canlı yüzeceğini hayal ediyorum ama Avalon Manning gibi bir kadın için buna değer.

Tek bir tat, bağımlı olmam için gereken tek şeydi. Onun kollarımda, yatağında geçirdiği lezzetli bir gece ve gün ve ben bağımlı olmuştum. Sonra her şey berbat oldu. Artık ona dokunamıyorum, istediğim gibi değil. Olanlar yüzünden kendimi tuttum ama onsuz geçen iki hafta bana sonsuzluk gibi geliyor ve bu şekilde daha ne kadar devam edebiliriz bilmiyorum. O hiç olmamış gibi davranırken olmaz. Belki de kişiliğinin psikolojik bir cilvesidir, ama bu iyi değil. Aklım başa çıkması gerektiğini söylüyor, ama hareketleri, sözleri ve lanet olası bedenim hiçbir şeyin başa çıkmasına bana teslim olmasından daha fazla yardımcı olamayacağını söylüyor.

Abel ve Braxton'ı kaybetmek dışında hayatımda hiçbir şeyden korkmadım ama küçük, siyah saçlı, ağzı bozuk bir kadın beni korkutuyor.

Benden nefret ediyor. Bunu anlıyorum. Kahretsin, ben de kendimden biraz nefret ediyorum. Çünkü her şeyi berbat eden bendim. Çok hızlı yaklaştım. Yanlış değerlendirdim ve kıskançlığımın beynimi bulandırmasına ve duygularımın serbestçe dolaşmasına izin verdim. Elimi yumruk yapıp sıktım ve bir şeylere vurma isteğime karşı koydum. Luc Kincaid'le yattığını düşünmekte bu kadar acele olsaydım, bu gece benimle eve geleceğinden hiç şüphem yoktu. Benim evimde, benim lanet yatağında olacaktı. Tam da ait olduğu yerde. Ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

Braxton bana dönmeden önce onun duyamayacağı kadar uzaklaşmasını bekliyor. "Düzelt şunu," diye emretti. "Ne yaptığın umurumda değil. Onun ne yaptığı da umurumda değil. Düzelt şunu."

"Üzerinde çalışıyorum," diye tersliyorum. Gözlerim Avalon'un köşede kaybolduğu yere takılı kalıyor.

"Yeterince sert değil," diye cevap veriyor, aynı yönü işaret ederek. "Ona bir bok anlatmadın ama yakında bir şeyler bulmazsan ben bulacağım."

Bu dikkatimi çekti. Şok olmuş bakışlarımı ona çevirdim. "Onun için bana ihanet mi edeceksin?" diye sordum.

Braxton'ın gözleri parlıyor. "Bunun bir ihanet olmadığını biliyorsun; ihanetmiş gibi davranma." Kolu yanına düşüyor ve bana dik dik bakarken göğsü benimkine değiyor. Orosu çocuğunun ne kadar uzun olduğu umurumda değil, herkesi olduğu gibi onu da alaşağı edeceğimi bilmeli. "Ve sakın onun kışında hak iddia etmemiş gibi davranma. O artık bizden biri. Tabii çekip gidebileceğini düşünmüyorsan." Piç kurusu tek kaşını kaldırdı, ne yaptığını çok iyi biliyordu. "Bu durumda, eminim seni *daha büyük* bir modelle takas etmekten çekinmez."

Göğsünü geriye itiyorum ve onu işaret ediyorum. "Yemin ederim Brax. Seni kardeşim gibi seviyorum ama ona dokunursan gırtlığını kendi dişlerimle sökerim."

"Pekâlâ, bu kadar yeter." Abel aramıza giriyor ve mavi bir çizgiye küfrediyor. "İkinizin de nesi var böyle?"

Brax omuz silkiyor ve ellerini başının arkasında kavuşturarak gülümsüyor. "Sadece Dean kışını kaldırmazsa kız arkadaşının kapılabileceğini söylüyorum."

"*Senin* tarafından değil," diye homurdanıyorum.

Braxton'ın gülümsemesi azalıyor ve kolları yanlarına düşüyor. "Tabii ki hayır, ama bu onunla olan şansını kaybetmeyeceğin anlamına gelmez.

Kafanı kışından çıkar. O diğer sürtükler gibi değil. Avalon seni beklemeyecek."

Haklı olmasından nefret ediyorum. Ona ters ters bakmaya devam ederken dudaklarımın arasından bir küfür dökülüyor.

Abel, "Biz buraya birbirimizle kavga etmeye gelmedik," diyor.

Yorum yapmıyorum. Bunun yerine, ikisinden de uzaklaşıp Avalon'un gittiği yöne doğru baktım. Bu gece planladığım gibi gitmemişti. Bu durumda, gerçekten arka planda tutmayı umduğum kozu kullanmak zorunda kalacağım.

"Yaşlı adamlardan haber aldın mı?" Abel dikkatimi tekrar onlara çekerek soruyor.

"Henüz değil," diye itiraf ediyorum. "Babam telefonlarıma çıkmıyor. Açmıyor ve kampüste olduğunu bildiğim halde ofisine girmeme izin vermiyor. Sadece dün gece ulaşabildim. Yakında onunla bir toplantım var."

"Ne zaman?" Abel sorar.

"En erken çarşamba günü izin verirdi." Ve kendi babamla konuşmak için randevu almam gerektiğini bilmek hâlâ içimi yakıyor. Kendini beğenmiş pislik.

Şu an için ikisi de sessiz. Ama ne düşündüklerini neredeyse tahmin edebiliyorum. Aslında ben de düşünüyorum. İki hafta önceki o geceden beri, Brax'ın bir an sonra dile getirdiği sorunun aynısını kendime soruyordum. "Annesinin onu uyuşturucu için sattığını falan mı düşünüyorsun?" Brax sanki bunu yapmak ona acı veriyormuş gibi homurdanıyor. Ona doğru bakıyorum, ifadesindeki gerginliği ve ellerini yumruk yapmış halini fark ediyorum.

"Beni şaşırtmazdı," diyorum boğazımda asit hissederek. "Patricia Manning'i tanıdığım kadarıyla, asla yılın annesi olamayacak." Eğer bizimkinden daha kötü bir ebeveyn varsa, o da Patricia Manning'dir.

"Kesinlikle öyle," diye onaylıyor Abel alçak bir homurtuyla.

"Hala ona göz kulak oluyor muyuz?" Braxton soruyor. Sanki bu soruyu resmileştirmek için soruyor. Cevabı biliyor. Şimdiye kadar olanlardan sonra Avalon'un her kimle olursa olsun bir yerlere gitmesine izin vermem mümkün değil. Henüz bilmiyor ama gözüm kulağım hep onun üzerinde.

"Evet," diye onaylıyorum ve cep telefonumu çıkarıp gönder tuşuna basmadan önce düşündüğüm o koz kartına hızlıca bir mesaj yazıyorum. Otuz saniye sonra cevabımı almıştım. Evet, Avalon kilit altında. Ama bu sefer, çok geç olana kadar bunu bilmeyecek.

"Peki ya yaz tatili başladıĢında? Yurtta kalamaz," diye dikkat çekiyor Abel. "Bir hazırlıyorum," diye cevap verdim. "Onu ." "Sence biliyorlar mı?" Abel soruyor. "Yaşlı adamlar mı?"

Bilmiyorum. Umarım değildir. Babamı hiçbir zaman sevmedim ama bu durum nefretimi tehlikeli bir boyuta taşıyabilir. Birinden nefret ettiğimde sadece iki şey olur; ya hayatını mahvederim ya da onu bitiririm. Babam ve tehlikede olan şey söz konusu olduğunda, bu seçeneklerden sadece biri mevcut. Ona kim tuzak kurduysa cezasını çekecek. Kan ve acıyla.

"Hadi," diyorum bir süre sonra ve Mustang'e doğru ilerliyorum.

"Bekle, yurtlara geri dönmesine izin mi vereceğiz?" Abel yan tarafa geçip Brax'ın arkasında sürücü koltuğuna doğru ilerlerken soruyor.

Yolcu tarafındaki kapıyı açıyorum ve elimi camın üst kısmına koyduktan sonra açık olan üst kısımdan ona bakıyorum. "Şimdilik kontrolün kendisinde olduğunu düşünmesine izin ver," diyorum. "Yakında öğrenecek."

Abel iç geçiriyor ve sonra başını sallıyor. "Seni lime lime edecek," diye uyarıyor beni. "O tam da öyle bir kadın."

Braxton gülüyor. "Bence bunu dört gözle bekliyor."

Tekrar söylüyorum, haksız değil. Avalon küçük pençelerini bana geçirmek istiyorsa, ona izin veririm. Bana vermek istediğı tüm yaraları alacağım ve er ya da geç, bana attığı her şeyin üstesinden gelebileceğimi anlayacak. Ve bunu da yapabilirim.

4
AVALON

Soğuk ve sıcak dalgalar tenimi yıkıyor. Titriyorum. Nefes alışım hızlanıyor. Lanet bir sarkaç gibi, ileri geri sallanıyor - kalp atışlarım sanki göğüs kafesime çarpmak yerine kafatasımın içinde ileri geri koşuyormuş gibi daha yüksek ve daha yumuşak oluyor. *Neyim var benim böyle?*

İçimden bir elektrik akımı geçiyor. Ensemdeki küçük, bebek tüyleri diken diken oluyor. Yurt odamın sınırları içinde bir yerde klima çalışıyor. Daha fazla soğuk hava tenimden aşağı akıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Uyanık olmadığımı biliyorum ama gerçekten uyuyor da değilim. Tuhaf bir yarı-dünyada kapana kısılmış gibiyim. Annemle yaşarken alıştığım bir şeydi. Uyanık. Yarı uyanık.

Burada çok kayıtsız kaldım. Şimdi, zihnim savaşa hazır moduna geri döndü. En savunmasız olduğum anda birinin bana sinsice yaklaşmasının kaçınılmazlığını bekliyorum. Arka planda Rylie'nin yumuşak horlamalarını duyuyorum. Arada bir, uykusunda biraz hıçkırıyor -sürekli gürültüyü bozuyor- ve sonra yine uykusuna devam ediyor.

Koridorun aşağısında bir yerde bir kapı kapanıyor. Her zamankinden daha geç gelen biri. Dean ile böyle değildi. Onunla yattığımda gerçekten yatmıştım. Kendimden geçmiştim. Hiçbir şey hatırlamıyordum. Bu anı aklıma geldikten bir saniye sonra zihinsel olarak kendime kaşlarımı çatıyorum. *Neden şu anda o pisliği düşünüyorum ki?* Unutmaya çalışmalı ve olabildiğince çok uyumalıydım.

Böyle düşünsem de gerçeklerden kurtulmam mümkün değil. Neden Dean'le yatmıştım? Onunla sevişmedim ama kollarında uyuyakaldım,

onun yanında. Çünkü... hayatımda ilk kez kendimi gerçekten güvende hissediyordum. Ondan nefret ediyorum.

Bunu bana verdiği ve sonra da beni kendimden kopardığı için ondan nefret ediyorum. Rahatlık acımasız bir şeydir. İnsanı onu istemesi için baştan çıkarır,

onsuz yaşamaktan korkuyorlar. Ama ben korkmuyordum. Dean'in bana verdiği o küçük tat, çok kötü olduğumu bildiğim cennetin bir dilimiydi. Benim gibi hiç kimse bunu hak etmiyor.

Dar ikiz yatağın üzerinde yuvarlanıyorum ve nihayet gözlerimi aralayıp yurt odamın gölgelerine bakıyorum. Yorganı boynuma kadar çekerek, soğuk titremelerim yavaşça azalana kadar kendime doğru çekiyorum. Saatlerce öyle kalıyorum. Artık yarı uykulu değil, tamamen uyanık bir şekilde gecenin karanlığının kayboluşunu ve güneşin yurt odasının penceresinden doğmaya başlamasını izliyorum. Kuşların yumuşak cıvıltıları çift camlı pencereden yankılanıyor ve alarmımın çalmasına dakikalar kala uzanıp alarmı kapatıyorum.

Hala soğuk olan odayı geride bırakarak, alt kattaki kayıp eşya kutusundan bulup çıkardığım gri duş çantasını alıyorum. Sıkıcı ve çatlak ama kendimi temizlemek için ihtiyacım olan dolar mağazası malzemelerini barındırıyor ve şu anda gerçekten temiz hissetmeye ihtiyacım var.

Bu kadar erken saatte uyanık olan kimse yok - en azından olması gerekmeyen kimse yok. Boş koridorlardan geçip odamızın birkaç kapı aşağısındaki ortak banyoya giriyorum. Birisi uzak taraftaki pencereyi kırık bırakmış ama zemindeki tüm ısıyı emen fayanslara rağmen oda önceki geceki duşlardan kalan ısının en azından bir kısmını muhafaza etmiş. Sondaki duş kabinine yöneliyorum, kapıyı kilitliyorum ve suyu açmadan önce soyunuyorum.

Orada, spreyin altında ne kadar durduğumu bilmiyorum. Parmaklarımın budanmasına yetecek kadar uzun. Ama yeterli gelmiyor. Duşun volkanik, kavurucu ısısı ılık bir sıcaklığa dönüşene kadar azalıyor. Bir parçam duşu kapatıp dışarı çıkmak ve suyun tekrar ısınmasını beklemek istiyor ama ne kadar duş alırsam alayım, et ve kemik katmanlarımın altındaki kiri, pası ve grotesk, iğrenç hissi muhtemelen hiçbir zaman silemeyeceğimi biliyorum.

Banyonun kapısı gıcırdayarak açılıyor ve bana hareket etme zamanının geldiğini söylüyor. Rylie dışında Havers'ta yaşayan kızlardan hiçbirisiyle yüzleşme fırsatım olmadı ve bugün başlamak da istemiyorum. Şok edici bir şekilde, giyinmeyi bitirip duş kabininden çıktıktan sonra

yüzsüz, isimsiz kızlardan biri. Rylie'nin ta kendisi. Aşırı büyük beyaz bant tişörtü ve pijama şortuyla tezgahın üzerinde oturuyor, gözlerinin altında koyu renkli torbalar var.

Onu gördüğümde duruyorum. Dağınık fare yuvası saç topuzunu kaldırıp bana bakıyor ve avucumdaki duş kabına doğru bir bakış fırlatıyor. Önce o konuşuyor. "Erken kalkmışsın," diye yorum yapıyor.

"Uyuyamadım," diyorum omuz silkerek ve ayaklarımı ileri doğru itiyorum. Kabı lavabo sırasının ucuna yerleştirip musluğu açıyorum ve altına bir diş fırçası tutuyorum. "Ne istiyorsun?"

Kıl fırçayı dudaklarımın arasına sokup fırçalamaya başladığımda Rylie cevap vermiyor. Dişlerimi fırçalamamı izlerken omurgamdan aşağı bir farkındalık ürpertisi yayılıyor. Başka kimse içeri girmiyor ve işim bittiğinde fırçayı çok hızlı hareketlerle duruladıktan sonra kutuya atıp ona dönüyorum.

"Söyleyecek bir şeyin varsa ," diye emrediyorum.

Dudağını ısırtıyor, gecenin çoğunu uyuyarak geçirdiğini bilmeme rağmen en az benim kadar yorgun görünüyor. "İyi misin?" diye soruyor.

Gözlerimi kırıştıyorum, ağzımın bir köşesi kalkarken diğer köşesi çarpık bir yüz ifadesiyle aşağı doğru kıvrılıyor. "Bu ne biçim bir soru böyle?" Talep ediyorum.

Koyu köklü mor bir saç teli yüzünün yan tarafına düşüyor ve onu yolundan çekiyor. "Sadece sıradan bir tane."

Başımı iki yana sallıyorum ve el bir havlu alıp olabildiğince hızlı bir şekilde kafa derimi ovuyorum. Bu sabah ona neler olduğunu bilmiyorum ama delici bakışlarını her fark ettiğimde omurgamın tabanında keskin, küçük bıçaklama hisleri hissediyorum.

"Cevabını bilmek istemediğin soruları sorma," diye cevap veriyorum.

"Bilmek istemeseydim sormazdım."

Ben hırlayıp ona dönerken havlum yarı ıslak bir tezgâha çarpıyor. "Seni buna onlar mı zorladı?" Talep ediyorum.

"Hasta Çocuklar mı?" diye açıklıyor.

"Hayır, lanet olası Wiggles-evet, Sick Boys," diye .

Başını yana doğru eğiyor. "Hayır desem cevap verir miydin?"

Bu yeterli bir cevap. Havluyu alıyorum ve kaptığım gibi kapıya yönelmeden önce çöp kutusuna atıyorum. Tam elim kapı koluna uzanmıştı ki, tekrar konuştu.

"Hayır, beni bu işe onlar bulaştırmadı," diyor sessizce. "Ama bir şeyler olduğunu söyleyebilirim. Bahar tatilinden döndüğünden beri farklısın. Dean'le ayrıldınız mı yoksa?"

Duraklıyorum, yumruklarımı yanımda sıkıyorum. Yavaşça geri dönüp onunla yüzleşiyorum. Şu anda dürüst olup olmadığını anlayamamaktan gerçekten nefret ediyorum. Belki iyi bir okuma yapamayacak kadar yorgunum, belki de bunca zamandır beni kandırıyor ve dünya çapında bir yalancı. Gerçek şu ki, Rylie'nin bana çok benzediğini biliyorum. İkimiz de hayatımız boyunca çalışsak bile geri ödeyemeyeceğimiz program parasıyla buradayız. Hayatım boyunca kendi mahallemden tanıdığım kızlarla aynı tavırlara sahip. Ama şu anda, sırtının fayansa çarpmasına ve suratına yumruğumu yemesine kıl payı kaldığının farkında mı, yoksa umursamıyor mu .

"Hiç birlikte olmadık," diye yanıtlıyorum onu.

Aynaya yaslanıp başını yaslıyor ve beni izliyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor.

"Hayır."

Ve tıpkı kırık dökük insanların arasında , yolun yanlış tarafından gelen her kız gibi, sadece başını sallıyor, ellerini tezgahın köşesine koyuyor ve zıplıyor. "Tamam." Bu kadar. Sadece 'tamam' ve bana doğru ilerliyor, kapının kolunu tutup çekerek açarken beni geçip gidiyor. Çıkmadan hemen önce durdu ve bana baktı. "Kafeterya otuz dakika içinde kahvaltı için açılıyor," diyor. "Eğer gitmek istersen?"

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Bu bir zeytin dalı. Bir barış teklifi. Zorlamayacak ama bir şey görmüyormuş gibi de davranmayacak. O şeyin ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini bilmesine bile. Onun bu yönünü takdir etmiyorsam ne olayım.

"Benimle yemek istemediğini sanıyordum?" Elimde olmadan karşılık verdim.

Dudaklarına bir kaş çatma dokunuyor ve alay ediyor. "Sadece bir teklif," diye tersliyor. "Eğer istemiyorsan-"

"Bir dakika içinde orada olacağım," diyorum. "Önce çişimi falan yapmam lazım."

Rylie'nin çok renkli ela bakışları üzerimde duruyor. Siyah bir halka olmadan ne kadar parlak göründükleri biraz garip. "Peki," diyor bir süre sonra. "Ama acele et, oraya çok geç gidersek iyi masaların hepsi gitmiş ya da kirlenmiş olur."

Başımı sallıyorum ama kabul edip etmediğimi görmek için etrafta dolaşmıyorum. Elini kolunu sallayarak çıktı ve kapı arkasından kapandı. Yavaş ve kararlı adımlarla aynalara doğru yürüyorum ve önüme çıkan ilk lavabonun kenarını kavrayıp ağır ağır içine eğilmeden önce elimdeki kabı yere bırakıyorum. Hava ağzımdan geçip ciğerlerime doluyor ve onları dolduruyor. Tekrar tekrar nefes alıp veriyorum, akıp gitmesine izin veriyorum ama bu içimdeki şiddetli fırtınayı dindirmiyor gibi görünüyor.

Başımı kaldırdığımda gözlerim aynadaki harekete takılıyor ve kendimi mavi ve gri gözlü bir canavarla yüz yüze buluyorum. Kendimle. Çenemin sol alt tarafında giderek koyulaşan bir morluk oluşuyor; önceki gecedен kalma bir savaş yarası. Haftanın geri kalanında giydiğim kıyafetlerimin altında iyileşmenin her aşamasında bunun gibi daha fazlası var. Elimde değil. Her gece kendimi yormaya çalışıyorum ve bazen işe yarıyor. Diğer zamanlarda, işe yaradığını düşündüğümde bile, sürünerek yurt odama geri dönüyorum ve güneş doğana kadar uyanık kalıyorum.

Yavaşça, bakışlarım geri kalan kısma doğru kayıyor. Atletimin altındaki dekoltenin koyu gölgesi. Yumuşak, soluk ten. Pembe dudaklar. Çökmüş gözler. Rylie'ninkilerden bile daha derin koyu torbalar. O gözler beni rahatsız ediyor. Çünkü o derinliklerde, etin, kemiğin ve masum görünen irislerin ötesinde, uğursuz bir şey gizleniyor. Altındaki kişi şeytani. O kötücül ve acımasızca, işlemesine izin verdiğim şiddet tarafından baştan çıkarılmış. Çok geçmeden, kısa süreli adrenalın patlamalarım bile onu uzak tutmaya yetmeyecek. Kanın tadını aldı ve kanla yıkanana kadar durmayacak. Kendimi durdurmayı düşünemedim yumruğum ona doğru uçuyor ve görüntüye çarpıyor. Ayna çatlıyor ve parçalar kopup eklemelerime saplanıyor.

İşte o zaman nefret ettiğim tek kişinin Dean Carter olmadığını anladım.

5
AVALON

RYLIE kırılan ayna yüzünden elimde oluşan kesikleri fark ettiyse de sormayacak kadar akıllı. Ben giyinirken o dizüstü bilgisayarında gezinerek takılıyor. Telefonum çalıyor ve yarı yarıya Dean ya da diğerlerinden biri olduğunu düşünerek otomatik olarak kontrol ediyorum. Ama değil. Öğrenci sağlık kliniğinden bir e-posta. Tıklıyorum, ellerim terlemeye başlıyor. Ancak olumsuz sonuçları okuduğumda tekrar sakinleşiyorum. Hiç düşünmeden sonuçlarımı arşivliyorum. Bunu bir daha düşünmek zorunda kalmak istemiyorum. Sonuçlardan duyduğum rahatlama bile geçici. CYBH testlerini hatırlamak bile bende bir duş daha alma isteği uyandırıyor.

Rylie'ye gitmeye hazır olduğumu bildirmek için kapıya vuruyorum, o da itiraz etmeden dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve beni yurttan dışarı kadar takip ediyor. Yemek yemek için kafeteryaya gidiyoruz ve diğerlerinden mümkün olduğunca uzakta oturuyoruz. İşimiz bittiğinde, bir sonraki dersine gidiyor ve beni geride bırakıyor. Aldırmadım. Zaten canım sigara istiyor ve günün ilk dersinin başlamasına daha otuz dakika kadar var.

Daha önce -gelişimin ilk hafta sonunda- işaretlediğim bankı buluyorum ve çantamdaki neredeyse boş olan üç aylık paketi çıkarıyorum. Geriye sadece dört tane kalmış, her biri bir şekilde, biçimde ya da formda ezilmiş. Umurumda değil. Nikotin nikotindir benim kitabımda. Düz, beyaz ucu dudaklarımın arasına koyuyorum ve çakmağı aramaya başlıyorum.

Dakikalar sonra, lanet olası bir mavi çizgiye küfretmeye hazırım. "Hadi, ," diye mırıldanıyorum çantamın bir tarafını diğer yarısının üzerine kaldırırken

ve malzemelerimi karıştırmaya başladım. Kalemler. Kurşun kalemler. Kırık sa tokaları. *Lanet olsun!* Lanet olası akmak yok.

"Bir şey ister misin?" Yüzümün önünde bir el beliriyor ve orospu çocuğunun parmaklarını kırmak için uzanmamamın tek nedeni, içinden şeffaf kırmızı bir akmak sarkıyor olması. O şeyi kapıyorum ve başparmağımı tekerleğe bastırıyorum. Lanet olası bir alev kıvılcımlanıyor ve sigaramın ucunu hızla içine sokuyorum. Baş döndürücü bir rahatlama hissi içimi dolduruyor ve kim olduğunu görmek için başımı kaldırmadan önce çakmağı geri veriyorum.

"Hey." Jake akmağı alıp cebine geri koyarken sırtıyor. Çantamdan çıkardığım bazı eşyaları kenara koyup oturuyor. "Seni bir dakikadır görmüyorum. Sahil evinden hangi cehenneme kaçtın? Corina her yerde seni arıyor."

Nefes alıyorum ve cevap vermeden önce nikotinin yavaşça sistemime dolmasına izin veriyorum. "Komik," diyorum sigarayı ağızımdan çekip bir duman huzmesi üfleyerek. "Nerede yaşadığımı biliyor."

Başını sallıyor ve attığım kalemleri toplamaya başlıyor. Dalgın bir şekilde, onları hiç düşünmeden çantama geri koymasını izliyorum. "Evet, ama bir süre ortalıktan tamamen kayboldun. Seni kampüste gördüm ama... şey, ne olduğundan emin değildim. Bizimle konuşmak isteyip istemeyeceğini bilmiyordum; oldukça kızgın görünüyordun."

"Öyle de denebilir," diye katılıyorum.

Jake eşyalarımı toplamayı bitirdiğinde başını kaldırıyor ve çantayı bana geri veriyor. Kabul ediyorum ve sigaramdan bir nefes daha çekerken onu yere itiyorum. "Dean'le kavga falan mı ettiniz?" Jake soruyor. "Sonunda aranız düzelmiş gibi görünüyordu."

"Bunu sen de söyleyebilirsin," diye mırıldanıyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Dean artık benim sorunum değil. Meşguldüm, hepsi bu. Bir iş yüzünden ayrılmak zorunda kaldım.

... uh ... aile sorunu."

"Anlıyorum," diyor sigaramı bitirip eğilerek beton zemine sapladığımda. "Şey, döndüğüne sevindim. Senin de depoda olduğunu duydum."

"Evet," diyorum.

"Dün geceki galibiyetin için tebrikler."

Çantamı aldım ve omzuma attım. "Teşekkürler."

O da benimle aynı anda ayağa kalkıyor. "Belki bir ara takılabiliriz, eğer vaktin varsa, bilirsin işte, finallerden önce falan."

Çantama uzanıp bir güneş gözlüğü buluyorum ve cevap vermeden önce gözlerime takıyorum. "Evet, Jake. Kulağa hoş geliyor."

Sanki kalması gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi geziniyor ve belki birkaç hafta önce varlığını memnuniyetle karşıladım. Kötü bir adam değil ama bugün kimsenin yanında olmak istemiyorum. Özellikle de onun kadar normal birinin. Yanında olmak *istediğim* tek kişi, yanında olmak *istemem* gereken biri değil.

Sonunda Jake kararını verir. Bir adım geri çekilir ve yürümeye başlarken elini rahat bir hareketle kaldırır. "Sonra görüşürüz," der ve dönüp uzaklaşır.

Bir yanıt verme zahmetine bile girmiyorum. Bunun yerine, topuklarımın üzerinde dönüp günün ilk dersine doğru ilerliyorum ve giderken zihinsel olarak kendimi üç aptal amigoya hazırlıyorum.

Sınıfa girdiğim anda onları *görüyorum*. Sanki beni bekliyorlarmış gibi çoktan oradaydılar. Dean elini kaldırıyor ve tek parmağını bana doğru uzatıyor. Toplayabildiğim en boktan gülümsemeyle kendi elimi kaldırıp ona orta parmağımı gösteriyorum -tam orada, tüm derslerinin ve en iyi arkadaşlarının önünde- ve sonra ondan mümkün olduğunca uzakta, ön sıralardan birine doğru ilerliyorum. Onu uzak tutmanın işe yaramayacağını bilmeliydim.

Yerime oturmamın üzerinden bir dakika geçmeden yanımdaki koltuğa bir çanta düşüyor ve Dean kayarak içeri giriyor. Ayağa kalkıyorum, ancak Braxton uzun, dar masanın diğer tarafına geçip yanıma oturduğunda duruyorum. Abel'in arkamda olduğunu anlamak için arkama bakmama gerek yok.

"Bunu daha önce yapmamış mıydık?" Şak diye söyledim.

"Peki o zaman ne oldu?" Dean sorar ama bu retorik bir sorudur.

Artık neredeyse bir rutin oldu. Döndüğümüzden beri bana yer veriyorlardı, ama sanırım dün geceden sonra bu küçük erteleme sona erdi. Kıçım koltuğa geri yığılıyor ve profesör Dr. Douglas, hepsinin ne kadar yakın oturduğunu ya da diğer tüm öğrencilerin ön sıralardan vebadan kaçır gibi kaçtığını fark ederse, hiçbir şey söylemiyor. Hiçbiri bir şey söylemeyecek.

Ders uzayıp gidiyor, öğretmen durmadan konuşuyor. Bugün gerçek bir ders günü bile değil. Finaller yaklaştıkça, her sınıf tekrar aşamasında gibi görünüyor.

Gerçek sınava hazırlanırken. Ders saatinin yarısında Dean eğilip açık defterime baktı.

"Sınavların ne zaman bitiyor?" diye soruyor.

Kalemimin tükenmez ucunu kâğıda vuruyor ve onu boynuna defalarca sapladığım bir bıçak olarak hayal ederek onu görmezden geliyorum. Kolu koltuğumun arkasına düşüyor ve daha da yaklaştığında kaskatı kesiliyorum; nefesinin sıcaklığını yanağımda hissedebileceğim kadar yakın. Bu beni dudaklarının çenemin dış hatlarına bastırması ve kulağıma doğru kayması kadar rahatsız etmiyor.

"Kendini daha iyi hissedeceksen beni görmezden gelmeye devam et, bebeğim," diye fısıldıyor ateşli bir şekilde ve ben bir yanıt veremedim ya da yüzüne yumruk atacak enerjiyi bulamadan kulağımın lobunu tutup sertçe ısıyor. İstem dışı bir nefes nefese kalıyorum ve Dr. Douglas sözlerinde tökezliyor, adamın ne yaptığını görünce gözleri büyüyor. Yine de onu azarlamak yerine sınıfın geri kalanına dönüp devam ediyor. Dean lobumu serbest bırakıp diliyle neden olduğu acıyı dindirirken kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Dilinin ortasından geçen küçük halterin hissi tenimi sıyrıyor ve gözlerimi kapatmama neden oluyor. "Ama bilmelisin ki beni fark etmeni sağlamak için her türlü lezzetli ve kötü şeyi yaparım."

Elim kalemimin etrafında öyle umutsuzca ve öyle sert kenetleniyor ki, plastiğin kavrayışımın altında çatladığını hissediyorum. "Dur," diye emrediyorum.

Sessizce gülüyor, kulağıma yumuşak bir hava üflüyor, ama demek istediğini anladım. Onu kabul ettim ve istediği de buydu. Yine de ben boş yere onun yakınlığından başka bir şeye odaklanmaya çalışırken kolunu koltuğumun arkasına bırakıyor. Ona teslim olduğum o anın görüntüleri beynimde geziniyor. Sıcak terle kayganlaşmış tenler birbirine sürtünüyor. Ağzı açık ve göğsümden aşağıya, meme uçlarıma, karnıma ve sonra daha uzağa...

"Dr. Douglas dersin bittiğini duyurdu ve bu sözler bana ulaşır ulaşmaz yerimden kalktım, eşyalarımı çantama tıktırdım ve Brax'ın yanından geçerek kapıya doğru ilerledim.

"Orada dur bakalım, küçük vahşi," diye sesleniyor Braxton ve ben daha koridorun güvenliğine ulaşmadan kolunu omuzlarıma atıp beni geri sürüklüyor.

Hayvani bir hırıltı çıkarıyorum ve ellerini savunmak için kaldırarak geri çekiliyor. Ama artık çok geç. Gözleri her hareketimi takip ediyor

ve onlarınkini. Onlara nasıl davrandığımı ve onların bana nasıl davrandığını herkes görüyor. Başka biri gergin olabilir. Şimdiye kadar işlediğim en büyük günahları biliyorlar. İki hafta önce başıma gelenlerin her ayrıntısını biliyorlar ve eğer birine anlatırlarsa... gerçekten boku yerim. Ve eğlenceli bir şekilde değil.

Sonra tekrar... Çantamı omzuma atarken üçüne de bakıyorum. Aptal değilim. Gergin olmamamın iyi bir nedeni var ve o da kimseye söylemeyeceklerini bilmem. İstememiş olsalar bile, uyandığımda gördüklerim bana bu lanet olası okulda geçirdiğim aylardan daha fazlasını gösterdi. Zengin olabilirler. Güçlü olabilirler. Hayata çoktan alışmış Amerikalı sporcular olabilirler ama ben daha iyisini biliyorum.

Ben onu öldürmeden önce Roger Murphy'ye işkence ettiler. Aynı şeyi daha önce binlerce kez yapmışlar gibi yaptılar. Kolayca. Vicdan azabı duymadan. Ve eğer üçünü de doğru anladıysam, bundan *hoşlanmışlardı*.

"Şimdi ne istiyorsunuz?" Diğer öğrenciler ve Dr. Douglas sınıfı terk ettikten sonra talep ediyorum.

"Bu hafta sonu bir parti veriyoruz," diyor Dean. "Sen de geliyorsun."

Yüzüne gülüyorum. "Hayır," diyorum, onlardan uzaklaşarak, "gelmiyorum."

"Ya kendin gelirsin prenses," diyor Abel. "Ya da biz gelip seni alır ve yaparız."

Kapıda duruyorum ve pis bir sırtışıla omzumun üzerinden bakıyorum. "Beni en son aptal partilerinden birine çağırdığın zamanı hatırlıyorum, Frontman," diye cevap veriyorum, gözlerimin kot pantolonunun önüne kaymasına izin vererek. "Bu deneyimi gerçekten tekrarlamak istiyor musun?"

Bana kaşlarını çatıyor ve benim sırtışıma genişliyor. Dean öne doğru adım atarak sessiz savaşımızı böldü. Ellerinden biri çıkışın ahşap çerçevesine çarpıyor ve kokusunu alabileceğim kadar yakınıma eğiliyor - itiraf etmek istemediğim her sinir bozucu erkeksi santimi beni ediyor. "Benim hakkımda daha fazla şey bilmek ister misin bebeğim?" diye soruyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, şaşkın ve şüpheliyim. Gözlerimi kısarak ona bakarken başımı yukarı kaldırıyorum. "O zaman partiye gel. Beni yeterince sarhoş et ve sana bilmek istediğin her şeyi anlatayım." Diğer eli yan tarafıma dokunuyor, hafifçe sıçramama neden oluyor ve sonra parmakları üstümün altından geçip tenime sürtünürken kendi tepkime kaşlarımı çatıyorum. "Her şeyi bebeğim."

Ona siktirip gitmesini söylemek için ağzımı açıyorum ama sert bir öpücükle beni susturuyor. Dudakları benimkilere çarpıyor, o kadar sıcak ki sanki içimi yakıyorlar.

Ben. Bu o zamandan beri ilk öpücük... ve garip bir nedenden dolayı bundan nefret etmiyorum. Hayır. Ondan nefret ediyorum ama bundan nefret etmiyorum. Yeterince ısırıldığında alt dudağını ısırıyorum ve o da kısık bir iniltiyle geri çekiliyor.

"Şansını zorlama, D-man," diye çıkıştım, döndüm ve ikinci bir bakış bile atmadan sınıftan çıktım.

6
DEAN

Uzun koridorda ilerlerken, duvardaki portrelerde resmedilen adamların yargılayıcı boyalı gözlerini görmezden geliyorum. Düşüncelerim hem Avalon hem de yaklaşan toplantı tarafından tüketiliyor. İnatçı davranıyor, biliyorum. Planladığım şeyden hoşlanmayacak ama bu çok kötü.

Belki de daha iyi bir adam onu kendi haline bırakırdı - daha iyi bir adam iyileşmesine izin verir ve ona normal bir hayat şansı tanırırdı. Başından beri bildiğim şeyi anlamak için dahi olmaya gerek yok. Ben daha iyi bir adam değilim.

Babamın ofis kapısı yaklaşıyor. Kapıyı çalmıyorum. Onun yerine kapının koluna iterek açıyorum ve odaya giriyorum. Masasındaki kadın dik duruyor, yüzünde suçlu bir ifade var. Bakışlarım ona -Delilah Bairns'e- yöneliyor, zaten mükemmel bir şekilde saçlarını düzeltiyor. Sanki dağılma riski varmış gibi. Gözlerim oturmakta olan devasa adama kayıyor.

"Baba."

Başını kaldırmıyor ya da varlığını geleneksel bir şekilde kabul etmiyor. Hayır, bu fazla insani olurdu. Bunun yerine bir avucunu kaldırıp Bairns'e doğru sallayarak umursamaz bir tavırla kovuyor. Başını sallıyor ve masasının köşesinden birkaç kâğıt toplayıp yanımdan hızla geçerek kapıdan çıkıyor. Yanından geçerken gözlerimin onun hareketlerini takip etmesine izin veriyorum; kapı arkasından çarpıp çıkmadan önce başının nasıl eğildiğini ve yanaklarının nasıl kızardığını izliyorum.

Konuşmadan önce bir süre bekliyorum ve konuştuğumda da hemen babamın karşısındaki koltuğa oturmuyorum. Odanın diğer ucundaki

kitaplık ve içki dolabı. Küçükken onu memnun etmek, onu dinlemek ve tam olarak anlamasam bile sözlerini ciddiye almak için çok çabalamıştım. Şimdi, tüm olanlardan sonra -bana gösterdiği gerçekler, onun adına yaptığım cinayetler, Tanrı'nın unuttuğu ailemiz adına

-Tüm o saygılı tapınma yavaş ve çirkin bir şekilde ölmüştü.

"Sekreterlerinizle yatmadığınızı sanıyordum," diye hafifçe yorum yapıyorum dolabı açıp ön sıradaki içki şişelerine uzanarak orada olduğunu zaten bildiğim şeyi alırken.

Nicholas Carter aynı kayıtsız tonda, "Bayan Bairns bir sekreter değil," diye cevap verir.

Dolabın altındaki raftan küçük bir bardak almadan önce kehribar rengi yıllanmış viski şişesini yere bırakırken kaşlarımı çatıyorum. "Doğru, o bir *danışman*," diyorum. "Bu her şeyi ." *Avalon'un danışmanı*, diye ekliyorum zihnimden. *Neyin peşindesin, ihtiyar?*

Gerçek Nicholas Carter tarzıyla, söylediklerimi duymazdan geliyor. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun Dean?" diye soruyor. "Son zamanlarda oldukça kararlısın."

Bardağa bir parmak viski döküp şişeyi kapatırken ellerim sabit duruyor. Ama içimde kavurucu bir isyan var. Ofisinin kusursuz dekorasyonunu yok etmek istiyorum. Tabloları duvarlardan sökmek. Pencereyi kırmak ve masasını devirmek. Tüm bunları yaptıktan sonra -çıldırma ne kadar yakın olduğumu ona gösterdikten sonra- onu boynundan tutup duvara çarpmak istiyorum.

Bunların hiçbirini yapmıyorum çünkü biliyorum ki, özenle koruduğum kontrolümü gerçekten kaybedecek olsam bile, o kaybetmez. Nicholas Carter'ın özenle koruduğu disiplin görüntüsünü ortadan kaldıracak hiçbir şey yok. Bence denese bile, toz haline gelirdi.

Yavaşça yüzümü ona dönüyorum ve içkiyi dudaklarıma götürüyorum, cevap vermeden önce yanan sıvının yarısını yutuyorum. "Luc Kincaid," diye başlıyorum, farklı bir taktik uygulayarak. "Bu doğru mu? Eastpoint'e mi transfer oluyor?"

Babam kısa bir an için başını masasında duran kâğıtlardan kaldırıyor ve bana değerlendirici bir bakış atıyor. "Bunu bilmek sana düşmez," diyor ve bir an sonra sessiz bir "henüz" ekliyor.

Viskinin geri kalanı ağzımda ve boğazımda kayboluyor. Kirli bardağı dikkatlice temiz bardağın yanına koyduktan sonra odanın karşısına geçip ellerimi karşısındaki sandalyenin tepesine doluyorum.

"Cevap ver bana."

Benimkiyle aynı tonda koyu kahverengi gözler benimkilerle buluşuyor. Hayır, onunkiler daha koyu. Yaptığı ama kimseye anlatmadığı işler yüzünden lekeli. Ona hiç bu kadar yakın olmamıştım ama şimdi gözlerinin çamurlu rengindeki kırmızı çizgileri görebiliyorum. Kan ve bok. O gözler bana böyle görünüyor.

"Bana emir veremezsin evlat," diyor babam düz bir ses tonuyla. "Bilmeni istediğim şeyi bilmeni istediğim *zaman* öğreneceksin, daha erken değil."

"Peki ya kız?" diye sordum.

Sonunda bir tepki. Omuzları gözle görülür şekilde sertleşti. "Bayan Bairns ile konuştum. Bayan Manning ikili kayıt programını tamamladıktan sonra üniversiteye devam edecek."

"Öyle mi?" Avalon'un henüz bunu kabul etmediğini biliyordum. Hem Bairns'in hem de babamın onun kararından bu kadar emin olmaları ne kadar ilginç. Yine de, geçen iki haftada yaşananlardan sonra, memleketine bir daha döneceğinden şüpheliyim. Hayır, o köprüyü yakmıştı ve ben de memnuniyetle ona kibriti vermiştim.

Muhtemelen haklıydı. Başka nereye gitmesi gerekiyordu ki? Kincaid ve babamın Avalon'un neden kalmak istediğini bilip bilmediğiyle ilgili sorularım hâlâ cevapsızdı. Öldürdüğü ve bizim gömdüğümüz o boktan uyuşturucu satıcısını biliyor muydu?

Onun emirleri ve çocukluğumdan aldığım dersler uyarınca, kendimi tebaamızdan -yakınımıza getirmeyi ve altımızda çalışmayı seçtiğimiz insanlardan- oldukça ayrı tutmuştum. Güvendiğim tek kişiler kardeşlerim Abel ve Braxton'dı.

"Şimdi, eğer başka bir şey yoksa..." Dikkatini tekrar masasına verirken cümlesinin yarım kalmasına izin verdi.

"Hayır," diyorum sandalyenin etrafında dolanarak. Ellerim büyük ahşap yüzeyin kenarına iniyor ve öne doğru eğiliyorum. Daha açık bir yaklaşım benimsemenin zamanı geldiğine karar veriyorum. "Başka bir şey daha var." Ona bakıyorum, yüz ifadesindeki tikleri değerlendiriyorum, o uğursuz zihninde dolaşan düşünceleri deşifre etmeye çalışıyorum. Ne yapmıştı? Avalon'un tecavüzüyle bir ilgisi var mıydı? Ve eğer yaptıysa, o piçi gerçekten öldürmeden önce ne kadar işkence yapabilirim?

Ama bir şey beni engelliyor. Ona bu işle bir ilgisi olup olmadığını sormak istiyorum ama Nicholas Carter gibi adamlar böyle çalışmaz. O her şeydir

ama samimi. Dürüstlük ve gerçek, Carter ailesinin mottosunun bir parçası değildir - cinayet ve kargaşa öyledir.

Onun yerine "Benim yanıma taşınıyor," diye duyuruyorum. Ellerim masadan ayrılıyor ve gözlerimi onun yüzüne dikerek geri çekiliyorum. "Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

İç çekiyor. "Sen yetişkin bir adamsın Dean," dedi. "Ne yaptığının ve kiminle yattığının bir önemi yok."

"Senin ve diğer yaşlı adamların bizden bakmamızı istediği kız için bile mi?" Soruyorum.

Diğerlerinin Avalon'u bildiğini hatırlatınca -bilmekten de öte, üçümüzden ona göz kulak olmamızı istediğinde onlar da yanındaydı- kaşlarını çatıyor.

Babam kalemini bırakıyor ve kollarını yavaşça hareket ettirerek dirseklerini masasının yüzeyine koyuyor ve parmaklarını çenesinin altında birleştirerek başını destekliyor. "Beni şaşırtıyorsun, Dean," diyor, bu yorum dudaklarını küçük bir değer kaybı kaplamasına dönüştürüyor. "Baştan çıkarma eyleminin Frazer'larla sınırlı olduğunu sanırdım. Birçok yeteneği olan bir adam olduğunu bilmek güzel." Gözleri sertleşiyor. "Sadece aletin kızla birlikte kaçmasına izin verme. O bile bildiğinden daha büyük bir amaca hizmet ediyor."

"Bunun amacı ne?"

Başını sallıyor, arkasına yaslanırken ellerini tekrar indiriyor. "Zamanla evlat," diyor kaçamak bir sesle. "Zamanla."

Kaşlarımı çatıyorum. *Eğer Avalon'un tecavüzüyle bir ilgisi olduğunu öğrenirsem, onu öldürürüm*, diye düşünüyorum kendi kendime. Ancak bunu söylemek yerine - zaten bilmiyorsa bunu açıklayamam - dönüp kapıya doğru ilerliyorum, ancak sesi tekrar kulaklarıma ulaştığında duruyorum.

"Ya Dean?" Elim kapının koluna gidiyor ve durup bekliyorum, dişlerim çenemi ağrıtabilecek kadar sert gıcırıyor. Başım tekrar ona dönüyor. "Şüphesiz bugün sana vermediğim cevapları arayacağın için sana küçük bir uyarıda bulunacağım." O kan ve pislik içindeki gözleri ciddiyetle kısıyor. "Kimseye güvenme. Ona bile."

Yüzümün şoktan gevşediğini hissedebiliyorum ama ben bir cevap vermeden masasından kalkıp odanın diğer ucuna doğru adım atıyor. Kapıya uzanıp benim için kapıyı açtığında kolum geri çekiliyor. Sonra fısıltıdan çok daha alçak bir sesle yakınımaya eğilip doğrudan kulağıma konuştu. "Sakla

ona yakın ol. Onu tehlikeden uzak tut, evlat. Duygularını koru. Hatalarını düzeltmek için her zaman yanında olamayacağım."

Sonra kapı aralığından koridora adım atıyorum ve ofis kapısı arkamdan usulca kapanıyor, beni kafa karışıklığı ve zorlukla bastırılmış öfke sisi içinde bırakıyor.

Bu da ne demek oluyor? Her neyse. planlıyorum.

7
AVALON

"DEAN CARTER SİZE BAKIYOR." Bu altı kelime bende duvara yumruk atma isteği uyandırıyor ama onlara eşlik etmenin küçük bir heyecan olduğunu da inkar edemem. Rylie bu kelimeleri yeni bir olaymış gibi söylüyor, oysa öyle değiller. Hasta Çocuk'un bu hafta sonu partilerine 'davet edilmesinden' bu yana, Dean uzak durmamın taleplerini etmemi sağlayacağını umuyormuş gibi, aslında biraz işten çıkarmışlardı.

Çok fazla değil ama Dean'in her derste kulak mememi emmemesi, hem kemiklerinin üzerine atlamak hem de sikini simit haline getirmek istememe yetiyor. Belki de bir daha böyle bir şey yaptığında onu kalemimle bıçaklayacağımı fark etmiştir. Tabii yatakta ne kadar iyi olduğunu hatırlatan o ezici hatırlatmayı atlatmayı başarabilirsem. Aletin altın rengi ve delikli olması önemli değil. Çoğunlukla bundan daha fazla kendime hakimimdir.

Söylediği gibi Rylie yanımda, üniversitenin kafesine girerken Dean'in bakışlarını üzerimde hissediyorum. Dersler bitmek üzere ama akıl sağlığımla ilgili gerçek sınav başlamak üzere. "Gidip onunla konuşacak mısın?" diye soruyor, daha önceki ifadesine yanıt vermediğimde.

"Hayır." Spor salonundan yeni gelmiş gibi görünen iki uzun boylu, atletik görünümlü adamın arkasında sıraya giriyoruz. Biri arkadaşını dinlerken arkasına bakıyor. Gözleri Rylie'nin formunda geziniyor; kısa siyah cut-off'u, yırtık beyaz bantlı tişörtü ve savaş botları nedense dudaklarını titretiyor. Sonra bana baktı. Bakışlarımız çarpıştığında gözleri bir anlığına açılıyor ve sonra başı benimkinin üzerinden kalkıp

benden uzaklaşmak için. Dudaklarım seğiriyor. Bakmadan, sipariş verirken en küçük fincanda sade kahve istemesine rağmen baristanın başının üzerinde asılı duran menüye olan ani ilgisinin nedenini şimdiden tahmin edebiliyorum.

"Siz ikiniz kafamı karıştırıyorsunuz," diye itiraf ediyor Rylie.

"Oh? Nedenmiş o?" Dalgınca soruyorum. Cebimde ne kadar para olduğunu ve bir fincan kahvenin buna değip değmeyeceğini hesaplarken kendi gözlerim seçenekler listesinde geziniyor. Evet, bir an sonra karar veriyorum, çünkü bütün gece matematik sınavıma çalışacağımı biliyorum. Matematikten nefret ediyorum. Alfabe harfleriyle karışık tüm o teorik sayılardan. Her zaman zorlandığım tek ders. Size verdikleri kitapları okursanız diğer her şey yeterince kolay gelir, ancak matematik tamamen yeni bir canavar.

"Sanırım benim gördüğüm gibi görmüyorsun," diye yanıtlıyor bir süre sonra, önümüzdekiler siparişlerini bitirip siparişlerinin tamamlanmasını beklemek üzere kenara çekilirken. Sırada ben varım, kaşlarını aşağıya indirerek ona bir bakış fırlatıyorum.

Rylie eliyle acele etmemi işaret ediyor. Gözlerimi deviriyorum ve tanıdığım başka bir öğrenci olan baristaya dönüyorum. Onu sınıfımdan değil ama Havers yatakhaneinden tanıyorum. Bana kibarca gülümserken sakın bir yüz ifadesi . Siparişimi veriyorum, ödememi yapıyorum ve Rylie'nin siparişini vermesini bekliyorum.

"Ne demek istedin?" İşini bitirir bitirmez soruyorum.

Rylie hâlâ önümüzdeki iki adama bakıyor ve cevap verirken kaşlarını çatıyor. "Buraya ilk geldiğinizde, başınızı öne eğip sorun çıkarmayacağınızı ummuştum," diye cevap veriyor.

Tek bir kaşımı kaldırıyorum. "Ben sorun yaratmam," diyorum. "Ama başıma bir bela geldiğinde de kaçmam."

Çocukları unutuyor ve iç geçirmeden önce bir anlığına bana doğru bakıyor. "Evet, *artık* bunun gayet farkındayım," diye cevap veriyor. "O zaman, ben... şey, bana umutlu diyebilirsiniz."

Homurdanıyorum. "Geceleri kendine ne söylemen gerekiyorsa."

"Oh, siktir git," diye çıkışıyor, adamlar siparişlerini toplayıp uzaklaşırken, ikimize ilerlememiz için yer açıyor. "Siz ikiniz ilk tanıştığınızda," diye devam ediyor, "birbirinizin etrafında dönüp duran ve birbirinize saldıran iki hayvan gibiydiniz. Sadece senin sırtında bir sürü yoktu, onun vardı."

"Kendimi tuttum, değil mi?" Sırıtiyorum.

Benim duymamı istemediğinden emin olduğum kısık bir sesle, " fazla" diye mırıldanıyor. Hemen ardından başını kaldırdı ve

Sipariş chai latte önümüzdeki tezgâhta belirdiğinde. "Ondan nefret ederdin," diyor.

Üst dudağım geriye doğru kıvrılıyor ve kendi kahveme uzanmadan önce onun kasıtsız kaymasıyla ortaya çıkan ilk öfkeyi beklemek zorunda kalıyorum. Nefret-geçmiş zaman. Geçmiş zaman değil. Dean Carter'dan hâlâ nefret ediyorum. Muhtemelen eskisinden daha fazla çünkü artık çok fazla şey biliyor.

Rylie dönüp kahvemi istediğim gibi hazırlamamı beklerken, "Sanırım onu şaşırttın," diye itiraf ediyor - süt, şeker, her şey.

"Onu şaşırttın mı?" Beyaz maddeyi fincanımın karanlığına karıştırırken ağzım aşağı doğru kıvrılıyor. Neredeyse siyah olan havuzdaki yüzümün yansıması, kahve aydınlandıkça yavaş yavaş bulanıklaşıyor.

"Sadece bir yıldır buradayım, ama bu bir yıl içinde Dean'i sadece Kate ve..." Kate, o amcığı hatırlamak içimde bir öfke patlaması daha yarattı. Ben aptal değilim. Dean'in sahildeki evde bana neden kızdığını biliyorum. Her şeyin Kate Coleman'la ilgisi vardı. Arabasına atılan tek bir molotof kokteylinden daha fazlasını hak ediyor.

Aklıma bir fikir geliyor ve kampüse geri adım attığımdan beri zincire vurduğum küçük ses, bu düşüncüyü beğenerek canlanıyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor ve bunun kafenin serin klimasıyla hiçbir ilgisi yok, her şeyin canavar tarafım için en önemli şeyle ilgisi var. Gazap. Nefret. Ve tatlı, güzel intikam. Evet, içimdeki şeytani yaratık bunu seviyor.

"Hiç böyle davranmazdı," diye bitiriyor Rylie, biz dönüp Dean'in bakışlarını görmezden gelerek duvarın öteki tarafında bir masa ararken içkisini yudumluyor.

"Peki," diye açıklıyorum, "tam olarak davranıyor?"

Bakışları fincanının kenarından benimkini arıyor. "Ele geçirilmiş bir adam gibi."

Alay ettim. "Yanıyorsun." Çantam koltuğa niyetlendiğimden biraz daha sert çarpıyor ve sandalyeyi yanındaki masada oturan kıza doğru deviriyor. Dönüyor, ağzı açık, dudakları kaşlarını çatarak aşağıya çekilmiş ve soğuk bir şekilde duruyor. Gözleri beni görür görmez koltuğuna geri dönüyor ve gitmeye niyetliymiş gibi eşyalarını toplamaya başlıyor... Bir an sonra tam da bunu yapıyor, nihayet yerime oturduğumda fark ediyorum. *Ne oluyor lan?*

Kafamı çevirip odanın diğer ucundaki Dean'i arıyorum. Ne bekliyordum bilmiyorum, belki de yüzünü çevirip bakmıyormuş gibi yapmasını ve etraftaki her şeyi korkutup kaçırmasını. Ama hayır,

Dean Carter'ın tarzı bu değil. Bunun yerine, ani dikkatimi bir tür başarı olarak algılıyor - öyle olmalı - çünkü keskin bir şekilde nefes alırken göğsü genişliyor ve sonra gülümsüyor, bana soğuk, karanlık bir yatak odasını, muhteşem bir yatağın kenarına atılmış yumuşak çarşafı ve Roger Murphy'nin yüzünün yan tarafından akan tek bir kan izini düşündüren acımasız, hain bir gülümseme.

Göz kırıyorum. Bunlar birbirinden çok farklı iki görüntü ama yine de her biri üzerimde aynı etkiyi yaratıyor.

"Ve şimdi de *ona* bakıyorsun," diyor Rylie kuru bir sesle ve beni deliliğin eşiğinden geri çekiyor. Çünkü bu duygular tam da böyle: saf, katıksız bir çılgınlık.

"Hayır," diye çıktım. "Değilim."

Dudaklarını büzüyor ve iki kaşını kaldırıyor.

"Biliyor musun, benden çok daha az korkmaya başladın," diyorum ona. "Seni kaçınma aşamasına geri döndürmek için ne yapmam gerektiğini merak ediyorum."

Siyah çerçevesi gözleri yuvarlanıyor. "Senden hiç korkmadım." Yüzü asılıyor ve elindeki fincanı masanın kenarına bırakıyor. "Artık beni korkutan pek bir şey yok," diye bitiriyor daha sakin bir sesle.

Merak ediyorum.

Rylie bana çok benziyor, bunu onunla tanıştığım ilk günden beri biliyordum. Ve sonra banyodaki o sabah vardı. Rylie ne kadar şüpheleniyor? Kesin olarak bilmesine imkân yok, ama aynı zamanda diğer insanların ona verdiğinden çok daha sezgisel. Bu beni şaşırtmıyor, eğer benim yaşadığım bok çukurunun yarısında bile büyümüşse, bunun bir nedeni vardır.

Bizim gibi insanlar yatmadan önce öpülmez ya da okul aile birliği anneleri tarafından gülümseyerek yatırılmazdı. Her gün karnımız doyuyorsa şanslıydık. İşte bu düşünce zinciri bana annemi hatırlattı. O ki, tüm niyet ve amaçlar için, hala kayıp. Nerede olduğunu kim bilir? Muhtemelen bir yerlerde alem yapıyordur. Roger gitmiş olsa bile, uyuşturucu ve alkolü bırakmayacaktır. Tek satıcısı o değildi.

Odanın diğer ucundan Dean'e bir kez daha bakıyorum ama bu sefer bana bakmıyor. Abel'la konuşuyor, dudakları kelimeleri şekillendirirken kaşları gözlerinin üzerine düşüyor. Bence daha da sinir bozucu olan, profilden bakıldığında daha da çekici olması. O lanet olası gözleri sırtıma delikler açmadığında neredeyse normal görünüyor. Dünyaya düşmüş, şehvet dolu bir tahribat yaratmaya hazır herhangi bir karanlık tanrının kadar normal.

Dean'in Tanrı olmadığını çoğu insandan daha iyi biliyorum. O bir şeytan. Saf ve basit. Ve ne yazık ki benim için bu kutsal bir ilahi varlık olmasından çok daha fazla hoşuma gidiyor.

Abel'in omuzları iç çekerek yükselip alçalıyor ve Dean'e dönüp başını sallamadan önce gözleri kısa bir an için bana kayıyor. Ne hakkında konuştuklarını merak ediyorum. Her ne ise, eminim eninde sonunda öğreneceğim ve genellikle de en kötü şekilde. Hayatım neden bu halde?

Not defterimi çıkarırken homurdanıyorum ve Rylie dizüstü bilgisayarını açıyor. "Yarıdan itibaren," diye mırıldanıyorum, "hayat bana ne fırlatırsa fırlatsın, eğiliyorum, böylece lanet olası başka birine çarpıyor."

Ertesi gün BAIRNS'ün kapısının önünde durmuş, ayağımı yere vuruyor ve bu aptal toplantıdan kaçmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Kapı açılıyor ve Bayan Bairns önünde ve arkasında beyaz ince çizgili lacivert dar bir pantolon karşıma çıkıyor.

"Avalon!" diye şaşkınlıkla adımları söylüyor ve ben de gözlerimi kısıyorum, "buradasın."

Omuzlarımla yanından geçip oturuyorum. "E-posta göndermişsin," diye hatırlatıyorum ona. "Bunun dönemin son toplantısı olması gerekiyordu."

"Evet..." Kapıyı yavaşça arkasından kapatıyor, sanki hala kapıyı ilk açtığı şey her neyse onu almaya gitmeyi düşünüyormuş gibi.

Tekrar ayağa kalktım. "Geri gelebilirim-"

"Hayır!" Odanın diğer ucuna doğru koştu. "Ben sadece-bir şey değil. Yani, hayır," diye tekrarlıyor ve masasının arkasına otururken gözlerimin içine bakıyor. "Daha sonra gelmene gerek yok. Artık buradasın."

Masasındaki birkaç kâğıdı karıştırıp yanındaki çekmecelerden birine koyuyor ve neden benim görmemi istemediğini merak ediyorum. Sonra bilgisayarına dönüyor ve klavyesine bir şeyler yazarken tıkırtılar ve tıkırtılar sessizliği doldururken bekliyorum.

"Notların harika görünüyor," diyor bana onaylayan bir bakış ve gülümsemeyle. "Hiç şaşırmadım. İşe alınırken zeki olduğunu biliyordum." Birkaç tıklama daha. Birkaç dokunuş daha. Kolumu kaldırıp dirseğimi sandalyenin koluna dayıyorum ve başımı avucuma yaslıyorum.

alışmasını izliyorum. Arada bir gözleri bana doğru kayıyor; ekrana geri dönmeden önce beni izliyor.

"Evet, görünüşe göre her şey yolunda gidiyor..." diyor, elleri bilgisayar klavyesi ve fareden ayrılıp önünde katlanırken. "Burada olduğunuza ve bu son görüşmemiz olduğuna göre, son konuşmamızda size yaptığım teklifi bir kez daha düşünüp düşünmediğinizi merak ediyordum."

Kolumu bıraktım. Bunun olacağını biliyordum. Onun yalvaran gözlerine sırtımı dönüp odadaki tek pencereden dışarı bakıyorum. Dikey ıtaltı panjurların arasından güneş içeri doluyor.

Eastpoint'te mi kalacaksın? Sadece dört yıl ama bu bana çok uzun bir süre gibi geliyor. Hasta Çocuklar'ın -Dan'ın- omzumda asılı durduğu, her adımımı takip ettiği dört yıl. Ellerim yumruk olurken aynı anda dişlerimi sıkıyorum. *Başka bir seçeneğim var mı?*

Kendim için başka bir yol hayal etmeye çalışıyorum. 'Hayır' deyip Plexton'a geri mi döneyim? Hayır. O boktan kasabaya bir daha adımımı , muhtemelen orayı yerle bir ederim. Orada yaşayan iyi insanlar olması önemli değil. Her şeyi ateşe verirdim. Büyüdüğüm boktan karavan parkını, okulu ve kiliseyi. Hepsinin canı cehenneme. Umurumda değil. Burası benim için bir anı canavarından başka bir şey değil ve hepsinin küle dönüşmesini istiyorum. Benim yarattığım küllere.

"Avalon?" Bir süredir orada oturuyor olmalıyım çünkü Bayan Bairns adımı söylediğinde, sanki bir süredir söylüyormuş gibi kafası karışmış ve biraz da sinirli bir ses çıkarıyor.

Gözlerimi kırptıştırıyorum ve dikkatimi tekrar ona veriyorum. "Pardon, ne dediniz?" Düşüncelerimi toparlamak için kendime bir an vermek ve bütün bir kasabanın yandığı görüntüsünü uzaklaştırmak için soruyorum.

"Eastpoint'te kalmayı daha fazla düşünüp düşünmediğinizi sordum," diyor. "Bu sefer ikili kayıt programı yerine burs programımızda bir öğrenci olarak. Bu notlarla" -tesadüfen göremediğim bilgisayar ekranını işaret ediyor, bu yüzden tüm akademik portföyümü çektiğini varsaymak zorundayım- "bilgilerinizi değiştirmek sorun olmayacaktır."

"Başka şeyler yok mu?" Ben diyorum. "Başvuru ücretleri falan?"

"Bu ücretlerden feragat edeceğiz elbette." Yaklaşan kararımı sezdiği için daha dik oturuyor.

"Yurtta kalabilir miyim?" Ben soruyorum. Bu benim ana önceliğim. Bu sefer gafil avlanmayacağım. Bahar tatili boyunca kalacak bir yerimin olmaması, değdiğinden daha fazla sorun yaratmıştı. Eastpoint'e ve dolayısıyla Sick Boys'a bağlanacaksam, sırf aptal üniversite politikaları yüzünden düzenli aralıklarla kovulmak istemiyorum.

Bairns'in yüzü sorudan hoşnut olmamış gibi geriliyor, dudaklarını birbirine bastırırken inceliyor. Cevap verirken gözleri yana kayıyor. "Oda ve yemek konusunda endişelenmenize gerek yok," diyor, ses tonu dikkatli. "Her şey burs tarafından karşılanacak."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve koltuğumda doğruluyorum. "Tamam," diyorum. Sesimi hafif ve rahat tutmama rağmen, hiç de öyle hissetmiyorum. Bu sadece bir bursun kabul edilmesi değil. Buna inanacak kadar saf değilim. Bu, zehir dolu bir fiçıya balıklama dalmak ve vücudumun hızla direnç kazanmasını ummak.

"Kabul ediyor musun?" diye soruyor, şaşkınlık ve zorlukla bastırılmış heyecanla gözlerini kırıştırarak.

"Evet, katılıyorum." Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Eastpoint. Dört yıl. Dekan Carter. Kendi elimi kolumu bağlıyorum. Kendimi şeytana bağlıyorum çünkü başka çare göremiyorum.

Bayan Bairns bir hareket telaşına kapılır. Çekmeceler hızla açılıp kapanıyor ve kağıt yığınları göz açıp kapayıncaya kadar masasının üzerinde beliriyor. Onları hızla gözden geçiriyor, beklediğimden daha hızlı bir gözle tarıyor. Sonra onları bir paket haline getiriyor, bir araya getiriyor ve benim için çevirmeden önce ilk sayfanın altına imzasını atıyor.

"Bu senin için o zaman," diyor hızla. Parmakları klavyede gezinirken bakışları paketten tekrar bilgisayarının ekranına yöneliyor. "Eastpoint'te kalmaya karar verdiğin için çok mutluyum, Avalon. Bunun ne kadar büyük bir fırsat olacağını tahmin bile edemezsin." Durmadan konuşuyor, ben orada oturup ona bakarken durup nefes alma zahmetine bile girmiyor, bana ittirdiği sayfalar ellerimde buruşuyor. "Eastpoint birçok programıyla oldukça iyi tanınıyor. Hemen karar vermene gerek yok elbette ama hangi bölümü seçmek istediğini bilmem gerekiyor. Şurada bir liste var" -durup elimdeki kırılmış kağıtlara başıyla işaret ediyor- "öğrenir öğrenmez bana e-posta gönder. Çift kayıt bursunu resmi öğrenci bursuna çevirecek diğer evrak işlerini ben halledeceğim. İncelemeniz için size öğrenci e-postanızda birkaç belge göndereceğim. Biz

Çift kayıt programı için sizin için doldurduğum orijinal başvurudan zaten temel bir taslak aldım."

Bu kadın daha ne kadar devam edebilir? Uyuşukça düşünüyorum. Oksijensizlikten yüzü ne zaman maviye dönmeye başlayacak? Ama hiç de mücadele ediyor gibi görünmüyor. Bunun yerine, yanakları heyecandan pembeleşmiş ve gözleri parlıyor... rahatlamayla mı?

Bu son ayrıntıya bakışlarımı daraltıyorum. Rahatlama. Bu duygu kafamı karıştırıyor ve daha önce evet demekte neden bu kadar tereddüt ettiğimi hatırlıyorum. Çaresizliği beni şaşırtmıştı ve şimdi kabulüme verdiği tepkiyi görmek de aynı tedirgin edici.

"Tamam," diyorum sandalyemden kalkarak. Sonunda kendinden geçiyor, ekranındaki her neyse ona daha fazla odaklanıyor. Bir adım geri çekilip beni durduracak bir şey söylemesini bekliyorum ama söylemiyor.

Kapıya varana kadar bir şey söylemedim. "Yurttan atılmayacağıma emin misin?" En büyük endişemi doğrulamak için tekrar soruyorum - gerçekten yaşayabileceğim bir yere sahip olmak. Ruhumu bu üniversiteye ve Sick Boys'a satmak anlamına gelse bile.

Bairns'in parmakları klavyenin üzerinde donup kalıyor ve daha önce yanaklarında beliren kızarıklık yavaşça sülük gibi süzülürken kaşlarımı çatıyorum. Keskin gözlerini bana çevirmeden önce nefes alıyor. "Her şey yoluna girecek Avalon," diyor nazikçe. "Seni temin ederim, seninle ilgilenilecek."

Pekala o zaman. Ona başımı salladım ve arkama uzanıp kolu yokladım. Dokunup çeviriyorum, gitmek için dönerken dudaklarından dökülen bir fısıltı kulaklarıma ulaşıyor. O kadar sessiz söylenmiş ki duymamı beklediğini sanmıyorum. Ve bu, her şeyden daha fazla - tepkilerinden, çaresizliğinden, Hasta Çocuklar'dan ve Dean Carter'ın kendisinden daha fazla - kafamı karıştırıyor. Çünkü fısıldadığı kelimeler,

"Sen buraya aitsin."

8
AVALON

Dean'ın Sick Boys'un aptal partisine katılmam yönündeki talebini NEREDEYSE UNUTUYORDUM. Ancak Cuma gecesi ondan beni almaya hazır olmam konusunda uyaran bir mesaj alınca hatırlıyorum. Ders kitabımı kapattım ve bir iniltiyle yatağın kenarına yuvarlandım. Bu gece ders çalışmak, final ödevlerimi bitirmek ve uyumaktan başka yapmak istediğim hiçbir şey yok. Akşamı yüksek sesli müzik dinleyerek ve sinir bozucu, şımarık pisliklerin birbirlerine sürtünmelerini izleyerek geçirmek istemediğim kesin. Ama Dean daha önce yurt odama girmekte hiç zorlanmamıştı. Şimdi de olmayacak.

Rylie başını kaldırmadan, "Dur tahmin edeyim," dedi. "Dean Carter."

Bir nefes veriyorum ve ona sertçe bakıyorum. Bakışlarıma karşılık vermek için dönmüyor. Hayır, gözleri dizüstü bilgisayarının düz, ışıklı ekranına kilitlenmiş. Her ne yapıyorsa ona yoğun bir şekilde konsantre olmuş görünüyor. Beynimde bir düşünce belirliyor ve kızgınlığım daha başka bir şeye dönüşüyor. Eğer ben istediğime sahip olamıyorsam, o da olamaz. En azından bu gece değil. Yataktan kalktım ve masasının arkasındaki sandalyeyi tekmeledim.

"Giyin," dedim ona. "Benimle geliyorsun."

Donup kalıyor ve bana bakıyor, üst dudağı tiksintiyle geriye kıvrılıyor. "Kesinlikle olmaz." Bakışları ekrana dönüyor ama konuşmaya devam ediyor. "En son ne zaman seninle bir yere gelmemi istediğini hatırlıyor musun? Çünkü ben hatırlıyorum. Beni ekmiştin ve bir araç bulana kadar yarı yoldan geri dönmek zorunda kalmıştım. Yani, hayır teşekkürler. Eğer erkek arkadaşınla kavga ediyorsan, beni bu işin dışında bırak."

Kendimi durduramadan "O benim erkek arkadaşım değil," diye bağıryorum. Sözcükler ağzımdan çıkarken bile zihnim kelimelerin üzerinde dönüp duruyor. *Dean Carter. Erkek arkadaş mı? Erkek arkadaşına uygun biri değil.* Saçma sapan pahalı kıyafetler giyen narsist bir canavar.

"Ona ne dersiniz deyin, ben ," diye yanıtlıyor.

"Oh, gidiyorsun," diyorum dolabıma doğru ilerlerken. "Ya benimle partiye gelirsın ya da benimle partiye gelmekten kaçmaya çalışırsın. Her iki durumda da bu yurt odasından çıkıyorsun."

Dizüstü bilgisayarının kapanırken çıkardığı sesi duyuyorum. "Neden bana eziyet etmekten hoşlanıyorsun?" diye soruyor, belli ki sinirlenmiş. "Ciddiyim. Sana karşı çok iyiyim. Seni onlardan uzak durman için uyarıyorum. Dinlemiyorsun. Kendini toparlamanı söylüyorum. Buna kulak asmak yerine, kendini *kaybediyorsun*. Seninle bir kulübe gidiyorum ve sen beni ekiyorsun."

"Bu gerçekten benim hatam değildi," diye belirttim. "Kaçırıldım." Ve Dean'in cipinin arkasında benim bedenime karşı tutuldu. Beni ilk kez becermekle tehdit ettiğinde. Bu anıyı hatırlayınca duraksıyorum. Bir parçam bir şey olmasını bekliyor. Terlemeye başlamayı. Belki kurdeşen. İçimde bir ürperti. Bir şeyler.

Herhangi bir şey. Ama tek elde ettiğim külotumun nemlenmesi. *Neden?*

Kıyafetlerimi değiştirirken merak ediyorum, bir kot pantolon ve bir yırtık yakalı gömlek.

Dean ile birlikte olma anısı -ne kadar zalimce olursa olsun- Roger Murphy ile geçirdiğim geceden farklı. Murphy'ye karşı hissettiğim tek şey iğrenme ve güçsüzlüktü. Dean'e karşı böyle hissetmedim. Hayır. Dean'in düşünceleri manyetikti, beni açıklanamaz bir şekilde içine çekiyordu. Onu üzerimde hayal etmeye çalışıyorum, eskisinden daha vahşi. Belki kanla kaplıydı ya da... boğazımı tuttuğu zaman. Gözümün önünde noktalar dans edene kadar sıkıştı. Yine tek aldığım tepki daha hızlı bir kalp atışı ve kalçalarımın sıkışması oluyor.

Dean Carter'dan nefret etsem bile, onun iyi bir aşık olduğunu inkar edemem. Bağımlılık yapan, tehlikeli bir aşık.

Rylie, "Tanrı'nın bizzat gelip sana çırlıçıplak soyunup kampüste koşmanı söylemesi umurumda değil," diye söyleniyor. "O son fiyaskodan sonra seninle bir partiye gitmek istememe ne sebep olabilir ki?"

Dudaklarım seğiriyor. "Çünkü biz *arkadaşız*," diyorum son kelimeyi vurgulayarak. "Ve arkadaşlar diğer arkadaşların aslan inine yalnız girmesine izin vermez."

Çenesi düşüyor ve bir an için bana bir şey fırlatmak üzere olup olmadığını merak ediyorum. Sonra nefesini içine çekti ve bana ters ters baktı. "Eğer-ve

"Bizi arkadaş olarak kabul edersem, o zaman aklımı kaçırmış olurum."

Omuz silkerek saçlarımı tişörtümün arkasından ağırlığını bir omzuma yüklüyorum ve yoldan uzak tutmak için yanlardan örüyorum. "Seni zihinsel dengesizliğin için yargılamıyorum," diyorum.

Dişlerini gıcırdatırken çenesi ileri geri hareket ediyor ve ayağa kalkıp önce dolabına, sonra da masasına doğru yürüyor. "Bunu bana bir yapamazsın," diyor. "Sick Boys ile olan bağlantın artık beni tehdit etmiyor. Kendimi buna teslim ettim."

Yatağıma oturuyorum ve yatağın altından bir çift yıpranmış, ikinci el savaş botu alıyorum. "Sana ne evet dedirtecek?" Ayak parmaklarımı botların içine sokup bağlamaya başlarken soruyorum.

Rylie tam önümde durdu. "Gerçekten ciddi misin?" Kaşlarının arasında bir v oluşuyor. "Yani *gerçekten* ciddi misin?"

Zengin bir sosyetik ya da Sick Boys'un kölesi olmayan birinin varlığı bile Dean'in yapmak istediği bir şey varsa onu caydırmaya yetmeyecektir ama son birkaç haftadır, özellikle de son birkaç aydır Rylie'den hoşlanmaya başladım. Bu çok garip. Ben kimseden hoşlanmam. Gerçek şu ki, onu orada istiyorum. Dean'in dünyamın onun ve başıma gelenlerin etrafında dönmediğini görmesini istiyorum. Başka insanlarla arkadaş olabilirim. En azından normal görünebilirim.

"Evet," dedim.

İnliyor. Dolabına doğru dönmeden önce "Peki," diyor. Kıyafetler uçuşmaya başlıyor. "Ama bana borçlusun," diye devam ediyor, sesi küçük oyuğun içinden boğuk geliyor. "Ve söz vermelisin"- Rylie duruyor ve bana dönüyor, geniş gözlü, ciddi bir bakışla beni sabitliyor

-"Beni ekmiyorsun." "Dean'in-

"

"Hayır," diye araya giriyor Ry, bir elini kaldırıp başını sallayarak. "Söz ver, yoksa gitmem."

"İyi, söz veriyorum," diyorum.

Bana şüpheyle bakıyor, ama her ne gördüyse onu ikna etmiş olmalı çünkü dolabına geri dönüyor ve birkaç dakika sonra üzerinde daracık siyah bir tayt ve siyah bir atletin üzerine mor bir file üstle çıkıyor.

"Ne zaman gidiyoruz?" diye soruyor tam telefonum öterken.

Ekrana bakıyorum ve sırtıyorum. "Hemen şimdi," diyorum, ayağa kalkarak.

"Ne?" diye bağıyor bana, sonra da odanın içinde koşuşturmaya başlıyor. Ayakkabılarını almak için çabalarken kafama bir makyaj çantası fırlattı. "Makyaj," diye tersledi. "Ayakkabılar."

Makyaj çantasını alıp yatağımın kenarına bırakıyorum. "Mal varlığını unutma," diyorum. "Çukurlar. Memeler. Cüzdanlar."

"Hiç komik değilsin," diye homurdanıyor, göz kapaklarına yeni bir kat göz kalemi sürerken, dolabının kapısının arkasındaki aynayı kullanıyor - bir tür çılgın goril yapıştırıcısıyla kapatılmış ucuz bir şey. Göz kalemini kafama fırlattığı makyaj çantasına atarken bana ters ters bakıyor. "Hadi gidelim, göt herif."

", sürtük," diye cevap veriyorum.

İkimiz birlikte odadan çıkıp birinci kata iniyoruz. Rylie yurdun önünde bekleyen cipi fark edince kaşlarını çatıyor ama ben ona doğru yürürken bir şey söylemiyor. Ben Rylie'ye arka koltuğa doğru başımı sallarken Dean başını çevirip davetsiz misafirine kaşlarını çatıyor ve ben de ön yolcu kapısına uzanıyorum.

Bunu neden yapıyorum? Dalgınca merak ediyorum. Dean'in nereye gideceğimi belirlemesine izin mi veriyorum? Bu bana göre değil.

Başım yavaşça ona doğru dönüyor ve merakla onu izliyorum. Cevabı ben bile kendi beynimde bulamıyorum. Onun ve diğerlerinin bildikleri yüzünden mi? Yanlış bir hareket yaparsam beni hayatımın sonuna kadar hapse gönderebilirler. Roger Murphy toplumun başına bela olmuş bir pislik olsa bile, yargı sistemi katillere iyi gözle bakmıyor, hele de paraları yoksa.

Yoksa hala adrenalin arzum olduğu ve Dean bunu tatmin ettiği için mi? Bu daha olası görünüyor. Dean Carter'ın etrafında olmak, bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için beklemek, neredeyse uçurumdan atlamak kadar yoğun. Bacaklarımın arasındaki kalın, delikli sikini, boğazımdaki ellerini hatırlamak, omurgamdan aşağı hissetmemeyi dilediğim bir heves dalgası gönderiyor. Onu bu şekilde arzulamak istemiyorum. Yine de elimde değil.

Baktığımı fark etse bile tepki vermiyor. Sanki kafası bambaşka bir dünyadaymış gibi, hem benim yüzüne olan takıntımı hem de Rylie'nin arka koltuktaki varlığını görmezden geliyor. Frazier Evi'nin önüne geldiğimizde -Partinin orada olacağını bilmeliydim- arabaların sırasının karşısındaki garaj yolunun kenarına yanaşıyor. Cipi görüş alanından çıkaracak kadar uzağa sürüyor ve park ediyor.

"Gidelim," diyor ve anahtarı kontakta çekip araçtan iniyor. Ben aşağı atlarken o da arabanın etrafında dönüyor ve Rylie'nin kapısı açılıyor. Rylie'ye sorulmasına bile gerek kalmadan, adam yanıma gelip beklemek üzere evin önüne doğru ilerlerken ona şöyle bir bakıyor. Neredeyse ona hain diyecektim ama fazla uzağa gitmiyor ve onu gerçekten suçlamıyorum - sonuçta Dean'in çoğu insana öfkeli bir tanrı gibi görüldüğünden eminim. Normal insanların gözünü korkuturken, benimle başarmayı başardığı tek şey hem ondan hem de vücuduma yaptıklarından nefret etmemi sağlamak.

Önüne geçip yan yolda birkaç metre ötede bekleyen Rylie'yi görmemi engelleyince iç geçiriyorum. "Ne istiyorsun Dean?"

Ellerinden birini kaldırıp örgümün ucuna dokunuyor ve koyu renk saç tellerini parmağının etrafında dolaştırıyor. "Bu gece bana bir iyilik yapar mısın bebeğim?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ben senin bebeğin değilim," diyorum. "Senin için her şeyi yapacağımı da nereden çıkardın?"

"İyi o zaman." Yaklaşıyor. "Kibar olmaya ve sadece bu iyiliği istemeye çalışıyordum, ama eğer böyle lanet bir velet olmak istiyorsan, o zaman bunu bir emir haline getireceğim."

Diğer eli belime dokunduğunda gerginlik sızıyor ve sonra beni içine çekiyor, ta ki sikinin sert uzunluğunu karnımda hissedene kadar. Üst dudağım geriye kıvrılıyor ve ellerimi göğsüne koyarak onu geri itmeye niyetleniyorum. Daha yakına eğiliyor. "Bu gece ateş yok," diyor. "Birinin seni ne kadar kızdırdığı umurunda değil. Seninle uğraşırlarsa, gelip beni alırsın ve ben de onlarla ilgilenirim."

Şok içimde yankılanıyor. Ağzından çıkmasını beklediğim şey bu değildi. Yine de bana cevap verme fırsatı vermedi. Başını eğiyor ve dudaklarıma şok edici derecede sıcak, ağzı açık bir öpücük konduruyor ve ancak o zaman onu geri itecek gücü buluyorum.

"Şansını zorlama, D-man," diye hırlıyorum.

Bir kıkırdama çıkarıyor. "Oh, güzel bebek," diyor. "Şanslı kadının senin üzerinde hiçbir etkisi yok."

Kaşlarımı çatıyorum ve ondan uzaklaşarak Rylie'nin beklediği yere doğru yürüyorum. Kaşlarını kaldırıyor, sanki bunun neyle ilgili olduğunu sorar gibi, ama ben sadece başımı sallıyorum. "Lanet olası bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandım. "Hadi gidelim."

İçerideki parti çoktan başladı. Bu kez kapalı bir dans pisti var. Alt kattaki çok sayıda büyük odadan birinde geniş bir açık alandan başka bir şey değil, ama yine de orada. Burası kızların ve

Görünmez hoparlörlerden rock ve rap sesleri yükselirken çocuklar birbirlerine için toplanıyor.

"Mutfak," diye mırıldanıyorum ama Rylie beni duyamıyor. İçkiler orada olacak. Buraya ilk kez gelmediğim için kolayca buluyorum. Bira kolayca bulunabiliyor ama bu gecenin sert içkili bir gece olacağını hissediyorum.

"Rom mu?" Tezgâhın üzerinde duran cam şişelerden birini bulup mevcut kırmızı solo bardaklardan birine yüklü bir doz doldurduğumda Rylie kaşlarını çatıyor.

Omuz silkip ona teklif ediyorum. Başını sallıyor ve onun yerine yan taraftaki kahverengi tek servislik şişelerden birine yöneliyor. Etiketini okurken gözleri açılıyor ve kapağı açıp bir yudum almadan önce "Siktiğimin zenginleri" diye mırıldandığını duyuyorum. Bir kıkırdama boğazıma doğru ilerliyor. Onun değerlendirmesini suçladığımı söyleyemem.

Dışarıda insanlar içki içiyor, ısıtılmalı havuzda yüzüyor ve verandadaki mobilyaların üzerinde öpüşüyor. "Avalon!" İsmimin söylenmesiyle başımı çeviriyorum, ancak seslenenin kim olduğunu anladığımda duruyorum.

Corina cimri beyaz bikinisiyle öldürmek için giyinmiş ya da daha doğrusu soyunmuş. Göğüsleri, iki tarafı birbirine tutturan açık dairesel bir halkası olan ve hayal gücüne çok az şey bırakan sıkı bir askılı üst tarafından birbirine bastırılıyor. Biz arka kapıdan çıkarken aceleyle avludan geçip Rylie ve bana doğru geliyor.

"Nerelerdeydin?" Corina önümde dururken göğsü inip kalkıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden umursuyorsun ki?"

Sinirlendiğimi fark edince yüzündeki şok ifadesi siliniyor. En başta Luc Kincaid'in sahil evine gitmemin nedeni bu kaltaktı ve beni belirli bir nedenle ekmediğine inanacak kadar aptal değildim. Kincaid beni oraya götürmesi için ona bir şekilde para mı vermişti?

Rylie aniden, "Ben tuvalete gidiyorum," diyerek ikimize bakıyor. *Etrafımda bir arkadaşımın olması buraya kadarmış.* Sonra Rylie'nin Corina'ya ters ters bakmasını izliyorum, o da arkasını dönüp eve girmeden hemen önce.

Arkama bile bakmadan uzaklaşmaya başladım.

"Bekle, bekle! Avalon, lütfen!" Corina'nın eli koluma sıkıca iniyor ve donup kalıyorum.

"Elini üzerimden çekmeni tavsiye ederim Cor," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Pek iyi bir ruh halinde değilim ve arkadan bıçaklayan bir kancığa hiç sempati yok."

"Sen neden bahsediyorsun?" Corina ısrar ediyor. "Eastpoint sahil evinden ayrıldığını duydum, döndüğümüzden beri haftalardır sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Nerede yaşadığımı biliyordun," diye belirttim.

Başını sallıyor, kahverengimsi sarı saçlarının ıslak telleri yanaklarında bir ileri bir geri uçuşuyor. "Yatakhanene öylece gelmemin ürkütücü olacağını düşündüm."

Kuşkuyla gözlerimi kısıyorum. "Sana güvenmiyorum," diyorum sonunda.

Gözleri yaşlarla dolar. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum Avalon,"

Boğuk boğuk konuşmayı başarıyor. Gözyaşları, sesinin titrek tonundan daha sinir bozucu.

Bakışlarım elimdeki solo bardağa düşüyor ve bir an bile düşünmeden bardağın arkasını çevirip içiyorum. Ateş vücuduma yayılıyor ve bir an için hepsini geri fırlatabileceğimi düşünüyorum. Şaşırtıcı bir şekilde yerde kalıyor. Boğazımdaki yanmayı bastırmak için yutkunmaya çalışırken öksürüyor, boğuluyor ve ofluyorum. Corina'nın gözleri açılıyor ve bana uzanıyor. Onu bir adım geriye itiyorum. "Gerçeği söylemek iyi bir başlangıç olurdu," diyerek elimdeki bardağı yakındaki bir masaya bırakıyorum. "Beni oraya götürdüğünde Luc Kincaid'in evde olacağını biliyor muydun, bilmiyor muydun?"

"Evet, ama sana ilgi duyduğunu düşünmemiştim," diye itiraf ediyor. "Bunun bir sorun olacağını düşünmemiştim."

"Peki Kate'i biliyor musun?" Ben soruyorum.

"Kate?" Mükemmel makyajlı yüzünü bir kaş çatma ifadesi bozuyor. su geçirmez olmalı çünkü havuz suyu cildinde hâlâ tazeyken ve gözyaşları alt kirpiklerinden sarkarken bile hiçbir leke izi yok.

"Kate ve Luc," diye açıklıyorum, tepkisini görmek için bekliyorum.

Çevresel görüşümde, partiye katılanlardan bazılarının izlediğini hissedebiliyorum. Hasta Çocuklar her gün bununla mı uğraşmak zorunda? Sanki yaptıkları her hareketin, dudaklarından çıkan her kelimenin izlendiği ve analiz edildiği bir tür Big Brother bölümündelermiş gibi? Bu can sıkıcı olmaktan da öte. Çileden çıkarıcı.

Corina dikkatle, "Birlikte olduklarını biliyorum," diyor.

"Kes şu saçmalığı," diye emrediyorum sert bir ses tonuyla. Sıçırıyor, gözleri bir kez daha açılırken omuzları kulaklarına doğru yükseliyor. "Ne?"

gerçekten biliyor musun?"

"Dean'le tartıştığınızı ve ayrıldığınızı duydum," demek için acele ediyor. Alay ediyorum ve arkamı dönüyorum. Kahretsin, bir içkiye daha ihtiyacım var. Benimkini içmemeliydim. "Bekle, Avalon, lütfen. Sorun ne? Ne yaptım ben? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Bu kız gerçek mi lan? Bana çarpmak üzereyken dönüp ona ters ters bakıyorum, ancak son anda duruyorum. "Arkadaş mıyız?" Tıslıyorum. "Biz arkadaş falan değiliz. İstedliğini elde etmek için beni kullandın, Sick Boys'a girmek için. Dedikodu istedin ve beni neden o lanet partiye götürdün bilmiyorum-"

"Hayır, hayır, hayır," diyor Corina çabucak. "Her şeyi yanlış anladın. Evet, Dean'in neden seninle bu kadar ilgilendiğini merak ediyordum ama Kate ve Luc'un bir Geyler planladığını bilmiyordum. Yemin ederim." Yalvarırcasına bana baktı. "Lütfen, inan bana."

İstemiyorum. Daha da ötesi, istemiyorum. Yalancılardan, hırsızlardan ve sırf yapabildikleri için manipüle eden ve alan insanlardan bıktım. "Özür dilerim," diyor. Sonunda, gözlerinin kenarlarında asılı duran yaşlar düşmeye başlıyor, yanaklarından aşağı süzülüyor ve cehennem, haklı olduğumu anlıyorum. Makyajı su geçirmiyor çünkü cildinde tek bir siyah leke bile yok. "Arkadaşın olmak istiyorum."

"Neden?" Talep ediyorum. Gerçekten neyin peşinde?

Hıçkırma hıçkırma gülüyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sorarak kaşlarımı çatmama neden oluyor. "Avalon, kimsenin senin hakkında ne düşündüğü umurunda değil. Sick Boys'a karşı çıktın ve kazandın mı bilmiyorum ama onları kesinlikle sarstın. Sen hesaba katılması gereken bir güçsün. Neden sana zarar verecek bir şey yapayım ki?" Sanki bu fikir bile saçmaymış gibi başını sallıyor. "Sen de en az Hasta Çocuklar kadar korkutucusun." Corina derin bir nefes alır ve yavaşça bırakır. "Dean'in benden hoşlanmadığını biliyorum," diye itiraf ediyor. "Luc Kincaid'le olan bağlantım yüzünden bana güvenmediğini biliyorum ama annemden Kincaid ailesiyle evlenmesini ben istemedim ve soyadım hâlâ Harrison. Kincaid değil. Eastpoint'e gidiyorum. St. Augustine'e değil. Bunun bir sebebi var. Bir arkadaş bulduğumda, sadık olurum. Sana yemin ederim Avalon, sana bilerek ihanet etmem."

Ona inandığımdan emin değilim. Ama o haklı. Dean ondan hoşlanmıyor. Bunu fark ettim. Bu yapmamam gerektiği anlamına mı geliyor? Ne yapacağımı düşünürken dilimi ağzımda gezdirip yanağıma bastırıyorum.

"Peki," diyorum sonunda.

"Bana inanıyor musun?" Ellerini birbirine bastırıyor ve gözlerinde büyük bir umutla bana bakıyor.

Cevap olarak omuz silkiyorum. İstemiyorum. Biraz bile değil, ama bununla daha fazla uğraşmak da istemiyorum Bu bir parti ve ben zaten insanlardan bıktım. *Rylie hangi cehenneme gitti?*

"Bu artık mesajlarıma cevap vereceğin anlamına mı geliyor?" diye soruyor. "Bitirmem gereken sınavlarım var," diye kaçamak cevap veriyorum.

"Ah, doğru ya. İkili kayıt programını bitiriyorsun. Bu Eastpoint'e tam zamanlı bir üniversite öğrencisi olarak geçiş yapacağın anlamına mı geliyor?"

Kaşlarımla çatıyorum ama gerçekten tek bir cevap var. Adımı zaten şeytana teslim ettim, bunu kabul etmeliyim. "Evet..."

Ciyaklıyor ve bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Oh, bu harika," diye itiraf ediyor. "Bu birlikte daha çok zaman geçireceğimiz anlamına geliyor. Oh, Avalon." Öne doğru eğiliyor, ellerimi tutmak için uzatıyor ve ben avuçlarımı uzattığımda irkilmiyor bile - yine de duraksıyor. "Yani..." Tereddüt ediyor. "Eğer istersen." Corina kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Dean'le her şey yolunda, değil mi?"

Sadece ona bakıyorum.

"Ya da... evet, bu beni ilgilendirmez. Sorun değil." Bir adım geri atıyor, başı havuza doğru dönüyor. "Sanırım ben bir dalış daha yapacağım. Sen de katılabilirsin..." Gözlerini kıyafetime çeviriyor - görünürde mayo yok. Dudaklarının arasından bir iç çekiş fişkırıyor. "Umarım gerçekten arkadaş olabiliriz, Avalon," diyor. "Ve Eastpoint'te kaldığın için gerçekten çok mutluyum." Geri çekiliyor.

Omuzları kederle çökmüş bir halde havuza doğru dönerken yarım ağızla salladığı el sallamasına karşılık vermiyorum. Durup geri dönmeden önce sadece birkaç adım atabildi. "Bekle!" diyor, bana doğru koşarken -onun gibi değil- neredeyse ayağı takılıyor. Bir kez daha önümde durduğunda eğilerek uzaklaşıyorum. "Neredeyse unuttuyordum. Dean ya da bir başkası sana söyledi mi bilmiyorum -hatta ben bile doğru olup olmadığını bilmiyorum ve ben onun kuzeniyim- ama Luc hakkında bir söylenti dolaşıyor. Yazın Eastpoint'e transfer olabilirmiş."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Hayır. Kimse bana bunu söylemedi, diye düşünüyorum. Birden Corina'ya yeni bir gözle bakmaya başladım. Belki de onun arkadaşı olarak kalmak o kadar da kötü değildir. Farkında olmadan bile bilgi akışı sağlıyor gibi görünüyor. "Teşekkürler Cor," diyorum sessizce. "Bu sahip olmak için iyi bir bilgi."

Neredeyse ısınlıyor. "Tabii ki! Sonra görüşürüz. Partide iyi eğlenceler!"
O arkasını dönüp havuza doğru giderken ben de Frazier'ların evinin arka kapısına doğru dönüyorum.

9
AVALON

Odalardan birinin uzak duvarına , elimde yeni bir içkiyle insanların kaynaşmasını izliyorum. Birbirleriyle etkileşime girdiklerini görmeye alışık olduğumdan tamamen farklı bir grup insanı izlemek ilginç. Zengin üniversite öğrencileri ile taşralı, uyuşturucu satıcısı bir kasabanın fakir çocukları arasında gördüğüm benzerlikler büyüleyici. Çok farklı hayatlar yaşıyorlar ama yine de aynı açgözlülük gözlerini aydınlatıyor.

Sanki herkes 'bana bakın', 'bana ilgi gösterin' ve hatta 'beni sevin' diye bağırıyor. Bu hem acınası hem de inanılmaz derecede üzücü. Başımı geriye atıp bir yudum daha yutarken romun keskin, baharatlı tadı dilime geliyor. Sek. Tıpkı önceki gibi. Rylie bir yerlerde kayboldu ve ben kızamıyorum bile. Onu burada terk etmeyeceğime dair bana söz verdirdi ama beni terk edemeyeceğini hiç söylemedi. Sanırım gitmeye hazır olduğumda onu aramaya gideceğim.

Lafı açılmışken... etrafımdaki kalabalığın arasında tanıdık bir yüz beliriyor, kolaylıkla aradan sıyrılıyor. Koyu renkli tişörtünün yakasından bir zincir sarkıyor. Yaklaştığında tek yapmak istediğim onu yakalamak ve gözlerinin kömür karası ölü merkezlerini görene kadar onu daha yakına sürüklemek. Orada gerçekten cehennem ateşi yanıyor mu görmek istiyorum.

"Bunlardan kaç tane içtin?" Dean yanıma oturup neredeyse boş olan bardağı işaret ederek soruyor.

Omuz silkiyorum. "Birkaç tane." Doğrusu, hatırlamıyorum. Beni buraya getirdiğinden beri ne kadar zaman geçtiğini bile bilmiyorum.

Dean bardağı kapıyor ve alkolden arta kalanı içine çekerken başını geriye doğru eğiyor. Gözlerim boğazının hareketine takılıyor, her yutkunuşta kasların hareketini izliyorum. Bir. İki. İki. Üç. Hepsi bitti. Bardağı kenara bırakıyor ve ben alay ediyorum.

"Arkadaşının evini dağıtmaya mı gidiyorsun?" Ben soruyorum.

Bana kaşlarını çatıyor, umursamaz bir tavırla. "O burada yaşamıyor."

Kolunu yanıma bastırana kadar yaklaşıyor ve tek hissettiğim onun sıcaklığı oluyor. Tıpkı Eastpoint malikânesindeki o gece olduğu gibi kıyafetlerimi yakıyor ve tenimin derinliklerine işliyor. Dudağımı ısıriyorum ve gözlerimi ona dikiyorum.

"Sen tam bir pisliksin," diye mırıldanarak koltuktan kalkıyorum. Alkolün etkisine rağmen odadan çıkarken yalpalamıyor ya da sallanmıyorum.

Koridora çıktığımda sıcaklığının beni takip etmesine şaşırمامalıyım. "Bu taraftan," diye ısrar ediyor, arkamdan merdivenleri işaret ederek.

"Orada ne var?" Elini kalçamda bulup beni yönlendirirken soruyorum, hemen onu takip etmediğimde.

Dean'in başı örgümün karşısındaki boğazımın kenarına doğru eğiliyor ve oraya iffetli bir öpücük konduruyor. Hay sikeyim. Dudaklarının narin tenini tenimde hissetmek bile tüylerimi diken diken ediyor. "Öğreneceksin," diye fısıldıyor. Elinden kurtulup yürümeye başlıyorum. O da çok geride değil.

Merdivenlerin tepesinde bir koridor var. Dean beni en uca, soldaki son kapıya doğru götürüyor. Kapı açılıp içeri girdiğimizde buranın bir çeşit ofis olduğunu fark ediyorum. Daha çok bir kütüphane, ama ortada dev bir meşe masa var ve ahşabı korumak için üzerinde cam bir bölme var. Masanın arkasında perdeleri arkaya çekilmiş büyük bir pencere var. Arka bahçeden gelen ışıklar odanın içine doluyor ve birinin geride bıraktığı dağınıklığa gülümsüyorum.

"Görünüşe göre bu gece buradaki tek sakinler biz değiliz," diyorum sessiz bir kahkaha atarak ve elimi yarı boş kehribar rengi sıvı şişesine doğru uzatıyorum

-görünüşe bakılırsa viski- masanın köşesinde bir lambanın yanına yerleştirilmiş.

Dean hiçbir şey söylemiyor. Bir saniye arkamdaydı, sessizce kapıyı kapatıyordu ve sonra önümdeydi, görüntülerimi dolduruyordu -görüntü, ses, koku. Bilmem gerekirdi. Bilmeliydim. Ben aptal değilim. Dean Carter gibi bir adamın birini inzivaya çekmesinin tek bir nedeni olabilir; ya ona işkence edip öldürmek ya da onu becermek. Bazen bana gelince ikincisi yerine birincisine daha çok odaklanmasını diliyorum. Bazen öyle oluyor.

"Avalon..." Bana bakarken elleri yüzümü kavırıyor. "Benimle kavga etmeyi ne zaman bırakacaksın, bebeğim?"

İnliyorum ve ellerini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Hiç başka bir şey düşünmüyor musun?" Tersliyorum. Kollarını indiriyor ve tek bir adım geri atıyor. Bunu aramıza biraz mesafe koymak için bir fırsat olarak değerlendiriyorum. Etrafından dolanıyorum ve masaya yöneliyorum, şişeyi alıp kapağını açıyorum.

"Bu gece gerçekten daha fazla içmeye ihtiyacın var mı?" Sarhoş bir Avalon fikrini yeniden düşünüyor olmalı. Dönüp bana kaşlarını çatarken sırıtıyorum. Kalçamı masaya dayayıp başımı arkaya eğiyorum, şişenin ağzı dudaklarımda.

"Hayır," diye pathıyorum bir lokma yutarken. Ugh. Kesinlikle ekşi. Daha önce içtiğim rom kadar iyi değildi. "Ama bir ortak işime yarayabilir." Şişeyi ona uzatıyorum, ne yapacağını görmek için bekliyorum.

Bir saniye boyunca beni izliyor, bakışlarının yoğunluğu kirpiklerimin dalgalanmasından boğazımda zıplayan nabza kadar yaptığım her küçük hareketi takip ediyor. *Tiklerimi mi kaydediyor?* Merak ediyorum. *Yoksa beni anlamaya mı çalışıyor?*

"Korktun mu?" Alay ediyorum.

"Dikkatli ol," diye cevap veriyor, hâlâ beni izliyor.

Açık şişeyi ona doğru salladım. "Yoksa ne olur?" diye soruyorum. "Bana zarar verecek misin, D-man?"

Dean'in uzun bacakları aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve bir kez daha görebildiğim tek şey o oluyor. Eğiliyor, parmakları şişenin boynunu bulup elimden alırken nefesinin sıcaklığının yüzümde gezinmesine izin veriyor. "Sadece bana yalvarırsan, bebeğim."

Şişeyi dudaklarına götürürken gözlerimi kırıştıyorum. Şişeyi indirirken ağzının köşesine küçük bir sıvı damlası geliyor ve dili dışarı çıkıp damlayı yakalamak için deriye sürtünüyor. Ağzında tanıdık bir gümüş parıltısı var. Birden daha hızlı nefes alıyorum, başka bir şey bulmaya çalışırken gözlerim başka tarafa bakıyor. Her zaman tutuşturduğu cehennemi soğutabilecek bir şey.

Kıkırdayan bir çığlık içinde yankılanıyor, beni sarsıp pencereye baktırıyor ve pencerenin açık olduğunu fark ediyorum, serin bir esinti karanlık iç mekana giriyor, aşağıdaki insanların sesleri mahremiyetimizin küçük dilimine yükselirken perdelerle fısıldıyor. Aşağıda müziğin ve havuzun tadını çıkaran diğerlerinin sesleri kısık ama orada.

Dean'i geri itiyorum ve kafamı sallayarak beynimde yarattığı örümcek ağlarını temizlemeye çalışıyorum. Bu adam ne kötü ağlar örüyor. Olmalıydım.

Isırılmamaya dikkat et. Masanın altından ince, gevşek beyaz bir silindir çıkıyor, neredeyse tamamen gölgede kalmış ve belli ki unutulmuş. Zenginlerden nefret etmek için bir neden daha. İlaçları konusunda bile ihmalkârlar. Bolluk onları unutkan yapıyor.

Eğilip yerden alıyorum ve ince ışık perdesine doğru kaldırıyorum. "Işık var mı?"

Kaşlarını çatıyor ama şişeyi masanın üzerine bırakıp arka tarafına doğru yuvarlanıyor. Çekmeceleri karıştırırken çıkardığı sesleri dinlerken şişeyi kapıp yere çöküyorum. Birkaç saniye sonra çekmecelerden birini kapatıp yanıma geliyor ve beni sırtım masanın ayaklarından birine yaslanmış halde buluyor. Yanımda çömeliyor ve çakmağı çakarak içindeki alevi tutuşturuyor.

Hiç düşünmeden esrarın kapalı ucunu ağzıma sokuyorum ve aleve doğru eğilerek, içime çekip otun yatıştırıcı etkilerinin üzerime gelmeye başladığını hissedene kadar alevin gözlerindeki yansımaları izliyorum.

"Ahhhhh." Ateş sönüp ikimizi de bir kez daha karanlıkta bırakırken cigarayı dudaklarımdan çekiyorum. Nefesimi verirken duman dudaklarımdan süzülüyor. Göğsümde bir basınç boşalıyor. Lanet olsun, kafayı bulmayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Bir fırt ister misin?" ediyorum.

Hiç tereddüt etmiyor, şeyi alıp bir profesyonel gibi dudaklarına götürüyor, kendisi de ahşap masaya yaslanırken nefes alıp veriyor. "Siktir, Ava..."

Gülüyorum.

Koyu renk gözleri yeniden üzerimde sabitleniyor. "Ne?" diye soruyor.

"Sen," diyorum omzumu kaldırıp tekrar düşmesine izin verirken. "Seninle her zaman 'Siktir, Ava'. Hem metaforik hem de fiziksel olarak."

"Hoşuna gitmemiş gibi davranma." Bir fırt daha çeker ve esrarı geri verir.

"Bazen," diye itiraf ediyorum. "Ama diğer zamanlarda, bu sadece beni yarıyor." "Her zaman bir şeylere sinirleniyorsun," diye yorum yapıyor.

"Son zamanlarda sinirlenecek çok şeyim oldu."

Sessizlik. Sonra, "Evet, haklısın."

Uzun süre öyle oturduk, ikimiz de. Esrarı bir ileri bir geri içiyor, her içişte durup birinin bıraktığı viskiden biraz daha yudum alıyorduk. Yerde açılmış bir prezervatif kutusu görüyorum ve gülüyorum. Dean kaşlarını bana doğru kaldırınca işaret ettim.

"Görünüşe göre burası birinin sevişme yeriymiş," diyorum. "Abel'in bu konuda ne düşündüğünü merak ediyorum."

Dean arkasına yaslanır, başını ters yöne çevirirken bir elini boynunun yan tarafına koyar ve çatlatır. "Umurunda bile değil. Eğer burayı yakıp kül edebilseydi eminim bunu yapardı."

Bu beni şaşırttı. Şişeyi yere indiriyorum ve ona gerçekten bakıyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

Tek söylediği "Burada büyüdü". Ve gerçekten, söylemesi gereken tek şey bu. Anlıyorum. Eğer bana geri dönüp hayatımın neredeyse on sekiz yılını karavanı hiçbir tepki görmeden ateşe verme şansı verilseydi, bunu gözümü kırpmadan yapardım. Daha önce ayrıldığımda bunu yapmamamın tek nedeni çok yorgun olmamdı. En başından beri buranın benim evim olmadığını fark etmiştim ve Patricia her ne siktiği şerefsizle yaşadığı uyuşturucu sersemliğinden nihayet sıyrıldığında dönecek bir yere ihtiyaç duyacaktı. O yüzden bıraktım.

Dean'e hiçbir şey söylememeyi seçiyorum. Bunun yerine viski şişesini kaldırıp bir yudum daha içiyorum. Öne doğru uzanıyor ve parmak uçlarındaki son küçük sigara parçasını koparıyor.

"Yani," diyor, ona bakıyor ve çakmağı tekrar kaldırarak çıkmaz sokağı yeniden ateşliyor. "Konuşmamız gerek."

"Ahhh. Beni bu yüzden mi buraya getirdin?" diye soruyorum. Gözlerini bana doğru çeviriyor. "Tabii ki."

"Cevabım hayır olacak," diye yanıtlıyorum.

"Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun," diye belirtiyor.

"Fark etmez." Viskiyi elimden itiyorum ve ilkokul çocukları gibi bacak bacak üstüne atıyorum. "Umurumda değil."

Dudakları seğiriyor, kaşları çatılırken gözleri sertleşiyor. "Yapman gereken-

"Hayır," diye sözünü kesiyorum ve bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum. "İstemiyorum. Yapmam, söylemem ya da kabul etmem gerektiğini düşündüğün her neyse, yanılıyorsun. Bunu şimdi kabul etsen iyi olur, böylece bu saçmalığı aradan çıkarabiliriz."

"Lanet olsun, Avalon." Ondan bir hırıltı daha ve benden yavaşça, rahatsız olmadan göz kırpmam.

"Benden ne istiyorsun Dean?" diye sordum. "Yani, *gerçekten* ne istiyorsun?" İçinde bulunduğumuz odayı işaret ediyorum. "Gittiğin her yerde seni takip etmemi mi istiyorsun? Daha önce sahip olduğun diğer orospular gibi giyinmemi mi?"

Bastığın yere tapmak mı? Bana söylediğin her şeyi kesinlikle yapmamı mı?"

"Hayır-"

"Hayır, çünkü sen bunu yaşadın," diye devam ediyorum, bir kez daha sözünü keserek. "Ve bunu istesen bile, sana vermezdim. Bunu sen de biliyorsun. Peki, merak ediyorum, gerçekten istediğin şey ne olabilir?" Dizlerimin üzerine çöküyorum ve onun önünde, bacaklarının üzerine oturana kadar dönüyorum.

Elindeki yanan sigarayı görmezden gelerek bir elimi sırtının iki yanındaki masaya dayıyorum ve ona doğru eğiliyorum. "Güven," diye kendi soruma cevap veriyorum. "Benden istediğin şey bu. Sana güvenmemi istiyorsun." İfademi inkâr etmiyor. "Ama benim gibi bir kız kolay kolay güvenmez, Dean." Ve kesinlikle olanlardan sonra değil.

"Bunu yaparsan daha güvenli olur"

diyor. "Kimin için?" Meydan okuyorum.

"Senin için mi, benim için mi?"

Bu soruya cevap vermesi bir anını alıyor. "İkisi de," diyor sonunda dişlerini sıkarak, sanki güvenliğe ihtiyacı olduğunu itiraf etmek bile onu kızdırmaya yetecekmiş gibi.

Gülüyorum ve masadan kalkıyorum, altımızdaki sert halıyı bulurken kırımın üzerine düşüyorum. Tavana, daha doğrusu üstümüzde sallanan avizeye bakıyorum. Daha önce fark etmemiştim bile. Şimdi fark ediyorum. Yanmayan bir cam ampulün etrafında karmaşık bir desenle örülmüş parıldayan şeffaf taşlar dikkatimi çekiyor.

"Sana güvenmemi istiyorsan Dean, o zaman bana gerçekten doğruyu söylemen gerekecek," diyorum. "Ve eğer bunu yapmayacaksan..." Sözlerimin ağırlığını hissetmesine izin vererek duraklıyorum, "o zaman senin ve adamlarının beni rahat bırakması için kaç kişiyi öldürmem gerekiyor?" Çünkü bana güvenmeyen insanlara güvenimi teslim edemem. Ve eğer Dean kendi tarafını bırakmazsa, bize kalan tek şey şu anda yürüdüğümüz yol olacak. Nefret ve karşıtlık.

Tereddüt bile etmedi. "Bir."

Kaşlarımı çatıyorum, hızlı cevap beni şaşırtıyor. Bakışlarımı avizeden indirip tekrar onun yüzüne çeviriyorum. "Sadece bir tane mi?" Kaşlarımı kaldırarak açıklıyorum.

Dean yavaşça bana doğru ilerliyor ve sırtım yere değene kadar beni geriye itiyor. Dizlerinin çöküyor ve bacaklarımı aralarına diz çökene kadar açıyor. Esrarın son parçasını dudaklarına götürüp kalanı içine hayranlık ve şaşkınlıkla izliyorum. Kırmızı uç alevleniyor ve sonra eklem bir yumrudan başka bir şey olmayana kadar büzülürken ölüyor. Onu öğütüyor

Pahalı bir halı olmasına rağmen Abel burayı önemseydi parti sarayı olarak kullanmazdı diye düşünüyorum. Ve eğer Abel burayı önemseydi Dean paha biçilmez şeylerle dolu olmasına rağmen buraya bir çöplükten başka bir şey değilmiş gibi davranmazdı. Ne de olsa öyle söyledi. Abel bu malikaneyi seve seve yakıp kül ederdi. Getto'dan Eastpoint'e, öğrendiğim bir şey varsa o da eşyaların -ne kadar pahalı olursa olsun- insanları mutlu etmediğidir.

"Sadece bir tane," diye onaylıyor. "*Ben*. Çünkü senden uzak durmamı sağlamanın tek yolu bu, Avalon."

DEAN

Yanağına dokunduğumda AVALON bana bakıyor, sonra parmaklarımı yüzünde gezdirip koyu renk saçlarının derinliklerine batırıyorum. Oradaki tutuşumu kullanarak onu sıkıca kavırıyorum ve geri çekiyorum. Kendimi tutmaktan o kadar yoruldum ki, bu beni olmam gerekenden daha sert yapıyor. Daha yavaş gitmem, daha nazik olmam gerektiğini biliyorum ama beni itmiyor. Bana hayır demiyor. Beni durdurmuyor. Göz kapakları düşüyor, bana bakmaya devam eden yarıklar dışında neredeyse tamamen kapanıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Bana sözlü bir evet ya da hayır demiyor. Onun için bu bir evet. Avalon'un hayır demesi yüzüne bir silah ya da boğazına bir bıçak dayanması demek. İkisini de yapmadığına göre, evet diyor. Tek ihtiyacım olan da bu.

Ağzım onunkine çarpıyor ve ikimizin de içtiği aynı ot ve aynı viski gibi tadı var. Hiçbir şey cennete benzemiyor ama her şey cehenneme benziyor. Kalçalarına uzanırken elim saçlarından ayrılıyor, onu oradan kavırıyorum ve tekrar kucağıma oturana kadar öne ve yukarı doğru çekiyorum. Ben dizlerimin üzerindeyim ve onun örtülü amı kalçalarımın. Dudaklarım onunkileri yutarken kollarımı sırtına doluyor, göğsünü kendime doğru çekiyorum.

Bir süre sonra geri çekiliyor ve bana bakıyor. "Bu bir bok ifade etmiyor," diyor hızlıca, sanki kelimeleri tekrar düşünmeden önce olabildiğince hızlı bir şekilde çıkarması gerekiyormuş gibi. Dilindeki yalanın tadını alamadan önce.

Çünkü bu lanet olası bir yalan. Bunun bir bok ifade etmediğini mi düşünüyor? Her şey demek. O her şey demek. Bacaklarına dokunuyorum, parmaklarım neredeyse onu cezalandırma arzusuyla etine giriyor.

Sadece bu kelimeleri söylediğim için bile acı çekiyorum. Kalçalarını etrafıma sarması için onu teşvik ediyorum ve iyi bir kız gibi, *olabileceğini* biliyorum - Tanrı biliyor ki nadiren öyle olsa da

-Avalon yapar. Bir ayağımı altına alıyorum, sonra diğerini ve yıldırım hızıyla dönüp onu masanın üzerine bırakıyorum - bir zamanlar Lionel Frazier'ın kendi ofisi, şimdi ise bir kalıntıdan başka bir şey değil. Avalon'u orgazma olabildiğince yaklaştırmak için kullanmaya niyetlendiğim bir kalıntı... tekrar tekrar. orada esir tutmak istiyorum -eşiğinde, sınırında- ta ki uzuvlarının acısında beni hatırlatan küçük bir şey olmadan bu odadan çıkmasının mümkün olmadığı ana kadar. O bunu sahip olduğumun bir işareti olarak almasa bile, ben alacağım.

"Neden lanet olası bir elbise giymedin?" Ağzımı açıp boynuna bir öpücük kondururken mırıldanıyorum ve derisini dişlerimin arasına alıp hafifçe ısırarak arkasında bir iz bırakıyorum.

Kıkırdıyor, elleri saçlarımda geziniyor, tutamları kavırıyor. "Ve işleri senin için kolaylaştırıyım mı?" diye cevap veriyor. "Hiç şansım yok."

Hayır, tabii ki değil. Avalon kolay bir kız değil. Peşinden koştuğum en zor kadın. Kavramaya çalışıp da parmaklarımı şıklattığımda bana gelmeyen tek şey. Kot pantolonunun bel bandını bulup düğmesini açıyorum ve fermuarını indiriyorum. Sıkıştırıcı kumaşı kalçalarından aşağı sıyrıyorum, botlarının hâlâ ayağında olduğunu fark ettiğimde kısık bir hırıltı çıkarıyorum. Hay sikeyim. Bu kız beni öldürecek.

Kollarından tutarak Avalon'u masadan çekiyorum ve o bir şey söyleyemeden onu döndürüp masanın üzerine itiyorum. "Ne yapıyorsun?" diye tersliyor parmakları masanın diğer ucuna dolanırken. Sesi kızgın değil, sadece meraklı.

Bir an için masanın cam yüzeyine eğilmiş kışının görüntüsüyle donup kaldım. "Dean?" Sesi beni şimdiki zamana geri çekiyor.

"Kıpırdama," diyorum cebime uzanıp her zaman yanımda taşıdığım çakıyı çıkararak. Başını çeviriyor, bıçağı açışımı izlerken siyah saçlarının yumuşak dalgası solgun teninin üzerinde kayıyor. Ne ürküyor ne de sıçırıyor. Yüz ifadesindeki tek bir tik bile gergin olup olmadığını göstermiyor.

Bıçağın keskin tarafı iç çamaşırının askılarının altına kayıyor ve onları kesip vücudundan çıkararak arka cebime sokuyorum. Belki onları saklamak istemem beni sapık yapıyor ama iç çamaşırı olmadan dolaşması fikri hoşuma gidiyor. Bir elbise giyseydi daha da iyi olurdu.

Geride durup onun arka tarafına bakıyorum. Bacaklarını birbirine bastırılmış, baldırlarının etrafındaki pantolon tarafından hareketsiz tutulmuş, kurbanlık bir adak gibi. Parmaklarım kıcının üst kısmında gezindikten sonra yavaşça çatlağına iniyor. Parmaklarım göt deliğinin üzerinde geziniyor ve o sertleşiyor. Sırıtiyorum. O bilmiyor ama ben de bunu istiyorum. Şimdi değil, ama eninde sonunda onda sahip olmadığım hiçbir şey kalmayacak.

Parmaklarım aşağıya doğru hareket ediyor. Emin olmam gerek. Bilmem gerek, ve evet ... o da bundan hoşlanıyor. Amcığı olgunlaşmış. Islak ve ağlıyor. Ben parmaklarımı içine soktukça suyu parmaklarıma bulaşıyor. Ağzından yumuşak bir zevk iç çekişi kaçıyor ama ben yumuşak iç çekişler istemiyorum. Dizlerim arkasından yere vuruyor ve parmaklarımı amından çekip ellerimle yanaklarını ayırırken sıçırıyor.

Öne doğru eğilerek klitorisine doğru sürekli bir hava akımı üflüyorum. Ağzından biraz daha yüksek bir inilti çıkıyor. Daha iyi, ama tam istediğim gibi değil. Dudaklarım labiasını buluyor. Önce bir tarafını, sonra da diğer tarafını dilimle ıslatıyorum. Daha sert bir inilti onu terk ediyor. Başım içeri giriyor ve yüzümü amına gömüyorum,

Dilim kıvrımlarının arasından kayarak küçük klitorisini buluyor, dikkatle okşadıkça titreşiyor. Ben devam ettikçe, sesleri daha da yükseliyor. İç çekişler inlemelere dönüşüyor. Kendini yüzüme doğru iterken kalçaları geriye doğru çarpıyor. Çubuğu dilimin içinden geçirip klitorisinin ve amının üzerinde aşağı yukarı kaydırıyorum. Keşke sadece bu an için titreşimli bir dil halkası almayı düşünseydim. tarafından boğulmuş hissediyorum, orgazmını ararken vücudunun lanet olası talebini seviyorum.

Dudaklarımı onun o küçük yumrusunun etrafına kenetleyip sertçe emiyorum, yumuşak bir çığlık atıyorum - hem zevk hem de öfke dolu bir çığlık, tam salıverilmeden önce bıraktığımda onu kısıkvırak yakalıyor. Küfretmeye başladığında sırtıtiyorum ve yüzümü kalçasının iç kısmına sürüyorum. Yüzüme boşalmaya bu kadar yaklaştığı için titriyor olabilir ya da sadece çenemdeki kirli sakalın onun yaramaz küçük amına bu kadar yakın olmasının verdiği hisle titriyor olabilir.

"Seni lanet olası pislik," diye tıslıyor.

"Bir şey ister misin bebeğim?" Islak tenine karşı kelimeleri fısıldayarak soruyorum.

Nefes nefese kalıyor, dirsekleri ve kollarıyla masanın üzerinde yükseliyor ve dönüp dizlerimin üzerindeki bana bakıyor. "İşkenceden zevk alıyorsun, değil mi?" diye soruyor cevap vermek yerine.

Arkama yaslanıp ona bakarken yüz hatlarımda bir gülümseme beliriyor. "Sadece seninle, Avalon." Beni vahşileştiriyor. Sağlıklı düşünemiyorum.

Dizlerimin üzerinden kalkıyorum ve göğsümü omurgasına bastırarak ona doğru eğiliyorum. İki parmağımı yavaşça amına sokarken onun nefes aldığını hissediyorum. Başparmağım göt deliğinin üzerine geliyor. "Bahse girmek ister misin?" Parmaklarımı orada bırakarak teklif ediyorum - sadece kirli ıslak amının içinde.

Cevap vermesi biraz zaman alıyor ve cevap verdiğinde sesi nefes nefese geliyor. Bu hoşuma gitti. "Ne tür bir bahis?" diye soruyor.

"İki dakika içinde parmaklarıma boşalırsan, iyiliğimin karşılığını verirsin."

Homurdanıyor. "Parmaklarımı senin kışına da sokmamı ister misin, D-man?"

Kıkırdıyorum ve boştaki elimle başının etrafına uzanıyorum. Parmaklarım dudaklarına değdiğinde sarsılıyor ama ağzı açılıyor ve ben de parmaklarımı içeri itiyorum. "Oh hayır bebeğim, sikimi tam buradaki tatlı yere sokmanı istiyorum." Parmaklarımı emiyor, dilini parmaklarımın arasında gezdiriyor ve ıslatıyor. "Anlaştık mı?"

"İki dakikadan az mı?" diye açıklıyor dudaklarından kurtulup taraf değiştirdiğimde, amındaki parmakların yerine az önce emdiği parmakları koyuyorum.

"İki dakikadan az," diye kabul ediyorum.

Zor nefes alıyor. O gür dudaklarının arasından süzülen havanın sesi duymak istediğim tek şey, pencere hâlâ açık olmasına rağmen duyabildiğim tek şey. Aşağıdaki partiden daha fazla ses geldiğine eminim ama kendimi ona o kadar kaptırmışım ki olduğunu anlayamıyorum.

"Tamam," diyor, gerilerek.

Başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Aferin kızıma."

Sırtını dikleştiriyor ve bana bakıyor. "Bakalım sende ne varmış, D-man," diye meydan okuyor. "Dünyamı salla."

Sanırım *zevkle*. Parmaklarımı serbest bırakıyorum, içeri ve dışarı kaydırıyorum, ama ne yaptığımı zaten biliyorum. Gerçekten onu sadece eğlenmek için parmakladığımı mı düşünüyordu? Hayır. Onun g noktasını arıyordum ve bulmuştum. İki parmağımın uçlarını içindeki o gizli noktaya sürtüyorum, vücudunda yuvarlanan otomatik, kontrol edilemez tepkiyi hissediyorum. İki dakikaya ihtiyacım olmayacak. Bir dakikaya bile ihtiyacım olmayabilir.

Parmaklarımla o noktaya bastırıp yavaşça ovarak duraklıyorum ve sonra parmaklarımı tam girişine gelene kadar geri çekiyorum.

kanalını. İç duvarları kenetleniyor ve yüzünü dikkatle izliyorum. Pencereleere doğru döndüğü için her şeyi görmek zor ama yukarı bakarsam yansımasını görebiliyorum. Tıslarken ve alt dudağını ısırırken dişleri parlıyor.

Bir saniye. İki. Üç.

"Siktir, bir şey yapacak mısın, yapmayacak mısın?" diye çıkışıyor.

Tam da beklediğim şey. Parmaklarımı tekrar amına soktum ve sonra onları çekiçle dövmeye başladım. Kendi sikimi bile pompalamadığım kadar hızlı girip çıkıyordum. Ve ona her soktuğumda, onun g noktasına çarpıyordum. Nefes nefese kalıyor, ağzı pencerenin yansımasında açılıyor ve her geri çekilişte duvarları daha da sıkılıyor. Amının kavrayışı parmaklarımı emiyor, beni orada tutmaya çalışıyor. Bir sonraki itişte, başparmağımın arka kapısına dokunmasına izin vermek yerine, onu içeri itiyorum. İki parmağım amında, bir başparmağım da götünde.

"Siktir!" Orgazm onu tüketirken çığlık atıyor. Elime karşı kenetleniyor, onu tam kenara getirip geçmesine izin verdiğimde avucumu kaplayan bir ıslaklık fışkırıyor. Avalon'un kalçaları parmaklarıma ve elime sürtünürken dönüyor. Eğilip kulağının dış kabuğunu yalıyorum.

"İki dakikadan az sürdü," diye fısıldıyorum sırtarak. "Şimdi sıra bende bebeğim."

AVALON

Titreyen kalçalarımın içinden kendi sularımın sızdığını HİSSEDİYORUM ama umurumda değil. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama Dean'ın o son dakikada kalbimi durdurduğuna eminim. Daha önce hiç kimse beni bu kadar hızlı parmaklayarak orgazm etmemişti. Eğilip sıranın kendisinde olduğunu fısıldadığında, içimde bir başka uyarılma dalgası dolaşüyor. Amım beklentiyle sıkıştı.

Seks yapmaktan kaçınmam gerekmiyor mu? Buna gerek duymuyorum. Ondan korkmuyorum. Aksine, onu arzuluyorum.

Dean masadan kalkmama yardım ediyor ve yer değiştirene kadar ikimizi de döndürüyor. Az önce eğildiğim yere yaslanıyor, bacaklarını açmış ve kollarını kavuşturmuş. Pantolonumu yukarı çekmek için ellerimi kaldırıyorum ama sert bir bakış ve başını sallayarak beni durduruyor. "Onları aşağıda bırak," diye emrediyor.

"Neden?" Otomatik olarak soruyorum ama cevap vermiyor, sadece bana bakmaya devam ediyor. Kaşlarımı çatıyorum ama onları aşağıda, baldırlarımın etrafında sıkı bir şekilde bırakıyorum. Bunu ona şimdi vermenin bana bir zararı olmazdı. Gözlerimi ondan ayırmadan dizlerimin üzerine çöküyorum, bacaklarım hâlâ birbirine yapışık olduğu için aşağı inerken ellerimi üst baldırlarına koymam gerekiyor. Zorlukla kontrol altına alınmış bir şehvetle izliyor, gözleri gecenin içinde kömür gibi yanıyor. Bunu daha önce eski erkek arkadaşlarımla bir iki kez yapmıştım ama uzman değilim. Artık bir önemi yok gibi görünüyor. Bir anlaşma yaptım ve bunu uygulayacağım.

"Hayır," diye bağılıyor Dean, ellerimi kot pantolonunun önüne doğru kaldırırken beni durduruyor. Kollarını açtığında yukarı bakıyorum. "Sadece ağzınla," diyor. "Ağzından başka bir şey kullanmadan beni boşaltmanı görmek istiyorum."

"Bu gece komutlarla dolu," diye yorum yapıyorum. Ellerim yine de aşağı kayıyor. Bakışlarıyla karşılaşana kadar başımı geriye eğiyorum. Yavaşça eğildim

Pantolonunun üst kısmına ulaşana kadar kasıklarının ön tarafına doğru sokuluyorum. Dilimi fermuara doğru uzatıp küçük tutamağı dişlerimin arasında yakalıyorum. Aşağı çekiyorum, fermuarın küçük dişleri birbirinden ayrılıyor. Dean beni daha fazla zorlamıyor ama ikimiz de başka zaman olsa zorlayacağını biliyoruz. Aletini çıkarıyor ve parmaklarıyla tabanını kavrayarak benim için tutuyor. Çoktan sertleşmişti.

Birden tek duyduğum kulaklarımdaki nabız sesi oldu. Bir müzik grubundaki davulcunun setine tekrar tekrar vurması gibi gümbürdüyor. Nefesim kesiliyor. Ona bakarken bile ürperiyorum. Ağır. Kalın. *Delinmiş*. Öne doğru sallanıyorum ve ucunu yalıyorum, dilimi tepeyi süsleyen küçük yarığın etrafında dolaştırıyorum. Hızlı bir nefes alıyor ama ikimiz de gözlerimizi kapatmıyoruz. Birbirimizin bakışlarını sabit tutuyoruz. Başka tarafa bakmak yok. Saklamak yok. Burada o benim onu ağzıma almama izin veriyor, ben de onun beni lanet ruhuna almasına.

Onu aşağı doğru emiyorum, yanaklarımı çukurlaştırıyorum ve dilimi shaftının yumuşak, hassas alt tarafına sürüyorum. İnliyor, sesi göğsünden ağzıma doğru titreşiyor. Buna bayılıyorum. Onun gibi bir adam için dizlerimin üzerinde olmanın verdiği kötü his. Dolgun vücutlu, sessiz, ölümcül.

Dean'in boştaki eli saçlarıma gömülüyor, dudaklarım işlerine devam ederken hafifçe çekiştiriyor. "İşte böyle, bebeğim. Sikimi yala. Ona tap." Beni ileri doğru itiyor. Ellerim kalçalarımın kenetleniyor ve birden onları kullanmama izin vermesini diliyorum. Onlarla bir şeyler yapabilirdim -taşaklarını avuçlayabilir ya da kot pantolonunu can havliyle tutabilirdim. Ağzımı ve sadece ağzımı istiyor.

Dean kalçalarını keskin bir şekilde çevirerek sikini dudaklarımın arasından geçiriyor ve hızlı bir hamleyle tüm uzunluğu boğazımın arkasına kadar itiyor. Boğuluyorum. Gözlerim hızla açıldı. Onları kapattığımı fark etmemiştim bile. "İşte buradasın," diye tıslıyor çekilirken ve yavaşça geri iterken. "Başka tarafa bakma. Gözlerini benden ayırma. Döllerimi yutarken seni görmek istiyorum."

Az önce bana yaşattığı orgazma rağmen, bu pis, iğrenç sözler karşısında amım kasılıyor. Kalçalarımı sıkıyorum ve yukarı uzanıyorum, bu sefer kızıp kızmayacağını umursamıyorum. Buna ihtiyacım vardı. Tutunacak bir şeye ihtiyacım var. Parmaklarım bacaklarının yanlarına batıyor, kotunun sert kotuna tırnaklarımı geçiriyorum. Parmakları kafa derimin arkasında oynarken gözlerini benden ayırmıyor ve sikini tekrar boğazıma sokmaya başlıyor.

Uzun ekişlerle ağızımı sikiyor. İlk başta, yavaş ve şehvetli, sikiinin delikli başını dudaklarıma sũrtmek için dışarı çekiyor. Sonra tekrar içeri sokuyor ve başımı kavrayarak beni tam dibine kadar çekiyor. O kadar derine iniyor ki burnumdan nefes almak zorunda kalıyorum. İşte o anda gũzlerinde bir parıltı gũrũyorum. Sikinde boğıulmamdan hoşlanıyor. Dean beni orada birkaç saniye tutuyor, sadece rahatsız hissetmeme yetecek kadar, ama beni gerçekten tehdit edecek kadar değıl.

Tuzlu prekum dudaklarımı ve dilimi kaplıyor. Ağızımdan bir sonraki ıkışıında nefes almak için duraklıyorum ve dudaklarımı yalayarak temizliyorum. Gũğsũnden bir inilti yankılanıyor. "Hiçbir şeyden korkmuyorsun, değıl mi?" diye soruyor ama nedense bu soru bana sorulmuş gibi gelmiyor. Bana bakarken gũzleri donuklaşıyor. Dean'in elleri yine başımın arkasını kavıyor ve bu kez beni aletinin ũzerine ittiğinde, tek bir hamlede boğıazımın arkasına kadar sokuyor. İnliyor, ses gũğsũnde yankılanıyor ve boğıazından dışarı çıkıyor. Aleti dudaklarımın arasında titrediğinde bunu hissediyorum. Dũl ağızıma dolduğunda refleks olarak yutkunurken tırnaklarım kalçalarına batıyor. Ve tũm bu sũre boyunca beni izliyor; dudakları ayrılmış, koyu renk gũzleri yanıyor, siki dilimin ũzerinde titreşiyor.

Bu anla ilgili bir şey aklıma sızıyor. Benimle birlikte ezũlme şekli. Dean Carter gibi lanet doğıanın gũlũ bir gũcũ ve yine de ... bana baktığında, gũzlerinin derinliklerinde beni çok korkutan bir parıltı var. ũnkũ bunun onun için hiçbir şey olmadığını biliyorum.

Belki kendime yalan sũyleyebileceğimi ve bunun bir anlamı olmadığını sũyleyebileceğimi dũřũndũm, ama gerçek şu ki, bũyle bir şeyi başka biriyle asla yapmazdım.

"KAL." Pantolonumu yukarı çekip bağılama sũrecinde donup kalıyorum - tabii ki i amaşırsız, ũnkũ onlar gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuş.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye cevap veriyorum başımı kaldırmadan. Kotumun dũğmelerini iliklemeyi bitiriyorum ve saçımı geriye doğıru çekiyorum, bileğimden bir kravat ıkırıyorum ve onu sa tellerimi bir araya toplamak için kullanıyorum.

"Ava." Dean'in eli yan tarafıma dokunuyor, parmakları gũmleğimin kumaşının altından geçerek sırtımın alt kısmını sıyrıyor. İçimde elektrik yayları

masum bir dokunuşla. Az önce yaşadığım ve yaşattığım şiddetli orgazma rağmen arzu yeniden alevlendi. "Kal."

Dikkatlice ona doğru dönüyorum ve sonra gözlerim onunkilerle buluşana kadar başımı geriye eğiyorum. Kaşları yüzünde aşağıya doğru inmiş, dudakları büzülmüş ve gergin, Dean bir şeylerle mücadele ediyormuş gibi görünüyor. Yüzünde görmek o kadar alışılmadık bir ifade ki, bir an için beni şaşkına çeviriyor. Dudaklarımı ayırıyorum ve sonra öylece bırakıyorum. Hiçbir kelime çıkmıyor.

Dean'in bir şeyler isteyecek bir tip olmadığını hissediyorum ama ona cevap vermeden önce şartlarım var. Ne olduklarını biliyor. Güven. Dürüstlük. Her şey.

"Sen 'kal' dediğinde," diye başlıyorum, kirpiklerim titreyerek aşağıya, tam görüş alanımdaki boğazının çukuruna bakıyorum. "Burada mı demek istiyorsun? Bu gece mi? Yoksa Eastpoint'i mi?"

"Kesinlikle Eastpoint," diye yanıtlıyor hemen. "Ama bundan da öte, benim olduğunu kabul etmeni istiyorum. *Benimle* kalmanı istiyorum. Kal dediğinde bunu kastediyorum."

Tekrar yukarı baktım. "Ne istediğimi biliyorsun."

Avuçlarının tamamı gömleğimin altından kayıyor, artık sadece parmak uçları değil. Elinin sıcaklığı tenimi, içimi yakıyor. Dudaklarımı yalıyorum. "Bana biraz zaman ver," diye fısıldıyor, ağzı kulağımın yanına gelene kadar başını eğiyor. Nefesinin sıcaklığı kulak mememin üzerinde geziniyor. Bir ürpertiye bastırıyorum. Kahretsin, bu konuda çok iyi.

"Dünyadaki tüm zamana sahip olabilirsin." Bu sözleri söylerken sesimi dengede tutmayı başarıyorum. Bir elimi kaldırıp onu göğsünden geriye doğru itmek için kullanıyorum. "Ama bana *istediğimi* verene kadar, istediğini elde edemezsin."

"O zaman kabul edecek misin?" diye sorar. "Eğer yaparsam."

Kaşlarımı çatıyorum ve omuz silkiyorum. "Kim bilir?"

Dean beni izliyor ve tekrar geri ittiğimde gitmeme izin veriyor. Odada bıraktığımız bir şey var mı diye kontrol etmeyi bitiriyorum -cep telefonu. Yerdeydi, muhtemelen kotumu aşağı sıyırırken cebimden düşmüştü. İkimiz de fark etmemiştik. Telefonu hızla yukarı kaydırıp yerine koyuyorum, kafamı kaldırıp baktığımda Dean'in de telefonunun elinde olduğunu fark ediyorum; bir şeyler yazıp kotunun arka cebine sokmadan önce ekranın parlak olduğunu görüyorum.

"Biliyor musun," diyorum kapıya doğru dönerken. "Beni rahatsız eden bir şey var."

"O da ne?" soruyor, arkamdan takip ederek.

"Saatlerdir buradayım ve henüz Abel ya da Brax'ı görmedim." Dean kapı aralığında duruyor ve ben de geri dönüp dudaklarımı büzerek meydan okurcasına ona bakıyorum. "Peki, neredeler?"

"Meşgulüm," diye tereddüt etmeden gizemli bir şekilde cevap veriyor. "Hadi gel. Madem gece kalmayacaksın, gidip arkadaşını bulalım, ben de seni eve bırakayım."

Başka bir şey söylemeye çalışıyorum ama tam ağzımı açmışken, söz konusu arkadaş ironik bir şekilde koridorun sonundaki bir kapıdan çıkıyor. Muhtemelen ev sekiz bin metre kareden fazla ve Dean tam onu bulup sorularıma cevap vermekten kaçınmak isterken, bir anda ortaya çıkıyor. Rylie yaklaştığımızı duyup arkasına bakınca bakışlarımı kısıyorum.

Merdivenlerin başında durup beklerken yüzü hiçbir şey ele vermiyor. "Nerelerdeydin?" Onunla orada buluştuğumuzda soruyorum.

Omuz silkiyor. "Etrafta."

"Seni ekmemi istemediğini," diyorum.

"Ben , sen de . İyi iş çıkardın. Şimdi gidiyor muyuz?" Dean'e bakıyor ama soru benim için.

İçimi çektim ve merdivenlerden inmeye başladım. "Evet. Yürü bakalım. Yorgunum ve yarınki sınav öncesi soruları bitirmem gerekiyor."

Merdivenlerden inerken Dean'in bakışlarını sırtımda hissediyorum ve Rylie'nin beklenmedik gelişine rağmen beni Havers yurduna geri götürmekten başka bir şey yapmak istemediğini hissediyorum. Ne yazık ki onun için, ben sözümün eri bir kadını. Ona güvenene kadar -kollarında tekrar uykuya dalma fikri ne kadar hoşuma giderse gitsin- burada kalmayacağım. Aksi takdirde sonum Patricia gibi olacak ve bu gerçekleşmeden önce kendi boğazımı keseceğim.

DEAN

Parmaklarım direksiyonu sıkarken farlar önümdeki boş yolda parlıyor. Frazier'ların evine geri dönmeyeceğim. Gün ağarana kadar orada çok fazla insan olacak. Umursamadığım çok fazla insan ve uyumak imkânsız olacak. Arkadaşını Havers yurdunda bıraktığımda Avalon'u lanet olası cipime kilitlememek ve onu yanımda tutmamak için aşılmaz bir özdenetim göstermem gerekmişti. Yine de iyi şeyler planlayanların ve plan yapanların başına gelirdi. Bu gece doğru yönde atılmış bir adımdı. Abel ve Braxton ne düşünürse düşünsün, benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı olduğuna inanmak zorundayım. Ona vermeye çalıştığım boşluk hiçbir işe yaramamıştı. İşe yaramıyordu. Her zamanki gibi inatçıydı, onu yakınlaştırmaktan başka ne yapabilirdim ki? Yakında benimle olacaktı ve olur olmaz, bir daha asla ayrılmayı düşünmeyeceğinden emin olacaktım.

Cipin hoparlörlerinden bir çağrı geldiğinde cep telefonum çalıyor. Keskin ve tiz ses dikkatimi sadece kısa bir an için dağıtıyor ve bunun bütün gece beklediğim cevap olduğunu biliyorum. Braxton ve Abel ile gitmeyi tercih ederdim ama Avalon'un yakalanmaması için birinin geride kalması gerekiyordu. Görevimden zevk almadığımı söyleyemem. Lionel Frazier'ın eski ev ofisi artık tüm parti evindeki en sevdiğim oda oldu. Şu andan itibaren, o odaya her girdiğimde, tek düşünebildiğim masanın üzerine eğilmiş Avalon olacak. Sulu kıcı kalkmış ve çırilçiplak soyulmuş. Yumuşak inlemeleri kulaklarıma ambrosia gibi geliyor.

Bir kez daha, cipimi geri çevirip kampüse geri dönme ve beni ruhunun çamurlu sularında sürükleyen kıza, tıpkı bu gece olduğu gibi cennetin tadına bakma dürtüsü beni neredeyse tüketiyor. Onu kaçırıp yatak odama kilitlemek ve vücudunun kime ait olduğuna dair hiçbir şüphe kalmayana kadar becermek arzusu lanet bir uyuşturucu gibi. Telefonum tekrar çalıyor ve cevap vermem gerektiğini hatırlatıyor.

Nefesimi tutup başımı sallarken bir ışıktan geçiyorum ve lanet olası çağrıya hâlâ cevap vermediğimi fark ediyorum. "Dean," diye bağıryorum, dikkatimi yeniden toplarken konsol ekranındaki düğmeye basıyorum.

"Burada her şey açık," diyor Abel'in sesi aracın içine doğru süzülüyor.

Kaşlarımı indirdim. "Ne demek temiz?"

"Yani, burada hiçbir şey yok," diye tersledi. "Ya bunu araştıracağımızı biliyordu ve dosyaları yaktırdı ya da kaçırdığımız bir şey var."

"Peki ya Kincaid?" Ben soruyorum.

"Dean. *Hiçbir şey yok*," diye tekrarlıyor, sesi sinirli geliyordu. "Kâğıt ya da dijital dosya yok. Bilgisayarlar silinmiş. Onun ve Bairns'in ofisi. Babamın ve Braxton'inkileri bile kontrol ettik - ama onlar hiç kampüse gelmediler."

"Sence iş ofisinde olabilirler mi?" diye sordum. Bu uzak bir ihtimal; babam şehirdeki ofisinde üniversitede geçirdiğinden bile daha az zaman geçiriyor, çalışırken seyahat etmeyi tercih ediyor.

"Bence bulabileceğimizi düşündüğü her şeyi saklayacak kadar zeki," diye homurdanıyor Abel.

Dilim dişlerimin arkasına kaçıyor ve direksiyonu boğarken hırslıyorum. "Brax orada mı?" diye soruyorum.

"Tabii ki."

"Telefonun hoparlörünü aç."

Cevap vermiyor ama bir an sonra hoparlörler çatırdıyor ve Braxton'ın sesi yankılanıyor - telefon yüzüne bastırılsa biraz daha uzakta. Yani, Abel onun için tutuyor olmalı.

"Dean?"

"Kincaid'in gerçekten transfer olup olmadığını öğrenmemiz gerekiyor," diye başlıyorum. "Sonra da onu nasıl yalnız bırakacağımızı bulmalıyız." Luc Kincaid ile kesintisiz zaman geçirmek istiyorum. İstedğim bilgiyi almak için buna ihtiyacım olacak. Riskli, ama Avalon'un kanlı ve çürük ve yarı çıplak görüntüsü o kadar eski,

İğrenç uyuşturucu satıcısı cılız kalçalarını kadının vücuduna pompalayınca birinin kafasını ön cama sokasım geldi.

"Peki ya Kate?" Brax soruyor.

"Kincaid'den sonra onun icabına bakılacak - olanların arkasındaki beyin o olmalı. İşbirlikçi ve kancığın teki ama böyle bir şeyi başaracak kadar zeki değil."

"Eğer biri ona tuzak kurduysa, bulacağız." Abel'in sözleri tam da duymak istediğim şeydi.

"Evet, yapacağız." Başka bir sonucu kabul edemem. "Onda gözün olduğuna emin misin?"

Abel soruyor.

"Evet," dedim. "İzleyen insanlar var. Geçen seferki gibi kaçsa bile takip edilecektir. Geçen seferki gibi iki adım geride olmayacağız." *Bir daha asla*, sessizce yemin ediyorum. Bir daha asla çok geç kalmayacağız.

"Dean, bilmen gereken bir şey daha var." Braxton'ın sesi hoparlörlerden geliyor. "Onunla ya da Kincaid'le ilgili bir şey bulamadık ama başka bir şey vardı."

"Ne?"

"Telesekreterini kontrol ettik. Mesaj yoktu ama kayıtlarda tanıdık bir numara vardı. Silmeyi unuttuğu tek şey bu," diye cevaplıyor Abel.

İçime kötü bir his çöküyor ama bilmem gerekiyor. "Kimdi o?" "Patricia Manning."

Dudaklarımın kenarları aşağı doğru dönüyor. Bu hiç mantıklı değil. "Emin misin?" diye soruyorum.

Brax, "Evet, kontrol ettik," diyor. "Cevap veren ya da arayan o olsun ya da olmasın, numara onun olarak görünüyor."

Bunu düşündüm. "Patricia Manning'i görüyor muyuz?" Ben soruyorum.

Brax "Olumsuz," diye yanıtlıyor. Bu cevabın ardından hoparlörlerden sessizlik yankılanırken ikisinin bakıştıklarını hayal edebiliyorum.

Bir elimi direksiyondan çekip avucumu yüzümde gezdiriyorum. Kahretsin. Daha fazla komplikasyon. Tam da ihtiyacımız olmayan şey. "Tuttuğumuz özel dedektiflerden biriyle temasa geçin," diye emrediyorum. "Kadının izini sürsün."

"Ava'ya söyleyecek miyiz?" Abel soruyor.

"Henüz değil. Umurunda bile olmayabilir," diyorum.

"Ona bir şey söylüyor muyuz?" Brax ses tonunu sertleştirerek tersliyor.

Ne düşündüğünü ancak hayal edebilirim. İç çekiyorum. "Onunla ilgilenilecek, Brax," diyorum elimden geldiğince sakın bir şekilde. "Bu pisliği ondan saklamayacağız."

sonsuzu kadar. Sadece daha fazla bilgi edinene kadar." "Bundan hoşlanmadım," diye yanıtlıyor.

Sanki zaten anlayamıyormuşum gibi.

"Biliyorum." Ben de bu konuda tam olarak deli değilim, ama Avalon'un geçen seferki gidişatından sonra... Ben de risk almak istemiyorum. Ne kadar çabuk benimle olursa o kadar iyi. "Abel?"

"Öyle mi?"

"Bana bir iyilik yapmanı istiyorum," diyorum.

Bir duraksama oldu ve sonra "Neye ihtiyacınız var?" diye sordu.

Derin bir nefes alıyorum. Avalon onun için ne planladığımızı öğrendiğinde bizi mahvedecek. Henüz farkında değil gibi görünüyor ama gitmiyoruz. *Ben gitmiyorum.* Onu yalnız bırakmam için ne yapması gerektiğini sorduğunda söylediklerimde ciddiye dim. Onu terk etmemin tek yolu beni öldürmesi. Bunu ne kadar çabuk anlarsa, akıl sağlığım o kadar çabuk yerine gelir.

"Dean?" Abel'in sesi beni düşüncelerimden geri çekiyor.

Derin bir nefes alıyorum, yeniden odaklanıyorum ve sonra ona tam olarak neye ihtiyacım olduğunu söylüyorum. Çok geç olana kadar -kaçmak için yapabileceği hiçbir şey kalmayana kadar- bunun geldiğini görmesini istemiyorum. Öyle ya da böyle, Avalon Manning kendini benim yatağında bulacak. Kalıcı olarak. Bu sadece benim açımdan zaman ve sabır meselesi.

AVALON

Ertesi Pazartesi Havers'a dönerken Rylie'nin bakışlarının yüzümü kavurduğunu hissedebiliyorum. Normalde durur ve neler olduğunu öğrenmek isterdim ama bugün dikkatim dağınık. Patricia hâlâ telefonlarıma cevap vermedi. Ona hiç bu kadar çok ulaşmaya çalışmamıştım; en azından ne istediğimi, yani hayatta olup olmadığını merak eder diye düşünmüştüm.

"İyi misin?" Rylie'nin sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

Mırıldanıyorum, cevapsız. Bana bakmaya devam ediyor. Havers'ın tam karşısındaki yaya geçidine gelene kadar aramızda konuşulmayan kelimelerle yarı rahat bir sessizlik içinde yürümeye devam ediyoruz. Kaldırımında duruyor ve kaşlarını çatarak karşıya bakıyor. Bu o kadar ani oldu ki ben de durdum. Bakışlarını takip ediyorum ve binanın önünde bekleyen tanıdık kırmızı bir Mustang görüyorum.

Abel arabanın yanında bekliyor, kalçalarını ve kışını sürücü tarafındaki kapıya dayamış, etrafında yavaşça kıvrılmak zorunda kalan diğer arabaları görmezden geliyor. Dörtlüleri bile açık değil. Yine de kampüs polisi onu tutuklayacak ya da ceza kesecek gibi görünmüyor. Bunu yapmak muhtemelen kariyerlerini bitirmek olur. Herkes hayatta kalmayı yasalara tercih ediyor.

"Selam." Elini başının üzerine kaldırıyor, ama çenesinin nasıl döndüğünü fark ediyorum ve bakışlarımla buluşmak için geri dönmeden önce güneş gözlüklerinin üzerinden Rylie'ye bakıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var." "Oh?"

Abel hemen cevap vermek yerine başını Rylie'ye doğru çeviriyor. Güneş gözlüklerinin ardından bile ona yukarıdan aşağıya baktığını görebiliyorum. Beni her zaman Hasta Çocuklar'dan uzak durmam konusunda uyaran kişi olmasına rağmen, ona açıkça kaşlarını çatıyor.

Rylie aniden, "Ben içeri giriyorum," dedi.

"Evet, tabii. Sonra görüşürüz," diye cevap veriyorum, Abel'a geniş bir mesafe bırakıyor ve aceleyle uzaklaşırken bakışlarını yurduumuzun ön kapısına dikeyor. Abel da onun gidişini izliyor, dudakları o gidene kadar kaybolmayan bir kaş çatmayla aşağı doğru kıvrılıyor ve ben tam önünde dururken bana yeniden odaklanabiliyor.

"Arkadaşının benden pek hoşlandığını sanmıyorum," diyor ben daha bir şey söyleyemeden.

"Evet, sen bir pisliksin." Yaklaşmadan önce şakayla karışık söyledim. "Gerçekten ne istiyorsun, Abel?" diye sordum. "Saçmalık yok."

Güneş gözlüklerini çıkarıyor. "Saçmalık yok," diye tekrarlıyor sırtarak. "Bir kadının dokunuşuna ihtiyacım var."

"Bunun için kız arkadaşın yok mu?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Neden bahsediyorsun prenses?" Abel arabasının önünden dönüyor ve yolcu tarafındaki kapının önünde durup kapıyı açıyor. "Senden başka kimse olmadığını biliyorsun."

Ne lanet bir yalancı. Yine de onu takip edip Mustang'in etrafında dolanırken dudaklarım eğlenerek seğiriyor ve önünde bir kez daha duruyorum. "Bana ne için ihtiyacın olduğunu söyleyene kadar arabana binmeyeceğim."

"Peki," diye boyun eğdi. "Mobilya seçmeye gidiyoruz."

"*Mobilya mı?*"

Yüzümü işaret etmeden önce bir kahkaha attı. "Senden benimle birlikte bok küremeni istemişim gibi görünüyorsun. Mobilya alışverişinin nesi var?"

"Hangi üniversite öğrencisi mobilya seçmeye gider ki?" Kaşlarımı çatıyorum. Bu lanet bir tuzak. Bunu biliyorum. Böyle tamamen rastgele bir isteğin başka bir açıklaması olamaz.

"Bunu zaten anladığımızı sanıyordum," diyor, ellerini ceplerine sokup bana doğru eğilirken ayaklarının üzerinde kayıyor. "Biz normal üniversite *çocukları* değiliz." 'Çocuklar' kelimesini kullanım şekli o kadar alaycı ki beni güldürmek istediğini biliyorum ama hiç eğlenmiyorum. Ne de olsa doğru. Bunu herkesten daha iyi biliyorum. Normal tam olarak bizim uzmanlık alanımız değil - çünkü normal üniversite çocukları tecavüzcülerini öldürmezler ve

Daha önce milyonlarca kez yaptıkları gibi cesedi gömmüyorlar ve kanıtları saklamıyorlar.

Kafam karışıyor ve bir adım geri atıyorum, ancak Abel elini uzatıp bileğime yapıştığında duruyorum. Ona ters ters bakıyorum. "Dikkat et," diye tersliyorum, geri çekiyorum. Beni çabucak bırakıyor ve teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırıyor. Ben daha iyi biliyorum. Ona güvenilmez.

-Bu orospu çocuklarının hiçbirisi öyle değil.

"Yeni bir geliş için hazırlık yapıyorum," diyor ve uzun bir duraksamadan sonra iç geçiriyor. "Aslında bir kız kardeş." Abel'ın gözleri açık kapıya ve sonra tekrar bana kayıyor. "Kızların nelerden hoşlandığı hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bu odayı hazırlamam gerekiyor. Bana yardım etmek isteyeceğini düşündüm."

"Bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordum," diyorum.

"Evet, şey..." Bana dönmeden önce başını çevirip yurt bahçesinin önünü tarıyor ve hüznle gülümsüyor. "Ailede yeni sayılır."

Şüphelerim hâlâ azalmadı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona bakıyorum. "Yanlış kişiye geldin. Gerçekten de zengin ve güzel bir kızın odasında ne istediğini bilen bir hatuna benziyor muyum?"

"Hey!" Dudakları seğiriyor ve sırtıyor. "Onun zengin ve güzel bir kız olduğunu kim söyledi?"

"Eğer seninle akrabaysa, bahse girerim tam olarak öyle biridir."

Bana doğru bir adım atarak, "Bu bahsi kabul ediyorum," diye meydan okuyor. "Var mısın, yok musun?"

"Ugh." Çantamı ön koltuğun arkasına atıyorum ve onu bir adım geriye itiyorum. "Tamam. Hadi gidelim. Bugün yapacak daha iyi bir şeyim yok."

Bir kez kıkırdıyor ve arkamdan kapıyı kapatıp sürücü tarafına doğru geri dönmeden önce binmemi bekliyor. Aslında evet demek için başka bir nedenim daha var. Konuşmaya başlamadan önce Mustang'in ana yola çıkmasını bekliyorum.

"Brax'la geçen hafta sonu partide olmadığınızı fark ettim..." diye başlıyorum. Koltuğumda arkama yaslanıp başımı başka yöne çeviriyorum ve sözde bir ilgiyle geçen manzaraya bakıyorum. "Beni orada isteyenlerin siz olduğunuzu sanıyordum."

Abel'ın kıkırdaması arabanın içini dolduruyor. "Yaptık," diye kabul ediyor. "Ama orada olacağımızı hiç söylemedim."

Koltuğumda kayarken homurdanıyorum. Adam haklı. "Göt herif," diye mırıldanıyorum cevap olarak. "Peki, hangi cehennemdeydin?"

Parmağıyla ağzına vuruyor. "Ah, bu bir sır prenses. Sadece hasta erkeklerin ilgisini çeker."

"Erkekler kulübü," diye mırıldandım.

Bu sefer bana baktığında gülümsemesi hüzne dönüşüyor. "Üzgünüm Ava," diyor ve yüz ifadesinin beni ona inandırmasından nefret ediyorum. "Sana söyleyebilseydim söyledim, ama henüz değil."

"Dean," diye tahmin ediyorum ama cevap vermeyince şaşırmıyorum. Haklı olduğum çok açık. Bir nefes çekiyorum ve koltuğa yerleşiyorum.

Abel bir sonraki sokağa dönerken bana, "Onu düğüm düğüm ettiğini biliyorsun," diyor. "Sen her yerde olduğun için o berbat durumda."

Omuz silkiyorum. "Benim sorunum değil."

Kuru bir kahkaha atıyor, sesle birlikte başı geriye doğru sallanıyor. "Saçmalık," diyor daha samimi bir gülümsemeyle. "Peşinden kedi kırbaçlanmış bir köpek yavrusu gibi solumasını seviyorsun."

"Dean kedi kırbaçlanmış gibi davrandığı gün dünyanın sonu gelmiş demektir," diye cevap veriyorum gözlerimi devirerek.

"O zaman," diye başladı, "bir sığınak aramaya başlasanız iyi olur çünkü hiç şüphe yok ki, o kedi kırbaçlı. Onu her türlü mahvettin

-Ona söylemeden dövüşmene izin verdiği için Hansom'a öfkeleniyorsun. Seninle birlikte olabileceğini düşünen her orospu çocuğunu engelleyen horoz-"

Homurdanarak sözünü kesiyorum. "İlgilenmiyorum," diyorum elimi sallayarak.

"Evet, ama bu ilgilenen taraflar olmadığı anlamına gelmiyor," diye çekincesini belirtiyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. *ilgili taraflar.*"

Omuz silkiyor. "Pekala prenses. O zaman arkanıza yaslanın ve rahatlayın. Yakında orada olacağız."

Onu dinlemek istemiyorum. Şimdiden lanet arabasına bindiğime pişman oldum. Bana daha fazla bilgi vermeyeceği açık ama Dean ile ilgili olduğunu açıkça belirtti. Onu uyarmıştım. Dean'e benden bir şey saklamanın nelere yol açacağını söyledim ama beni dinlememesine şaşırmadım. Kimse dinlemez.

Otobana çıkıp en yakın şehre doğru ilerlediğimizde bile Abel'in gülümsemesi yüzünden gitmiyor. Nereye gittiği belli ve bu bir süre arabada kalacağımız anlamına geliyor. Ben de başımı arkaya yaslayıp

Gözlerimi açtım ve rüzgârın uğultusunun -ve sonunda sessizlikten sıkıldığında radyonun- beni alıp götürmesine izin verdim.

Yaklaşık bir saat sonra, çıkışlardan birinden çıkıp her iki tarafında mağazalar ve alışveriş merkezleri bulunan dört şeritli işlek bir caddeye sapıyoruz. Çoğunu atlayıp büyük bir mağazanın otoparkına giriyoruz - Plexton'da gördüğüm bir şey değil.

"Pekâlâ," diyorum Abel park ederken ve biz de inerken. "Peki, bu gerçekte neyle ilgili? Dean senden beni takip etmeni istedi ve senin de işlerin mi vardı?" Abel öne çıkıp ön kapıları benim için açarken gözlerimi başının arkasına dikiyorum ve binaya giriyoruz.

"Bunu sana söyleten nedir?" diye sorar.

"Ben aptal değilim." Binanın içi bir depoya benziyor. Tavanlar yüksek ve camdan yapılmış. Geniş metal kirişler dükkânın her yanından geçiyor ve kanepeler, yataklar ve diğer ıvır zıvırlarla dolu devasa alanda dolaşan insanlara daha yakın ışıklar sarkıtıyor. Merak ettim. İlk kez gerçekten bir mobilya mağazasına giriyorum. *Karavandaki eski odamda böyle şeyler yoktu*, diye düşünüyorum narin görünümlü bir makyaj masasının yanından geçip ellerimi önünde gezdirirken.

"Seni asla aptal olmakla suçlamadım," diyor Abel, bana son yorumumu hatırlatarak.

Başımı sallıyorum ve binanın ana gövdesini işaret ediyorum. "Kız kardeşin nelerden hoşlanır?" diye soruyorum.

Abel omuz silkiyor ve eğildiğinde yırtılacakmış gibi siyah bir etek giymiş bir kadın köşeden geçerken duraklıyor. "Kızların nelerden hoşlandığını bilmiyorum. Sadece bir odada güzel duracağını düşündüğün şeyleri seç. Para önemli değil." Yeni avına doğru ilerliyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Sen ve diğerleri arasında hiç böyle bir şey oldu mu?"

Kadın onu fark ettiğinde sırtıyor ama cevap vermiyor. Ondaki değişimi görüyorum - daha önce de partilerindeki kızlar aniden erkeklerin dikkatini çektiklerinde ya da sıvı cesaretiyle kendilerini onların görüş alanına sokmaya çalışacak kadar güçlendiklerinde gördüğüm değişimin aynısı. Omuzları geriye doğru yuvarlanırken, göğüsleri kalem eteğin içine sıkıştırılmış, artık zorlanan iş elbisesine doğru itiliyor. Kalçaları bir o yana bir bu yana sallanıyor ve Abel'a odaklanırken başka tarafa bakmıyor.

Kusma taklidi yapıyorum. "Ugh. Sadece... işin bittiğinde gel beni al," diyorum ve dönüp gidiyorum.

"Ya da sikiş bittiğinde," diye karşılık verir.

Kusacağım, diye düşünüyorum. Abel'in pazarlamacı kadın için ne planladığını bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Zaten tahmin edebiliyorum.

Mobilya mağazasında çok sayıda reyon vardır ve her birinde farklı renk tonlarında ve tarzlarda aynı parçalar bulunur. Şifonyerler ve salonlar. Yataklar ve komodinler. Nedense kendimi eğlenceli şeylere doğru ilerlerken buluyorum. Televizyonda gençlerin odalarında gördüğüm şeylere. Koca kışlı fasulye torbası sandalyeler, kitap rafları ve büyük renkli lambalar. Tüylü halılar - aslında bana tüylü halıları ve 80'leri düşündürmeyen türden. Abel'in kız kardeşinin nasıl biri olduğunu bilmiyorum ama seçimlerimi beğeneceğinden şüpheliyim. Durum ne olursa olsun, beğenmediği her şeyi kolayca değiştirebileceğini umuyorum.

Ne kadar süre kendi halime bırakıldığımı bilmiyorum ama tepe camından, Abel beni tekrar bulana kadar gökyüzü pembe ve kırmızıya dönmeye başlıyor.

"Hey, iyi bir şey buldun mu?" diye soruyor bana doğru gelirken.

Omuz silkiyorum ve birkaç şeyi işaret ediyorum. "Bunlar hoşuna gideceğini düşündüğün şeyler mi?" diye soruyorum.

Abel, koridorun sonundaki bir adama elini sallamadan önce zar zor bakıyor. "Beğendiniz mi?" diye soruyor.

"Bu benim için değil," diye belirttim.

Bana bakıyor ve sonra adam bize yaklaşırken az önce bahsettiğim parçayı işaret ediyor. "Bunu istiyorum," dedi. "Ve son birkaç saat içinde dokunduğu her şeyi."

Adamın ağzı açık kaldı. "Efendim?" Bana bir bakış fırlattı, görünüşümü incelerken dudakları aşağı doğru kıvrıldı. Abel'in aksine, en iyi markaları giymiş ve altın tuğla sıçmış gibi kokan biri değilim.

Abel cüzdanını çıkarır ve birkaç kart çeker. "Bunun üzerine koy," dedi. "Ve her şeyi burada yazılı adrese teslim et."

"Özür dilerim efendim ama bu genç kadının neye dokunduğunu nereden bileceğiz?" diye soruyor, elleri Abel'in kendisine uzattığı kartlara uzanırken bile. "Hanımefendi. Hiç kimseniz var mıydı?"

"Zahmet etmeyin," diye araya giriyor Abel. Kartları sıkıca tutuyor ve satıcı duraklıyor, Abel öne doğru eğilip ona dik dik bakınca gözleri açılıyor. "Nasıl yaptığın umurumda değil," diye tersliyor. "Güvenlik kayıtlarını inceleyin. Dokunduğu her şeyi istiyorum. Anladın mı?"

Şok olmuş bir şekilde ona bakıyorum. Neye dokunduğumu ya da dokunmadığımı nasıl bilebilir? Geçmişini düşünmeye çalıştım. Hiç düşünmemiştim bile. Ben bile

Hatırla.

Beni görmezden geliyor. "Anlıyor musun?" diye tekrarlıyor adama.

Adam sesli bir şekilde yutkunur ve titrek bir şekilde başını sallar, ancak karttaki isme bakana kadar yüzü tamamen beyazlaşmaz. "Evet, efendim. Elbette efendim. Kayıtları inceleyeceğiz Bay Frazier. Bizimle alışveriş yaptığınız için çok teşekkür ederiz."

Abel sonunda kartları bırakıp dönüyor ve bir kolunu omuzlarıma . "Hadi," diyor. "Açlıktan ölüyorum."

Beni dükkânın önüne doğru götürürken göz ucuyla onu izliyorum. "Abel," diye çıkışıyorum. "O da neydi öyle?"

Abel bana haydutça bir sırıtış fırlatırken kristal mavisi gözleri benimkilerle buluşuyor. "O adamın gününü gün eden bendim," diyor kendinden emin bir şekilde. "Komisyonla çalışıyorlar."

"Bunu nereden biliyorsun?" Ben soruyorum.

Gülüyor. Tüm vücudum sese tepki veriyor - o kadar dürüst ve açık ki kapıları itip beni içeri sokarken bile onu durdurmuyorum. Gülüşüne kendimi fazla kaptırmışım. "Tanrım, çok canlandırıcısın prenses, biliyor musun?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Kes ," diye tersliyorum ve Mustang'e doğru ilerlerken kolunu .

"Seni buraya neden getirdiğimi sanıyorsun?" diye sesleniyor. Arabanın arka tarafına ulaştığımda duraksıyorum ve dönüyorum.

"Bilmiyorum amına koyayım," diye çıktım. "Hiçbirinizin ne düşündüğünü asla bilemem." Sürekli olarak Hasta Çocuklar fırtınasına kapılıyorum.

Binanın ön kapısının üzerinde asılı duran tabelayı işaret ediyor. Daha önce görmezden gelmişim, pek de umursamamışım ama şimdi gözlerim ona takılıyor. Dudaklarım aralandı. Tüm yüzüm gevşerken o sırıtıyor. *Frazier Mobilya*. Buranın sahibi.

Gözlerim tekrar ona dönüyor ve suçlayıcı bir şekilde kısılıyor. Abel duruyor ve sırtarak burnuma dokunuyor. "Öyle bakma prenses," diyor. "Sakladığım bir şey değil ki. Ayrıca, ailemin sahip olduğu düzinelerce işletmeden yalnızca biri."

Ne diyeceğimi bilemediğim için aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Sen bir pisliksin," diye mırıldanıyorum yolcu tarafına doğru dönerken.

Sanki bu ifade onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silkiyor. Muhtemelen bir şey ifade etmiyordur. "Evet, ama yine de benden hoşlanıyorsun."

Arabanın içine giriyoruz ve motor çalışır çalışmaz radyo canlanıyor. Haklı olup olmadığını merak ederek ona bakıyorum. Bana narin biriymişim gibi davranmıyor ve o ilk buluşmamızdan beri beni becermeye çalışmadı. Yine de onunla arabaya binerken kendimi rahat hissediyorum. Birinden hoşlanmak böyle bir şey mi? Emin değilim. Micki'den hoşlanıyordum ama o bir arkadaştı, sahip olduğum tek arkadaş. Rylie oda arkadaşım ve onun varlığına alıştım ama hâlâ birinden hoşlandığımdan emin değilim, hele de Hasta Çocuklar'dan birinden.

Dean'in görüntüsü aklıma geliyor. Ondan hoşlanmadığımı kesinlikle biliyorum. Hayır. Dean Carter için hissettiklerim sadece hoşlanma olarak etiketlenemeyecek kadar aşırı. Ama onun etrafındaki adamlar için? Onlara en yakın tanımlama bana nasıl hissettirdikleri. Etrafımda olmaları kolay. Beni rahat hissettiriyorlar.

Eğer çok dikkatli olmazsam, bu his daha fazla bir şeye dönüşecek. Ait olma hissi gibi bir şey. Ve bu, benim gibi bir kızın sahip olabileceği en tehlikeli duygu.

AVALON

KOŞARIM. Ben bir koşucuyum. Dean bunu biliyor. O gece sahildeki evde bunu kanıtladım. Ne zaman bir şeyler çok fazla gelse, kaçarım. Bunu Patricia ile birkaç kez yaptım ama kaçabileceğim başka bir yer yoktu. Her zaman onun yanına döndüm. Ben de onunla aynı şeyi yapıyorum.

Önce sadece Abel ve o aptal alışveriş gezisi vardı. Sonra Braxton yatakhaneimin önünde beni istediğim yere götürmek için hazır bekliyordu. İkisi de olmadığında, *o oluyordu*.

Bu aptalca. Partide asla pes etmemeliydim. Bu sadece onu cesaretlendiriyor. Ona bir şansı olduğunu düşündürüyor. Daha da kötüsü, ona yalan söyleyebilsem bile, gerçeği kendime saklamaya çalışmak daha zor. Herkesin bir bağımlılığı vardır, bunu hep biliyordum. Sadece benimki değişiyor. Başlarda sadece adrenalindi. Ölümüne olabildiğince yaklaşmak, tehlikenin damarlarıma sızmasına ve beni -gerçek beni- yüzeye çıkarmasına izin vermek yeterliydi. Artık yetmiyor. Ve Dean bunu biliyor. Bu yüzden beni takip ettiriyor. Dışarı çıkmama ve içimde birikenlerden kurtulmama izin vermiyor.

Sulama deliğine geri dönmedim. Şimdi depoya gidemem. Kendimi rahatlatmak bir şeye ihtiyacım var. Karnıma bir yumruk. Yüzüme bir tekme. Bir uçuşumdan atlamak. Beni derimden sürünmüyormuşum gibi hissettirecek herhangi bir şey. O zeki biri. O da bunu biliyor. Ve bana sadece bir çıkış yolu veriyor.

-O.

İşte bu yüzden sınav haftasının ilk sınavına erken geliyorum. Sınavın başlamasına neredeyse otuz dakika kala sınıfın kapısında belirmem profesörü bile şaşırtmış görünüyordu. Ama sınav saatini kontrol ettim.

okul sınıf kayıtları ve tam iki buçuk saat için yerimiz olduğunu biliyorum - normal ders süremizin neredeyse iki katı kadar - ve eğer yurt odasında daha fazla çalışmaya çalışırsam, aklımı kaybedeceğim.

Yapacak daha iyi bir şeyim yok. Onlardan biri beni bulmadan dışarı çıkamam. Patricia hala telefonlarıma cevap vermedi ve endişeliyim. Plexton'a döndüğümde halıda kan vardı ve onun mu yoksa başkasının mı kanı olduğunu bilmiyorum. Onun birkaç hafta süren alemler yaptığını biliyorum ve Plexton'dayken o haftalar boyunca yaşadım - karavanın tamamen bana ait olması mini bir tatil gibiydi.

İlk defa temiz bir eve gelmiştim. Yıllar boyunca halı ve duvarlardan sızan kustumuk, kan, uyuşturucu ve içki kokusunu hiçbir zaman tam olarak çıkaramamış olsam da, evi havalandırabilmişim ve koku azalmıştı. Sonunda, her zaman geri gelirdi ve bir şeyler olurdu. Birkaç adamı davet ederdi, kavga ederlerdi. Kemikleri kırılırdı. İğrenç kanlarını sehpanın ve yeni temizlediğim halının üzerine kusarlardı. Yine de her zaman eninde sonunda yolunu bulurdu. Bir şişe düşürür ve üzerine basardı, kan evimizde nadir görülen bir şey değildi.

Belki de hafızam bulanık olduğu içindir; Dean'le kavga ettikten sonra geri döndüğümde sanki çok daha kötü olmuştu. Belki de bunun nedeni artık eve o kokularla gelmemeye alışmış olmamdı. Belki de Patricia'nın Plexton'daki karavanına kıyasla Eastpoint'in görece normallğine yavaş yavaş alışmaya başladığım içindir. Yine de bu saçma olmaya başladı. Birkaç gün bir haftaya dönüştü. Bir hafta iki haftaya, sonra da daha fazlasına dönüştü. Zaman akıp gidiyor ve cevaplanmayan her çağrı

-Hepsi de telesekretere düşüyor ve sadece beni sinirlendirmeye ve midemin içinde bir korku hissi bırakmaya yarıyor.

Düşünceleri kafamdan atarak test paketlerinden birini alıyorum ve profesör bana baksa da gitmemi ve daha sonra gelmemi söylemiyor. Sınav salonunun arka tarafına doğru ilerliyorum ve son sıraya oturuyorum. Liseye kıyasla üniversitenin bu kadar kolay olması çok komik. Lise öğretmenleri sizi üniversitenin ne kadar zor olacağına, profesörlerin ne kadar tavizsiz olacağına ikna etmek için neredeyse her şeyi yapar ve söylerler. Hepsi saçmalık. Lise öğretmenleri kendilerini daha yüksek bir standartta tutmak zorundadır, ancak üniversite profesörleri aslında insanlıklarını gösterirler. Onlar da tıpkı bizler gibi gözlerinin altında torbalar ve yumruklarında kahvelerle içeri .

Otuz dakika sonra, kapı açıldığında ve yüzüme tanıdık bir yanık dokunduğunda testin büyük bir kısmını tamamlamıştım bile. Başımı kaldırıyorum ve Dean'in gözleri benimkilerle buluştuğunda duraklıyorum. Profesörün masasına gidip bir paket almadan önce bana uzun uzun bakıyor. Şaşırtıcı bir şekilde bana doğru gelmiyor. Onun yerine önümdeki sırada, birkaç koltuk aşağıda bir yere oturuyor ve kendi sınavına başlıyor.

Paketime yeniden odaklanabilmek için başımı zorla eğmek zorunda kalıyorum. Sınıfa daha fazla insan geliyor. Hepsi paketlerini alıyor ve odanın etrafına oturuyorlar. Erken gelmeme rağmen Dean önce bitiriyor. Son problem üzerinde çalışırken parmaklarımı yumruk yapıyorum, Dean'in oturduğu yerden kalkıp odanın önüne doğru ilerleyişini çevremden izlerken cevabımın ana hatlarını dikkatlice çiziyorum. Testini bırakıyor ve sonra arkasına bile bakmadan gidiyor.

Ciğerlerimden hava fişkırıyor. Abel onu parçaladığım ve düğümler attığım konusunda beni uyarmıştı ama haklı olduğunu düşünemiyorum. Dean mi? Duygusal mı? Benim için mi? Bu saçmalık. Bir kandırmaca. Benden hala ne alabileceğini düşünüyor bilmiyorum ama buna güvenemem. Kimseye güvenemem. Ne kadar istesem de. Yine de kendime sormadan edemiyorum: *Benim neyim var? Dean Carter'ın nesi var?*

Sınavımı bitirip yerimden kalkıyorum ve koridordan ön tarafa doğru ilerliyorum. Tamamladığım sınavımı masanın üzerine bırakıp kapıya yöneldim. Ancak daha koridora adımımı atar atmaz sert bir el yan tarafıma dokunuyor ve üzerimde gezinen karanlık bir figür tarafından duvara doğru itilerek geri itiliyorum.

"Neden bu kadar kızgınsın, Avalon?" Dean'in sesi havada dalgalanıyor, kendini içime doğru iterken ciğerlerinden gelen nefes yüzümün yan tarafına doğru süzülüyor.

Ellerimi omuzlarına koyup geri itiyorum. "Yapmayacağım," diye bağıriyorum. Başımı kaldırıp yüzündeki ifadeye bakıyorum ve duraklıyorum. Muayene odasında yüzü bana dönükken görmek kolay değildi ama benim gözlerimi çizdiğini bildiğim karanlık onun gözlerinin altında da var. Sanki hiç uyumamış gibi. Bende yorgunluk gerginlik gibi görünür ama Dean'de sadece yüzünün baskın özelliklerini daha da belirginleştirmeye yarıyor. Çenesi kesilecek kadar keskin görünüyor. Gözleri çökmüş ama ölü gibi görünmüyorlar. Hayır, bana baktığında, sanki sadece gölgelenmiş gibi görünüyorlar. Sanki bana sadece yatak odasında kullandığı bir ifadeyle bakıyor. Ne de olsa bilirdim.

Bir adım geri çekilip bana nefes almam için yer açarak, "Buraya çıldırması gibi geldin," diyor. Onun bu kolay teslimiyetine mi yoksa benim ona verdiğim tepkiye mi daha çok sinirlendiğimden emin değilim.

"Sadece yorgunum," diye itiraf ediyorum ve koridorda ilerlemeye başlarken arkamı dönüyorum. Ayak sesleri beni takip ettiğinde şaşırmadım.

"Sanırım bu konuda yardımcı olabilirim," diyor.

"Yemin ederim, eğer şu anda beni uyutmayı teklif edersen..." İfademin havada kalmasına izin veriyorum ve o da kıkırdıyor.

"Sadece bunun için bana yalvarırsan bebeğim," diye yanıtıyor.

Dışarı açılan kapıların önünde durup ona dönüyorum. "Senin üzerinde değil hayat."

"İddiayı kabul ediyorum," diyor durmadan, kapıları iterek açıyor ve bedenimin etrafında dönüyor. Gözlerimi ona dikmiş, daha yavaş adımlarla güneş ışığına doğru ilerleyişini izliyorum. Basamakların dibinde duruyor ve bana doğru dönüyor. "Avalon."

Ne söylemek üzere olduğunu bilmiyorum ama içimde hoşuma gitmeyecekmiş gibi bir his var. Onu durdurmak için ağzımı açıyorum -nasıl, emin değilim- ama neyse ki, kalçamda titreşen telefonumun vızıltısı beni kurtarıyor.

Kaşlarımı çatarak cebimden çıkardım. Tanımadığım bir numaraydı ama Patricia'nın telefon faturasını ödemeyi unutup bana ulaşmak için başkasının telefonunu kullanması ilk kez olmuyor. "Alo?"

"Avalon Manning'le mi görüşüyorum?" diye soruyor yabancı bir ses. Kaşlarımı çattım. "Evet, kimsiniz?"

"Bayan Manning. Adım Carla Davis, Larryville Hastanesi'nden geliyorum. Anneniz Patricia Manning adına arıyorum. Bu numara onun en yakın akrabası için elimizdeki tek irtibat numarası."

Buz sistemime giriyor ve Dean yüzümdeki değişimi görüyor olmalı çünkü bir saniye içinde yanıma geliyor, telefonu dikkatlice kulağımdan çekip yerine kendi telefonunu koyuyor. Telefondaki kadına cevap verirken daha sonra ne dediğini duymuyorum. Zihnim kadının söylediği son sözlerle odaklanmış durumda. *En yakın akraba* - insanlar aile üyelerine sadece biri öldüğünde böyle seslenir. *Patricia öldü mü?*

Hava dudaklarımdan kaçmayı reddediyor. Bunun yerine içeride birikiyor, ciğerlerime ağırlık yapan kayalar gibi göğsümün üstüne yığılıyor. Nefes alamıyorum. Telefonda bir kadın var. Ben en yakın akrabasıyım ve... annemden nefret ediyorum. *Peki, neden böyle hissediyorum?* Yürümediğim halde neden zemin engebeliymiş ve tökezliyormuşum gibi hissediyorum?

Vücudumun tepkisi beni gerçekten şaşırtıyor. Patricia bir çöp. Yaşayan bir cesetten başka bir şey değil ve yine de kalbinin atmadığını ve gözlerini kocaman açıp hiçbir şeye bakmadığını hayal ettiğim anlarda, içimde uğursuz bir şey kıvrılıyor. Bu neşe değil. Rahatlama değil. Korku. *Neden?*

Onu kaybetmekten korkuyor muyum? Pek değil. Aslında, bunun er ya da geç olacağına güveniyordum. O zaman neden kafatasımda garip bir uğultu var? Neden karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum?

Belki de Patricia'nın sonu, eskiden olduğum kişinin sonunu işaret ettiği içindir. Bu düşünce beyzbol sopası gibi kafama iniyor. İlk başta pek mantıklı ama üzerinde durdukça fark ediyorum ki... yanlış değil. Plexton'daki hayatımdan geriye ne kaldı? Roger öldü. Onu ben öldürdüm. Geri dönmeyeceğim. Micki... Micki gideli uzun zaman oldu ve onunla bir görüşüp görüşmeyeceğimiz belli değil. Ama Patricia, ne kadar kötüleşirse kötüleşsin o hep sabit kaldı. O gittiğinde, geçmişini yakmamı engelleyecek hiçbir şey kalmayacak.

"Avalon?" Dean'in sesi sanki çok geliyormuş gibi zayıf ama değil. Tam yanımda. Telefon artık elinde değil ama parmakları kollarımı kavlıyor ve beni hafifçe sarsıyor. "Avalon, dinle, sorun yok. O iyi. O hastanede. YOĞUN BAKIM. O değil."

"Öldü mü?" Kafam karışmış bir şekilde onun yerine ben bitiriyorum. Ölmemiş mi? Oksijen tekrar ağzıma doluyor ve boğuluyorum, iki büküm olup nefes nefese kalırken öksürüyorum.

"Hayır," diye cevap verir. "O ölmedi. Kadın aşırı doz aldığını ve yoğun bakımda olduğunu söyledi ama yaşayacak."

"Ah." Ondan uzaklaşıyorum, elindeki telefona uzanırken bir adım geri çekiliyorum. Kaşlarını çatıyor ve telefonu başımın üzerinde tutuyor.

"Ne yapıyorsun?" diye tersliyor.

Ona ters ters baktım. "Telefonumu geri almaya çalışıyorum, pislik." Elimi yumruk yapıp karnına yumruk atıyorum.

Parmak eklemlerim kasla birleşiyor ve o da karşılık olarak homurdanıyor. Acı elime, bileğime ve koluma yayılıyor. Sert piç. Telefonumu elinden kapıyorum, aramayı çoktan sonlandırdığını geç de olsa fark ediyorum. "Başka ne dedi?" Telefonu cebime geri koyarak soruyorum.

Vurduğum yeri ovalıyor ve bana bakıyor. "Neden?" diye sordu. "Umurunda mı?"

Kendimi normal davranmaya zorlayarak gözlerimi deviriyorum. "Şu anda benimle oyun oynama Dean. Ne dedi o?"

Dean'in başı geriye doğru eğiliyor ve güneş koyu kahverengi gözlerine vurduğunda, bir başkasının göremeyeceği kadar küçük, önemsiz farklılıklardan oluşan bir kaleydoskopu yansıtıyorlar. Ama ben görüyorum. İnsanlar kahverengi gözlerin sıkıcı olduğunu düşünüyor. Sıkıcı. Bu doğru değil. Kahverenginin farklı tonları vardır ve Dean'in gözlerinde hepsi var. Bal, toprak ve köz. Nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Buradan birkaç saat uzaklıkta bir hastanede," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Bu hiç mantıklı değil. Plexton'a geri dönmek en az dokuz saat sürer ve bu da hız sınırını aşmak demektir. Eastpoint'e bu kadar yakın ne yapıyor olabilir?

"Onu görmek ister misin?" diye soruyor bir süre sonra.

Bilmiyorum. *Biliyor muyum?* Cevabımı düşünüyorum. Sınıf binasına dönüp bakıyorum. Daha sınavlarım var, ama zaten yakınsa, belki de o kadar büyük bir sorun olmaz. Bir yanım gitmek istemiyor. Belki de bir parçam onun bunu hak ettiğini düşünüyor - neredeyse kendini öldürecek kadar uyuşturulduktan sonra yapayalnız uyanmayı. Diğer parçamla tartışırken dişlerimi sıkıyorum, Patricia'ya karşı duygularımı çevreleyen karanlık düşüncelerden, öfkeli düşüncelerden uzak duran daha nazik parçamla.

Sadece bir kez gideceğim ve bu son olacak, sonunda karar verdim. Dean'e dönüyorum. "Evet, gidip onu görmek istiyorum," diyorum.

Başını sallıyor. "Bu gece seni yurdundan alırım. Arabayla gideriz."

"Teşekkürler." O başka bir şey söyleyemeden arkamı dönüp gidiyorum. Zihnim karmakarışık. Kafa karışıklığı zihnimde büyük bir sisin içinde dönüyor. Yine de onun için gitmiyorum. Kapanış için gidiyorum. Roger'la karavanda olanlar neydi bilmiyorum ama içimde bir şeylerin kilidini açtı.

Vermek zorunda kaldığım o son tek sikiş de gitti, alev alev yandı. Şimdi ihtiyacım olan şey kapanış. Veda etmek. Patricia'ya değil, onun temsil ettiği şeye. Eski ben. Farkında olsun ya da olmasın, bu beni son görüşü olacak. Eastpoint önümüzdeki dört yıl boyunca benim evim olacak ve umarım ayaklarım mezuniyet sahnesine değdiğinde hayatımın geri kalanında ne halt ettiğimi biliyor olacağım.

Şu anda bildiğim tek bir şey var: Ne yaparsam yapayım, Patricia Manning'in sahip olduğu hayat gibi bir şey olmayacak.

AVALON

DEAN birkaç saat sonra, ikimiz de kendi evlerimize dönüp bir ya da iki gün yetecek kadar eşyamızı topladıktan sonra beni alıyor. Hastanede ne kadar kalmak isteyeceğimi bilmiyorum. Birlikte yaşarken Patricia'nın etrafında olmaktan hoşlanmazdım, bunun birkaç ay içinde değiştiğini düşünemiyorum. Şok edici bir şekilde, cipine bindiğimde Abel ya da Braxton'dan hiçbir iz göremiyorum.

"Çocuklar nerede?" Ben soruyorum.

Kaldırımından uzaklaşırken kaşlarını çatıyor. "Onları getirmemi ister misin?"

Bunu tam olarak düşünmemiştim. bir arada görmek doğal bir hal aldı. Kan bağı olmasa da, onlara dışarıdan bakan herkes aralarındaki yakınlığı, bağı görebilir. "Hayır," dedim.

Başını sallıyor ama başka bir yanıt vermiyor ve sonraki birkaç saat boyunca, o arabayı sürerken arkadaşça bir sessizlik içinde kalıyoruz. Aklımdan geçen manzaraya bakarken zihnim dolaşüyor. Otoyoldan aşağı uçan, trafiğe girip çıkan arabalar. Büyük beton köprülere ve yollara paralel uzanan ağaçlar. Parmaklarım deri koltuklara vuruyor.

Fark etti. "Endişeli misin?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Pek sayılmaz." Aklıma bir şey geliyor. "Kahretsin," diye tıslayarak cep telefonuma uzanıyorum. "Hocalarıma bundan bahsetmedim, yarın hâlâ birkaç sınavım var."

Telefonumu cebimden çıkarırken Dean uzanıp elime dokunuyor. "İcabına bakıldı," diyor.

"mi?" Tekrar ediyorum, kafam karıştı.

"Sınavlarınıza internetten girebilirsiniz." Eli direksiyona geri dönüyor ve ben gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

"Bunu öğretmenlerimle konuşmadım," diye belirttim. "Ben ettim."

Tabii ki söyledi, sanırım. *Çünkü akli başında hiç kimse Dean Carter'a hayır diyemezdi.* Benden başka kimse. . Telefonumu ayaklarımın dibindeki çantaya atıyorum ve koltuğa geri yaslanıp kollarımı kavuşturarak arkamı dönüyorum.

Sesi arabanın içini doldurmadan bir saniye önce gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. "Sorun mu var?"

Omuzlarım cevapsız bir şekilde kalkıp iniyor. Şaşırmamalıyım. Dean her zaman istediğini alır. Yine de bu durumda minnettar olmalıyım. Sanırım üniversite üzerinde böyle bir otoriteye sahip olmasının faydası oluyor. Bir telefon etse, muhtemelen sınavlara bile gerek kalmazdı. Uçarak geçerdim. Bunu yapmasına izin vereceğimden değil. Ama merak ediyorum.

"Neden zahmet ediyorsun ki?" Aniden ona dönerek soruyorum.

Bir sonraki çıkışa girip otoyoldan çıkarken koyu, esrarengiz kahverengi gözleri bir anlığına bana kaydı. Bakışlarımı yüzüne kilitliyorum. "Neden neyle uğraşıyorsun?"

"Neden derse gelmeye zahmet ediyorsun ki?" diye sordum. "Muhtemelen gitmeyip yine de A alabilirsin. Etrafta takılabilirsin ve dört yıl sonra 4.0 ile mezun olup ailen ne bok yiyorsa onu yapmak için diploma alabilirsin."

Dudakları seğiriyor. "Bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?" Kıkırdar. "Ve bu iki yıl. Ben ikinci yılımdayım."

"Neden yapmadığını merak ediyorum," diye açıklıyorum. "Çünkü ikimiz de yapabileceğini biliyoruz."

"Peki bu bana ne kazandıracak?" diye soruyor ve başını çevirip beni ciddiyetle değerlendiriyor. "Soyadımdan faydalandığım zamanlar oluyor mu? Evet, elbette. Hiç kimse bağlantıları olmadan bir yere varamaz. Dünya böyle işliyor. Bazı günler derslere katılacak vaktim olmuyor. Bazen derslere devam etmekten daha önemli şeyler oluyor ama her zaman işimi yapıyorum. Elbette öğretmenler beni memnun etmek istiyorlar, aslında benim için çalışıyorlar - ya da henüz öyle olduğuna inanmıyorlarsa, o zaman yapacaklarının farkındalar."

Dean kırmızı ışıktaki yavaşlayıp flaşörünü yakarken dikkatini tekrar yola veriyor. Gösterge panelindeki GPS'e hızlı bir bakış bana hala

Yirmi dakikamız var ve bu konuşma daha bitmedi.

"Yaptığımız şeyin ne olduğunu herkes anlamayacak," diye devam ediyor ve sadece kendisinden değil, Abel ve Braxton'dan da bahsettiğini biliyorum. Gerçek şu ki, o haklı. Ben hâlâ anlamıyorum. En azından tam olarak. "Payımıza düşenden çok daha fazla düşmanımız olacak, bizden yararlanmak ve bağlantılarımız için bizi kullanmak isteyen insanlar. İsmim beni birçok kapıdan içeri sokabilir ama bir isim sizi size hizmet etmek istemeyen bir masada oturtamaz."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Işık yeşile dönüyor ve ayağı gaz pedalına basıyor. "Bu şu anlama geliyor," diye çekiniyor, "eğer gücümün avantajını erkenden kullanırsam, insanlar benden bunu beklemeye başlayacaktır. Saygıyı inşa etmek zordur ve çabuk yıkılır. Derslere katılıyorum çünkü bir amacı var. Normal bir üniversite öğrencisi gibi sınavlara giriyorum çünkü bir amacı var. Yaptığım her şeyin" -konuşurken duraklıyor ve gözlerimin içine bakmak için dönüyor- "bir amacı var, Avalon." Birkaç uzun saniye boyunca bakışları sanki beni okumaya ve beni harekete geçiren tüm küçük şeyleri anlamaya çalışıyormuş gibi beni delip geçiyor. Ona benim gibi biri için bir el kitabı olmadığını söylemeyi düşünüyorum - hile sayfası ya da rehber kitap yok - ama sonra yola geri dönüyor. "Bunu unutma," diye bitiriyor.

Onun amacı ne? Ona bakmaya devam ederken merak ediyorum. Eğer beni çıldırtmak ve kafamı karıştırmaksa, kesinlikle başarıyor. Ama bu olamaz. Daha fazlası olmalı. Olduğunu biliyorum. Bir adam bir kızın eline silah verip tecavüzcüsünü öldürmesine izin vermez. Gözlerimdeki intikamı görebilmek için miydi? Beni test etmek için miydi? Hâlâ beni sınıyor mu?

Ben daha söyleyecek bir şey bulamadan Dean yüksek beyaz bir binanın otoparkına giriyor. "Geldik," diyor.

İç çekiyorum, düşünceleri bir kenara bırakıyorum, ama yakında -O ve ben bunu konuşacağız. Gerçeği istiyorum ve bunun için ona istediği her şeyi vermeye hazırım. Bu ona kendimi vermek anlamına gelse bile.

HASTANELER HER ZAMAN soğuk gibi görünür. Mantıken, bunun muhtemelen bakterileri ve hastalıkları düşük tutmak için olduğunu biliyorum, çünkü soğuk sıcaklıklar onları eğilimindedir, ancak

Beynimin bilinçaltındaki bir kısmı bunun sadece cesetlerin daha hızlı çürümesini engellemek için olduğunu düşünüyor. Hâlâ yaşıyor olmalarının bir önemi yok, hepimiz içten içe çürüyoruz.

"Dr. Morris'le Patricia Manning hakkında konuşmak için buradayız," diyor Dean resepsiyon bankosuna doğru eğilerek. Yaşlı, sarkık çeneli bir sarışın olan kadın bilgisayar ekranından başını kaldırıp iki kez bakıyor.

"Aileden misiniz?" diye soruyor kadın.

"Öyle." Dean beni işaret ediyor. Kadının donuk mavi gözleri bir kez bana doğru bakıyor ve kaşlarımı kaldırdığımda ağzındaki tatlı sertleştiğini görmek beni şaşırtmıyor.

"Dr. Morris'e çağrı bırakıp burada olduğunuzu haber vereyim," diyor. "Bekleme odası şu tarafta."

"Teşekkürler hanımefendi."

Dean'in eli sırtımın alt kısmına dokunup beni uzaklaştırdığında rahatsız edici bir nefes alıyorum. Eğilip kulağıma bir şeyler fısıldadığında içimdeki ürperti bastırıyorum. "Neyin var?"

"Yok bir şey," diye tersliyorum, avucunun alt omurgamdaki ateşleyici sıcaklığından uzaklaşıyorum. Arkama bakmadan birkaç adım atıyorum ve bekleme alanının duvarına dizilmiş rahatsız plastik sandalyelerden birine çöküyorum.

Dean yine de cevabımın onu rahatsız etmesine izin vermiyor. Bir an sonra yanımdaki koltuğa çöküyor ve kolunun tamamını koltuğumun arkasına dayıyor. Sırtımı dikleştiriyorum ve kendimi ondan uzak tutuyorum.

Uzun bir bekleyişten sonra uzun boylu, sırık gibi bir adam elinde bir pano ile bekleme odasının kapısında beliriyor. Odayı tarıyor ama odada sadece Dean ve ben olduğumuz için aradığı kişinin biz olduğumuzu anlaması uzun sürmüyor. Dean ve ben koltuklarımızdan kalkarken tekrar yukarı bakmadan önce elindeki panoya göz atıyor.

"Bayan Manning için mi buradasınız?"

dedi. Başımı salladım. "Evet, ben onun kızıyım."

Doktor başını sallıyor ama Dean'e sanki varlığı için bir açıklama bekliyormuş gibi bakıyor. Ben bir açıklama sunmuyorum. "Tamam o zaman," diyor Dr. Morris. "Hâlâ yoğun bakımda, midesini iki kez yıkamak zorunda kaldık. Durumu çok kritikti ama tespit edebildiğim kadarıyla bu daha önce de olmuş olabilir."

Başımı salladım. "Bir süreliğine değil," diyorum ona. "Ama evet."

Uzanıp burnunun üzerinde duran şeffaf, çerçevesiz gözlüğü çıkarıyor ve oradaki kırmızı noktayı ovuyor. Bu doğal bir hareket, belli ki yapmaya alışık olduğu bir şey. Dr. Morris gözlüğünü yerine takıyor ve bana başını sallıyor. "Gözlem için kalması gerekecek. Kırmızı bölgeden çıktığında onu normal bir hastane odasına alacağız ama yine de onu taburcu etmeden önce bir ya da iki gece daha orada tutmamız gerekecek."

Konuşurken Dean'e bakmak istemiyorum, bu yüzden bakışlarımı doktora odaklıyorum. "Bir süredir bağımlılığıyla ilgili sorunları var," diyorum ona. "Eğer onu serbest bırakırsanız, ertesi gece yine başlar."

Dr. Morris'in dudakları bükülüyor ama şaşırılmış görünmüyor. İşi gereği uyuşturucu bağımlılarıyla karşılaşması alışılmadık bir durum olmasa gerek. "Ben de bundan korkuyordum," diye mırıldanıyor başını sallayarak. "O zaman bir rehabilitasyon tesisi tavsiye ederim. Bizde bir tane var-"

"Biz icabına bakarız." Dean'in ses tonuyla başım dönüyor, yanıma gelip dikkatini doktora odaklıyor. "Neye ihtiyacı varsa biz halledeceğiz."

Gözlerim açılıyor. Öfke alevleniyor ve bana baktığında bunu gördüğünü anlayabiliyorum. "Başka bir şey var mı Dr. Morris?" Dean soruyor. Kolunu sırtıma doluyor ama ben öfkeyle kaynıyorum. Bekliyorum. Bunu doktorun önünde yapmayacağım ama yalnız kaldığımız anda buna pişman olacak. "Onu görebilir miyiz?"

"Uyuyor olması gerekiyordu. Onu sakinleştirici vermek zorunda kaldık." Doktor rahatsız bir şekilde boğazını temizliyor. "Kalmak konusunda çok istekli değildi ama durumunu göz önünde bulundurarak, öylece kalmasına izin veremezdik... Umarım anlayışla karşılırsınız."

Dean başını sallar. "Merak etmeyin. Yardımlarınız için teşekkür ederim."

"Elbette," diyor Dr. Morrisben Dean'in çenesinin alt tarafına bakıp intikamımı planlarken başını sallayarak ona saygı gösteriyor.

"Biz gidiyoruz o zaman." Dean beni nazıkçe koridora doğru iterken kıpırdamayınca doktora bir gülümseme gönderiyor ve beni neredeyse ayaklarımdan kaldırıp yarı sürükleyerek, yarı çekerek odadan çıkarıyor.

Zihnindeki ateş yağmurunu serbest bırakmadan önce koridora dönmemi bekliyorum. "İcabına bakacağız *da ne* demek?" Ona çıkışıyorum. "Onu görmeye geldim, onunla ilgilenmeye değil. Patricia'ya ne olacağı umurumda bile değil. İsterse cehennemde çürüsün, umurumda değil."

Dean dikkati dağılmış bir şekilde benden uzaklaşıp masaya doğru ilerlerken, "Bekle," diyor. Arkamı dönüyorum, ellerimi saçlarıma götürüp sıkıcı tellerin arasından geçiriyorum ve bir tutamını tutup çekiyorum. *Neden? Neden burada onunla birlikte olmak zorundayım?*

"Yapma bunu." Dean'in sesi tam arkamda duyulduğunda sırıyorum ve eli benimkini almak için geliyor. Elini saçlarımdan çekip parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Elinin benimkini kavradığı yere ters ters bakıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Talep ediyorum.

"Rol yapıyorum," diye cevap veriyor yaklaşırken ve elimi bırakırken beni duvara doğru itiyor. "Çıktığımızı sanıyorlar," diyor nefesinin altından, sadece ikimizin duyabileceği kadar alçak sesle. "Bırak . Cevap istiyorsun ve onu görmeye geldin. Sonrasında ne olacağı konusunda endişelenme. Bırak ben halledeyim."

"Neden?" Tıslıyorum.

Dean'in dudakları alnıma geliyor ve kalbim bir anlığına duruyor. Yeniden başladığında normal hızının iki katına çıkıyor, korkmuş bir hayvan gibi göğsümde dört nala koşuyor. Zihnimde yanıp sönen bir neon tabela var: *Tehlike! Tehlike! Tehlike! Tehlike!* Bu yüzden onunla burada olduğumu fark ediyorum. Beni götürmeyi teklif ettiği için değil, ne kadar istesem de uzak duramadığım için. Çünkü Dean yaklaştığında vücudum kilitleniyor. Tıpkı annem gibi, ben de bağımlıyım ama tercih ettiğim uyuşturucu artık adrenalin değil. O.

Dean benden uzaklaşıyor ve gözlerimin içine bakıyor. Parmakları yan tarafımda geziniyor, elimi tutup kaldırıyor ve parmak eklemlerime hafif bir öpücük konduruyor. "Gidelim bebeğim."

AVALON

İNSANLAR hayatın onlara sunduğu şansı HAK ETMEZ. Patricia Manning de onlardan biri. Uyurken kapı aralığından yüzünün dikkatli çizgilerine bakıyorum ve nasıl bu kadar uzun süre dayanabildiğini merak ediyorum. Bu onun ikinci aşırı dozu olacak - en azından ne kadar kötü olduğunu fark ettiğimden beri bildiklerim. İlki yıllar önceydi, memelerim büyümeye hemen önceydi ve biraz para getirmenin benim sorumluluğum olduğuna karar vermişti. Belki de beynini gerçekten karıştıran ilkiydi. Onu bu hale getiren şeyin uyuşturucu olduğuna inanmak zorundayım ve bunun nedenini anlayamayacak kadar aptal değilim.

Gerçek şu ki, onun kötü doğmuş olabileceğini kabul etmek istemiyorum. Belki de onun kanı benim damarlarımda dolaştığı için, bir gün onun içinde gizlenen kötülük bana da geçecek. Onun bağımlılık yapan kişiliğine sahip olduğumu zaten biliyorum. En yakın yüksek yeri bulup atlama ihtiyacı derimin altında sürekli bir kaşıntı gibi. Belki bir motosiklet çalarım. Bir kavgaya karışmak. Ya da... adrenalin ihtiyacımı yatıştıracak bir şey yapabilirim ama başımı geriye atıp Dean'in takım elbiseli bir adamla konuştuğu koridora bakarken bu düşünceyi aklımdan silmeye çalışıyorum ve dikkatimi anneme veriyorum.

Cildi solgun, solgun - hatırladığımdan çok daha solgun. Kilo vermiş gibi görünüyor. Umursadığımdan değil. Bu sadece onu incelerken fark ettiğim şeylerden biri. İki kez ölümden kurtuldu. Bu nasıl adil olabilir? Bu dünyada yaşamak isteyen o kadar çok insan varken, nefes almaya devam etmek için savaşıyor o kadar çok insan varken, o burada, kendini bile doğru düzgün öldüremeyecek kadar batağa saplanmış bir kadın.

Böyle düşündüğüm için iyi bir insan değilim, biliyorum. Öyle olduğumu hiç iddia etmedim. Ama bu-uyuşturucu-hepsi-çok büyük bir kayıp. Beni rahatsız ediyor. Beni rahatsız ediyor ve bunu görecektir kadar uyanık bile değil.

Bakışlarımı ondan ayırarak hastane odasını tarıyorum. Karavandan daha iyi olduğu kesin, biraz klinik ve çorak olsa da. En azından temiz. Perdeler çekilmiş, dikey çıtalar güneş ışığını engelliyor, zaten pek bir şey de kalmamış. Odayı adımlıyorum ve park yerine bakarken birini yana çekiyorum. Güneş ışığı azalıyor, alacakaranlık pembeler ve turunculardan oluşan bir kaleydoskopdan daha koyu bir maviye dönüşüyor, gecenin nihai gelişinden önce.

Cebimde telefonum çalıyor. İçimi çekerek telefonu çıkarıyorum ve ekrana bakmadan cevap veriyorum. "Ne?" Ahizeyi kaldırıyorum.

"Avalon?" Rylie'nin sesi geliyor. "Hangi cehennemdesin sen? Geri döndüğümde bokun her yere saçılmıştı. Sen iyi misin?"

Göğsümde garip bir duygu kabarıyor, kalbimin etrafını sarıyor ve sıkıyor. Cevap vermek için bu duyguyu aşmam bir anımı alıyor. "Selam," diyorum. "Evet, ben iyiyim. Ailevi acil bir vardı. Aceleyle gitmem gerekti."

"Ama sen iyi misin?" diye açıklığa kavuşturuyor. "Peki ya sınavların?"

Dudaklarım bükölüyor ve o görmese de başımı sallıyorum. "Sınavlarım sorun olmayacak," diyorum ona. "Her şey halledildi."

"Oh." Aramızda sessizlik uzuyor ve içimden bir ses bu telefon görüşmesinin tek sebebinin bu olmadığını söylüyor.

İ çektim. "Ne oldu?"

Beyninin arklarının döndüğünü duyabiliyorum. ne kadar gizlemeye çalışsa da Rylie aptal değil. Zeki biri. Göze batmıyor. Tamamen endişelendiği için aradığına inanmak isterdim ama kimse benim için bunu yapmaz. O bile. "Çıkar ağzındaki baklayı," diye homurdanıyorum cevapsız geçen saniyelerin ardından.

İnliyor. "Tamam, peki, sana söylemek istememiştım ama çok ısrarcı davranıyor."

Kaşlarımı attım. "Kim?"

"Corina," Rylie bu ismi sanki bir lanetmiş gibi mırıldanıyor. Ondan gelince, öyle görünüyor.

"Peki ya Corina?" Ben soruyorum.

"Telefonunu kontrol etmedin mi?" diye soruyor. "Görünüşe göre son birkaç saattir sana ulaşmaya çalışıyormuş. Bir şekilde numaramı ele geçirmiş." Kızgınlık tıslamasına kıkırdamamak için elimden geleni yapıyorum.

yayınlıyor. Sanki Corina'nın onun numarasına sahip olması cinayetten daha kötü bir suçmuş gibi konuşuyor. Rylie için -ve onun mahremiyet ihtiyacı için- muhtemelen öyle. "*Sana ulaşmak için durmadan beni* arıyor ve mesaj atıyor. Lütfen, kutsal olan her şey ya da bu dünyadaki tüm sikikler aşkına, ara onu. Eğer ondan saçma sapan bir sesli mesaj daha dinlemek zorunda kalırsam kulak zarımı patlatacağım."

Kendime engel olamıyorum. Küçük bir kıkırdama kaçıyor. "Ben olsam bunu yapmazdım," diyorum. "Hâlâ mesaj atabilir."

"Ara onu!" Rylie telefona bağıyor. "Yoksa yemin ederim şampuanına saç kremi koyarım. Yatağına ve tüm kıyafetlerine kaşınıtı tozu koyarım. Hamamböceklerinden nefret ederim ama beni sınamaya kalkma Avalon. Eğer o aptalca şeyi yapmazsan sana bunu ödetmek için her şeyi yaparım."

"Anladım," diyerek tehditlerini yarıda kestim. "Merak etme. Onu arayacağım."

"Güzel." Telefondan yumuşak bir hırıltı geliyor ama bu sefer benim duymamı istediğini sanmıyorum.

"Zaten bir iki gün içinde döneceğim," diyorum. "Bekleme."

"Peki, geri dönerken bir şeye ihtiyacınız olursa arayın..." Teklife başlarken yüzündeki rahatsızlığı hayal edebiliyorum.

"Anladım, teşekkürler." Dean'in kafası Patricia'nın hastane odasının kapısında beliriyor. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve telefonu görünce kaşları kalkıyor. "Seninle sonra konuşuruz, hoşça kal."

Bitirme düğmesine bastığımda Rylie'nin başka bir şey söylemesine fırsat kalmıyor. Ekranı yüzümden uzaklaştırıyorum ve düzinelerce cevapsız arama ve kısa mesaj olduğunu görüyorum; sonuncusu neredeyse bir saat önce, biz buraya gelmeden hemen önce gelmişti. Telefonu cebime sokuyorum ve Patricia'nın hastane yatağının ucundan dolanarak ona doğru bir bakış atıyorum ama tahmin ettiğim gibi hâlâ baygın. Doktor ona sakinleştirici verdiklerini söylemişti - onu getirdiklerinde çok kötü durumda olmalıydı çünkü bildiğim kadarıyla çoğu doktor uyuşturucu bağımlılarına sakinleştirici vermekten kaçınırdı.

"o?" Dean onu koridora geri iterken soruyor.

"Hiç kimse," diye çıktım. "Kiminle konuşuyordun?" Koridora bakıyorum ama az önceki adam gitmiş.

"Hiç kimse," diye taklit ediyor beni. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Gitmek mi?" Ona bakıyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Otel," diyor ve bir çift hemşire köşeyi dönüp bize doğru ilerlerken omzunun üzerinden bakıyor.

"Otel mi?"

Dean arkasını döner ve kaşlarını çatır. "Nesin sen? Lanet bir papağan mı? Evet, bir otel. Yoğun bakım ünitesinde kalmamıza izin vermeyecekler."

Papağanın yorumu üzerine yumruğum fırlıyor ve karnına çarpıyor. Nefesini bıraktı ve hafifçe iki büklüm oldu, ben artık ağrıyan parmak eklemlerimi geri çekerken bile o noktayı ovma için uzandı. "İyi," diye çıkıştım. "Hadi gidelim."

Dean başını sallıyor ve ben yanından geçip çıkışa doğru ilerlerken kıkırdıyor. Otel zaten hastaneden daha iyi ve parasını da ben ödemiyorum. Otoparka varıyoruz ve ben tekrar cipe binerken durup arkama dönüyorum, devasa binaya bakıp üst katları tarıyorum. Tabii ki Patricia dışarı bakmıyor. Uyanık değil. Muhtemelen geldiğimi bile bilmeyecek. Bu onun için değil zaten. Benim içindi.

"Yarın geri dönecek miyiz?" Dean motoru çalıştırırken soruyor. Emniyet kemerini göğsüme doğru çekerken parmaklarım tokenin üzerinde oyalanıyor.

"Hayır." Kelime sert ve kesin bir şekilde çıkıyor. Buna hiçbir şey söylemiyor, ses tonumu bile onaylamıyor. Bunun yerine başını sallayıp geri çekiliyor ve ben de bunun o an olduğunu anlıyorum. Bu muhtemelen Patricia Manning'i son görüşüm olacak. Eğer Dean onunla ilgilenmek istiyorsa -bir yerlerde bir rehabilitasyon merkezine yerleştirmek istiyorsa- tamam. Ama benim işim bitti. Eğer kendini öldürmek istiyorsa, bırak ölünsün. Umurumda değil.

Dean'in beni sıradan, önünde yanıp sönen bir tabela olan ve ofisteki kutu televizyonda 80'lerin pornolarını izleyen sivilceli bir sapığın olduğu bir otele götüreceğini düşünmek aptalcaydı. Ondan normal bir şey beklemem gerektiğini bilmeliydim. Hayır, bunun yerine, hastaneden ayrıldıktan yaklaşık yirmi dakika sonra, dışarıdan ayna gibi görünen pencerelerle kaplı devasa bir yapının geniş otoparkına girdik.

Başım yana savruldu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Dean valeye yanaşırken başını bile kaldırmıyor ve bir adam anahtarlarını almak için cipin ön tarafına doğru koşuyor. "Artık kemirgenlerle yatmıyorsun Ava. Bunu kabullen."

Anlaşmak mı? Sanki bu kadar kolay mı? Dişlerimi sıkıp çantamı kapıyorum, arabadan hızla inip parlak cam kapılara doğru ilerliyorum. Onları kendim açmama bile gerek yok. Yaklaştığım anda kapılar kendiliğinden açılıyor ve omzuna asılı çantasıyla yanımdan geçip giden Dean'e bir bakış fırlatıyorum.

Mermer karo zeminler. Sütunlarda altın telkari detaylar. Bozulmamış beyaz salonlar ve bekleme masalarında mükemmel bir şekilde istiflenmiş dergiler. Burası dünyanın zengin seçkinleri için bir yer. Bana göre değil. Kaşınıyorum.

Arkasından yaklaşırken Dean resepsiyon görevlisine "Carter'ın altında giriş yapıyorum," diyor. Ayağım mükemmel cilalanmış zemine sabırsızca vuruyor. "Balayı süitini istemiştin."

Boğuluyorum ve neredeyse kendi ayaklarımın üzerinde tökezliyorum. Başımı kaldırdım ve kafasının arkasına dik dik baktım.

"Evet efendim," diyor memur küçük bilgisayar ekranına bir şeyler yazarken. "Buyurun, Bay Carter." Bir broşürle birlikte kredi kartı büyüklüğünde küçük bir zarf uzatıldı. "İçinde internet kodu ve yardım masamızın numarası var. Uyandırma servisi veya oda servisine ihtiyacınız olursa lütfen bize bildirin, size yardımcı olmaktan memnuniyet duyarız."

Dean gülümseyerek, "Teşekkür ederiz, minnettarız," diyor. Onu boğacağım.

Kusacağım. Dönüp asansörlere yöneliyorum, Dean'in görevliye teşekkür edip beni takip ederken kıkırdadığını gecikmeli olarak duyuyorum. Asansör kapıları kapanırken "Neden bu kadar kızgınsın?" diye soruyor.

"Bilmiyorum Dean," diye alaycı bir şekilde söylendim. "Belki de bunu bilerek yapıyormuşsun gibi hissettiğim içindir."

"Ne yapıyorum? Burası sadece bir otel."

"Bu lanet olası bir gökdelen," diye karşılık veriyorum. "Peki ya balayı süiti?" Onu boğmak istiyorum. Ellerimi boğazına dolamak ve güzel bir mor tona dönüşene kadar sıkmak.

"Aşırı tepki veriyorsun."

Boğmak mı dedim? Sakatlamak demek istedim. Onu ölümüne sakatlamak istiyorum.

Kata çıktık ve o koridorda ilerlerken ben de arkasından takip ettim. Böylesine büyük bir otel için çok fazla kapı olmaması yeterince ilginç. Dean son odanın önünde duruyor ve anahtar kartını takıyor. Kapı açılıp içeri girdiğimizde nedenini anlıyorum. Sıradan bir otel odası değil. İki çift kişilik yatak ve bir banyo yok. Eastpoint Kralı gibi biri için bu çok sıradan olurdu.

Dev bir düz ekran televizyon süitin bir tarafını kaplıyor, duvar alanının dörtte birini kaplıyor ve karşısındaki bir platformda, yüzeyine kırmızı ve beyaz gül yaprakları serpiştirilmiş tek bir kral yatak var. Çantamı durduğum yere bırakıp ona dönüyorum. "Lanet olası yerde yatıyorum."

Dean gözlerini deviriyor ve odaya doğru ilerliyor, omzundaki çantayı komodinin yanına fırlatıyor ve sonra gömleğini çıkarıyor. Çenem düşüyor. "Drama kraliçesi olma bebeğim. O yatakta uyuyacaksın. Benimle birlikte." Bunu hiç tartışmaya yer bırakmayacakmış gibi söylüyor ama tartışmaya girecek.

"Derini canlı canlı yüzeceğim," diye bağırdım.

Sırıttıyor, bir adım daha yaklaşıyor. "Sapıkça."

İznim olmadan bakışlarım aşağıya, karnının dalgalanan kaslarının üzerine kayıyor. Dudaklarım ayrılıyor. Dilim sanki bir milyon kilo ağırlığında ve nefesimi tutamıyor gibiyim. "Ciddiyim," diye törpüledim.

Dean bana doğru geliyor. Bedenim hareket etmeyi reddediyor. Geri çekilmeyi ya da onunla yarı yolda buluşmayı. Bunu yapamam. Bunu yapamayız. Yine mi? Dean omzundaki tek bir saç telini kaldırıp kalın parmağına doluyor.

-Vücudumda en kaba şekillerde gezinen bir parmak. İçime girmiş ve beni akıllara durgunluk veren, çığlık çığlığa bir orgazma ulaştırmış bir parmak. Ve ne yazık ki vücudum bunu çok iyi hatırlıyor. Ağzım kupkuru oldu.

"Dean." Onun adı dudaklarımda bir uyarı.

"Yapmamı istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım," diye fısıldıyor.

Siktir et onu, sanırım. Çünkü ikimiz de istememem gereken birçok şeyi istediğimi bilirken bu sözün hiçbir anlamı yok.

Elimden geleni yapıyorum. Bir şey söylemem gerekiyor, nefes alabilmem için geri adım atmasını sağlayacak herhangi bir şey. "Annem hastanede," demeyi başarıyorum.

Vücudu geriliyor ve parmakları saçlarımda hareket etmeyi kesiyor. Saç telini bırakıyor ve bir adım geri atıyor. "Haklısın."

Öyle miyim? Oksijen ciğerlerime yeniden girerken düşünüyorum.

Dean iç çekerken göğsü inip kalkıyor. "Ama o yatakta benimle uyuyacaksın Ava. Seni bağlamak zorunda kalsam bile."

"Şimdi kim sapıkça davranıyor?" diye soruyorum kendime zihinsel bir tokat atmadan hemen önce. Gözlerimi kapatıyorum ve dişlerimi sıkıyorum.

Kıkırdıyor ve başımın arkasını avuçlamak için uzanıyor. de olsa kendimi ona doğru sallanırken buluyorum, ta ki alnım

göğüs kafesine karşı. "Ben duş alacağım," diyor sessizce. "Buzdolabında su şişeleri var. Bir tane alıp uzanmalısın. Aç mısın?" Başımı sallıyorum, sözlü olarak cevap veremiyorum. Bir adım geri çekiliyor, omuzlarımdan tutup beni odanın köşesindeki mini buzdolabına doğru itiyor ve sonra bırakıyor. "Hadi git, çok uzun sürmez."

Yanağımı çeviriyorum ve onun banyoya gömleksiz gidişini izliyorum. Lanet olsun, çok fena . Nefesimi üfleyerek buzdolabına yöneldim ve çekip açtım. Stokladıkları tek şey su şişeleri değil. Mini likör şişeleri. Atıştırmalıklar. Sodalar. Tanrım, yabancı çikolatalar bile. Duş açılırken banyoya doğru ters ters bakıyorum.

Şerefsiz herif, diye düşündüm, bir şişe ve bir paket çikolata kaptım.

Üzerine uzanıp şişeyi açtığımda ve ilk yarısını içtiğimde çarşaf lar su gibi serin, akışkan ve pürüzsüz geliyor. Bundan hoşlanmadım. Çok rahat. İç çektüğimde, sesle birlikte tüm vücudum gevşiyor. Su şişesinin diğer yarısına bakıyorum, onu düşünüyorum, ama şimdi sırtım yatakta ve komodinin üzerinde dururken, milyonlarca mil uzakta hissediyorum.

Kalkıp yere uzanmalıyım. Çok yorgunum. Ne olduğunu bilmiyorum ama ani yorgunluk beni bir yük treni gibi çarpıyor. Milyon yıl geçse de bu kadar çabuk uykuya dalabileceğimi tahmin etmezdim, özellikle de Dean'in diğer odada olduğu böyle yabancı bir yerde, ama sanki göz kapaklarım kontrol edemediğim güçler tarafından aşağı çekiliyormuş gibi, yatağa doğru gevşiyorum ve iki dakikadan kısa bir süre içinde kendimden geçiyorum.

DEAN

YIRMI DAKIKA. Duştan çıkmam da bu kadar sürüyor. Kalçalarım sardığım havluyla buharlı banyodan çıkarken yatağa bakıp gülümsüyorum. İyi ki önceden arayıp isteğimi bildirmeyi akıl etmişim.

Kot pantolon ve tişörtümü giymeden önce ikinci bir havluyu başımın üstünden geçirip alnıma yapışan ıslak saç tellerini elimden geldiğince kurutuyorum. Komodinden yarı içilmiş suyu alıp mini buzdolabında bulduğum diğer ikisiyle birlikte banyoya geri götürüyorum ve hepsini lavaboya atıp ilaçlı suyu boşalttıktan sonra normalleriyle değiştirilmesi için resepsiyonu sessizce arıyorum.

Ana otel odasına döndüğümde yatağın ucunda durup göğsünün inip kalkmasını izliyorum. Uyanık olduğu zamanların aksine, uykudayken Avalon on sekiz yaşındaki herhangi bir masum kız gibi görünüyor. Gözleri kapalıyken kimse onun gördüğü ya da yaşadığı dehşeti göremez, hatta tahmin bile edemez. Onunla ilgili dosya üstüne dosya tuttum ve onunla birlikte deneyimleyene kadar hiçbir şeyi anlayamayacağımı biliyorum.

Suçluluk duygusu göğsümde ağırlaşıyor. İçeceğini bildiğim suya ilaç atmak aptalca bir hareketti. Buraya gelirken bilerek hiçbir şey için durmamıştım. Bu otelde kimsenin bir şey söylemeyeceğinden eminim. İnsanların nakit akışını sürdürme arzusu her zaman ahlaki pusulalarının önüne geçer. Yine de ona ilaç vermemiş olsaydım, bütün gece oturup düşüneceğini biliyordum. Gözlerinin altındaki koyu halkalara bakarken *uykuya ihtiyacı* olduğunu düşünüyorum.

Böyle olmasının benim hatam olduğunu biliyorum - bitkin ve yıpranmış. Sadece ben böyle olduğumda, onu zorladığımda tepki veriyor gibi görünüyor. Bundan nefret ediyorum ama Avalon farklı. Baktan şeylere normal bir insanın verebileceği tepkiyi vermiyor. Bu sadece onun ne kadar güçlü olduğunu, benim için ne kadar mükemmel olduğunu gösteriyor. Onu haftalarca yalnız bıraktım ve bunun bana tek yaptığı onun dövüş ringinde ve dışında kendini parçalamasını izlemek oldu. Uyuyamıyor. İyi beslenemiyor. Gergin ve endişeli - tıpkı yoksunluk çeken bir bağımlı gibi.

Ben onu izlerken Avalon burnunu kırıştırıyor ve göz kapaklarının altındaki yumuşak hareketler ileri geri gidip geliyor. Neredeyse tatlı ve yumuşak görünüyor. Bu düşünce bile başımı sallamama neden oluyor. Bu kızın, bu kadının masum bir yanı yok. Ve ona karşı duyduğum bu oldukça yeni çekim gücünün de tatlı bir yanı yok. Onu elimde tutmak istiyorum. Ona sahip olmak. Kaçmasını engellemek için onu yanıma zincirlemek.

Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor ve bir an için, sipariş ettiğim uyku ilaçlarının su şişelerine yerleştirilmesinin uyanmamasını sağlayacağını bildiğimden, kendime izin veriyorum. Elimi elmacık kemiği boyunca ve çenesinin yanından aşağı doğru boynuna ulaşana kadar izliyorum. Koyu, mürekkep siyahı saçları çarşafın üzerine yayılmış, kırmızı ve beyaz lekeler - gül yaprakları - her tarafa dağılmış. Eğer bilseydi, muhtemelen kaburgalarımın arasına bir bıçak saplardı ve berbat bir nedenden dolayı bu beni sertleştiriyor.

Uykusunda bir şeyler mırıldanıyor ve yana doğru yuvarlanıyor ama ben hâlâ onun üzerinde duruyorum. Boynunun yan tarafına dokunmaya devam ediyorum, sikimin üzerine boşalırken nasıl sıktığımı hatırlıyorum, amı kasılıyor ve bana yapışıyor. Onu saatlerce becerdiğimde yüzündeki coşkuyu ya da sikimi dudaklarının arasına sokup boğazından aşağı boşalırken gözlerindeki bakışı. Bu iğrenç hareketlerin her birini bir şampiyon gibi karşılamıştı. Döllerimi yuttu. O sinsî fırtına bulutu gözleriyle bana baktı.

Baştan aşağı bir kaltak, ama yine de otel yatağına doğru kıvrılırken, oradaki kırılmanlığı da görüyorum ve haftalar önceki kafa karışıklığını ve korkuyu hatırlıyorum. Dikenli tel boğazıma dolanıyor ve ses keserek sıkıyor. Onu serbest bırakıyorum, uyuklayan bedenine bakarken geri çekiliyorum. Saklamak için savaşa bile daha önce sahip olmadığı bu yeni kırılmanın nedeninin bir parçasıyım. Onu cehennemin derinliklerine kadar takip edebilirim ve o bunun farkında bile değil. Roger Murphy ama asla iyi bir adam olamayacağım, ne onun için ne de bir başkası için.

Yine de bencilliğim beni onun yanında tutuyor. Toplumun standartlarına göre, ben kötüyüm. Kötü. *Hasta*. Son kelime ağzımın kenarının kalkmasına neden oluyor. Sonunda insanların bize neden böyle dediğini anlamaya başlıyorum.

Beni başka bir şey olarak görebilecek tek kişi Avalon. Bana izin verse ona her şeyimi verebilirim ve böyle anlarda, benden istemese bile ona ihtiyacı olduğunu bildiğim şeyi vererek rahatlıyorum.

Kendimi Avalon'un uyuyan halinden ayırıyorum ve onun sunduğu görüntüden uzaklaşıyorum. Hiç durmadan banyodan anahtarlarımı, cüzdanımı ve anahtar kartlarından birini alıp kapıya yöneliyorum. Sessiz bir çıtırtıyla kapanmasına izin veriyorum ve asansöre doğru adım atmadan önce iki tarafa da bakıyorum. Cebimdeki telefonum çalıyor ve ekrana bakmadan cevap veriyorum.

"Carter."

"İstediğiniz bilgileri aldım," diyor diğer uçtaki adam. "Güzel." Saate bakıyorum ve telefonu tekrar kulağıma götürüyorum. "Birazdan Yirmi dakika içinde hastanenin önünde olacağım. Benimle orada buluş. Geç kalmayın." "Anlaşıldı, efendim."

Asansör çalışıyor ve kapılar kayarak lobiyi ortaya çıkarıyor, ben de bankoyu atlayıp dışarı çıkıyorum. Kapıya ulaştığımda vale çoktan cipiyle yanaşmıştı. Ona bir fatura fırlatıyorum ve açık olan sürücü kapısını tutup taksiye biniyorum. Dakikalar sonra tekrar yola koyuluyorum, hastanenin ön giriş tabelasının altına gelene kadar önceki yolumu takip ediyorum.

Artık gece çöktüğü için otoparkta daha az araba var, bu yüzden buraya görmeye geldiğim adamı rahatça SUV'un yanına doğru yürüyüp yolcu tarafındaki kapıyı açarken seçmek kolay. Arabaya atlayıp kapıyı arkasından kapattıktan sonra konsolun üzerinden bir dosya geçirirken ona doğru bakmıyorum.

"Bulunduğunda üzerinde ne kadar vardı?" Patricia Manning'in son aşırı doz haberinin detaylarını tararken sordum.

"Üç bin," diyor Dedektif Hans. "Yaklaşık bir kilo kokain ve bir miktar eroinin yanı sıra - sonuncusundan pek fazla olmasa da. Aşırı dozda aldığı şeyin bu olduğundan şüpheleniyoruz."

Patricia Manning gibi bir kadın o kadar uyuşturucu ve parayı nereden bulmuştu? "Faturaları takip edebilir misin?" Ben soruyorum. "Sahte olup olmadıklarını anlamamanın bir yolu var mı-"

Dedektif, "Hayır, onlar gerçek," diye yanıtlar. "Ve uyuşturucular işaretsiz çantalardaydı - doğrudan sokaklardan. Nereden aldığına dair bir iz yok."

o."

Dönüp adama bakmadan önce lanet okuyup dosyayı kapattım. Saçsız kafatasının tepesinde boncuk boncuk terler oluşmaya başladı bile ve sanki bakışlarım gerginliğini daha da artırıyormuş gibi, katlanmış beyaz bir mendili kaldırıp alnını sıvazlıyor. Dosyayı geri veriyorum. "Bana bunun dijital bir kopyasını gönderin," diye emrediyorum, "ve bu yapıldıktan sonra, tüm kanıtların yok edilmesini istiyorum."

"Yok mu edildi?" Bana bön bön bakıyor. "Kovulabilirim-"

Cüzdanıma uzandım ve birkaç yüzlük çıkardım. Kucağına atıyorum. "Umurumda değil," diyorum. "Gitmelerini istiyorum. Hepsinin."

Dedektif Hans bana şüpheyle bakıyor, ama beklendiği gibi banknotları alıp karıştırmaya başlıyor. "Kadınla ne yapmayı planlıyorsun?" diye soruyor.

"Bu sizi ilgilendirmez Dedektif," diyorum sırtarak, "ama ben iyi bir yardımseverim. Ona ihtiyacı olan yardımı sağlamaktan başka bir şey yapmayı planlamıyorum."

Dudakları kaşlarını çatıyor ama paraları ucuz takım elbisesinin iç cebine tikiştiriyor. Bana inanıp inanmaması gerçekten umurumda değil, ama en azından o gitmeden önce bir şeyden emin olmam gerekiyor. Kapı koluna uzandığında, bir düğmeye basıyorum ve kilit mekanizmasının devreye girme sesi cipin içinde çınlıyor. Dedektifin omuzları sertleşti.

"Silah taşıyorum, biliyorsun," diyor hafifçe.

Gülüyorum ve önüne uzanıyorum, torpido gözümdeki düğmeyi açıp orada tuttuğum parçayı çıkarıyorum. Bana döndüğünde gözleri açılıyor, Glock'u kaldırıp namluyu ön cama doğru tutarken sırtını kapıya yaslıyor. "Ben de öyle."

Gözlerimiz çarpışıyor ve gerginlik ortamı dolduruyor. "Bir polisi öldürmek büyük bir suçtur," diyor, kelimeler ağzından kaçarken sesi titriyor.

"Sizi öldürmek istediğimi kim söyledi, Dedektif?" Cevap veriyorum. "Bildiğim kadarıyla sen ve ben arkadaşız. Değil mi?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra başını onaylarcasına aşağı yukarı salladı.

"Güzel," diye devam ediyorum. "Şimdi, bunu sana sadece nezaketen söylüyorum, ama elbette kim olduğumu biliyorsun, değil mi?" Yine başını sallıyor. "Ve gizli bilgi için rüşvet aldığınız ortaya çıkarsa ne olacağını biliyor musunuz?"

"Nereye varmaya çalışıyorsun?" diye çıkışır.

"Sadece birbirimizi net bir şekilde anladığımızdan emin olmaya çalışıyorum Hans," diyorum ve ona doğru eğilip gözlerindeki şiddeti görmesine izin verirken dedektif lakabını bırakıyorum.

"Anlayacak ne var?" diye kekeliyor, şakaklarının kenarlarından daha fazla ter boncukları kayıyor.

"Hiç konuşmadık," diyorum. "Patricia Manning buraya hiç gelmedi bile. Bana o dijital dosyaları gönderir göndermez, bu olanları unutacaksın."

"Bu seni neden ilgilendiriyor?" diye soruyor. "O sadece uyuşturucu bağımlısı bir fahişe."

Silahımı bacağına bastırıyorum ve namlunun tam olarak nerede olduğunu fark ettiğinde gözleri açılıyor - tam olarak iyi dedektifin aletine karşı. Bir erkek olarak bu şekilde tehdit etmekten pek hoşlanmıyorum ama bunun anlaşılmasını istiyorum. Durumun ciddiyetinin farkına varmasını istiyorum. "Neden olduğu önemli değil," diyorum. "Sadece emirlerime uyacağını bilmek istiyorum çünkü uymazsan..." Parmağımı tetiğin üzerinde gezdirirken anlamımın omuzlarında ağırlaşmasına izin veriyorum. Emniyetin açık olduğunu biliyor ama yine de bebek yapıcısına bu kadar yakın bir mermi olması onu daha az gergin yapmıyor.

"Anladım! Anladım!" diye tıslıyor, koltukta kıvrınmamaya çalışıyor. "Tek kelime etmeyeceğim. Onunla hiç tanışmadım. Onu hiç görmedim. Dosyaları sileceğim."

"Gönderdikten sonra mı?" Açıklığa kavuşturuyorum.

Hızla başını sallar. "Evet, evet, ne olursa! Sadece..." diye ağır ağır nefes alır. "Lütfen sadece silahı çek."

Henüz değil. Bacağına daha sıkı bastırıyorum. "Peki ya başka biri senden bir şey istemeyi düşünürse?" Bastırıyorum.

"Hiçbir şey bilmiyorum!" diyor çabucak.

"Para için bile değil, Dedektif," diye uyarıyorum onu. "Dünyadaki tüm paralar için değil." Pantolonunu indirip inerken dişlerimi sıkıyorum. "Bana ihanet edersen öğrenirim ve eğer edersen..." Güvenliğimin kapanma sesi onu zıplatıyor ve gerçek korkunun ışığı gözlerine giriyor, başını o kadar hızlı ileri geri sallamaya başlıyor ki, kendine kırbaç vermeye çalışıyor gibi görünüyor.

"Yapmayacağım!" diye bağıyor. "Yemin ederim!"

Gözlerim bir an daha onunkilere takılıyor ve sonra gülümseyerek arkama yaslanıp silahın tetik emniyetini bir kez daha açıyorum. "Güzel," diyorum. "Birbirimizi anladığımıza sevindim."

Bir süre daha bana bakıyor, gözlerini silahtan ayırmıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve kilit açma düğmesine basıyorum. "Bu lanet olası bir işaret, Dedektif," diye .

"Çık dışarı."

Hiç tereddüt etmiyor, elleri kapıya uzanıyor ve neredeyse SUV'den düşecekmiş gibi beceriksizce hareket ediyor. Kapı kapanır kapanmaz arabayı geri vitese takıp geri çıkıyorum, otele dönerken onu geride bırakıyorum, araba sürerken tanıdık bir numarayı çeviriyorum.

"Yo?" Brax'ın sesi SUV'un hoparlörlerinden süzülüyor.

"Larryville yakınlarında bağlantılarınız olan bir rehabilitasyon merkezi bulabilir misiniz?"

Homurdanıyor. "Tabii ki. Ne istiyorsunuz?" "Patricia.

Manning." Daha fazlasını söylememe gerek yok. "Oldu bilin," diye cevap verdi.

"Güzel. Onu yarın geri getireceğim." "O zaman bu gece mi yapıyoruz?" diye sorar.

"Hayır, hastaneye bilgilerinizi verdim. Taşınmaya hazır olduğunda, bunun sessizce yapılmasını istiyorum. Avalon zaten biliyor."

"Peki nasıl karşıladı?" Konuşurken hareket ettiğini duyabiliyorum ve gümüş çatal bıçakların cama sürtünme sesi arka planda yankılanıyor.

"Anlaşacaktır," diye cevap verdim. "Avalon'u yarın geri getiriyorum. Tıpkı planladığımız gibi, biz oraya varmadan önce her şeyin taşınmasını ve eve yerleştirilmesini istiyorum."

"Tahmini varış
süreniz nedir?"

"Öğleden sonra."

Brax bir ısıklık sesi çıkarır. "Lanet olsun, evcilleşiyorsun, değil mi dostum?" Kıs kıs güler.

"Siktir git." Ama dudaklarımın seğirmesine engel olamıyorum.

"Peşine düşecek, biliyorsun," diye uyarıyor beni. Sanki bunun zaten farkında değilmişim gibi. Avalon'u Eastpoint'e geri götürdüğüm anda ne yaptığımı anlayacak ve Dedektif Hans'a yaptığımın aynısını yapmaya kalkmazsa kendimi şanslı sayacağım.

"Silahları sakla," diye mırıldanıyorum ve onun kahkaha atmasına neden oluyorum. "Tanrım, bu çılgın hatunla yaşamayı çok seveceğim."

"Çünkü gerçek psikopat sensin," diye karşılık veriyorum.

"Bunu inkar edemem, ama tamam," diyor. Akan suyun ve bardak şingirtılarının sesi cipin içinde yankılanıyor. "Ona göz kulak olan küçük arkadaşını çoktan aradım - bunun için de seni yakalayacak, biliyorsun. Etrafta bu kadar çok küçük casusumuz olduğunu kim bilebilirdi? Bizim küçük vahşi bunu öğrendiğinde çok sinirlenecek."

"Çok iyi farkındayım Brax," diyorum.

Yine bir pislik gibi gülüyor, ama sonra ciddi bir tonda, "Sonunda bunu yapmana sevindim. Onu buraya getirmen. Kampüse döner dönmez bunu yapmalıydın ama neden yapmadığını anlayabiliyorum."

Bir nefes üflüyorum. "Evet, sanırım o kadar çok tek başına kalmadığında kendimi daha iyi hissedeceğim."

"O nasıl?" Brax'ın sesi sonraki kelimeleri söylerken değişiyor. "Annesiyle yani."

"O kadın lanet bir anneden başka bir şey değil," diye homurdanıyorum. "Ama sanırım onu görmek -konuşmamış olsalar bile- onu yordu. Bu gece gerçekten uyuyabilsin diye otelden birine buzdolabındaki suları ilaçlattım."

"Zincire sahip olmanın avantajlarından biri" diyor.

Katılmıyorum. "Biz dönmeden önce tüm eşyalarını odasına taşı, tamam mı? Otele dönmek üzereyim. Gitmem gerek."

"Kıçını tekmelemesini izlemek için sabırsızlanıyorum."

Kıkırdıyor. "Yara bandını sökmek gibi olacak," diyorum ona.

"Tabii, sen kendine öyle söyle dostum. Yarın görüşürüz. Eşyalarını alacağım, böylece geri dönmesine gerek kalmayacak. Abel odasıyla ilgileniyor."

"Teşekkürler," diyorum ve o da aramayı sonlandırıyor.

Otelin otoparkına girerken başımı arkaya yaslıyorum. Bu onun için iyi olacak, diyorum kendime. İçeri girdiğinde, olması gereken başka bir yer olmadığını anlayacak.

AVALON

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda kafamı suyu sıkılmış bir kavun gibi hissediyorum. Güneş ışığı yatağın karşısındaki tül perdelerden içeri süzülüyor. Sıcak, ağır bir kol yanıma dayanıyor ve her nasılsa - soyunup çarşafın altına girmeyi bırakın, yatağın üstünde sızdığımı bile zar zor hatırlasam da - iç çamaşırlarımla Dean'in yanındayım ve ona sarılmışım.

Bu son fark edişim beni çarpıyor ve donup kalıyorum. Uyanık olup olmadığını kontrol etmek için çenemi hafifçe yukarı kaldırıyorum. Neyse ki, dünya için ölmüştü. Tekrar aşağıya bakıp belden yukarısının mı yoksa tamamının mı çıplak olduğunu anlamaya çalışmadan önce bulanık gözlerle ona bakıyorum. Bacaklarım kayıyor ve o inliyor, kolu daha sert kıvrılıyor ve beni daha sıkı bir şekilde kendisine doğru sürüklüyor.

Çırılçıplak, bir saniye sonra bacaklarımın arasına bir sabah sertliği sürtünürken karar veriyorum.

Sabah odunlarının her zaman yardım edebilecekleri bir şey olmadığını ve başladığında her zaman tamamen uyanık olmadıklarını bilecek kadar çok erkekle çıktım. Dean'in kolunu kendi kolumla kaldırıyorum ve altından kaymaya çalışırken yavaş yavaş geri çekiliyorum. Neredeyse başarıyordum da.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Az önce altından sürünerek çıktığım kol ortama dolanıyor ve beni geri çekiyor. Omurgam yatağa çarpana kadar dünya tersine dönüyor ve tamamen çıplak ve inanılmaz derecede tahrik olmuş bir Dean kahverengi gözlerini kırıştırtarak üzerimde geziniyor.

"Bunu seninle yapmayacağım," diye bağıyorum, sesim uykudan titriyor. "Ne yapıyorsun bebeğim?" diye soruyor eğilerek.

Dudakları boğazımın çukurunu bulduğunda ve onu çok nazikçe öptüğünde neredeyse yataktan düşecektim. Nefesimi içime çekiyorum. "Dean," diyorum adını elimden geldiğince otoriter ve sert bir şekilde. "Küçük yüzücülerinin bir daha hiçbir yerde yüzemeyeceğinden emin olmadan önce siktir git üzerimden."

Göğsünden bir kıkırdama yükseliyor ve kıpırdamayınca tehdidimi gerçekleştirmek için harekete geçiyorum. Tabii ki ona bir uyarıda bulunduğum için aptalın tekiyim çünkü vücudunu göğsü göğüslerime degecek ve bacakları benimkileri sıkıştırarak şekilde manevra yapıyor. Kendimi kurtarmak için çabalarken dişlerimi göstermemi sağlayarak bana bakıyor.

"Birileri sabahları huysuz oluyor," diyor. "En son yatağıma girdiğinde böyle değildin." Ona en son böyle olduğumuzda yatağının onun yatağı bile olmadığını hatırlatmaya zahmet etmiyorum. Özellikle de parmakları bileklerime dolandığında ve kollarımı başımın üzerinde yastıkların yanına sıkıştırana kadar sürüklediğinde.

"Dean, seninle oyun oynamıyorum."

Eğiliyor, gözleri benimkileri arıyor. "Neden?" diye dürüstçe soruyor. Kaşlarını çatıyorum. "Ne demek neden?" Tersliyorum.

"Neden benimle oynamıyorsun?" diye sorar.

Göz kırpıyorum. "Çünkü..." Başlıyorum ama sözlerim yarım kalıyor. Çünkü oyun aşıklar içindir. Oyun arkadaşlar, güvendiğiniz ve değer verdiğiniz insanlar içindir. Dean beni ona ihanet etmekle ve Luc Kincaid'i becermekle suçladığı gece ona verdiğim bu güveni kırdı. Şimdi bile benden sır sakladığını biliyorum. Ona ne istediğimi söyledim ama hala alamadım.

Sonraki sözlerimi tartışıyorum. "Bana Luc Kincaid'den neden nefret ettiğini söyle," diyorum.

Donup kalıyor ve sonra geri çekiliyor, yüzündeki rahat, şakacı gülümseme yerini ciddiyete bırakıyor. "Kincaid bir sürtük, işte bu yüzden," diye tersliyor ve sanki bu tekrar sormamı engelleyecekmiş gibi bana ters ters bakıyor.

"Gerçek sebep." Ben deadpan.

Dean homurdanıyor ve ayakları yere değmeden üzerimden yuvarlanıyor ve çıplak nasıl görüldüğünü umursamadan odanın içinde çantasına doğru ilerliyor. Yine de çıplak nasıl görüldüğü konusunda endişelenmesine gerek yok çünkü bu çok güzel bir manzara - ne kadar sinir bozucu olsa da bunu ben bile kabul edebilirim.

"Bir erkeğin iyi ruh halini nasıl mahvedeceğini gerçekten biliyorsun," diyor çantasını karıştırıp bir çift gri eşofman çıkararak. Gözlerim için lanet olası bir ters striptiz gibi - bana geri dönmeden önce iç çamaşırı olmadan o lanet olası şeyleri kıcının üzerine çekmesini izlemek. En azından biraz

giyinmiş. "Kincaid'in ailesi benim ailemden, yani Eastpoint'teki tüm ailelerden nesillerdir nefret ediyor," diye homurdandı. "Kincaid'in kendisiyle gerçekten bir sorunum yok ama babalarımız birbirlerinden nefret ediyor."

"Yani bu bir aile meselesi," diyorum. "Baban nefret ettiği için sen de ondan nefret ediyorsun."

Bana karanlık bir bakış fırlatıyor. "Hayır," diyor. "Ondan nefret ediyorum çünkü o ve lanet ailesinin başıma açtığı tüm saçma sapan sorunlar yüzünden."

"Kate?" Sanırım.

Dean'in yüzü buruşur. "Kate, Kincaid'in yaptığı pisliklerin uzun listesinin sadece bir parçası. O benim için bir bok ifade etmiyor." Kaşlarımı çatıyorum. Bu doğru olamaz. "Neden bilmek istiyorsun ki?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum ve yataktan kendim kayıyorum, başım hareketle birlikte dönerken yüzüm buruşuyor. Kahretsin, bu da ne böyle? Gözümü kırıpıyorum ve acım azalıyor. Kendi çantama ulaşana kadar dikkatlice odanın içinde ilerliyorum ve sonra bacaklarıma bakarken ona ters ters bakıyorum, beni soyanın o olduğunu biliyorum. Nasıl bu kadar hızlı uyuyabildiğimi ise anlayamıyorum bile... ve bunu düşünmek de istemiyorum. Çoğunlukla o olduğunu düşündüğüm için. Uyumamın sebebi o ve bir parçam bundan nefret etmiyor.

"Sadece sahil evinde neden kendini kaybettiğini anlamaya çalışıyorum," diyorum ve elimi çantama atıp bir çift tayt çıkarıyorum. Taytı iç çamaşırlarımın üzerinden yukarı çekerken ve kumaşı rastgele aralıklarla kısıtırırken ona arkamı dönüyorum.

Dean'in cevabı sessiz ve beklenmediktir. "Kate'in bir bok ifade etmediğini söyledim," dedi. "Öyle olmadığını hiç söylemedim."

Hareketlerime ara veriyorum ve yavaşça ayağa kalkıp yüzümü ona dönüyorum. "Luc Kincaid'i becermeyeceğim."

"Biliyorum."

Önünde durana kadar ilerliyorum. "Bu kadar mı?"

Dean başını arkaya eğiyor ve burnunun uzun köprüsünden bana bakıyor. "Bu ne?"

"Ben aptal değilim," diyorum ona. "Bana gerçeği söylememenin bir nedeni olduğunu biliyorum. O geceyle ilgili şeyleri neden benden sakladığını."

"Henüz tüm bilgilere sahip değilim. Ava. Her şeyi öğrenene kadar sana söylemek istemiyorum."

"Umursadığımı mı sanıyorsun?" Alay ediyorum.

Sanki çekilmemi bekliyormuş gibi elini yavaşça kaldırıyor. Düşünüyorum, ama bir şey beni sabit tutuyor, kollarımı sararken beni orada tutuyor

Belime sarılıyor ve çenem köprücük kemiğine çarpana kadar beni göğsüne doğru çekiyor.

"Sana söyleyeceğim," diye fısıldıyor, başını eğerek kelimeleri dudaklarımın arasından geçiriyor. "Ama önce bunun sorumlularını bulmama izin . Lütfen?"

Gözlerimi onunkilere dikip dudaklarımı büzüyorum. Düşünüyorum. Kaynakları var ve olayların bu şekilde organik olarak gelişmediğini biliyorum. Perde arkasında ipleri elinde tutan biri var ve ben birinin kukla ustasına kukla oynatmaktan hoşlanmıyorum.

"İyi," diye izin veriyorum. "Ama-" Konuşamadan sözünü kestim. Parmağımı kaldırıyorum. "Bir zaman sınırı var." Kaşlarını çatı. "Bir hafta." Kaşları derinleşiyor. "Bir hafta içinde bana ne bulduğunu söylemezsen kendim aramaya başlayacağım. Peki ya Dean?" Beni bırakıp geri çekilirken sırtıyorum. "Yöntemlerimden hoşlanmayacaksın."

Eşyalarımızı toplayıp çıkarken DEAN tek kelime etmiyor. Söylediklerimi düşünüyor mu yoksa kendi düşünce zincirinde mi kayboldu bilmiyorum. Kampüse dönmeden önce annemi hastanede tekrar ziyaret etmek isteyip istemediğimi soruyor ama çünkü o tek bakış bana yetmişti ve onu ikinci kez görmeye gidersem gerçekten uyanık olabileceği riskini almak istemiyorum. Onu rehabilitasyona yerleştirmek için planları olduğunu biliyorum ve içimde tamamen kararmamış ve ölmemiş bir parçam bunu takdir ediyor. Çocukken hep, bir gün ayık olursa her şeyin değişeceğini ve sihirli bir şekilde televizyondaki annelerden birine dönüşeceğini umardım.

Artık 18 yaşındayım. Bu olsa bile, istismarla geçen koca bir çocukluğu affedip unutabilir miyim bilmiyorum. Hayır. Patricia benim için her zaman sadece Patricia olacak. Bir ebeveyn değil. Bir anne değil. Sadece ceset gibi bir bedende yaşayan ölü bir ruh. Rehabilitasyondan sonra ona ne olacağını kim bilebilir? Tek bildiğim artık ne yaptığının beni ilgilendirmediği.

Kampüse dönüş yolu, iniş yolundan daha uzun sürüyor. Sanki her otuz dakikada bir Dean benzin deposunu doldurmak, çişini yapmak ya da öğle yemeği için kenara çekiyormuş gibi geliyor. Şikayet etmiyorum ama sabrım . Tüm gece uyumama rağmen, kafam

ve bu küçük yolculuk yüzünden kaçırdığım sınavları telafî etmem gerektiğini unutamam.

Dean Eastpoint Üniversitesi'nin girişinin önünden geçene kadar bir şeylerin ters gittiğini fark etmedim. Koltuğumda doğrulup dönüyorum ve bakışlarımı ona dikmeden önce üniversitenin binalarının geçişini izliyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Seni eve götürüyorum," diyor.

"Evet, kaçırdın," diye cevap veriyorum, sanki tabelayı görmemiş gibi arkamızı işaret ederek. "Havers arka tarafta."

"Otur, beni mahvedeceksin."

Gözlerim açılıyor ve koltuğumda tamamen dönerek Eastpoint'in yeni bir caddeye dönene kadar gittikçe uzaklaşmasını ve tamamen kaybolmasını izliyorum. Ancak o zaman arkamı dönüyorum ve tanıdık bir yola girdiğimizi fark ediyorum, bir hafta önce girdiğimiz bir yola.

Frazier'ların evine çıktığını zaten bildiğim uzun araba yolunu geçiyoruz. "Dean..." Adı dudaklarımın arasından kayıp gidiyor, bir uyarı gibi. "Nereye gidiyoruz lan?"

Cevap vermiyor. Normal bir kız endişelenebilirdi. Normal bir kız, onu öldürmek için hiçliğin ortasına götürdüğü için endişelenebilirdi, ama ben normal bir kız değilim - onun da benim de çok iyi bildiğimiz gibi. Koltuğumda arkama yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum ve cipin altından geçen her kilometrede şaşkınlığım azalıyor ve sinirim artıyor.

Birkaç dakika sonra Dean bilmediği yeni bir araba yoluna girer. Bir dizi ferforje kapıya benzeyen şeyi ve yolun her iki tarafındaki ağaçları geçerek ... lanet olası bir malikâneye yol açar. Frazier'ların evi gibi değil ama daha da büyüğü. Kızgınlığım yerini saf, filtresiz bir şoka bırakmak için tamamen kayboluyor.

En az üç katlı, mutlak çöküş içindeki malikane uzun, geniş ve yayılıyor. Ön çimenler tertemiz, belli ki bakımlı ama yine de etrafta kimseyi göremiyorum. Terk edilmiş bir saray gibi. Arabayla ön taraftan geçip yan taraftaki garaj girişlerinden birine girdiğimizde başım dönüyor, gözlerim onu arıyor.

"Hazır mısın?" diye sorar motoru durdururken.

Tepem atarken kaşlarımı çatıyorum. Kesinlikle bir şeyler dönüyor. "Neye hazırsın?" Soruyorum. Bu soru daha dudaklarımdan dökülmeden evin kapısı açıldı ve Abel ile Braxton içeride belirdi.

Giriş. Burası onların yaşadığı yer, bir saniye sonra fark ettim. Aptal değilim, ama bir araya getirmemin neden bu kadar uzun sürdüğü konusunda ben bile biraz şaşkınım.

Abel kapımı açtığında hâlâ kemerimi çözüyordum. Dean dışarı çıkmamıştı bile. "Buradasın!" Bana bakıyor, uzun, dövmeli kolları belime dolanıyor ve beni ön koltuktan çekip omzuna atıyor.

Beni omzunda aşağı yukarı zıplatırken bir ses çıkardım. "Neyin var senin?" Kafasının arkasına vurarak şikayet ediyorum.

Brax arkasından yaklaşıp bana gülümsüyor. "Seni gördüğü için çok mutlu," diyor. Brax'ın geniş avucu başımın arkasına düşüyor ve kaybolmadan önce hafifçe ovuyor. "Ben de öyleyim, küçük vahşi."

"Bunu görebiliyorum," diye cevap veriyorum. Nedenini anlayamıyorum ve içimden bir ses bundan hoşlanmayacağımı söylüyor.

Abel gülüyor ve az önce geldikleri kapıya doğru hızla geri dönüyor. Garajdan ana eve geçerken serin, şartlandırılmış hava tenimin üzerinden kayıyor. Abel eğiliyor ve beni yere bırakıyor. O doğrulur doğrulmaz kaşlarımı çatıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Pekâlâ," diyorum. "Biri bana ne haltlar anlatsın."

Dean eve girip kapıyı arkasından kapatırken Brax aramızda bakışıyor. Brax, Abel'i dürterek, "Onu yukarı çıkar," diye öneriyor. "Göster ona."

Yine aynı rahatsız edici şüphe içimi dolduruyor. Abel başını sallayıp elime uzanıyor, ben de hem meraktan hem de bu işi bir an önce bitirip her ne yaptılarsa kışlarına tekme basmak istediğimden elimi tutmasına izin veriyorum. Abel beni arkasından çekiyor ve büyüdüğüm karavandan daha büyük görünen bir fuayeye götürüyor. İkinci kata çıkan merdiveni ve uzun bir koridoru takip ediyoruz.

İşaretsiz bir kapının önünde durdu ve cebinden bir anahtar çıkardı, elimi bırakırken bana göz kırptı ve anahtarı kullanarak kilidi açtı ve kapıyı itti. "Ta da!" Geride duruyor ve içeri bakmam için eliyle işaret ediyor.

Titreşen bedeninin etrafından dikkatlice dolanıp odaya girerken ona bakıyorum. İlk fark ettiğim şey lanet olası ışığın tamamı. Her şey yolun karşısındaki çift camlı pencerelerden içeri süzülen güneş ışığıyla yıkanıyor. Köşede, etrafı yastıklarla çevrili dev bir açık gri puf oturuyor. Karşısındaki duvarda beyaza boyanmış bir masa duruyor.

Dean ve benim geceyi geçirdiğimiz otel odasını aratmayan tül perdeler pencerelerin iki yanında asılı duruyor. Ancak en dikkat çekici olan iki şey vardı:

Birincisi, odadaki eşyaların hepsi alışveriş gezimiz sırasında mobilya mağazasından dokunup baktığım şeyler.

Ve ikincisi, etrafta hiç yatak yok gibi görünüyor.

"Bana kız kardeşinin odasını mı göstermek istedin?" Arkamı dönerek sordum. "Neden yatak yok?"

Abel'in sırtışı küçülür gibi oluyor ve sonra yüzünü buruştururken tamamen tersine dönüyor. Bir şey kaçırıyorum. Yüzündeki ifadeye bakılırsa çok büyük bir şey olmalı. Dean odaya giriyor ve dolaba doğru başını sallıyor. "Şuraya bir bak," diyor.

Kaşlarımı çatarak onlardan uzaklaşıyorum ve dolap kapılarının kollarını tutup çekerek açıyorum. Ağzım açık kaldı. Vücudumdaki tüm nefes terk ediyor. Kirpiklerim titrerken bakışlarımı düz kıyafet sırasının üzerinde gezdiriyorum. Kıyafetlerim. Bütün eşyalarım burada. Yerde, hala asmadıkları bazı eşyalarla dolu spor çantalarım var. Yurt odamda bıraktığımı *bildiğim* spor çantalarım.

Kapıları çarpıyorum ve üçüne dönüyorum-ikisine, Brax koridorda ulaşamayacağım bir yerde durduğu için zihinsel olarak düzeltiyorum. Onun açısından akıllıca bir hareket. "Yapmadın." Aptal olmadığımı söylemiş miydim? Yanılmışım. Hem de çok yanılmışım. Ben lanet olası bir aptalım. Ağzı salyalı, beyni ölmüş, çok sinirli bir kaltağım. "Dean." Ona ters ters baktım ve bir adım daha yaklaştım. "Beni bu lanet eve senin taşımadığını söyle."

Sürprizlerin sürprizi, tek kelime etmiyor. Çünkü söyleyemez. Bana duymak istediklerimi söyleyemez çünkü bu yalan olur. "Beğenmedin mi?" Abel soruyor.

"Hayır!" Öfkemin yeni hedefi olan ona dönerek bağırdım. "Bunun kız kardeşin için olduğunu söylemiştin. Bana yalan söyledin!"

"Yalan söylemedim," diyerek hafifçe omuz silkti. "Sadece sana tüm gerçeği söylemedim."

Onunla uğraşamam. "Yatak nerede?" Bakışlarımı tekrar Dean'e çevirerek soruyorum. Belki biraz umut vardır. Belki de sonsuza dek onlarla kalacakmışım gibi görünmemi istemiyorlardı. Dolaba iyice bakmamıştım. Belki de sadece birkaç eşyam vardır - bu durumu daha iyi hale getirmez, beni daha az kızdırmaz, ama şu anda kesinlikle olduklarını düşündüğüm aptal pislikler olmadıkları anlamına gelebilir.

Dean gözlerimin içine bakıp kafasını salladığında umudum alev alev yanarak ölüyor. "Benden başka hiçbir yerde uyuyamazsın bebeğim," diyor. "Bu mu?" Arkamdaki odayı işaret ediyor. "Sadece biraz boşluğa ihtiyacın olduğunda."

Boşluk mu? Şu an boşluğa ihtiyacım olmadığını mı düşünüyor? Kalbim boğazıma kaçıyor. Kulaklarımda çarptığını duyabiliyorum. Sinirlerim derimin altında titriyor. Çözülüyormuşum gibi hissediyorum. Hareketlerim hakkında düşünmüyorum. Sadece içimdeki şiddete tepki veriyorum ve onu en yakınımındaki kişinin üzerine salıyorum. Yumruğumu geri çekip Dean'in aptal suratına bir yumruk atıyorum ve sonra onu geçmek için duvara doğru itiyorum.

Brax, ben koridorda tökezlerken şaşırtıcı bir şekilde geri adım atıyor. Bana baktığında -büyük gözlerime ve açılan burun deliklerime- sanırım bunu görüyor. Dean'in odanın içinden küfrettiğini duyduğumda elini cebine atıp bir dizi anahtar çıkarıyor.

"Git," diyor. "Onu ama uzun sürmez."

Ona teşekkür etmek için bir saniye bile ayırmadım. Anahtarları elinden kapıp kaçıyorum. Ayaklarım beni geldiğim yöne, milyonlarca dolar gibi kokan ve lanet bir para mezarı gibi hissettiren evin içinden geçirip garaja geri götürüyor. Anahtarlığın kilit açma düğmesine basıyorum ve SUV'den birkaç adım ötede siyah, mütevazı bir Lexus'a gelene kadar kapı tıkırtılarını ve yanıp sönen farların görüntüsünü takip ediyorum. Arabaya biniyorum, anahtarı kontağa sokuyorum ve arabanın hemen arkasındaki garaj kapısını açan gösterge panelinin üstündeki düğmeye basıyorum.

Arabanın camlarından bile bir şeyin çarptığını duyuyorum ve saniyeler sonra Dean hızla dışarı çıkarken evin kapısını açık bıraktığımı fark ediyorum. Üst dudağında kan ve gözlerinde öfkeli bir bakış vardı. *Neden kızgındı ?* Düşündüm. Kızacak bir şeyi yok.

Arabayı geri vitesle takip çığlık atarak garajdan çıkıyorum, gaz pedalına basarken onu ve kahrolası malikânesini arkamda bırakıyorum.

DEAN

Onu öldüreceğim. Braxton'ın Lexus'unun farları daha garaj yolunun sonuna gelmeden, garaja doğru geri dönüyorum. Brax orada duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana bakıyor. Yumruğum uçarak çenesinin yan tarafına çarpıyor. Brax'ın kafası yana kayıyor ve kolları düşüyor.

"Neden onun böyle gitmesine izin verdin?" Talep ediyorum. "Aklından ne geçiyordu?"

Brax bir elini çenesinin yanına götürüyor ve ağzını açıp kapatarak hâlâ düzgün hareket ettiğinden emin olmaya çalışıyor. "Düşünüyordum da, eğer şimdi gitmesine izin vermezsen, geri gelmesinin imkanı yok," diyor.

"Geri dönmek zorunda," diyor Abel kapı aralığından. "Bütün eşyaları burada."

Gözlerimi Brax'tan ayırmıyorum. Abel ne derse desin, Avalon kararını verdiyse ve burada olmak istemiyorsa, o pisliği bırakacaktır. Birlikte büyüdüğümüz kızlara benzemiyor. Hiçbir zaman özel bir şeye sahip olmadı ve sadece sırtındaki kıyafetlerle her şeye yeniden başlaması için hiçbir şey gerekmeyecek.

"Anlaşmıştık," diye çıkıştım. "Buraya taşınacaktı. Neden onu burada istemiyormuş gibi davranıyorsun?" Bu soru Brax içindi ve o da bunu biliyordu.

"Onu burada istiyorum, göt herif," diye cevap veriyor. "Ama senin gibi onu kafese tıkmak istemiyorum."

"Onu arkadaşlarıyla görüşmekten alıkoymayacağım," diyorum ama kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz bir kahkaha atıyor ve başını öyle bir sallıyor ki

saçlarının koyu bukleleri alnına düşüyor.

"Arkadaş mı? Ne arkadaş lan?" diye sorar. "Corina mı? O kaltağa güven olmaz. Rylie? Oh... o programcı kız harika bir arkadaş. Kabul et artık. Onun hiç arkadaşı yok. Onu burada istiyorum. Ben istiyorum."

"O zaman neden?" Talep ediyorum. Ellerimi yüzümde ovuşturduktan sonra yanlarıma indiriyorum. "Neden öylece gitmesine izin verdin?" Kendimi vahşi, gergin hissediyorum; sanki derimdeki tüm sinirler canlı ve yüzeyin hemen altında zıplıyorlarmış gibi. Gitti. Öylece kaçtı. Ya onu bir daha bulamazsam? Ya geri dönmezse?

Brax yavaşça, "Arabam etiketlendi," diyor. "O bunu bilmiyor." Bana doğru bir adım atıyor ama ben yapamıyorum. Geri çekiliyorum. Eğer şu anda bana dokunursa, onu yere sermek zorunda kalacağım. Büyük bir piç olabilir ama zayıf noktalarını bilecek kadar dövüştük. Kolay olmayacak ama şu anda çok kızgınım. Çok dengesizim.

"Dean..." Brax bana baktı, gerçekten bana baktı. Çocukluğumuzdan beri hep yaptığı gibi beni süzüyor. O zamanlar hiçbirimiz istediğimizi yapmakta bu kadar özgür değildik. Babalarımızın şimdikinden daha fazla kontrol sahibi olduğu zamanlar. Yine de zaman değişiyor, *biz* değişiyoruz ve yakında o sandalyelerde biz oturacağız. "Onun yüzünü gördüm Dean," diyor bana. "Her halükarda kaçacaktı. En azından geri döndüğünde yanında birinin olduğunu düşünecek."

"Hey, ben onun tarafındayım!" Abel kapı aralığından sesleniyor. İkimiz de onu duymazdan geliyoruz. "Bunu onun için yapıyorum," diyorum.

"Biliyorum." Brax başını sallar. "Ama o bunu bilmiyor. İkiniz henüz aranızda neler olup bittiğini çözemediniz. Onu buraya getirdiniz ve kandırıldığı için kızgın. Bırak kendi yöntemiyle halletsin. Arabamla onu GPS takibine aldık."

"Şükürler olsun ki benim Mustang'im değil," diye mırıldanıyor Abel ve ona doğru yürüyüp yumruğumu ağzına sokmamak için kendimi zor tutuyorum.

Kabul etmekten nefret ediyorum ama Braxton haklı. Avalon da kontrol ihtiyacı bana benziyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Peki şimdi ne olacak?" diye sordum. "Daha ne kadar bekleyeceğim?"

Brax iç geçiriyor ve sonra sırttarak beni şaşırtıyor. "Bana güveniyor musun?"

Bakışlarını ciddi bir ifadeyle karşılıyorum. "Lanet hayatımla." Her zaman. Sonsuza dek. Zamanın sonuna kadar. Dünya yansa, bu iki puştu yanımda istiyorum. Ve ona. Nasıl ve neden bilmiyorum ama son birkaç aydır Bayan Avalon Manning'e öyle bir bağlandım ki

objektif olarak sağlıksız olduğunu söyleyebilirim. Onun dokunuşunu, kokusunu, vücudunu başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde arzuluyorum. Geceleri gözlerimi kapattığımda, onu hayal ediyorum. Ve yemek yerken, dilimde ondan başka bir şey tatmak istemiyorum.

"O zaman bil ki kızını alacağım." İki adım ileri atıyor ve bu sefer ben uzaklaşıyorum. Eli omzuma iniyor ve sertçe sıkıyor. "Onun peşinden gideceğim ve ona yardım edeceğim. Senin için hazır olduğunda sana mesaj atarım, gelip onu alabilirsin."

Sıkılmış dişlerimin arasından stresli bir nefes üflüyorum. "Yapma..." Sadece durmak ve bir nefes daha almak için başlıyorum. "Kaçmasına izin verme," diyorum ona. "Lütfen." Bunu söylemek beni kesiyor çünkü bir parçam onun buna olan ihtiyacını anlıyor. Koşmak. Tehlike. Uçurumdan atlama. Kahretsin, bahse girerim şu anda yaptığı şey budur. İnliyorum. Yaptığı boktan şeylere aldırımıyorum. Hatta canı birini öldürmek istese, buna da razıyım ama ben sadece orada olmak istiyorum. Onunla birlikte. Tüm o saçmalıkların ortasında. Avalon'un hayatına tanıklık etmek istiyorum ve benim için bu, onun çöküşlerinden yükselen ateşine kadar her şeyi içeriyor. Küllerinden yeniden doğan bir Anka kuşu gibi, içinde yaşadığımız dünyayı mahvedeceğini biliyorum ve lanet bir mazoşist gibi, onun ateşinde yıkanmak istiyorum.

"Yapmayacağım, adamım," diye yanıtlar Brax. "Yapmayacağım."

AVALON

Gaza basıyorum ve küçük siyah arabayı daha hızlı gitmeye zorluyorum. Sarı ışıklarda hız yapıyorum, köşeleri kesiyorum, nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok. Nereye gidebilirim ki? Tek bildiğim nefes alamadığım ve tüm bunların o pisliğin suçu olduğu. Ön cama doğru bir çığlık atıyorum ve direksiyonu yumrukluyorum. Sert deri eklemlerimde yankılanıyor ama kendimi daha iyi hissetmiyorum. Aksine, daha da öfkeli hissediyorum.

Burada izleyebileceğim net bir yol yok. Gidebileceğim hiçbir yer yok. Bundan emin oldu. Şu aptal Hasta Çocuklar ve onların lanet olası kontrolcü yöntemleri. Şu anda ellerimi Dean'in boğazına sarıp onu boğmak istiyorum. İçlerinde en kötüsü o. En azından Brax bunu görmüştü -şu anda yaşadığım ve zar zor kontrol altına aldığım çıldırma halimi. Artık onların evinden uzakta olduğum için bile bunu gizli tutmak zor.

Onların malikanesi. Şimdi yaşamam gereken yer. Tanrım. Hayatımda ilk kez, sanırım dışarı çıkıp sarhoş olacağım. Sadece eğlenmek için içmeyeceğim, beyaz kız gibi sarhoş olacağım. Tökezlemek ve gevelemek istiyorum. Bu hafta sonunu unutmak istiyorum. Patricia'yı son kez gördüğümü ve Dean Carter'ı birkaç saatliğine de olsa unutmak istiyorum.

Sadece sürüyorum. Arabayı trafiğe sokup çıkarıyorum, aklımda *uzaklardan* başka bir hedef yok. Daha önce dolu olan benzin deposu, dörtte biri bitene kadar yavaş yavaş azalıyor. Gökyüzü kararmaya başlıyor ve alacakaranlık yaklaşırken sokak lambaları yanıyor. Gösterge paneline bakıyorum ve saatler geçtiğini fark ediyorum. Saatlerdir daireler çizerek araba kullanıyorum ve öfkem bir şekilde hala dinmemiş.

Geri dönüp bu gece uyuyacak bir yer bulmalıyım. Yarın bir sınavım ve bu gece internetten telafi etmem gereken iki sınavım daha var ama şu anda hiçbir şey unutmaktan daha önemli görünmüyor. Bir çıkışa ihtiyacım var. Bu gece kavga etme şansımın ne kadar yüksek olduğunu düşünüyorum. Daha öncekiler için parayı saklamış olmayı diliyorum ama aynı zamanda istemiyorum da. Benim için dövüşlerin anlamı bu değil. Ancak para şu anda çok işime yarayabilirdi.

Telefonum arka cebimde bip sesi çıkarıyor ve kırmızı ışıktaki yavaşlarken onu çekip çıkarıyorum. Ekranda Dean'ın adı beliriyor ve bu ilk mesaj değil. Onları duymamış olmalıyım ama ondan ve Abel'dan gelen mesajların bir listesi var. Cevapsız aramalar da var. Kaşlarımı çatıyorum, telefonu yolcu tarafındaki döşemeye, ulaşamayacağım bir yere fırlatıyorum. Sanırım *gerçekten bir içkiye ihtiyacım var. Belki birden fazla*. Dean'ın evine dönmemi ve Brax'ın arabasıyla onu ezmemi engelleyecek herhangi bir şey.

Direksiyonu yana kırıp u dönüşü yaptığımda kampüse giden yolu yarılamıştım bile. Eastpoint'e geri dönmek şu anda bana yardımcı olmayacak. Sınavları unutun. Rylie'yi unutun, kim yardım etti ki? Bunu biliyorum. Yoksa Abel ve Brax yurt odama nasıl girebilirdi? Hayır, o da işin içinde. Sadece kendi postunu kurtarmak için.

Kafamın arkasında bana yurt odama girmek için Rylie'ye ihtiyaçları olmadığını hatırlatan mantıklı sesi duymazdan geliyorum. Dean daha önce Rylie yanımdayken bir kez girmişti. Şu anda mantıklı olmak istemiyorum. Kızgın olmak istiyorum. Ve sarhoş. Sarhoş ve kızgın, ve olacağım şey de bu.

On dakikadan az bir süre sonra Urban'ın önünde duruyorum ve tuğla cephe binaya bakıyorum. Gösterge panelindeki saati bir kez daha kontrol ediyorum. Henüz açılmamış ve birkaç saat daha açılmayacak, ama yan tarafa bakıp otoparktaki arabalara dikkat ettiğimde, burada zaten birkaç çalışan olduğunu anlıyorum. Pekala o zaman. Dean'e ödeme yaptırmanın zamanı geldi. Ailesi buranın sahibi ve ben onun parasıyla mahvolmak üzereyim.

Arabanın kapısı arkamdan çarpıyor ve kilitleme zahmetine bile girmiyorum. Sade görünümlü kapıya doğru yöneldim. Bir de ne göreyim, kapının koluna uzanıp çekerek açtığımda kilitli olmadığını fark ediyorum. Şanslıyım.

Urban'ın içini tüm ışıklar kapatılmadan ve açık alanda bangır bangır müzik çalan bir DJ olmadan görmek, *Oz Büyücüsü*'nde Dorothy'nin perdenin arkasına bakmasına benziyor. Kulüplerin tüm büyüğü gitmiş ve geride çoğunlukla boş bir bar kalmıştır. Temizlenmiş, biraz temiz

Bir platform üzerinde siyah dans pisti ve barın tepesine yakın itilmiş bir sıra tabure. Uzun boylu, ince yapılı, siyah saçlarını başının arkasından öyle sıkı bir at kuyruğu yapmış bir kız içki şişelerinin bulunduğu duvarı ayarlarken dikkat kesiliyorum.

Dönüp duraklıyor, ben otururken beni fark edince gözleri irileşiyor. "Kapalıyız," diyor kaşlarını çatarak.

"Umurumda değil," diye . "Tekila. Şimdi."

Bana öylece bakınca kaşlarımı kaldırıyorum. "Aptal mısın, yoksa sana hecelememe gerek var mı?" diye sordum. Yine tek aldığım şaşkın bir bakış. Yan tarafa bakıyor, muhtemelen yardım için başka bir çalışanı arıyor. Parmaklarımı yüzünün önünde şıklatıyorum. "Hey," diyorum. "Odaklan. Bana tekila ver, yoksa oraya geri dönüp kendim alacağım ve bayan, yoluma çıkarsan Tanrı yardımcın olsun."

Sanki bir kuklacının ipleriyle çekiliyormuş gibi, bir şişe José Cuervo'ya uzanıyor ve tezgahın altına uzanıp bir shot bardağı çıkarmadan önce barın üstüne koyuyor. Bir shot doldurup bana uzatıyor.

"Gerçekten açık değiliz," diyor tekrar. "Başım belaya girebilir-"

"Başın belaya girmeyecek," diye onu temin ediyorum. İçkiyi elime alıyorum ve tek seferde içiyorum. Boğazımdan ateş fışkırıyor. Arkamda bir kapının açıldığını ve yerde ayak sesleri duyuyorum. Kız başını kaldırıp bakıyor ve gözleri açılıyor ama kapının kapalı olduğunu söylemediğine göre, bu sadece onlardan biri olduğu anlamına gelebilir. Gelen her kimse otururken yanımdaki tabure gıcırıyor ve ben de ona doğru dönüp defolup gitmesini söylemeye niyetleniyorum. Ancak kim olduğunu gördüğümde inliyor ve bir sonraki atışım için geri dönüyorum. Dean ya da Abel'ı beklerdim, Braxton'ı değil. Şu anda en az kızgın hissettiğim kişi o.

Barmen bir kadeh daha doldurup bana uzatırken bana bakınca, "Bırak şu lanet şişeyi," diye çıkışıyorum. Duraklıyor, gözleri yanımdaki adama kayıyor.

"Yap şunu, Stacey," diye emrediyor Brax. "İçkileri müesseseden."

Tabii ki öyle. Hayatımı paramparça ettikten ve beni gidecek hiçbir yerim olmadan bıraktıktan sonra bana en azından bunu borçlular. Şişeyi kaptığım gibi kendi lanet shot'ımı dolduruyorum - gecenin sonunda muhtemelen tüm şişeyi boşaltacak olan üçüncü shot'ımı - o şişeyi temkinli bir şekilde yere koyarken. "Sağ ol *Stacey*," diye alay ediyorum o sıvışıp giderken. Tehditkâr bir varlık olmalıyım çünkü yanımda kimin olduğu önemli değil; eğer

erkekler, kızlar her zaman tutkal gibi yapışır - onların lütuflarına ve yataklarına girmeye çalışırlar.

Üçüncüyü yuttuktan sonra dördüncü kadehimi dolduruyorum ve şişeyi yerine koyuyorum. Dudaklarım uyuşmaya başlamıştı bile. Bardağı ağzıma götürüp başımı arkaya atarken Braxton hiçbir şey söylemiyor. Tekilanın geri kalanını dudaklarımdan yalıyorum. Tuzla daha iyi oluyor ama sarhoş olma sürecine başlamak için o kadar acelem vardı ki bunu önceden düşünemedim.

Braxton sessizliğini koruyor ve bu beni sinirlendirmese lanetleneyeceğim. Gözlerini üzerimde hissetmek, bedenimi tarayan delici bakışları vücudumun gerilmesine ve dişlerimin birbirine çarpmasına neden oluyor. Eğer Dean olsaydı, çoktan omzuna atılmış ve kulüpten çıkarılmış olurdum. Abel olsaydı, muhtemelen beni ölümüne konuşmasını dinlerken o beşinci atış için tereddüt etmezdim. Ama Braxton farklı. Önemli olduğunda çenesini kapalı tutabiliyor ve şu anda beni ilk bulan kişi olduğu için neredeyse minnettarım.

Tekila şişesini alıyor ve taburesinde yükseliyor, barın arkasına uzanıp ikinci bir shot bardağı çıkarıyor. Kendine bir shot dolduruyor, sonra da bana. Beşinci shot'a bakıyorum, bunun iyi bir fikir olup olmadığını -biraz da gecikmiş olarak- merak ediyorum.

Sakin olmaya yakın değilim ama alkol her şeyi köreltiyor. Genelde sevdiğim şekilde yükseltmiyor. Şu anda denesem bile adrenalin yükselmesi yaşayamam. İçkiye uzanırken dişlerim alt dudağımı sıyrıyor. Braxton onunkini alıyor, eline bir kat tuz döküyor, yalıyor ve berrak likörü içiyor. Bir dakika sonra, barın üzerine geri dönüyor, bir limon için uzanıyor.

Bir gülümseme dudaklarıma doğru yol alıyor. "Amcık," diye mırıldanıyorum.

Lime'ını barın üzerine bırakmadan önce can suyunu emerken cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Amcığa karşı bir şeyin mi var Ava?"

"Hayır. de değil, psikopat çocuk." Lakap karşısında kıkırdıyor.

"Peki, ne istiyorsun?" Daha fazla ateşli alkol dudaklarımdan boğazıma ve mideme doğru kayarken başımı arkaya eğerek soruyorum. "Seni benim peşimden mi gönderdi?"

Brax cevap olarak, "Gittiğin için çok kızdı," diyor ve tekila şişesini elimden kapıyor... Kahretsin, kaç shot içtiğimin sayısını unuttum. Lanet olsun.

"Kızgın olan tek kişi o değil," diye karşı çıkıyorum, sıvı bardağına dolarken elinin şişeyi ustalıklı yan çevirmesini izliyorum. şişeyi yere bırakıyor ve içkisini yudumlarken soğuk ela gözleri benimkilere dikiliyor. "Beni nasıl buldun?"

Brax sırtıyor, bardağı yere bırakıyor ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Sana söylersem bana kızacak mısın?" diye soruyor.

İşte o zaman anladım. Kelimeleri söylemesine gerek yok, bana zaten söyledi. "Araba," diye homurdandım. Beni Plexton'da tam olarak böyle bulmuşlardı - Mustang'e çip takılmıştı.

"Evet." Kelimeyi dilinde patlatıyor ve ona doğru gönderdiğim kara bakışa kıkırdıyor.

"Neden buradasın?" Daha da sinirlenerek soruyorum.

"Yalnız kalmak istediğini düşündüm," diye yorum yapıyor.

Ona inanmayan bir bakış fırlattım. "Peki, tekrar soruyorum, aptal, bunu biliyorsan neden beni takip ediyorsun?"

Omuz silkiyor. "İhtiyacın olan şeyin bu olduğunu söylemedim."

Tekila şişesini elime alıp ters çeviriyorum ve bardağımı yeniden dolduruyorum. "Biliyor musun," diyorum hafifçe, "muhtemelen bu şişeyi kıcına sokabilirim."

İçinden bir kıkırdama daha çıkıyor. Parmakları şişenin boynuna dolanıyor ve yavaşça elimden çekip alıyor. "Muhtemelen yapabilirsin, vahşi kız," diye kabul ediyor. "Karşılık alabileceğimi bilseydim belki izin verirdim ama ikimiz de bunun olmayacağını bildiğimize göre, bu gece kıcımı yalnız bırakmaya ne dersin?"

"Seni burada istemiyorum," diye homurdandım.

"Ama birilerine sürtüklük yapmak istiyorsun," diye tahmin ediyor.

Siktir et onu. Ben istiyorum. Kudurmak, öfkelenmek, bir şeyler fırlatmak ve çıldırmak istiyorum. Kendime unutmak için sarhoş olduğumu söyledim ama olan bu değil. Sarhoş oluyorum ve tek düşünebildiğim Dean. İyi ya da kötü tüm düşüncelerimi o tüketiyor.

Uzun bir inilti bıraktım ve arkama yaslandım. Başım bulanık ve dilimin ucunda sorular var. Hangisinin doğru olduğunu bilmiyorum, ama birini seçmeye fırsat bulamadan ilki dudaklarımdan dökülmeye başladı bile. "Neden ben?" diye soruyorum.

Brax kendi taburesine oturur ve iç çeker. "Neden sen?" diye tekrarlar. "Buna ondan başka cevap verebilecek kimse olduğunu sanmıyorum ama istersen sana ne düşündüğümü söyleyebilirim." Bu öneriyi bir soru gibi sunuyor ve

Aptal sarhoş bir sürtük olduğum için başımı sallayarak onaylıyorum. "Bence sensin çünkü buraya gelmeden önce de sendin," diye itiraf ediyor.

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek şimdi?" *Kahretsin. Sözlerimi mi geveliyorum?* Anlayamıyorum.

"Sanırım oda arkadaşınız size tüm program ve burslu öğrencilerden bahsetmiştir?" Bana bakıyor.

Bana onlardan bahsetti mi? Geriye düşünüyorum, son birkaç ayın anılarını sıralıyorum, doğru olana gelene kadar tüm konuşmalarımızı tarıyorum. "İşe alındıklarını söyledi," diyorum ona. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Başını salladı. "Evet. Tüm program ve burs öğrencileri Eastpoint ve ailelerimiz tarafından araştırılıyor ve işe alınıyor" diye itiraf ediyor.

Zihnimin içinde kafa karışıklığı birikiyor. Artık ayık olmadığım için olabilir ya da gerçekten işe alınma nedenimi anlamadığım için olabilir. "Neden?" Ağzımdan kaçtı.

Braxton arkadan birkaç adam çıkarken arkasına bakar. Bir kez göz ucuyla bakarlar ama onu görür görmez hemen geri dönerler. Barmen Stacey de ortadan kaybolmuştu. Bu Hasta Çocuklar ne garip bir kontrole sahipler. Burası Braxton'ın kulübü bile değil ve herkes o yokmuş gibi davranıyor, sırf Dean'in adamlarından biri olduğunu bildikleri için onun ya da benim olmayan alkolü paylaşıyorlar. Başımı sallıyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

"Hiç 'güç beraberinde büyük sorumluluk getirir' sözünü duydunuz mu?" sorar.

. "Nesin sen? Örümcek adam mı?"

Brax gülerek "Stan Lee aptaldı," diye cevap veriyor, "ama bir nokta." Yer değiştiriyor ve bana doğru eğiliyor. "Biz zenginiz

Ava." "Evet, biliyorum, ne olmuş yani?"

"Bizim kadar çok paraya sahip olmanın getirdiği sorumluluğu anlıyor musun?" diye soruyor ama ben cevap veremeden konuşmaya devam ediyor. "Sadece benim ailem bile dünya çapında on binlerce kişiye istihdam sağlıyor. Burada Eastpoint'teki okul yöneticilerinden Tokyo'daki hademelere kadar." Elini uzatıyor, ben de yere bakıp elindekine bakıyorum. Kocaman bir şey. Benimkinin iki katı kadar. "On binlerce çalışanın hayatını avucumun içinde tutuyorum," diyor ve gözlerimin açılmasına neden oluyor. "Tek bir yanlış hareket. Tek bir sözümle işsiz kalırlar ve sokaklara düşerler. Smalls ailesinin otelleri, hastaneleri, bakım tesisleri, buradaki gibi gece kulüpleri, market zincirleri var. Bir sürü işte parmağımız var, Ava.

"Ancak bu tür bir parayla, bu tür bir güçle birlikte aldatma ve nefret de gelir. İnsanlar her zaman sahip olmadıkları ya da olamayacakları şeyleri isterler. Her zaman bir adım önde olmak isterler ve her şeye sahip olarak büyüdüğünüzde, hangi insanların sizi önemsedikleri için arkadaşınız olduğunu ve hangilerinin sadece avantaj elde etmek için orada olduğunu anlamazsınız - gerçekten değil -. Görünüşte en nazik insanlar bile bir şeylerin peşindedir. Buna kendileri inanmayabilirler. Başkalarının önünde empati kuruyormuş gibi yapabilirler, ama aslında kullanıcıdırlar. Hepsi."

Elini aniden yumruk yapıp gözlerimi kırpttırıyorum.

"İnsanları neden işe aldığımızı mı soruyorsunuz?" diye soruyu tekrarlıyor ve bunu yaparken başımın üzerinden bakıyor. "Bunu birçok nedenden dolayı yapıyoruz. Birincisi, çünkü etrafımızdaki insanlar her zaman değişecek. Biz de birer kullanıcı olduk. Bu bizim bağımlılığımız. İnsanları kullanmak. Onları bir kenara atıyoruz. Onları gidebildikleri yere kadar götürün ve artık bize hizmet edemez hale geldiklerinde onlardan kurtulun."

"Bu çok boktan," diyorum.

"Evet," diye katılıyor. "Öyle ama dünyanın işleyişi de böyle. Hayatta sadece nezaketle bir yere varamazsınız."

"İyi ki nazik değilim," diye cevap veriyorum.

Ela gözlerini indiriyor ve derinliklerindeki yeşil, gri ve kahverenginin tuhaf karışımına kapılıyorum. "Bize ihtiyacı olan insanları işe alırız," diyor. "Gelecek vaat eden gençler; yetenekler, zekâ ya da sadakate yatkınlık. Sonuncusunu bulmak oldukça zor, ama senin bu kategoriye girdiğini hissediyorum."

"Sadık olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordum. Omuz silkiyor. "Olmayana kadar."

"Ugh." Kollarımı kavuşturup dirseklerimi barın üstüne koyarak ondan uzaklaşıyorum. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Sadık olmadığım sürece sadık mıyım?"

"Size bir senaryo sunacağım," diyor Brax. "Cevap vermek zorunda değilsiniz, ama yanıldığımı düşünüyorsanız, söylemekten çekinmeyin."

Ona bakmıyorum.

"Diyelim ki biri sizi en kötü halinizde gördü," diye başlıyor. Omuzlarım sertleşiyor. En kötü halimi düşünmek istemiyorum çünkü gerçek şu ki, o beni orada gördü. Hepsi gördü. Annemin karavanının kirli vinyl mutfak zemininde, kirli bir uyuşturucu satıcısının beni sikerken, bana uyuşturucunun etkisiyle çığlık atmamaya ve salyalarımı akıtmamaya çalışıyordum. "Onlara verecek hiçbir şeyiniz yokken size yardım ettiklerini söyleyin. Söyle ki

Sırlarınızı, pekâlâ faydalanabilecekleri sırlarınızı. Karşılığında istedikleri tek şeyin sizinle ilgilenmelerine izin vermeniz olması ne anlama geliyor?"

Parmaklarım shot bardağının etrafını sarıyor ve bir anda dönüp bardağı fırlatıyorum. Bardak Braxton'ın başının birkaç metre arkasındaki koyu boyalı duvara çarparak paramparça oluyor. Başımı kaldırıp bakışlarıyla buluştuğumda, nefesimin sert titreyişleriyle göğsüm hızla inip kalkıyor, irkilmiyor bile. Odanın karşısındaki adamlar hareketlerine ara veriyor, ama hiçbiri tek kelime etmiyor ve birkaç saniyelik sessizlikten sonra yavaşça işlerine devam ediyorlar.

"Bunu bu yüzden mi yaptı?" Talep ediyorum. "Benimle ilgilenmek istediği için mi?"

Braxton'ın gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Bundan çok daha fazlası var ama bu onunla senin aranda, Avalon. Şimdi söyleyeceğim tek şey, sana kendi başına anlatmasına izin vermen gerektiği. Kızgın ol, bu senin hakkın. Ama ondan kaçma. Bizden kaçma."

Kaçmak mı? Bana şans vermiyorlar. Şu anda burada durmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ama ne yaparsam yapayım beni hep yakalayacaklar gibi görünüyor.

"O zaman başka ne yapmam gerekiyor?" Yavaşça tabureye geri otururken sönerek soruyorum.

Brax tezgâhın üzerinden uzanır ve bir shot bardağı daha alır. "Eh, şimdilik," diyor, bir shot daha doldururken sesi öncekinden daha hafif. "Neden seni sarhoş etmiyoruz?"

Gülüyorum, ses keskin ve kendi kulaklarıma bile biraz manyakça geliyor. Başımı sallıyorum ama bana uzattığı iğneyi alıyorum. "Çok tuhafısın, biliyor musun?" diye soruyorum.

Sırıttıyor. "Birini tanımak için biri gerekir."

Sanırım öyle. Atışı geri çarparak. *Aynen öyle.*

DEAN

Akbabalar, her biri. Etrafta ısı güdümlü füzeler gibi vızıldıyorlar. Üzerine incekleri bir hedef bekliyorlar. Ve bir kez bulduklarında, kendilerine ait olarak işaretledikleri bedeni temizleyene kadar ziyafet çekip ziyafet çekecekler. Boncuk gibi küçük gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, kulüpteki hareketlerimi takip ediyorlar. Açlık içimde nabız gibi atıyor. Bağırsaklarımı söküp en yüksek teklifi verene satma arzusu. İnsanlar gerçekten de güzel bir vitrin süslemesine sahip basit hayvanlardan başka bir şey değiller.

Her zamankinden daha yoğun bir kalabalığın arasından geçerken kadınsı ellerin bana dokunduğunu hissediyorum. Küçük, narin ama yapışkan parmaklar kollarımı kavıyor, omuzlarımı hissediyor, hatta yanlarıma yapışacak kadar ileri gidiyorlar. Uzaklaşmaları için alçak bir hırıltı ve karanlık bir bakıştan başka bir şey gerekmiyor. Cidden hiç havamda değilim.

Saatlerdir yoklar ve sadece otuz dakika önce Braxton'dan kızımı almaya gelme zamanının geldiğini söyleyen bir mesaj aldım. Ve işte orada. Burada olma sebebim. Barda sırtı bana dönük güzelce oturuyordu. Bir yanında shot bardağı, diğer yanında neredeyse boş bir şişe tekila. Müzik eşliğinde bir ileri bir geri sallanıyor. Gür poposu taburenin üzerinde kıvranıyor, omurgası küçük dansının hareketlerine göre kıvrılıyor. O uzun, siyah avucumun içine almak ve sikimi onun küçük ağzının dar sınırlarına sokarken tutmak istiyorum. Beni durduran tek şey, bu kulüpte benden başka biri onu böyle görürse, onları öldüreceğim ve birden fazla cesetle uğraşmanın geceye boktan bir son vereceği gerçeği.

Braxton ben yaklaşırken başını kaldırıyor ve ben daha ona dokunacak mesafeye gelemeden taburesinden kayarak aramızda duruyor. "Çek şu lanet kışını yolumdan, Brax," diye onu dikkatle uyarıyorum. "Bana söylediğin gibi bekledim ama artık beklemeyeceğim."

Sözlerim omuzlarının üzerinden süzölüyor ve sesimi duyunca sertleşiyor. Yanağı dönüyor ve arkasına bakıyor. Geniş mavi ve gri gözleri benimkilerle buluşuyor. Dudakları bir sırtışla kıvrılırken tamamen kendi etrafında dönüyor ve kutsal. Lanet olsun. Lanet olsun. Beni öldürmeye çalışıyor. Beni erken bir mezara koyup diri diri gömecek. Hemen pantolonumun içinde sertleştim.

Brax dikkatimi tekrar ona çekmeye çalışarak yavaşça, "Yoluna çıkmıyorum," diyor ama gözlerimi kızın sergilediği etten ayırmak çok zor.

Öldürün.

Maim.

Slaughter.

Bu gece onu gören herkesin kafatasından gözbebeklerini sökmek istiyorum.

Bu sabahki gibi giyinmiş. şu anda arkamdaki platform dans pistinde dans eden diğer kadınların ya da ileri geri gidip gelen, içki dolduran ve alkol için kart değiştiren barmenlerin aksine, baştan çıkarmak için giyinmemiş. Yine de baştan çıkartıyor. Yani beni baştan çıkartıyor. Yırtık kotu ve düz siyah tişörtüyle bile yemek yiyebilecek kadar iyi görünüyor. Ve onu böyle gördüğümde düşünebildiğim tek şey -gözleri buğulu, dudakları dolgun ve somurtkan, çenesi lanet bir velet gibi yukarı kalkık- onun benim olduğu.

"Sadece seni uyarmak istedim," diye devam ediyor Brax, gözlerim onu yerken sözleri beynime ancak yarı yarıya süzölüyor. "şu anda ayık değil."

"Brax," diye boğuk bir sesle adını söylüyorum, bara yaslanıyor, dirsekleri tezgâhın ortasına doğru kayıyor ve omurgasını dikleştirirken göğüsleri yukarı doğru itiliyor. Tişörtünün kumaşına doğru geriliyorlar. "Çekil lan yolumdan. şimdi."

Braxton yüz ifademi görünce kaşlarını çatıyor, sonra arkasına bakıyor. Benim ne gördüğümü başını sallıyor. "Lanet kız," diye mırıldandı. "Bu gece canavarla oynamaman konusunda seni uyarımıştım."

Avalon cevap verirken gözlerini benimkilerden ayırmıyor. "Ah, Brax," diye cevap veriyor, hareketlerinden sarhoş olduğu belli olmasına rağmen kelimeleri hafifçe geveleyerek. Ayık bir Avalon

göğüslerini bana öyle ittirmezdi. Ayık bir Avalon dudaklarını yalamaz ve şu anda olduğu gibi gözleriyle beni yutmazdı. Hay sikeyim. Uzun bir gece olacak. Çünkü o ayık değil ve ben de ayık değilken ona böyle dokunmayacağım. Sikim benden nefret edecek. "Ne zaman öğreneceksin?" diye bitiriyor. "*Ben bir canavarım.*"

Şu anda bu ifadede daha fazla doğruluk payı olamazdı. "Git," dedim ona. "Ben hallederim." Bana bir bakış fırlattı ve hareket etmedi. Homurdanıyorum. "Onunla yatmayacağım," diye homurdanıyorum. Şimdiye kadar beni yeterince tanımış olmalıydı.

Omuz silkiyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara." Sonra gitti, ben ona doğru bir adım atarken sadece ikimiz kaldık, sonra bir adım daha ve bir adım daha, ta ki o güzel küçük göğüsleri göğsüme değene kadar. Parmaklarımla her iki bileğinin etrafını sararak uzandım ve onu bardan uzaklaştırdım.

Sarışın bir barmen tereddütle az önce bulunduğu yere doğru adım atıyor. Brax ve Ava'nın geride bıraktığı dağınıklığı sessizce toplamadan önce bana bakıyor ve sonra kendisine ihtiyaç duyulan başka bir yere doğru uçup gidiyor.

"Sana kızgıyım," diye homurdanıyor Avalon, bileklerini çözüp aşağı inerek onu omzumun üzerinden yukarı kaldırdığımda. Ben arkamı dönüp kendi lanet kulübümden çıkarken tek yaptığı şeyin orada asılı kalmak olması bir şeyler anlatıyor. Benimle kavga etmeye ya da onu bırakmamı söylemeye bile çalışmıyor.

"Seni o kıyafetlerden çıkarıp yatağa soktuktan sonra bana kızabilirsin," diyorum ona.

Kapıya vardığımızda Avalon hafifçe doğruluyor ve arkamızdaki kulübün gürültüsü azalırken ılık gece havası yüzümüze çarpıyor. "Seninle yatmayacağım," diyor açık yüreklilikle.

Cipimin yan tarafını yuvarladım, birkaç park yerini geçerek otoparkın yan tarafına doğru çektim çünkü uygun bir park yeri bulmak için bir saniye bile ayırmamıştım. İçeri girmeye ve kız arkadaşıma ulaşmaya çok hazırdım.

"Evet, öylesin bebeğim," diyorum, yolcu tarafındaki kapıyı açıp eğilirken ve onu arabaya sokmadan önce tekrar ayağa kaldırırken ses tonum pişmanlık duymuyor.

"Sana kızgın olduğumda bana öyle deme," diye tersliyor.

Gözlerimi deviriyorum ve kendimi kot pantolonumun ön kısmına göre ayarlamadan önce kapıyı arkasından kapatıyorum. Hay sikeyim. Ben. Sarhoş, şımarık bir Avalon. Lanet olası bir yatak çünkü başka bir yerde uyumasına izin veremezdim. Ve cehennemden gelen bir ereksiyon. Bu gece sonsuza kadar sürecekti.

AVALON

ŞİDDETLİ BİR BAŞ AĞRISIYLA UYANDIM. Önceki geceki gibi değil. Hayır, bunun nereden geldiğini biliyorum. Bu, çok ama çok fazla tekilanın sonucu. Daha iyi düşünemedim, dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti çıkıyor ve sonra kendi inilti sesim bile kafatasımda bir yarılma ağrısı gönderdiğinde bir inilti.

José Cuervo'nun canı cehenneme.

Tanıdık bir ses, "Eminim şu anda o tekilalardan pişmanlık duyuyorsundur, değil mi?" diyor.

"Seni öldüreceğim," diye tehdit ediyorum alçak bir ses tonuyla. "Yavaşça. Acı çektirerek. Ölümü dilemeni sağlayacağım."

Tek cevabı, "Kahvem var."

Birkaç saat daha yaşaması gerektiğine karar veriyorum, gözlerimi aralıyorum ve Dean elinde beyaz bir kupayla yatağa doğru yürürken yavaşça doğruluyorum. Dikkatim alçakta duran gri eşofman altına takılıyor. Tabii ki onu öldürmek istediğimde Tanrı'nın kadınlara armağanını giyiyor olacaktı çünkü neden işimi kolaylaştırsın ki?

Kupayı ondan alıyorum ve ilk yudum başımdaki korkunç ağrıyı biraz olsun dindirmeye yetiyor. Diğer elini uzatıyor ve iki küçük mavi hap çıkarıyor. Ona ters ters bakıp ilaçları elinden alıyorum ve bir yudum daha kahve önce hızlıca ağzıma atıyorum.

Sonunda konuşmadan önce birkaç dakika sessizlik sürüyor. "Konuşmamız gerek, Avalon."

"Evet," diyorum, aynı fikirdeyim. "Var." Ve ilk ben gidiyorum, karar veriyorum. "Senin yanına taşınamam," diyorum.

Koyu şeytani kahverengi gözler benimkilerle buluşuyor. Dean, kimi bal rengi, kimi kan kırmızısı olan hafif farklı tonları görebileceğim kadar yakın. Her bir renk teli çamurlu sular gibi zengin toprak renginde.

"Bunun için artık çok geç," diye yanıtlıyor. "Buradasınız. Bir yere gitmiyorsun. Bu daha güvenli."

"Kim için daha güvenli?" Ellerimi ve bardağı kucağıma indirerek, dumanı tüten sıcak sıvıyı yüzüne fırlatmak gibi aptalca bir şey yapmamak için kendimi tutuyorum. Öfkemi kontrol altında tutmak için gösterdiğim çabadan dolayı titriyorum. Brax'la konuşmadan önce bunu yapardım ama belki de bunu onu daha fazla bilgi almaya zorlamak için bir bahane olarak kullanabilirim. Birbirimizin etrafında dans etmeyi bırakmamızın zamanı geldi.

"Sadece... daha güvenli," diye geçiştiriyor.

"Dean." Bir süre sonra kahve fincanını kenara, maun komodinin üzerine koyuyorum. Tüm oda erkeksi, biraz geç fark ediyorum. Onun odası. Geceyi Dean'in yatak odasında geçirdim. Aşağı bakıp yorganı kaldırıyorum; parmak uçlarımda rüya gibi bir his var, serin ve yumuşak. Otelde kaldığımız gece de dahil olmak üzere üzerinde uyuduğum her şeyden kesinlikle daha iyi. Kot pantolonum gitmiş ama iç çamaşırım neyse ki hâlâ yerinde duruyor.

"Dün gece seks yapmadık Ava," diyor Dean iç çekerek. "Sen sarhoştun."

Omuz silkiyorum. "Daha önce de beni zorla götürmekle tehdit etmiştin," diyorum hafifçe.

Bana doğru gönderdiği bakışlar kavurucu. "İkimiz de bana karşı asla isteksiz olmayacağını biliyoruz bebeğim. Bunu şimdi kanıtlamamı ister misin?"

Yorganı üzerimden atıp ayağa kalkıyorum. "Konuyu değiştirme," diyorum. "Neden beni kontrol etme ihtiyacı hissettiğin hakkında konuşmalıyız."

"Sen benimsin," diyor, sanki bu bir gerçekmiş gibi, sanki aniden eski taşlara yazılmış bir kanunmuş gibi.

"Hayır." Ben de ona ters ters baktım. "Ben değilim."

Ayağa kalkıyor, sanki beni büyük varlığıyla tehdit ederek geri adım atmamı, söylediği her şeyi kabul etmemi sağlayacakmış gibi üzerimde yükseliyor. Dean başkalarına istediğini yaptırmaya alışkın olabilir ama bana istediğini yaptırmamasına imkan yok.

"Ben bir şey değilim," diye homurdanıyorum. "Kimsenin lanet olası malı değilim."

"Ben öyle bir şey demedim," diye yanıtlıyor hemen. "Söylemene gerek yoktu," diye suçluyorum.

Uzun dakikalar boyunca birbirimize bakıyoruz, ikimiz de geri adım atmıyoruz. Tüm konuşmanın en korkutucu kısmı, tüm öfkem, her 'benim' dediğinde, beni kendisinin olarak iddia ettiğinde, kulağa yanlış gelmemesinden kaynaklanıyor. Bu duygudan uzak durmak için savaşıyorum, tırmalıyorum ve pençeliyorum, ama gerçek şu ki, bundan nefret etmem gerekmiyor. Birinin malı olma düşüncesine kesinlikle katlanamıyorum ama Dean'in malı olmak ... bu hoş karşılanmayan bir duygu değil ve beni en çok kızdıran da bu.

Siktir et, diye düşündüm, döndüm ve kapıya yöneldim. Bir molaya ihtiyacım var. Uzaklaşmam lazım. Belki daha sonra geri dönebilirim ve bu konuda yetişkin gibi davranabiliriz. Ama şimdi olmaz.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" diye soruyor. Ayaklarının halıya vuran sessiz sesi beni takip ediyor.

Kapıya kadar geldim ve elim bir anlığına tokmağın üzerine düştü, sonra çekilip duvara itildim. Beni içeri hapsederken kolları iki yanıma sertçe iniyor.

"Dedim ki, nereye gittiğini sanıyorsun?" diye tekrar soruyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta.

"Kıyafet almaya gidiyorum," diye çıktım. "Ve senden uzaklaşmak için. Çekil üstümden." Kollarını itip geçmeye çalışıyorum ama yerinden kıpırdamıyor. "Dean." Gözlerimi onunkilerle aynı hizaya getirdim. Kendimi tehlikeli hissediyorum. Öfkeden deliye dönmeme iki saniye kaldı ve onun tam önümde durması umurumda bile değil.

Sanki uçuşumun kenarına ne kadar yakın olduğumu hissetmiş gibi Dean beni duvardan uzaklaştırıyor, döndürüyor ve yüzüstü duvara geri itiyor. *Bir öfke dalgası, şehvetle birleşti... bu... şehvet mi? Hayır. Olamaz. Şu anda tahrik olmuş olamam. İmkânı yok.* Ama tahrik oldum. Geri dönülmez bir şekilde ateşliyim ve öfke orada olsa da, öfke yüzeyin altında kaynıyor olsa da, şehvetim ayrı. Orada oturuyor, bekliyor.

Yakınıma eğilip göğsünü sırtıma yasladığında göğsüm inip kalkıyor. Sıcak. Pürüzsüz. Çıplak. Onu eşofman altından kurtarmak - bahse girerim iç çamaşırı bile giymiyordur - ve külotumu indirmesi çok sürmez. İki saniye, belki daha az, sonra özgürce vurmaya başlayabilir, beni o metal kafalı horozunun altında parçalara ayırabilir.

Kukum çok ama çok hasta bir kız.

Dean tam olarak ne düşündüğümü biliyor olmalı çünkü beni iterken siki kıcıma sürtünüyor. Sertleşmiş ve lanet olsun, eğer bu içimi eritmiyorsa. Sarhoş oldum ve şimdi, yavaş yavaş kaybolan akşamdan kalma baş ağrısına rağmen, başka bir aptalca şey yapmak istiyorum. Dean Carter'ı unutulana kadar becermek istiyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye sıcak bir şekilde kulağıma nefes veriyor.

Yeter, sanırım. Artık pasif olmayacağım. Kendime dönüp gözlerinin içine bakıyorum. Şeytani, sinsi, günahkâr gözlerine.

Ellerimi aramıza sokup göğsüne bastırırken kendimi hafifçe gülmeye zorluyorum. "Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak meydan okuyorum.

Dean'in parmakları aşağı uzanıp bileklerimi çevreliyor ve aniden kollarım başımın üzerinde duvara yaslanıyorum. Karşı koymuyorum.

-Henüz değil. Başka ne yapacağımı görmek için bekliyorum.

"Buraya sadece buraya ait olduğun için taşınmıyorsun bebeğim," diyor. Dudaklarını yanağımdan aşağı kaydırıp ağzımın köşesine bastırırken ürperiyorum. "Ama benimsin dediğimde ciddi olduğum için." Sertleşiyorum ama bunun onu durdurmasına izin vermiyor. "Bunun seni korkuttuğunu biliyorum," diyor. "Bana güvenip güvenemeyeceğinden emin olmadığını biliyorum, bu yüzden bunu sana kanıtlamak için uzun bir zaman harcamam gerekecek. Ama bir şeyi açıklığa kavuşturacağım, seni bir kuleye kilitlemek ve başka hiçbir piçin sana bir daha elini süremeyeceğinden emin olmak istersem, o zaman yaparım."

Kaşlarımı çatıyorum, bileklerimi sarsıyorum. Beni sabit tutmaya çalışırken kollarındaki ve omuzlarındaki kaslar kasılıyor. Başını yana eğiyor ve sonra sırtıyor; iç çamaşırlarımı ıslatan şeytani bir sırtış. Damarlarında biraz ahlaksızlık ve bakışlarında bir psikopat parıltısı olan bir adamda beni gerçekten etkileyen bir şey var.

"Benim," diye tekrarlıyor, bu kelimedden nefret ettiğimi bildiği halde başını geriye çekip göğsünü ve kasıklarını benimkilere bastırana kadar ileri itiyor. "İstedığın kadar inkâr et bebeğim, ama kıcın Dean Carter'ın malı ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecek."

"Bahse girmek ister misin?" Ben de karşılık veriyorum. Elimde değil. İçimdeki asi sürtük yüzünden. Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyorum. Yine de aynı zamanda, ona ait olma düşüncesi aklımda kötü bir tat bırakmıyor.

"Evet," diye yanıtlıyor, "Lanet olası dünyaya karşı sahip olduğum her şey üzerine bahse girerim ki bu iş bitmeden önce adımı haykırıyor olacaksın."

Bununla birlikte Dean başını eğdi ve ağzı benimkini yakaladı. Dili öne doğru bastırıyor, dudaklarımı ayırıyor ve içeri kayıyor. Sıcak, ıslak ve çok şehvetli bir şekilde beni tüketiyor, savaşa giden lanet olası bir Viking gibi beni harap ediyor. Sırtımı eğip bileklerimi tutan elinin bağlarına karşı savaşırken, göğüslerimi öne doğru iterek onun tutuşunda mücadele ediyorum.

Öpücüğü şiddete dönüşüyor. Onun tatlı duygusallığı buharlaşıyor, etrafımda yanıyor ve küllerinden karşılıklı hükmetme ihtiyacımız yükseliyor. O böyle biri olduğu için, ben de üzerimde böyle bir güce sahip olacak birine güvenilebileceğimden emin olmadığım için. Muhtemelen bu yüzden ondan nefret ediyorum. Ya da belki bu da bir yalandır.

Dudakları çok yaklaştığında ve dili itme ve geri çekilme yönteminin yeni bir geçişinde geri çekildiğinde -sevişir gibi öpüyor- tereddüt etmiyorum. Kan akıtacak kadar sert ısıyorum. Bakır tadı dilimin üzerinde kayıyor ve Dean başını geri çekiyor. Başımın yanındaki duvarda duran boştaki elini kaldırıyor ve başparmağını alt dudağında gezdiriyor. Dudakları ıslak ve kırmızı çıkınca ikimiz de aşağı bakıyoruz.

Daha önce onda gördüğüm ahlaksızlık heyecanla parlıyor. "O zaman böyle mi oynamak istiyorsun?" diye sordu.

"I-" Cümlemi tamamlamadım. Bileklerim aniden serbest bırakılıyor, öne doğru sarsılmadan, bir kez daha çevrilmeden ve tekrar duvara itilmeden önce duvardan uzağa düşme şansları bile olmuyor. Dean başımı avuçlayıp sabit tutarken yanağım duvara çarpıyor, burnuma boya kokusu geliyor. Ellerim otomatik olarak soğuk yüzeyi itmek için yukarı kalkıyor.

"," diye emretti.

Hemen donup kalıyorum. Neden itaat ettiğimi bilmiyorum. Onu dinlemek zorunda değilim. Ben onun uşağı değilim. Hatta kız arkadaşı ya da her ne olduğumu düşünüyorsa o bile değilim - ne iddia ederse etsin. Avuç içi kafatasıma doğru yavaşça gevşediğinde, bunu kanıtlamak için hafifçe geri itiyorum ve o da hırlıyor. Sesin amımla doğrudan bir bağlantısı olmalı çünkü ses kulaklarımdan geçerken o kalpsiz orospunun *nabızı atıyor*.

"Yemin ederim Ava, bir daha hareket edersen pişman olacaksın." Bu tonu tanıyorum - tehlikeli bir ipek gibi - ve sıkışmasına neden oluyor. "Yapma. Lanet olsun. Hareket etme," diye tekrarlıyor.

Bu sefer gerçekten itaat ediyorum. Yanağımın altındaki serin duvarı hissediyorum ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Gözlerim sadece bir saniyeliğine kapandı.

parmaklarını külotumun bel bandında gezdiriyor. Başımı tamamen yana çeviriyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Talep ediyorum ama bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Parmaklarını külotumdan çekip çıkarıyor ve sonra onları tutup kalçalarım doğru çekiyor, orada kalıyorlar, bacaklarımı birbirine bastırıyorlar. Sonra eli gitti ve tekrar geri geldi, kıcıma çarptı. Dudaklarım aralanıyor ve isteğim dışında bir inilti serbest kalıyor. "Ne dedim ben Ava?" Dean hırlıyor, bana ikinci kez tokat atıyor.

Nefesim kesildi ve acıya doğru eğildim. Vay anasını. Bunu hiç beklemiyordum. Tüm vücudum, şimdi vücudumda dolaşan duygularla titriyor, anlamlandırmaya çalışıyorum. *Bu gerçekten hoşuma gitti mi?* Hoşuma gitti. Kahretsin, bu kadar sapık olduğumu bilmiyordum. İnledim.

Dean'in elleri beni geri çekiyor ve tökezliyorum, alt bacaklarım külotum tarafından birbirine tutturulmuş. Gömleğimi hızla çıkarıp başımın üzerinden yırtarak odanın içinde başka bir yere fırlatırken başka bir şey söylemiyor. Parmakları hızla sütyenimin arka kopçalarını çözüyor ve o da gidiyor. İç çamaşırlarım hariç her şey uçup gitti, gerçi nerede olduğunu göremiyorum ve şu anda umurumda bile değil.

Eli bir kez daha başımı buluyor, parmakları saçlarımın tellerini karıştırıyor, ihtiyaç içimde hızla ilerlerken daha da geriye eğilmeme neden oluyor. Teni nihayet benimkine değdiğinde göğsünün sıcaklığı omurgama karşı bir fırın gibi hissediyor. Sonunda.

Burnunu sırtımın üst kısmına bastırıyor ve kafatasımın dibinde soluyana kadar yavaşça yukarı çekiyor. "Beni test etme bebeğim," diye uyarıyor ensemeye doğru. "Kendimi pek nazik hissetmiyorum."

Yavaşça, inanılmaz küçük hareketlerle başımı çeviriyorum ve onun gözleri benimkilerle buluşana kadar omzumun üzerinden geriye bakıyorum. "Nazik olmaya ihtiyacım yok Dean," diye cevap veriyorum. "Hiç olmadı ve gayet iyi geçindim, bu yüzden hiç ihtiyacım olmadı."

Kıkırdıyor ve sesin amımla doğrudan bir bağlantısı yoksa lanet olsun. Klitorisim okşanmak için adeta zonkluyor. "İkimiz de bunun tamamen doğru olmadığını biliyoruz," diye cevap veriyor. "Çok saçmalıyorsun ve bazen bu özelliğini sevdiğim için şanslısın bebeğim. Ama şu anda? Şu anda, belalılığını takdir ediyorum. Çünkü ona erkeğinin neler yapabileceğini göstereceğim."

Bununla birlikte, aşığı uzanıyor ve sikinin başını ağılayan yarığıma doğru yönlendiriyor ve içimde dibe vururken ciğerlerimdeki tüm oksijeni dışarı atıyor. Çok dar. Bacaklarımı zorlukla açabiliyorum, ama bu sadece bir savaş gibi hissettiriyor. Sanki içime girmek için savaşıyor. Sapkın bir yanımlı bunu seviyor. Beni sikerken, yüzümü duvara yapıştırırken, sikiyle beni döverken bile elimde olmadan o son sözleri havadan kapıp kendime yakın tutuyorum.

Onun adamı-benim *adamım*. İşte bu kadar. Bu yüzden bana benim dediğinde onu yakmak istemiyorum. Çünkü eğer ben onunsam, o da benimdir. Ve öyle olmasını istiyorum, farkındayım. Dean Carter'a sahip olmak ve adımlı alnına damgalamak istiyorum, böylece buradan St. Augustine'e kadar her kız onun alındığını bilsin. Kıçında kendi "mülküm" dövmemi istiyorum ve sahip olduğumu kabul etmesi beni amımdan yukarı doğru roketler fırlatan ve etrafımdaki her şey gibi beynimi şok eden bir orgazma gönderiyor - deliğıme girip çıkan bir horoz hissi - patlıyor.

"Aynen öyle bebeğim," diye kulağıma pantolonunu indiriyor, beni becermeye devam ederken derin, erkeksi sesinin tonu sıkılaşıyor. "Sikimin etrafına gel. O tatlı amcığını üzerimde sık." Bu edepsiz konuşma bana bir şeyler yapıyor çünkü daha klitorisime bile dokunmamıştım ve orgazm bir çentik daha atarken tüm vücudum kasılıyor. Gözlerim kafamın içine doğru yuvarlanıyor ve içime girip çıkarken titriyorum.

Nefes alamıyorum. Göremiyorum. *Hissetmekten* başka bir şey yapamıyorum, hareketleri hızlanana kadar içime giriyor ve sonra aniden içimde hareketsiz kalıyor. Elleri kalçalarımın sertçe iniyor ve kendini içime boşaltırken sıkıca kavlıyor. Sıcak döllerinin yıkaması beni . Dudaklarımdan bir inilti daha çıkıyor ve yarı yarıya bana doğru çöküyor. Sırtımda nefesini tutmaya çalışırken çıplak göğsüm duvara sürtünüyor.

Dudakları omzuma değıyor, kendini tutamıyormuş gibi bir ileri bir geri gidip ve sonra şimdiye kadarki en kısık sesiyle konuşuyor. "Kal bebeğim," diyor. "Lütfen. Sadece kal."

Ondan nefret ediyorum. Bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum. Beni şehvetle çıldırtmasından. Beni bu kadar kolay boşaltabilmesinden. Ama en çok da onun dediklerini yapmak istememden nefret ediyorum. Kalmak istiyorum. Bir nefes veriyorum ve alnımı duvara dayayarak teslim oluyorum.

"Şimdilik," diyorum ona. "Kalacağım... şimdilik."

AVALON

Greavers Hall'un çift kapısını iterek açıyorum - sınavlar için kurulmuş birçok binadan biri - ve temiz havaya doğru bir adım atıyorum. Sıcak güneş üzerime çöküyor ve bir an çantama uzanıp yıllardır kullandığım ucuz gözlükleri buluyorum ve onları yüzüme kaydırarak kör edici ışığın en kötüsünü engelliyorum.

Çocukların hepsinin girmesi gereken kendi sınavları ve gelecek dönem futbol sezonu başlamadan önce yaz antrenmanlarını görüşmek üzere futbol koçlarıyla toplantıları olmasaydı, yalnız olmazdım. Yine de merdivenlerden inerken yüksek sesli, havlayan bir kahkaha sesi dikkatimi çektiğinde yalnız olduğuma şükrediyorum.

Gözlerim o tarafa kayıyor ve birbirine yapışmış iki tanıdık kafa görüyorum. Ama ikisi de gülmüyor. Bu ses, kollarını kavuşturmuş yürüyen iki esmer birinci sınıf öğrencisinden geliyor. Kızları görmezden gelip tanıdığım ikisine odaklanıyorum. *Rylie'nin Jake'le ne işi var?*

Jake'in başıyla onayladıktan sonra lastik bir banda sarılı birkaç banknot çıkarıp uzatmasını izliyorum. Rylie parayı alıyor ve saymadan çantasına atıyor, sonra da konuşmaya başlıyor. Merakım ve şüphelerim arttıkça ayaklarım kendi kendine hareket etmeye başlıyor.

"Avalon!" Yeni ama aynı zamanda tanıdık bir sesin haykırışıyla donup kalıyorum.

Rylie'nin kafası yukarı kalkıyor ve beni yolun karşısında görüyor. Gözünü kırpmadan Jake'in başını kaldırıp bana doğru çevirmesine neden olacak bir şey söylediğinde kaşlarımı kaldırıyorum. Jake kaşlarını çatıyor ve sonra hızla ona dönüyor. Jake her ne söylediye başını sallıyor ve sonra Jake dönüp bana el sallıyor,

ve bir korkak gibi uzaklaşıyor. Olayın ne olduğunu bilmek istediğimi biliyor ama kaçıyor.

Rylie ise kollarını minyon göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve kaşlarını geriye doğru kaldırıyor. Kadınsı bir el koluma kaldırmı geçmeye başlıyorum. Donup kaldım. Kahretsin, bir an için arkamdan seslenen kızı unutmıştım. Nefes nefese kalan Corina'ya bakıyorum. Yine hafif bir yazlık elbise, nefes nefese kaldığına göre koşarken giymiş olması gereken dolgu topuklu ayakkabılar ve gözyaşı damlası şeklindeki küpelerle öldürmek için giyinmişti.

"Seni arıyordum," dedi pantolonunun altından. "Neden cevap vermedin?"

"Söyleyecek bir şeyim yok Cor," diye tersliyorum ve sonra kolumu onun kavrayışında kaydırıyorum. "Bırak beni."

O da hemen öyle yapıyor. "Son olayların ışığında, bu yorumu kişisel olarak almayacağım," diye homurdanıyor ve saç tellerini kızarmış yüzünden geriye doğru itiyor.

Gözlerimi deviriyorum. "İster kişisel algıla, ister algılama," diye cevap veriyorum. "Benim için fark etmez. Sonra görüşürüz."

"Bekle!" diye yarı çığlık atarak bir kez daha koluma atlıyor. "Hala seninle konuşmam gerekiyor."

Yüzümü yavaşça aşağı eğiyorum, ta ki bir kez daha onun mükemmel cilalı tırnaklarının üzerimde durduğu yere bakana kadar. "O eli tutmak istiyor musun?" Ses tonumu eşit tutarak soruyorum.

Son konuşmamızdan bu yana birkaç beyin hücresini kaybetmiş olmalı, çünkü soruyu duymazdan geliyor. Bunun yerine daha da sıkı sarılmayı ve yalvarırcasına bana bakmayı tercih ediyor. "Bana hâlâ kızgın olduğunu biliyorum" diyor.

"Hayır, Corina," diye durduruyorum onu. "Üzgün değilim. Sadece artık umurumda değil. Biz arkadaş değiliz." Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum, yaralı bir ifade takınsa da geri çekilmiyor.

"Ama ben öyle olmamızı istiyorum," diyor, kaşları gözlerinin üzerine düşerken alt dudağı hafifçe dışarı fırlıyor. Bu erkekler üzerinde işe yarayabilir ama benim üzerimde işe yaramıyor.

"Ne istersen isteyebilirsin," diyorum omuz silkerek. "Bu her zaman istediğini elde edeceğin anlamına gelmez."

"Ava." İç geçiriyor. "Seni yıl sonu partime davet etmeye geldim. Lütfen gel. Bugün benim doğum günüm."

"Zor pas." Gitmek için döndüm.

"Hayır!" Ölmek istiyor olmalı çünkü Corina'nın aklını kaçırdığı çok açık. Kendini sırtıma atıyor ve neredeyse beni yere yığıyordu. Hiç düşünmeden geriye uzandım, bir elimi onun şekillendirilmiş saçlarına soktum ve çektim. Dudaklarından bir nefes kaçıyor ve saç tellerini koparmamı engellemeye çalışırken sırtı eğiliyor.

"Görünüşe göre zor yoldan öğrenmek zorundasın," diye tükürdüm. "Artık seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Bana inanmak zorundasın Ava," diye yalvarıyor, elleri saçlarına gidiyor ve kafa derisindeki acıyı hafifletmek için köklerini aşağı doğru tutuyor. Yüzünü buruşturuyor ama kararlılığı hâlâ güçlü. Bana bakarken gözleri çelikleşiyor. "Kate ve Luc'la hiçbir ilgim yok. Kate'in bunu yapacağını bilmiyordum," diye ısrar ediyor. "O fotoğrafı çek ve Dean'e gönder."

Sanırım *bu Dean'in Eastpoint'in sahil malikanesindeki tepkisini açıklıyor* ama onu aklamıyor da.

"Lütfen partime gelin," diyor. "Sick Boys'u bile getirebilirsin. Onlar orada olursa kötü bir şey olmaz, değil mi?" Yüzünü yumuşatıyor ve iç çekiyor. "Senin arkadaşın olmak istiyorum, Avalon. Ciddi olmasaydım gerçekten bu kadar uğraşır mıydım?"

Sinirimden elimi otomatik olarak sıkıyorum ve o da yüzünü buruşturuyor. Bunu fark edince hemen onu bırakıp bir adım geri çekiliyorum ve yol boyunca ona ters ters bakıyorum. Ona güvenmiyorum ve dahası güvenmek isteyip istemediğimi de bilmiyorum. Farkında olmadan suç ortağı olmuş olsa bile gerçek şu ki Luc Kincaid'le bir bağı var ve Dean Luc'ten nefret ediyor. Aralarındaki düşmanlık umurumda bile değil ama Kincaid'in nişanlısına kızgınlım. Dean'in eski sevgilisi kaidesinden indirilmesi gereken bir sürtük.

Aklımda bir fikir oluşuyor ve istesem de yüzüme yayılan şeytani sırıtışı durduramıyorum. "Pekâlâ," diye kabul ediyorum.

Corina saçını düzeltmeye çalışırken duraksıyor. "Tamam mı?" tekrarlar. "Geliyor musun?"

"Evet, neden olmasın?" Ses tonumu eşit kalmaya zorluyorum. "Bir şartla."

Parlıyor ve bana doğru atılıyor, ancak bu sefer ellerini kendine sakladığını fark ediyorum. "Adını söyle," diyor.

"Kate Coleman'ı davet et."

Şok içinde ağzı açık kalıyor. "K-Kate Coleman?" diye tekrarlıyor, şaşkınlıktan dili sürçerek. Başımı sallıyorum. Bir süre sonra bana spekülâtif bir şekilde bakıyor. "Nedenini sorabilir miyim?"

Omuz silkiyorum. "Sorabilirsin ama bu bir cevap alacağın anlamına gelmiyor."

Corina alt dudağını ısırır, seçeneklerini düşünmeye çalışırken çiğnemeye devam eder. "Sadece Kate mi?" diye onaylar. "Luc değil mi?"

"Luc filmde yer aldı mı?"

Corina başını sallar. "Kesinlikle hayır. Luc Dean'den hoşlanmıyor ve belki de bu yüzden sana kaba davranıyordu ama Luc kötü biri değil. Böyle bir şeye karışmış olmasına imkân yok."

Bunu bilmiyordum, ama bunu söyleme şekli kuzeninin masum olduğuna inandığını açıkça ortaya koyuyor. "Peki," dedim. "O zaman, hayır, sadece Kate."

"Sonra tekrar arkadaş olacak mıyız?" diye soruyor tereddütle.

Bu da ne böyle? Siktiğimin ortaokulu mu? Düşünüyorum. Bir göz devirmeye daha direniyorum. Kate Coleman'ı doğum günü partisine davet etmekten çok daha fazlası gerekecek, böylece aptal kaltaktan kendi intikamımı alabileceğim, ama bu bir başlangıç. "Göreceğiz," diyorum ona.

Corina başını sallayarak, "Tamam, yaparım," diye kabul eder. "Ama lütfen başka arabaları ateşe verme, bunu duymuştum."

Cevap verirken kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Söz veriyorum," diyorum. "Partinizde hiçbir arabayı ateşe vermeyeceğim."

Bu ifadeyle kendime bıraktığım tüm boşlukların farkında değil gibi görünüyor. Aksine, bu onu sakinleştirmiş gibi görünüyor. Tekrar başını sallıyor. "Tamam," diyor. "Pekâlâ. Detayları sana sonra mesaj atarım." Corina bir adım geri çekiliyor, ama dönüp uzaklaşmadan önce bakışlarını bana dikiyor ve yumuşak bir gülümseme veriyor. "Biz arkadaş olacağız Ava. Umarım bunu anlarsın."

Ağzım cevap vermek için açılıyor ama bana fırsat vermiyor. Sadece arkasını dönüp uzaklaşıyor. Arkasından bakıyorum, merakla acele edişini izliyorum. Corina Harrison'da beni meraklandıran bir şey var. Gösterdiği her şey sadece bir paravan mı? Yoksa gerçekten de insanlarla ilişki kurmaya ihtiyaç duyan basit fikirli zengin bir kız mı?

Bilmiyorum ama sokağa doğru döndüğümde Corina'nın dikkatini dağıtmasından bu yana geçen sürede Rylie'nin hâlâ gitmediğini fark ettim. En azından sözde arkadaşlarımdan biri bana ihanet ettikten sonra benimle yüzleşecek cesarete sahip. Kaldırımdan bir adım atıyorum ve doğruca yeni hedefime yöneliyorum.

"Yani," diyorum ona yaklaşırken, "Jake, ha?"

Yeşil-elma gözleri yuvarlanıyor. "Öyle bir şey değil," diyor. "Onu becermiyorum."

Boğazımın arkasından mırıldanıyorum, başımı eğip ona bakarken birkaç adım ötede duruyorum. Ben kesinlikle bir dev değilim, ama Rylie olabildiğince minyon. Boyu 1.80'den uzun olsa bile şok olurdum. Kafasının tepesi burnuma zar zor değiyor.

"O zaman anlat bana," diye öneriyorum. "Nasıl bir şey bu? Sana ne için para veriyor Ry? Seni uyuşturuğu satıcısı bir tip olarak görmüyorum."

Kaşlarını çatarak dudaklarını aşağı eğiyor ve bu kez bana baktığında keskin bir bakışla bakıyor. "Dikkat et," diye tersliyor Ry. "Onların küçük prensesi olabilirsin," diye tersliyor, "ama senden emir almam."

Ona doğru bir adım atıyorum, ancak ayakkabılarımın ucu botlarının ucuna değdiğinde duruyorum. ", " diyorum yavaşça, "bana bir daha asla prenses deme. İkincisi, bana tek bir şey söyle: Satıyor musun, satmıyor musun?" Para dışında herhangi bir alışveriş görmemiştim ama ben onların varlığını fark etmeden önce de olmuş olabilir. Anlaşma yapacak bir tipe benzemiyor derken ciddiydim ama yine de her zaman iyi bir karakter yargıcı olamadım ve o da açık sözlü davranmıyor. Aslında, son derece savunmacı ve neredeyse kavgacı davranıyor. Hiç ona göre değil.

Rylie bir adım geri çekilip gözlerini kaçıarak, "Ben anlaşma falan yapmıyorum," diye tersliyor. "Ama sana ne yaptığımı söylememe gerek yok. Her lanet vücut hakkında her şeyi bilmek zorunda değilsin."

Bir süre daha onu izliyorum, yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyorum. Zor bir durum. Rylie gibi kızlar kendilerini ele vermeyi bilirler - o bana itiraf etmek istediğimden daha çok benziyor, ama bu aynı zamanda onu anlamaya çalışmayı da kolaylaştırıyor. İkimiz de gettoda gelen kızlarız. Polise, sosyal hizmet görevlilerine ve birbirimize nasıl yalan söyleyeceğimizi biliyoruz. Bu yüzden yalan söyleyip söylemediğini anlayamasam da, şu anda tavırlarında tehlikeli bir şey olduğunu düşündüren hiçbir şey yok.

Bir adım geri atıyorum. "Peki," diye kabul ediyorum.

Başını bana doğru çeviriyor ve gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Öylece bırakacak mısın?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Tamamen mantıksız değilim," diye cevap veriyorum ve hafifçe güldüğünde ondan bir homurtu alıyorum. "Ayrıca, seninle konuşmam gereken daha önemli konular var."

Gülüşü kurur. Omuzları sertleşiyor. Rylie çenesini geriyor ve gözlerini bana kilitliyor. O meselenin ne olduğunu biliyor. "Pekâlâ, o zaman," diyor. "Hadi konuşalım. Sick Boys için sana göz kulak olduğum için kızgınsın."

Kızgın mı? Kızgınlık, hissettiğim öfkeyi anlatmaya yetmez bile. Ama onun ihanetini hatırlatan tek bir kelimeyi ağzımdan çıkarmayı başarabiliyorum. "Neden?"

"Hepimizin seçme şansı yok Ava," diye başlıyor. "Sick Boys'a öylece 'hayır' diyemezsin. Şey"-Duraklıyor ve gözlerini formumda aşağı yukarı yuvarlıyor -"Belki siz bundan kurtulabilirsiniz ama ben kurtulamam. Radarın altında uçuyorum," diyor. "Sana bunu söylemişim. Onları geri çevirmek benim için iyi olmazdı. Bunu nasıl başardığını hala anlamıyorum."

Benim başardığımı mı düşünüyor? Aman Tanrım. O haklı. Sick Boys'a "hayır" diyemezsin. Öyle ya da böyle, seni yakalarlar. Ve Dean Carter en kötü suçlu. Dean Carter'ın evinde yaşıyorum, Tanrı aşkına. Eskiden oda arkadaşım olduğu için bunu çok iyi biliyor ama yine de bu şekilde görmüyor.

Bir şey söylemediğimde, sonunda bahanesini cimri bir şekilde bitirdi. "Sen 'hayır' diyebilirsin ve onlar da dinleyebilir ama benim böyle bir lüksüm yok."

Dinlemediler, lanet olası pislikler. Ya da dinledilerse bile seçici davranmışlar. İç çektim. Lanet olsun, ona kızmaya devam etmek istiyordum ama anladım. Yani, sanırım hala biraz kaba olabilirim, ama onun sözleriyle, tuttuğum öfkenin önceki versiyonunun yakınında bile değilim.

"Beni sattığın için hâlâ orospusun," diye mırıldanıyorum, ellerimi ceplerime sıkıştırarak.

Bu yanıtı bekliyormuş gibi omuz silkiyor.

Bu konuşma sona eriyormuş gibi hissetsem de, henüz çekip . Gitmeden önce bilmem gereken bir şey daha var. Onaylamam gereken bir şey. Onlar için bana göz kulak olmasını anlayabilirim, özellikle de baskı altındayken. Ama emin olmalıyım ki... onunla banyoda yaptığımız o konuşmadan sonra, gözetiminin sadece görmüş olabileceği şeylerle sona erdiğinden emin olmalıyım.

"Onlara her şeyi anlattın mı?" Ben sordum.

Başını kaldırıyor ve ellerini çantasının askılarına götürüyor, siyah boyalı tırnakları naylonun etrafında kilitleniyor. "Ben sadece sana göz kulak oluyorum Ava," diyor. "Başka bir şey... sen onları ilgilendirmedğin sürece onları hiç ilgilendirmez."

İçimden bir rahatlama akıyor. Telefonum ötüyor. Zaman doldu. Dean muhtemelen son sınavını bitirmiş ve beni arıyordur. "Teşekkürler," diyorum başımı sallayarak.

"Bana teşekkür etme," diye yanıtlıyor. "Ben senin için hiçbir şey yapmadım."

Hayır, sanırım bu şekilde görmesi gerekiyor. Ne de olsa bizim dünyamızda birine iyilik yaparsan karşılığını alırsın. Ona borçlu olmamı istemiyor. Bir adım geri atıyorum, sonra bir adım daha, sonra bir adım daha, ta ki nereye gittiğimi tam olarak bilmeden geri geri yürüyene kadar.

"Sonra görüşürüz Ry," diye .

Bir elini kaldırıp el sallıyor ve sonra dönüp kısa bir süre önce terk ettiğim Greavers binasından çıkan öğrenci kalabalığının içinde kayboluyor. Rylie Moore görüldüğünden çok daha sadık biri ve lanet olsun, onunla ilk tanıştığımda ondan gerçekten hoşlanmak istememiştim ama şimdi sanırım hoşlanıyorum.

DEAN

Son sınavımdan çıktığımda AVALON iyi bir kız gibi cipimin yanında beni bekliyor. Şakaklarında çatlaklar olan ucuz güneş gözlükleri gözlerini kapatıyor. Anahtarlığımın kilit açma düğmesine basıyorum ve kapıların açılma sesiyle hareket etmesini beklerken, beklentilerime meydan okuyarak beni bir kez daha şaşırtıyor ve kaşlarını çatarak bana doğru dönüyor.

"Hey, bebeğim," diyorum, bir kolumu onun yan tarafına dolayarak onu aracımın yolcu kapısına doğru itiyorum. Çenesini geriye yatırıp dolgun dudaklarına iffetli bir öpücük kondururken kendimi ön tarafına yaslıyorum. "Beni özledin mi?"

"Azıcık bile değil." Kekeliyor. "Konuşmamız gerek."

Gökyüzüne bakarken başımı omuzlarıma yaslayarak inliyorum. Geçmişteki kız arkadaşlarımdan herhangi biri bu ses tonuyla 'konuşmamız gerek' gibi bir şey söylediği anda, bir saniye bile düşünmeden ya da arkama bile bakmadan onları terk ederdim. Ama Avalon farklı. Bu da demek oluyor ki korkaklığa katlanmak zorundayım.

İçimi çekiyorum ve başımı tekrar ona doğru eğip bakıyorum. Sırf kendime engel olamadığım için -ve ayrıca onu kalmaya ikna ettiğimden beri muhtemelen söylemeyi planladığı şeyi söylemeyi bitirdikten sonra kendimi çok aşk dolu hissedeceğimden şüphelendiğim için- dudaklarını aralıyorum. Dilimi içeri sokuyorum, ellerimin yukarı doğru sürüklenmesine ve koyu renk saçlarına gömülmesine izin veriyorum, lanet olası bir Viking gibi ağzını tutarken sıkı tutuyorum. Boğazından küçük bir inilti çıkararak içine daldım. Kahretsin, bu sese bayılıyorum.

Yine de bebeğim, arkasına yaslanıp tüm işi benim yapmama izin verecek bir tip değil. Hayır, savaşı gibi öpüyor, sert ve ölümcül. Dili dokunur

Bana karşı hareket ederken benimkiyle düello yapıyor. Vücudu küçük bir yuvarlanma hareketi yapıyor, göğüslerini ve kalçalarını bir ihtiyaç hareketiyle bana doğru itiyor. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum, ama bu ateşli ve onu daha çok istememe neden oluyor.

Geri çekiliyor ve ben de onu takip etmek için hamle yapıyorum, ancak keskin küçük dişleri alt dudağımı ısırduğında durup hırlıyorum. Ama bu acı beni sakinleştirmiyor. Hayır, sadece damarlarımdaki kanın daha hızlı pompalanmasını sağlıyor. Şu anda cipimin arka kapısını açıp kışını içeri sokmak ve kotunu yırtmak için neler yapmazdım, böylece sikimi ıslak, sulu bir kedi olduğundan emin olduğum şeye sokabilirim. Avalon'un dili dudağımda açtığı yarayı yumuşatıyor ve kanın tadını alıyorum, aslında beni derimi parçalayacak kadar sert ısırıldığını fark ediyorum.

Düşüncelerim sadece şu anda onun içine girmekle meşgul. Elim uzanıp arka kapının koluna kenetlenene kadar onu cipimin yanından aşağıya doğru manevra yapıyorum ve tam kapıyı açıp Avalon'un büyülediği lezzetli hayallerimi gerçekleştirmek üzereyken arkamdan alçak bir ıslık sesi geliyor.

Avalon başını geriye atıyor ve göğsü inip kalkarken güneş gözlüklerini indirip bana bakıyor. Biraz daha yavaş bir tempoyla geri çekiliyorum. Bana kaşlarını çatıp uzaklaşmaya çalıştığında kalçalarını kavırıyor ve onu kendime doğru bastırıyorum.

"Bana bir dakika ver," diye emrediyorum öfkeli sikimi kontrol altına almaya çalışırken.

"Bol bol alabilirsin," diye tersliyor. "İstediğin kadar - uzakta Ben."

"Hayır." Kalçalarımı sıkıca onunkilere yerleştiriyorum. "Bunu sen , sen de bununla başa çıkmalısın, bebeğim."

Sonunda neden bahsettiğimi anladığında gri-mavi gözleri açılıyor ve sikimin karnına doğru zıpladığını hissediyor. "Ciddi misin lan sen?" diye mırıldandı.

"Maalesef."

Kaşları daha da çatılıyor ama bana saldırmak için başka bir şansı olmuyor çünkü o anda Abel cipin yanından dolanıyor ve onu çok daha yavaş bir hızla Brax takip ediyor.

"Görünüşe göre dokunaklı bir anı mahvettik," diye kıs kıs gülüyor Abel. "Kelimenin tam anlamıyla
-Dokunmak."

"Siktir git, göt herif," diye çıkışıyorum ama sesi işe yarıyor. Avalon'dan uzaklaşıp dönüyorum, onu yanıma alırken sırtımı aracın yan tarafına yaslıyorum. Kıpırdanmaya çalışmasını bekliyordum ama kolumun çemberinde kalmaya devam etti. Her zaman sürprizlerle dolu.

"İşin bitti mi?" Brax soruyor. Başımı sallıyorum. "Evet, ya sen?"

"Evet. Sadece bir sınavım daha var, sonra her şey bitecek."

"Koç nasıldı?" diye sordum.

Abel ve Brax iletişimsiz bir hareketle omuz silkiyor ve bunun ne anlama geldiğini tahmin edebiliyorum. Koç kızgın. Son zamanlarda antrenmanlara gelmiyoruz. Takımdan atılmamız gibi bir şey söz konusu değil - kim olduğumuzla değil - ama bizi oynatmamayı seçebilir.

"Ona ilgilenmemiz gereken bir iş olduğunu söyledin mi?" Ben sordum.

"Tabii ki yaptık," diyor Abel. "Hâlâ çok mutlu değil ama bence yaz boyunca çaba gösterdiğimizizi gösterirsek bunu aşacaktır."

İçimde bir öfke parıldıyor. Adama saygı duyuyorum ve pek çok yetişkinin üç üniversite öğrencisi tarafından ne yapmaları gerektiğinin söylenmesini pek hoş karşılamadığını anlıyorum ama işin aslı şu ki Eastpoint onun kışının sahibi, dolayısıyla biz de öyleyiz. Tecavüzcü uyuşturucu satıcıları ve ukala küçük sürtüklerle ilgilenmek için antrenmanları atlamak istiyorsak atlarız. "Yapmasak bile," dediğimi duyuyorum, "bu işin üstesinden gelecektir. O orospu çocuğuna para ödüyoruz."

Avalon'un eli göğsüme dokunuyor ve beni irkilterek aşağı bakmamı sağlıyor. Dudakları bükülüyor. Öfkemden korkmak yerine eğleniyor gibi görünüyor. Başka bir hatun olsa tepelere kaçardı, ama başka bir hatun Avalon Manning değil. Elim yan tarafına daha sıkı sarılıyor ve onu kaldırıp cipin arkasına koyma arzumu tekrar yüzeye çıkıyor. "Sakin ol, D-man," diye azarlıyor.

"Beni yapacak mısın, bebeğim?" Karşı koyuyorum.

O kara kaşlarından birini kaldırıyor ama cevap vermiyor. Cevap vermesine gerek yok. Beni kendi yöntemleriyle idare ettiğini biliyorum ve ben de onu kendi yöntemlerimle idare edebildiğim sürece bu benim için sorun değil.

"Başka bir sorun daha var," diyor Abel, dikkatimi tekrar ona ve Brax'a çekerek.

"Ne oldu?" Yüz hatlarındaki vahşeti gördüğümde "Birileri kafayı yemiş" diyorum.

Abel, Avalon'a bir bakış fırlatıyor ve o konuşmaya başlayana kadar nedenini anlamıyorum. "Corina yıl sonu doğum günü partisini planlıyor ve

Kate Coleman'ın orada olmasını açık bir görev haline getirdi."

"Şimdiden mi?" Avalon etrafımda öne doğru eğilip sırtınca gözlerimi kırıştırıyorum. "Kahretsin, bu çok hızlıydı."

"Bunun hakkında bir şey biliyor musun?" Ona bakarak soruyorum.

Omuz silkiyor. "Duruma göre değişir."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Neye göre değişir?"

"Eğer biraz kötü olmama izin vereceksen," diye karşılık veriyor.

"Ne zaman bir şey yapmana izin verdim ki?" Homurdanıyorum. "Kabul etsem de etmesem de yapacaksın, değil mi?"

Gülümsüyor -gerçek bir gülümseme- ve bir anlığına göğsüm çöküyor. Dünya kayboluyor. Ve birden tek görebildiğim o oluyor. Bu gülümseme tehlikeli. Kötü, şeytani ve çok cazip. O gülümseme bana korkunç bir şey planladığını söylüyor.

"Awww," diyor, yüzümün yan tarafını *okşamak* için uzanarak, "sen eğitilebilir."

"Durun, bekleyin." Abel ellerini kaldırır. "Ne diyorsun sen? Sen de bu işin içinde misin?"

"Corina beni doğum gününe davet etti," diye cevaplıyor Ava. "de gideceğimi ve yalnız gitmeme izin vermeyeceğini anladığım için senin de geleceğini söyledim..." Sanki birimizin bu iddiayı yalanlamasını bekliyormuş gibi etrafına bakınarak bir duraksama ile sözünü kesiyor.

"Kesinlikle olmaz," diyorum ona. Ben ya da adamlarımdan biri olmadan Corina Harrison'la hiçbir yere gidemez. Soyadı Kincaid olmayabilir ama yine de güvenilirmez biri.

Başını sallıyor, hiç rahatsız olmamış gibi. "Ben de aynen öyle düşünmüştüm," diye devam ediyor. "Ben de ona Kate Coleman'ı davet etmesi ve orada olduğundan emin olması şartıyla gidebileceğimizi söyledim. İsteğimi ciddiye almasına sevindim."

"Ne planlıyorsun, vahşi kız?" Brax onu yakından izleyerek sorar. Avalon sadece sırtlıyor ve ona bakarken başını geriye doğru eğiyor.

," diye . "Ama bu Corina'nın küçük partisine gideceğimiz anlamına geliyor."

"Ben varım," diyor hemen, yüzünde hınzır bir sırıtma beliriyor. "Dur ," diyor Abel çabucak. "Ne planladığını bilmek istiyorum.

sırtlanın inine girmeden önce."

Avalon yüzünü buruşturuyor ve ona doğru şaşkın bir bakış fırlatıyor.

"Sırtlan ini mi?" diye tekrarlar.

Abel omuz silkiyor. "Sırtlanlar leş yiyicidir," diyor. "O da tam olarak öyle."

Bu yüzden o dişi aslan değil. Avalon'un kendisi gibi değil.

Avalon gözlerini devirir. "Gelmek istemiyorsan, tamam," diyor. "Ben kendim giderim."

Tutuşumu sıkılaştırıyorum ve önü tekrar benimkine çarpına kadar onu döndürüyorum. "Hayır, yapmayacaksın," diyorum ona, sesimi alçaltarak.

Kaşlarını çatıyor. "Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?" diye meydan okuyor.

Yüzüne doğru eğildim ve gözlerimdeki tehlikeyi görmesini sağlamak için çenesini kavramak için uzandım. "Emin ol yapabilirim," diyorum. Sözlerimi bitirmeden önce bu ifadenin dinlenmesine izin veriyorum. "Ama buna gerek kalmayacak. Seninle geleceğiz. Henüz farkında olmayabilirsin bebeğim ama artık bizden birisin. Birbirimize destek olacağız."

Braxton, Abel'in arabanın yanından geçip arka kapıyı çekerek açmadan önce alçak sesle inlemesiyle aynı anda mırıldanıyor. "Ön tarafa," diye sesleniyorum, bana gülümserken yüzüne bakmadan. Küçük entrikacı gülümsemeleri onu yakındaki bir yüzeye çarpıp beynini sikkmek istememe neden oluyor ama sanırım eve dönerken arka koltukta parmaklamakla yetineceğim.

Abel'in başı cipin yanından fırlıyor ve Avalon'un çenesini bırakıp cebime uzanıyorum, anahtarlarımı çıkarıp Brax'a doğru fırlatıyorum. "Sen sür," diyorum. "Biz arkada oturacağız."

Abel'in gözleri doluyor ama yüzünü bir gülümseme de kaplıyor. "Binmek mi?" diye sorar. "Yoksa *binmek mi*?" Kendi aptal şakasına kıs kıs gülüyor ve ben dönüp arabamın arka kapısını açıyorum. Ellerim Avalon'un beline uzanıyor ve onu koltuğa kaldırıp elimi boğazına doğru kaydırarak hızlı bir hareketle yakaladığımda gözünü bile kırpmıyor.

Gözleri açılıyor ve dudakları aralanıyor. Şu anda parmaklarımı kotunun içine soksam, benim için sırlıslık olacağından hiç şüphem yok. "Eve gitmeye hazır mısın, bebeğim?" Öne doğru eğilip alt dudağını ısırırken soruyorum.

İrkiliyor, mavi-gri gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Senin evin, Dean," diyor. "Benim değil."

"Yakında senin de olacak bebeğim," diyorum ona, Braxton direksiyona geçip Abel ön yolcu koltuğuna otururken bana da yer açmak için onu arkaya itiyorum. "Göreceksin." Sonra da eve dönüş yolu boyunca benimle yolculuk etmenin nasıl bir his olduğunu ona göstermeye devam ediyorum. Belki bunu yeterince yaparsam, eve benimle gelmeyi sadece derin bir zevkle eş tutması için onu eğitebilirim.

AVALON

O HAFTA SONU, tüm sınavlar bittikten sonra, Sick Boys'un malikânesindeki odamda durmuş, spor çantalarımı karıştırıyordum. Geldiğimde biri kirli, diğeri temiz çamaşırlarla dolu olsa da, resmi olarak çocukların yanına taşındığımdan beri biri eşyalarımı karıştırmış, yıkamış ve mükemmel bir şekilde ütülenmiş olarak geri getirmişti. Muhtemelen sessiz hayaletler gibi eve girip çıkan neredeyse görünmez personelden biriydi.

Hafta içinde onlar kendi işleriyle uğraşırken su içmek için aşağı indiğimde hizmetçiler neredeyse kalp krizi geçirmeme neden oluyordu. Ancak o zamandan beri başka kimsenin ne saçını ne de sakalını gördüm. Kendimi sadece onlar ve ben olduğumuza ikna etmek neredeyse çok kolay, özellikle de onları beklediğimden çok daha fazla görmeye başladığımda. Çok normal olan küçük anlar beni şaşırtıyor. Onları öldürmek için giyinmiş -gerçek anlamda- ve her zaman gardlarını almış halde görmeye çok alışkınım. Ama burada, evlerinde, onlar sadece yirmili yaşlarında normal adamlar. Abel boxerlarıyla takılıyor, video oyunları oynuyor. Braxton antrenmandan sonra mutfakta kutudan süt içiyor. Üstsüz çalışıyor ve bu onu gerçekten incelememi sağladı. Omurgasındaki dövmeleeri hiç fark etmemiştim. Dean'in dövmesi olduğunu ve Abel'in da birkaç tane olduğunu biliyorum ama Brax'ın sırtı hariç her yeri tamamen mürekkepsiz. Omuzlarından kıcının üst kıvrımına kadar derisinin her santimi kıvrımlı koyu desenlerle kaplı. Acaba bir şey mi saklıyor?

"Hey," Dean'in sesi koridordan geliyor, kapıyı açıp içeri girerken. "Hazır mısın?"

"Neredeyse," diyorum, eğilip çantalarımın birinden bir saç bağı ve orada tuttuğum sapsız ucuz fırçayı alıyorum. Ben saçımı geriye tarayıp sıkı bir atkuyruğu yapıyorum, o ise kapının girişinde kollarını kavuşturmuş, çerçeveye yaslanmış bir şekilde duruyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

Başını sallar. "Hiçbir şey, sadece çok iyi görünüyorsun bebeğim."

Bebeğim... Bu terime ne zaman bu kadar alışmıştım? Sırtım dikleşiyor ve omuz silkiyorum ama cevap vermiyorum. Ona söylemiyorum ama o da çok iyi görünüyor. Omuzları tişörtünün koyu renkli kumaşını geriyor ve gözlerimin kot pantolonuna kaymasına engel olamıyorum.

Dikkatim gözden kaçmadı. "İstedğin bir şey mi gördün bebeğim?"

Tekrar yüzüne bakıyorum ve sırtıyor. Arkamı dönmek için kendimi zorluyorum. "Çocuklar hazır mı?" Sorusunu duymazdan gelerek soruyorum.

"Evet, alt kattalar."

Telefonumu masanın üzerinden alıp cebime koyuyorum. "Pekâlâ, hadi git."

Yanından geçmeye çalışırken Dean beni yakalıyor, eli kalçama dokunuyor. ve kilitleniyor. "Hâlâ bana ne planladığını söylemek istemiyor musun?"

Arzu içimde alevleniyor. *Sikmek.* Bana her , arka planda yanıyor. Sadece o ateşleyebilir. Ama sadece başlatmakla kalmıyor, üzerine benzin de döküyor, ta ki

ben azgın bir cehennemden başka bir şey olmayana kadar. Dudaklarımı yalıyorum ve gözleri ağzıma kayıyor. "Hayır," diyorum yavaşça. "Peki ya bir teşvik teklif etsem?" diye soruyor, gözleri ağzımdan ayrılmıyor.

Dudaklar.

Ağzımda bir sırtıma beliriyor ve uzanıp göğsüne dokunuyorum. onu hafifçe geri iterek. "Bana sunabileceğin hiçbir teşvik bu gece hazırladığım sürprizi mahvetmeme neden olamaz."

"Ama denemeyi çok isterim," diyor gülümseyerek, gözleri tekrar benimkilere kayarken. O hınzırca koyu renkli irisler kırmızı, bal ve kahverengiden oluşan bir yığın içinde dönüp duruyor.

Kaçıp koridorda ilerlemeye başladım ve omzumun üzerinden seslendim. "Acele etsen iyi olur, yoksa seni geride bırakacağız, D-man."

Arkamdan gelen ayak sesleri kalp atışlarımı biraz daha hızlandırıyor ve tam arkamda durduğunda tüm vücudum kenetleniyor.

merdivenlere ulaştığımda. "Arkanda olmak umurumda değil Ava," diyor kulağıma karşı. "Ne de olsa çok güzel bir manzara."

Bununla birlikte, arkasına yaslanıp tokatlıyor, vücudumu yuvarlarken kıkırdıyor ve önümdeki merdivenlerden iniyor. *İtiraf etmeliyim* ki, o dar kot pantolonun içindeki kıcığını izlerken *cazibesini görebiliyorum*.

Başımı sallayarak peşinden aşağı iniyorum ve Abel'in Mustang'ine gitmeden önce fuayede Brax ve Abel ile buluşuyoruz. Acaba başka biri - takılanlardan ya da futbol arkadaşlarından herhangi biri- bunun onların imzası gibi olduğunu fark etti mi? Ya da en azından Abel'in imzası.

Arka koltuğa kayıyorum ve Abel arabanın üstünü açarak ılık bahar ve yaz havasını içeri alıyor. Yüzüm geriye doğru eğiliyor ve tepemde asılı duran koca aya bakıyorum, birkaç ay önce bir avuç yabancı olan, hatta bazen yabancından da beter olan adamlarla nasıl bu kadar rahat olabildiğimi merak ediyorum - onlar benim lanet olası düşmanlarımdı.

Birden boğazım düğümlenince yutkunuyorum ve araba kalkarken tekrar doğruluyorum. Dean çevresinden bana bakıyor. "İyi misin?"

Abel'in başı dönüyor ve dikiz aynasında gözleri benimkilerle buluşuyor. Gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Sadece akşamki şenlikleri dört gözle bekliyorum," diye yarı yalan söylüyorum.

Brax koltuğunda döner. "İzleyebilecek miyiz?" diye merakla soruyor yüzünde bir sırıtişla.

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır," diyorum, "ama el emeğimin sonucunu yakında göreceksiniz."

"Ne yapacaksın?" Abel soruyor.

Bu adamların nesi var da yaptığım her şeyi bilmek istiyorlar? Sanki bana güvenmiyorlar. Kendi kendime gülümsüyorum. , iyi içgüdüleri var demektir. Onların yerinde olsam ben de kendime güvenmezdim. "Kate Coleman'a bir ders vereceğim," diye cevap veriyorum, koltuğumda öne doğru dönerek. "Bana bulaşırsan pişman olursun."

ABEL, bir ev dergisinden fırlamış gibi görünen bir malikâneye doğru ilerler. Düz çizgiler, beyaz boya ve garip şekillerde kesilmiş büyük, gösterişli yeşil çalılar. Bir dizi lüks aracın arkasına park ederken yüzümü buruşturuyorum ve iniyoruz.

"Ailesi ne iş yapıyor?" Ön merdivenlerden çıkarken yüksek sesle merak ediyorum.

Abel ve Braxton kapının hemen içinde futbol arkadaşlarından bazılarını görünce Dean kıkırdıyor. "Julia Harrison birinci sınıf bir servet avcısı," diyor, müziğin ritminden onu duyabilmem için kulağıma doğru eğilerek. "Ama Malone Kincaid, Kincaid Endüstrileri'nin bir yan kuruluşu. Üst-orta sınıf ailelerin çoğunun yıllık gelirinden daha büyük bir vakıf fonu var. "

Zekiyim ama Dean gibi profesyonel iş konuşamıyorum. Başımı arkaya eğiyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. Bazen onun kıtalara yayılan bir işin başına geçmek için yetiştirildiğini unutmak kolay. Birkaç yıl içinde muhtemelen dünyanın hükümdarlarından biri olacak - kelimenin tam anlamıyla. Peki ben nerede olacağım? Hâlâ program prensesi mi olacağım? Başka bir Plexton'a mı döneceğim? Belki memleketime değil ama onun gibi bir yere. Yoksa onunla mı olacağım?

İkinci seçeneği istediğimi fark ettiğimde olduğum yere çakıldım kaldım. Onunla birlikte olmak istiyorum. Onu cehenneme kadar takip etmek ve ne yaptığını görmek istiyorum. Sadece bu da değil, arkasından gitmek de istemiyorum. Onun yanında hüküm sürmek istiyorum. Dean Carter bir kral ve ben... onun yanında olmayı hedefliyorum. Onun kraliçesi olmak istiyorum.

Bu da bu geceyi daha önemli kılıyor. Bunu arkamda o olmadan yapmalıyım. Beni destekleyeceğini söylediğinde ona inanıyorum, hepsi destekleyecek. Ama sadece ona ve diğerlerine değil, Kate'e ve onu destekleyenlere de kendi başımın çaresine bakabileceğimi kanıtlamam gerekiyor. Bir kraliçe tek başına güçlüdür ve ben hepsine bu gerçeği göstermeye niyetliyim.

"Çakın yanında mı?" diye sordum.

Gözleri açılıyor ve tam ağzını açıp konuşacakken biri bizi itip kakıyor, yanımızdan tökezleyerek geçerken topuklarının üzerinde sallanıyor. Dean'in başı kalkıyor ve kaşlarını çatarak sarhoş kıza doğru dönüyor, sonra da o derin, cehennemi bakışlarını tekrar bana çeviriyor. Diğer insanlar onun gözlerindeki bu tehlikeli bakıştan korkabilir ama benim için... bana çikolata, işkence ve bir sürü orgazmdan başka bir şey düşündürmüyor.

Elini kot pantolonunun ön cebine daldırıyor ve basit bir bıçak çıkarıp . Onu alıyorum ve sırtarak sütyenimin içine yerleştiriyorum. "Bunu ne için kullanacağını bilmek istiyor muyum?" diye soruyor.

Omuz silkip dönüyorum, ayak parmaklarımda üzerinde yükseliyorum, kendimi göğsüne yapııştırıyorum, kollarımla boynunu çevreliyorum. Kalbim güm güm atıyor, damarlarımda nabız gibi atıyor.

Nefesimin sıcaklığını dudaklarında hissedene kadar ona doğru eğildiğimde. "Öyle kötü şeyler yapacağım ki"-elleri kıcımlı kavrayıp kasıklarına iyice yerleşmem için kaldırırken meme uçlarım büzülüyor. Devam ediyorum -"Kırlı" -ereksiyonunu kasıklarına sürüyor ve ben yumuşak bir iniltiyi bastırarak devam ediyorum- "bu bıçağınla kötü şeyler yapıyorsun," diye bitirmeyi başarıyorum.

Gözleri parlıyor ve sanki cehennemin alevleri tarafından aydınlatılmış gibiler. Dudakları dudaklarıma değerken, "Sanırım lanet olası bıçağı en sevdiğim bıçak yapacağım," diyor.

"Avalon!"

Bir saniye önce yumuşak inlememi tutmuş olabilirim, ama Corina'nın sesiyle bana karşı hırlayıp beni bıraktığında dudaklarımdan çıkan kıkırdamayı durduramıyorum. "Ben içki almaya gidiyorum," diyor bana kaşlarını çatarak, Corina nihayet evin ön koridorunda toplanmış insan kalabalığının arasından sıyrılarak belirlediğinde. "Yapman gerekeni yaptıktan sonra gel beni bul."

Corina yanımda dururken o neredeyse ters yöne doğru koşarken "Korkak," diye alay ediyorum.

Elini kaldırıp mutlu orta parmağını omzunun üzerinden bana fırlatmak dışında bir tepki vermiyor. "Diğerleri nerede?" Corina merakla soruyor.

"Oh, buradalar," diyorum ona. "Diğer futbolcularla birlikte bir yerlerde."

"Oh." Rahatlıyor. "Güzel. Umarım eğleniyorlardır. Kıyafetim hakkında ne düşünüyorsun?" Bir adım geri atıp dönüyor, ben de üst denemeyecek kadar bol bluzuna ve alt yarısını saran daracık siyah ganimet şortuna bakıyorum. Bu şeylerin yukarı çıkıp bir tangaya dönüşmediğine inanmamın tek nedeni tenine yapışmış olmaları - tek açıklaması bu.

"Harika görünüyorsun," diyorum, sonra gözlerimi kaldırıp onun bakışlarıyla buluştuğumda sesimin sertleşmesine izin veriyorum. "Kate burada mı?"

Corina'nın yetenekli olduğu kesin. Öne doğru uzanıp bileğimi kavradığında gülümsemesi hiç bozulmuyor. "Doğu kanadındaki salonu görmelisin," diyor. "Havuzun en güzel manzarası orada." Beni yanına çekerken konuşmaya devam ediyor. "Eğer mayo getirmediysen," diye devam ediyor. "Sana bir tane ödünç verebilirim çünkü gerçekten, sadece havuzu denemelisin. Tuzlu su. Saçınıza ve cildinize iyi gelmesi gerekiyor." Biz yanından geçerken ellerini kaldırıp misafirlerine el sallıyor. Birkaçı başını sallıyor.

Muhtemelen kim olduğumu ya dövüşlerimden ya da Eastpoint'teki ilk günümünden beri kıcımda bir Hasta Çocuk olmasından anladılar.

Dakikalar sonra bahsettiği salona ulaşıyoruz ve bileğimi bırakıp odaya giriyor ve kilitli olduğundan emin olmadan önce kapıyı arkasından kapatıyor. Yol boyunca sürdürdüğü anlamsız gevezelikler neyse ki kesiliyor ve iç çekerek kapıya yaslanıyor. Sonra başını kaldırıyor, itiyor ve odanın içinde açık bir bar gibi görünen yere doğru adım atıyor. Bir bardak indiriyor ve bir şişe açıyor.

"Bir tane ister misin?" diye soruyor neredeyse gecikmiş bir şekilde.

Başımı salladım. "Hayır. Bunun için burada olmadığımı biliyorsun."

İçkiyi alıyor ve hepsini tek seferde mideye indiriyor, yüzünü buruşturarak bardağı tezgaha çarpıyor. "Ugh," diyor. "Evet, biliyorum. O burada." Bir an duraksıyor, sanki kendine bir içki daha doldurmak istiyormuş gibi parmakları seğiriyor. Gergin mi? Merak ediyorum. Sonra tekrar iç geçiriyor. "Ama Luc'un da ona katılabileceğini bilmelisin."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Bu değildi-"

"Onu ben davet etmedim," diyor hızla, dönüp sözümü keserek. "Ama Sick Boys'un geleceği haberi yayıldı ve..." Corina çaresiz bir omuz silkmeye omuzlarını kaldırarak sözünü kesiyor. "Ona gelemeyeceğini söyleyemezdim, özellikle de nişanlısını davet ettiğim için. Ayrıca, o benim kuzenim. Garip görünürdü."

"Onun için mi geliyor?" Ona şüpheyle bakarak soruyorum.

Başını iki yana sallıyor ve bara geri dönüp indirdiği şişeyi tekrar kapatıyor ve yerine koyuyor. "Tam olarak emin değilim." Alt dudağını ısırırken mükemmel beyaz dişleri parlıyor ve koyu rimelle kaplı kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Ama sanırım Dean'le bir ilgisi var," diye itiraf ediyor.

Gözlerimi deviriyorum. Tabii ki öyle. Her zaman Dean'le ilgili. Carter ve Kincaid aileleri arasında ne tür bir düşmanlık varsa, kesinlikle en son varislerine geçmiştir. Lanet olsun. Bu hiç iyi değil. Uzanıp sütyenimdeki bıçağı çıkarıyorum ve bir çözüm düşünmeye çalışırken bıçağı açıyorum.

Bıçağın parıltısını gören Corina'nın gözleri fal taşı gibi açılır. "Aman Tanrım, onunla ne yapıyorsun?" diye bağıyor.

Kapattım ve arka cebime koydum. "Sakin ol," diyorum ona. "Bu Dean'in."

"Bu benim soruma cevap değil," diyor. Gözleri cebime gidiyor. "Biliyor musun, Kate'le ne yapmayı planladığını bana hiç söylemedin..."

Başımı yana eğiyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Haklısın." "Haklısın. "Ben yapmadım." Ve öyle bir planım da yok. Burada, onun evinde bir cinayet işlemeyi planlıyor değilim. *Tanrım, neden herkes planladığım şey tam olarak buymuş gibi davranıyor?*

Muhtemelen bu kesinlikle senin yapacağın bir şey olduğu içindir, taklit ediyor iç ses. Vay be. Bu yanlış değil. Ne yazık ki bu akşam menüde cinayet yok. Sadece birazcık sikip atma var.

"Pekâlâ," diyorum ve Corina'nın sıçramasına neden oluyorum. "Nerede o? Kate nerede?"

Corina'nın kaşları aşağıya doğru iniyor ve durmadan önce bana doğru birkaç adım atıyor. "Son duyduğuma göre Eastpoint'ten birkaç eski arkadaşıyla medya odasında takılıyormuş," diyor. Dili dışarı çıkıyor ve alt dudağının üzerinde geziniyor. "Ve sen... " Yutkunuyor. "Bundan sonra iyiyiz, değil mi?" Corina soruyor. "Tekrar arkadaşız."

Sanırım hiç arkadaş olmadık, ama şimdi bunu söylemek acımasızlık olur. Özellikle de ondan tam olarak istediğim şeyi yaptıktan sonra. Bakışlarımın onun vücudunda gezinmesine izin veriyorum. Bu bana hâlâ mantıklı gelmiyor. Zengin bir kızın benim gibi biriyle kanka olmak istemesi.

"Bundan sonra," diyorum sözlerime dikkat ederek, "aramız iyi. Arkadaşlığı bilmem ama sahil evinde olanlarda senin de payın olduğu için seni affediyorum."

Tuttuğunu fark etmediğim bir nefes bırakıyor ve tüm vücudu gevşiyor. "Güzel," diyor bana doğru gülümseyerek. "Bu çok iyi. Tamam. Ben partime geri dönüyorum. Yapman gerekeni yaptıktan sonra, umarım gerçekten eğlenirsin. Havuz hakkında söylediklerimde ciddiydim. Çok güzel."

Bununla birlikte Corina odadan çıktı ve Kate Coleman'dan intikamımı almam için beni yalnız bıraktı.

AVALON

Kate'tam olarak Corina'nın söylediği yerde buldum. Saçları başının arkasında sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve New York'taki bir gece kulübünün dans pistine aitmiş gibi görünen, vücuda oturan, dar bir kıyafet giymişti. Eastpoint Üniversitesi'nin hazırlık sınıfındaki kızlara tam uyuyor. Görüş alanının hemen dışında durup beklemeye koyuluyorum. Doğruca Kate'in yanına gidip onunla konuşmayı talep etmeyi düşünüyorum ama hayır, bunu hak etmiyor. Ona tam olarak kiminle uğraştığını gösterdiğimde, bunu kimsenin göremeyeceği bir yerde yapacağım. Böylece herkes sadece benim yaptıklarımı görecek, yöntemi değil. Emin olmadıkları zaman her zaman çok daha iyidir. Zihinler güçlü bir şey olabilir - kendi başlarına her türlü sadist işkenceyi bulabilirler. Sadece bir açıklama yapmayı planlıyorum, ona gerçekten zarar vermeyi değil. Bunu yapmak isteseydim, çok daha az nüfuslu bir yere ihtiyacım olurdu.

Bu düşünceyle sinirlerim neredeyse cızırdıyor. İçimdeki şeytani yaratık, şiddet iması karşısında kırmızı gözlerini aralıyor. Oh, evet, hoşuma gitti. Daha iyi bilmeseydim, beni bu kadar kafadan kontak yapan şeyin tecavüz olduğunu söylerdim, ama aslında başından beri böyle olduğumu biliyordum. Sadece bastırılmış ve normalmişim gibi davranmaya çalışmışım. Yine de canımı yakma, sakat bırakma ve beni yaralayan herkese bedelini ödetme arzusu hep vardı.

Şimdi, küçük canavarımı tasmaından kurtarmanın ve nasıl bir tahribat yaratabileceğini görmenin zamanı geldi.

Kate'i dikkatle izliyor, onun hakkında bildiklerimi gözden geçiriyorum. Gerçek şu ki, Plexton'da başıma gelenlerin arkasındaki beyin olacak kadar zeki olmasına imkân yok. Birisi öyleydi. Bunun mümkün olmasının hiçbir yolu yoktu.

Eastpoint sahilindeki malikanede meydana gelen olaylar dizisi doğal bir şekilde gerçekleşmişti. Dean'le tartışmama neden olan fotoğrafı çeken Kate'ti ve bu da diğer her şeye yol açtı. Dean'in benden sakladığı şeyin bu eminim. Ona bunu çözmesi için bir hafta vereceğimi söylemiştim ama cevaplara bundan daha çabuk ihtiyacım var. Kate Coleman farkında olsun ya da , birinin piyonu olarak oynuyor ve ne yazık ki kaybeden tarafta.

Açılışımı görmem birkaç dakika alıyor. Kate arkadaşlarından birinin söylediği bir şeye gülüyor ve sonra boş fincanını bırakmadan önce cevap veriyor. Tuvalete gitmesi gerektiğini söylediğini duyacak kadar yakıным. Şaşırtıcı bir şekilde, etrafındaki hiç kimse onunla gitmeyi teklif etmiyor. Sanki kız zimba gibi ama yine de gruptan tek bir kişi bile onu takip etmek için harekete geçmiyor. O da sanki bekliyormuş gibi bekliyor. Saçını geriye atıp gitmek için dönmeden önce gözlerindeki kızgınlık parıltısını görüyorum.

Cennette sorun mu var? Tabii ki var. Eastpoint öğrencileri her şeyden önce bir şeyle tanınırlar ve o da Hasta Çocuklar'a olan sadakatleridir. Bu kızlar şimdilik ona katlanıyor olabilirler ama gerçek şu ki Kate artık onlardan biri değil. Sadist bir gülümseme dudaklarımı büküyor. Bu işi çok daha kolaylaştıracak.

Onu koridorda takip ederken, misafir yatak odalarının bazılarında gelen inleme ve seks sesleri kapalı kapılardan içeri süzülüyor, o kapıyı kapatıp kilitleyemeden tek kişilik banyonun kapısını arkasından iterek açıyorum.

"Merhaba Kate," diyorum neşeyle.

Dönüyor, kaşları çatılmadan önce gözleri açılıyor. "Burada ne halt ediyorsun, seni kaltak?" diye soruyor.

Yavaşça, çok yavaşça -böylece ne olacağını daha önce görecek- arkama uzanıp banyo kapısının kilidini çeviriyorum. Kilit açıldığında gözleri elimin olduğu yere . "Biraz sohbet edelim," diyorum gülümsememi hiç bozmadan.

"Sana söyleyecek bir şeyim yok, şimdi siktir olup gidersen huzur içinde işemem gerek," diye tersliyor. Kate cesur olmaya çalışıyor, gerçekten de öyle, ama ben kapıdan bir adım uzaklaşırken gözlerinin akı ve burun deliklerinin genişlemesi ona ihanet ediyor.

"Bir şey söylemene gerek yok," diyorum ona. Söylese bile dinlemeyeceğimden değil. "Konuşan ben olacağım."

Elim bir anda fırlayıp boynunu kavırıyor ve onu karşı duvara, tuvaletin, lavabonun ve duşun yanından geçerek zarif vitray pencerenin çıkıntısına doğru geri itiyorum.

"Aslında belki de hiç konuşmasan ve değişiklik olsun diye sadece dinlesen daha iyi olur," diyorum. Yine de ağzını açmaya çalıştığında, gözleri şişene kadar boynunun yanlarını sıkıyorum ve pençeye benzeyen tırnaklarıyla bileğime uzanıyor. Koluma batıyor, keskin ve acı verici. Sorun değil, biraz kan umurumda değil. Tırnakları derimi kesip geçerken gözümü bile kırpırmıyorum. "Sadece ben soru sorduğumda cevap ver, anladın mı?" Açıklığa kavuşturuyorum.

Elimde debeleniyor, kaçmaya çalışırken kollarımı daha da sert bir şekilde tırmalıyor. Dudaklarımdan bir iç çekiş geçiyor ve boştaki elimle uzanıp Dean'den ödünç aldığım çakıyı çıkarıyorum. Çakıyı çevirip açtığımda ve metali yüzünün önünde parlattığımda boğazından bir gıcirtı geçiyor. Gülümsememin kaybolmasına izin veriyorum ve keskin kenarı yanağının etine dokundururken daha da yaklaşıyorum.

"Sakın kırırdama," diye emrediyorum. "Anladın mı?" Nefes almasına ve cevap vermesine izin vermek için boynunu gevşetiyorum.

"Evet," diye , gözleri öncekinden daha geniş.

"Güzel." Bıçağı orada tutuyorum, bastırmıyorum ama çekmiyorum da. Bu benim için çok ince bir çizgide yürümek gibi. Onu kesmek, Plexton'daki o gecenin benim için bir şey olduğunu ona -küçük bir şekilde de olsa- göstermek istiyorum. Bir parçam bunun için onu suçluyor. Bu adil değil ama hayat da öyle. Bunu çoğu insandan daha iyi biliyordum.

"Şimdi," diyorum, "eminim neden burada olduğumu ve neden bu çıkmazda olduğumu merak ediyorsundur." Dürüst olmak gerekirse, tek gerçek özelliği olan değerli yüzüne bu kadar yakın olan keskin kesici kenarımın çok farkında olarak nazikçe başını sallıyor. "Fotoğraf," diyorum. "Dean'e göndermeni kim söyledi?"

"Ne?" diye göz kırpmıyor bana, kaşları şaşkınlıkla aşağıya iniyor. Boynunu sertçe sıkıyorum ve tırnaklarının bileğimi daha da kesmesine neden oluyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Belki de bir tazelemeye ihtiyacı vardır. "Senin küçük planın," diyorum. "Sahile dönelim. Bakalım doğru yapabilecek miyim?" -duruyorum, bıçağı yüzünden çekip dairesel hareketlerle sallıyorum- "Luc beni koridora çekiyor ve bizi biraz uygunsuz bir pozisyona sokuyor -nişanlının bunu yapmasına aldırmanın çok ilginç- sen de benden kurtulmak için acınası bir çabayla fotoğrafımızı çekip Dean'e gönderiyorsun. Ne ? Ne oldu?"

"Beni yolundan çekersen Dean'i geri getireceğine söz veren biri var mı?"

Kaşlarını çatıyor ve gözlerini kaçırmaya çalışarak başını çeviriyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum." Bir yerde okumuştum, bir yalanciyı en çok ele veren şeylerden biri yalan söylerken gözlerini kaçırmasıymış.

İçimi çekiyorum ve bıçağı tekrar yüzüne bastırıyorum, ucunu çene çizgisinin hemen üzerindeki et parçasına batırıyorum, o nefes alıp titreyene kadar kan çok küçük kesiğin yüzeyine fışkırıyor. Gözlerine dolan yaşları görebileceğim kadar yakınım.

"Neden bahsettiğini gerçekten bilmiyorum," diye tekrar deniyor. Ama ben buna inanmıyorum.

"Oh, Kate," diyorum ona bakarak. "Bilmelisin ki yalancılardan hoşlanmam."

Dişlerini sıkıyor, ama bıçağı tekrar elimden aldığım da sarkıyor ve titriyor. Bacakları birbirine sürtünüyor. "Kahretsin," diye tıslıyor. "Tuvalete gitmem gerek. Buraya seninle kavgaya etmek için gelmedim. Burada olacağını bile bilmiyordum!"

Kaşlarımı çatıyorum. "Sen yapmadın mı?" diye soruyorum. "Dean'in geleceğini biliyordun."

İma ettiğim şey karşısında dudakları aralanıyor ve yüzündeki duygu oyunlarını izliyorum. Hafif bir şaşkınlıktan dehşete ve ardından kutsanmış, tatlı bir öfkeye. Öfkesi nefret ve arzusunun bir karışımı. Dean Carter'ı istiyor ve buraya onunla geldiğimi bilmekten nefret ediyor.

"O fotoğrafı göndermeni kim söyledi?" Tekrar talep ediyorum.

"Hiç kimse," diye tersledi. "Dean'e senin ne kadar iğrenç bir fahişe olduğunu göstermek için bu planı yaptım. Görünüşe göre işe yaramadı."

"Hayır, işe yaradı," diye onu temin ediyorum, öne doğru eğilerek. "Çok kızgındı."

Gözlerine bir ışık giriyor ve gülümsüyor. "O zaman burada onunla ne işin var? Başka bir servet avcısı, ha? Onun parasını mı istiyorsun?"

Gülüyorum. "Parası onun en az çekici yanı," diyorum ona dürüstçe. "Hayır, Dean'de hoşuma giden başka bir şey var." Benden nefret ediyormuş gibi beni becermesini seviyorum, sanki aynı anda hem canımı yakmak hem de beni sevmek istiyormuş gibi. Ne zaman yakınım da olsam beni aramasını seviyorum. Bazen, başka bir şey yaparken kaybolmasını izliyorum ve sonra yanında olmadığını fark ettiğinde, kafasını kaldırıyor ve gözleri etrafı tarıyor - beni arıyor. Uykuya dalarken kollarının bana sarılmasının verdiği hissi seviyorum. Ve lanet olsun, onun şeytanlarının benimkilere mükemmel bir şekilde uymasını seviyorum. Kahretsin. Bir şey fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Ve bu çok kötü.

Hayır, hayır, hayır, sanırım. Böyle bir şey olamaz. Sanırım Dean Carter'a aşık oldum.

"Yemin ederim ne demeye çalıştığını anlamıyorum," diyor Kate, bacakları birbirine daha sert sürtünürken kelimeleri titriyor. "Ama ciddi, gitmem gerekiyor."

Onun sözleri beni az önce beynime hücum eden korkunç düşünceden uzaklaştırıyor. Onu aşağı itiyorum. Tecavüze uğramama neden olan hatuna eziyet etmediğim başka bir zaman beklemek zorunda kalacak. Ona dönüp baktığımda yanaklarının kızardığını görüyorum, o kadar parlak ki yüzünün yan tarafındaki kan şokunu silikleştiriyor.

"Öyleyse git." Ben deadpan. "Seninle işim henüz bitmedi."

"Yapamam!" diye çığlık atıyor ve bana karşı daha da sert mücadele etmeye başlıyor. Pençeleri koluma batıyor ve tutuşumla savaşıırken tırmalıyor. İç çekiyorum, kabaca sıkıyorum ve yanaklarındaki kızarıklık daha da belirginleşene kadar nefes borusunu eziyorum. Nefes nefese bana karşı koyuyor ama Kate benim gibi değil. Her yiyecek kııntısı için mücadele ederek büyümek zorunda kalmadı. Annesinin uyuyan kızını para karşılığı sikmesi için eve bir bağımlı getireceğinden endişe ederek gece geç saatlere kadar beklemedi. Benden çok daha zayıf, acınacak halde.

Tek bir hava fısıltısı bile geçmeyene kadar elimi boğazında sıkıyorum. Yüzü pembeden kırmızıya ve neredeyse mora dönüyor ve sonra amonyak kokusu burun deliklerime ulaşıyor ve aşağı bakıyorum. Gerçekten altına işediğini fark ettiğimde boğazımdan bir kahkaha yükseliyor.

Gözlerinden iri iri yaşlar süzölmeye ve yanaklarından aşağı yuvarlanmaya başladığında başımı sallıyorum ve boğazını sıkıyorum. Kate nefes nefese kalıyor, burnunu çeke çeke ağlıyor. "Bütün bunlardan kaçınabilirdin," diyorum ona. "Bana sadece bilmek istediğim şeyi söyleseydin."

"Sana zaten söyledim," diye ağlıyor. "Bu benim fikrimdi. Dean'i senden uzaklaştırmak için fotoğrafı çektim. Onu hala seviyorum."

Gözlerim başımın arkasına doğru yuvarlanıyor. Saçmalık diyeceğim ama muhtemelen buna gerçekten inanıyor. "Bu fikri sana biri verdi," diyorum onu hafifçe sarsarak. "Muhtemelen benden en az senin kadar nefret eden başka biri, haksız mıyım?"

"Hayır," diye hüngür hüngür ağlıyor ama bu sefer emin değil gibi. "Yani... Luc Dean'den nefret ediyor, o yüzden senden pek hoşlanmıyor, ama değil - yani, o gece orada olacağını bile bilmiyordu. Ben biliyordum. Bu benim fikrimdi!"

Kabul etmeyecek, farkındayım. Bu fikri ona bir başkası vermiş olsa bile, Kate kendini o kadar kaptırmış ki bunu göremiyor.

Sonra söylediği başka bir şey beni etkiledi. Orada olacağımı biliyordu. Bu mümkün değil. Bu bir son dakika olayıydı. Bir saat öncesine kadar orada olacağımı bile bilmiyordum. Gözlerim açıldı. Corina'yla tekrar konuşmalıyım. *Kahretsin, nasıl bu kadar kör olabildim?* Ama bu hiç mantıklı değil. Corina neden bana tuzak kursun ki? Benden nefret etmek için hiçbir sebebi yoktu. Kuzeni Luc için değilse tabii. Onun için gerçekten bu kadar ileri gider miydi? Yakın değillerdi ki. Kan bağı yoktu, hatta Luc onun rakibinin okuluna gidiyordu.

Başım düşüncelerimle dönüyordu ama elde etmiştim. Kate'i bırakıyorum ve o da kendi çışinden oluşan bir havuzun içinde oturarak yere yığılıyor. Üst dudağım tiksintiyle geriye kıvrıldı.

"Eastpoint'e geri dönme," dedim ona.

Başını arkaya doğru eğiyor ve bulaşmış göz kalemi ve arasından bana bakıyor. "Bana uzak durmamı söyleyemezsin," diye homurdanıyor gözyaşlarını durdurmaya çalışırken. "Bütün arkadaşlarım burada."

Umurumda değil. Başımı tekrar sallıyorum. "Artık değil," diyorum.

Kate oflayıp pufluyor, neyin içinde oturduğunun farkında bile değil gibi görünüyor. Elbisesi . Yüzü de öyle. Her yerde kan, gözyaşı ve sidik var ve nedense kendimi evimde gibi hissediyorum. Daha fazlasını yapmak istiyorum ama Kate'in yaptıklarına rağmen çizgiyi aşmamaya dikkat etmeliyim. Luc Kincaid muhtemelen Dean kadar güçlü. Parası var ve onu gerçekten önemsiyor mu bilmiyorum. Bundan şüpheliyim ama bu bir şeyler olmadığı anlamına gelmez.

Kate'in başının tepesine bakarken aklıma korkunç bir düşünce geldi. Benden bir şey alınmıştı. İradem. Özgürlüğüm. Ve Roger Murphy'nin kafamı annemin karavanının iğrenç vinil zeminine sokup beni becerdiği o anda, haysiyetim. Kate de bu aşağılanmadan birazını hak ediyor.

Belki daha iyi bir insan, herhangi bir kadının benim hissettiklerimi hissetmemesi için savaşırdı, ama ben daha iyi bir insan değilim. Ben kötüyüm. O kadar kötüyüm ki, en karanlık iblislerimin kötülüğü, korkunçluğu eylemlerimi boğuyor. Daha da kötüsü, bundan hoşlanıyorum.

Elim hızla dışarı çıkıyor, parmaklarım at kuyruğunun etrafını sarıyor ve onu tutup kaldırıyorum. Dean'in elinin kenarını elime koyduğumda çığlık atıyor ve elimi pençeliyor.

Bıçağı bandın diğer tarafındaki saç tellerine saplayarak saçını yerinde tuttu.

"Hayır! Aman Tanrım!" diye bağıyor. "Ne yapıyorsun!"

Görmeye başladım. Bacaklarıma yumruk atıyor, kollarımı çiziyor ama ben onun küçük darbelerini hiçbir şey değilmiş gibi savuşturuyorum. Benim gibi biri için hiçbir şey değiller, ben gerçekten çürük bırakan yumruklara alışkınım.

"Biri bana yardım etsin!" diye bağıyor. Yardım istemek için şimdiye kadar beklemiş olması biraz komik, hatta eğlenceli.

Kesmeye devam ediyorum, avucumdaki saçların yarısı bıçağım tarafından kesilerek koparılmış durumda. Kesim düzensiz, bir kısmı kafasına yakın bir şekilde kesilmiş, diğer kısımlar daha uzun ve sivri. Benimle dövüşmeye devam ederken hıçkırı hıçkırı ağlıyor, ama onu sadece tutup bir adamın ona tecavüz etmesine izin verseydim çok daha kötü olacağını hayal ediyorum. Bu hissettiklerimin bir kısmı bile değil. Yaşadıklarımın yanında bu hiçbir şey. Bir parçam bunu ona da yapmak istiyor ama yapmayacağım. Belki de düşündüğüm kadar kötü biri değilimdir, diye düşünüyorum dalgınca, çünkü birisi onun çığlıklarını duyuyor ve banyo kapısına vurmaya başlıyor. Benim çektiğimi bir başkasının çekmesi düşüncesine bile katlanamıyorum.

Bu... bu kadar yeter.

"Lütfen," diye yalvarır Kate. "Lütfen dur! Aman Tanrım, *hayır!*" Saçlarının büyük bir kısmı at kuyruğundan kurtulup yüzünün etrafına dökülmeye başladığında feryat ediyor.

Saçlarını kesmeyi bitiriyorum ve at kuyruğunu kafasından ayırıyorum, parmakları sonunda bana vurmaya çalışmayı bırakıp kafasındaki kısa saç tellerine gidiyor ve onları dehşet içinde çekiştirirken tutuyorum.

"Bu sana bir ders olsun Kate," diyorum elimde tuttuğum saçları yüzünün önünde sallayarak.

Gözleri açılıyor ve sanki onu alıp geri koyabilecekmiş gibi, sanki yaptığım şeyin etkilerini tersine çevirebilecekmiş gibi ona uzanıyor. Ama bunun geri dönüşü yok. Ne onun için ne de benim için. Geri çekiyorum ve saçı tutuyorum.

"Eastpoint'i terk et," diyorum ona. "Ve küçük kafanda bir intikam fikri oluşmadan önce seni uyarayım. Ne olursa olsun, ne yapmaya çalışırsan çalış ya da ne yapabileceğini düşünürsen düşün, seni bulacağım ve bunu" -duraklayıp etrafı işaret ediyorum- "bir makyaj gibi göstereceğim." Bir bakıma, gerçekten berbat bir makyajdı. "Bir daha asla geri gelme. Sakın beni alt edebileceğini düşünme. Ya Kate?" Ben konuşurken hıçkırı hıçkırı ağlıyor ama dinlediğini biliyorum çünkü dinlemezse her tehdidimi yerine getireceğini biliyor

ve her sözü. "Unutma, bir daha adımı ağzına alırsan, boğulmaya hazır olsan iyi edersin."

Bununla birlikte dönüp kapının kilidini açıyorum ve koridorda toplanan kalabalığa doğru çekerek açıyorum. Uzun boylu, sıska görünümlü bir adam en önde duruyor ve banyonun içine bakıp Kate'i yerde, gözyaşları, kan, sidik ve kesilmiş saçlardan oluşan dağınık bir su birikintisi içinde gördüğünde gözleri açılıyor.

"Al," diyorum, elimdeki atkuyruğunu göğsüne vurarak. "Bunu alabilirsin."

Elleri az önce ona verdiğim şeyi almak için havaya kalktı ama gözleri ona doğru inip ne olduğunu anladığında tiksintiyle yere bıraktı. Kalabalığı yararak ilerliyorum, ilerlerken Dean'in çakısını kapatıyorum.

İnsanlar ayrılmaya başladığında kalabalıktan kurtulduğumu hissediyorum ama durum öyle değil. Yarı yolda kafamı kaldırdığımda Dean, Abel ve Braxton'ın orada durduğunu görüyorum. Dean kollarını göğsünde kavuşturmuş, görünüşümü inceliyor. Kollarımdaki kan ve çizikler. Ellerime ve gömleğime yapışmış küçük saç parçaları. Ve yüzümdeki bok yiyen sırtış.

Etrafımızdaki insanların bakışları başımın arkasını yakıyor.

Kaşlarını çatıyor. "Almak için geldiğin şeyi aldın mı?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Yapmam gerekeni yaptım," diye cevap veriyorum.

Yumuşamadan önce sert adam rolünü bir süre daha sürdürüyor. Kollarını açıyor ve bana doğru uzanıyor. "Eve gitmeye hazır mısın, bebeğim?" Beni kendine doğru çekiyor.

Elleri kıcımlı avuçlamak için aşağı indiğinde gülümsemem genişliyor. Kalabalıkta bir şok dalgasının yayıldığını hissedebiliyorum. Dean Carter beni sahipleniyor. Ayak parmaklarımda üzerinde yükselip ağzımı onunkine değdiriyorum.

"Hayır, bebeğim," diye cevap veriyorum. "Partiye hazırım."

AVALON

DEAN Kate'e verdiğim zararı görünce irkilmedi bile. Görünüşe göre daha önceki arkadaşlarından biri birinin ceketini almıştı - muhtemelen yüzünü ve saçını saklayamasa bile elbisesinin kirli dağınıklığını gizlemek için. Partinin geri kalanına doğru aceleyle ilerleyip kapıdan çıkarken ona tutunuyor.

Birkaç uzun dakika süren şaşkın sessizlikten ve Sick Boys'un ve şimdi benim oturduğum yere birkaç bakıştan sonra, Corina'nın topukları masif ahşap zeminde tıkırdıyor ve havuza bakan dev medya odasının tam ortasında durup elini çırpıyor. "Parti hâlâ devam ediyor çocuklar!" diye bağıyor. "Ya içip dans edin ya da defolup gidin."

Dönüyor ve başımın üzerinden Dean'in bakışlarıyla karşılaşılıyor. Dean'e bakıyorum ve tam zamanında ona dönüp başını salladığını ve sonra gözlerini bana indirdiğini görüyorum. Kaşlarımı çatıyorum ama o sadece başını sallıyor ve arka bahçeye ve partinin geri kalanına doğru adım atıyor.

Braxton arkasına yaslanır ve ısıklı çalar. "Kahretsin kızım, onun kışında çıldırdın," diyor geniş bir sırıtışla.

Ben yaptım. Kate neredeyse evin içinde koştururken bile onu bıraktığım enkazı gizleyememiştim. Saçları gitmişti. Tabii, atkuyruğu yüzünden başının dışını çevreleyen uzun teller hâlâ duruyordu ama arka kısmı tamamen kesilmişti. Kaküllü bir pixie kesimini bile başarabilirse şanslı sayılır. Saçını düzgün gösterebilir. Hatta bilerek yapılmış gibi bile gösterebilir, ama o ve buradaki herkes gerçeği bilecek. Bunu ben yaptım.

Sadece saçını almadım. Onun onurunu da aldım. Gururunu. Onu güzel hissettiren her şeyi. Hepsini aldım ve bir daha karşıma çıkarsa, çok daha fazlasını alabileceğimi öğrenecek. Bir dahaki sefere, hayatından başlayarak. Zaten bir kez öldürdüm. Yine öldüreceğim.

Abel yanından geçen bir kızı yakalayıp elini kalçasına doladıktan sonra onu kucağına çekerken sırtarak, "Gerçekten başlıyorsun," diyor. "Gerçek bir Hasta Kız gibi davranmaya başlıyorsun."

Dean sessizce, "O her zaman hasta bir kız olmuştur," diyor. Bu yorumla sarsılıyorum ve ona, yanan kahverengi gözlerinin ateşine bakıyorum. "Sadece bunu anlamamız biraz uzun sürdü."

Buna bir şey demiyorum. Onun yerine kolunun altından sıyrılıp ayağa kalkıyorum.

Ben dönüp arkama bakarken o beni izliyor. Müzik evin her yerine yayılıyor, seks, uyuşturucu ve berbat duygulardan oluşan bir rock ritmi. Bir kez daha onunla yüzleşiyorum ve elimi uzatıyorum. Brax ikimizin arasına bakıyor ama Abel kıkırdayan yeni sarışın seksisiyle fazlasıyla ilgileniyor. Ellerini kalçalarının arasından geçirip elbisesini yukarı kaldırırken inliyor ve bu ses Dean'i harekete geçiriyor gibi görünüyor.

Eli benimkini kavlıyor ve koltuktan kalkarken sıkıyor. "Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?" Brax bilerek soruyor.

"Dışarı çıkıyoruz," diyor Dean. "Beklemeyin."

"Bekle, sen nasıl-" Abel başını civcivin boğazından kaldırarak şöyle der.

"Anahtarlar," diye sözünü keser Dean ve Abel'in inlemesine neden olur.

Abel cebini karıştırıyor ve anahtarları bize doğru fırlatıyor. Dean uzanıyor ve bakmadan havadan kapıyor. Bu görüldüğü kadar sıcak olmamalı ama *öyle*. Braxton kanepenin minderlerinde rahatlıyor, kolları arkaya yaslanmak için kalkıyor ve neredeyse her şeyi kaplayacak kadar uzanıyor.

"Hey, tatlı şey, neden arkadaşşıma da biraz sevgi göstermiyorsun?" Abel'in sahne fısıltısı gözlerimin dolmasına neden olurken Dean'i de yanıma çekerek bir adım geri çekiliyorum.

Dönüp gitmeden hemen önce, sarışın hatunun dönüp Brax'a sanki o birinci sınıf bir biftek yemeğiymiş ve o da açlıktan ölüyormuş gibi baktığını görüyorum. Dean beni çevirip koridora sokarken Abel, "Peşimizden bir araba gönderin," diye sesleniyor.

Evden çıkıp Mustang'e dönerken ikimiz de konuşmuyoruz. Yola geri döndüğümüzde Dean bir eliyle direksiyonu tutarken diğer eliyle uzanıp kalçamın etrafından dolanarak arabanın üstünü açık bırakıyor. Dudağımı acıtacak kadar sert ısıyorum. Kalçamda sadece onun eli var ama sanki daha fazlası. Amım kasılıyor ve bundan sonra nereye gidersek gidelim, bunun aşağı inmeyi ve kirlenmeyi içereceğini biliyorum. İçimdeki hıznır küçük canavar gözlerini açıyor ve gülümsüyor.

Kavga yok. Uçurumdan atlamak yok. Hiçbir şey beni Dean Carter kadar heyecanlandırmıyor.

EVE GERİ DÖNMEYECEĞİZ. Bunun yerine Dean bizi doğruca dağlara ve sahile götürdü -tıpkı beni buraya ilk kez tek başıma getirdiği zamanki gibi. Ama o zaman bisikletinin arkasındaydım. Kayalıklardan birinin kenarına yanaştı ve motoru durdurdu. Işıklar söndü, bizi ay dışında karanlıkta bıraktı.

"Bu gece yaptığın şey berbattı" diyor.

Adrenalin ihtiyacı göğsümü yakıyor. "Yani?" Meydan okuyorum.

Dean kemerini çözüp bana doğru dönüyor, onun eli de benimkini çözüyor. Bakışlarıyla buluşurken kemerin göğsümden kaymasına izin veriyorum. Başka bir şey söylemeyince kaşlarımı çatıyorum. "Bana arka çıkacağını söylemiştin," diyorum ona.

"Yaptım," diye kabul ediyor.

"Sözünden dönecek misin?" "Kesinlikle hayır," diyor.

"O zaman sorun ne?"

Bir süre daha bana bakıyor, hiçbir şey söylemiyor. Sonra koltuğun altına uzandı ve onu gidebildiği kadar geriye itti. Kot pantolonuyla kaplı kalçasını sıvazlıyor. "Buraya gel bebeğim," diye emrediyor.

Uzun bir süre gözümü kırpmadan ona bakıyorum; kafasının içinde neler döndüğünü anlamaya çalışıyorum. Dean Carter'ı anlamaya çalışmak uzaylıların şifresini çözmeye çalışmak gibi bir şey. Tek kelimeyle: imkansız.

Ben daha bunu yaptığının farkına bile varmadan vücudum değişiyor.

-Onun lanet emirlerini yerine getiriyorum ama beynim yetişene kadar

Şimdiden bir kalçamı onunkinin üzerine atmış ve gözlerini onun bakışlarına dikmişim. Dean'ın elleri kalçalarımın yerleşiyor ve beni kucağına doğru itiyor. Bu kadar yakinken ereksiyonunun sert çıkıntısını hissedebiliyorum. Bizi ayıran tek şey kıyafetlerimiz.

"Ne kadar muhteşem olduğunu biliyor musun bebeğim?" diye soruyor. Yüzümün derisi geriliyor. Gözlerimi okyanusa doğru çeviriyorum ama o buna izin vermiyor. Parmakları çenemi buluyor ve beni kendime getiriyor. "İçindeki şiddet beni çok tahrik ediyor," diyor bana. "Bu gece yaptığın şey için kızgın değilim. Kate bunu hak etti. Farkında olmasa bile, tecavüze uğraman onun suçu - böyle düşünüyorsun, değil mi?"

Hatırladıkça midem bulanıyor ama tabii ne düşündüğümü sadece o anlayabilir. O benim için bir muamma olabilir ama eminim ben onun için açık bir kitap gibiyimdir. Cevap vermediğimde üzölmüş gibi görünmüyor. Onun yerine konuşmaya devam ediyor.

"Eğer o fotoğrafı düzenlemeseydi -bana göndermeseydi- o zaman kavgamız olmazdı. Pislik gibi davranıp seni uzaklaştırmazdım. Abel'in Mustang'ini çalmazdın - bunun için seni affettiğine hâlâ inanamıyorum; bu arabayı çok seviyor." Kıkırdıyor ama sonra benim için hazırladığı hikâyeye geri dönüyor. "Ve sen de asla Plexton'a dönüp Roger Murphy ile yalnız kalmazdın."

Kesinlikle haklı.

"Öfkeye ve şiddete ihtiyacın var, değil mi bebeğim?" Çenemi bırakıp nabzımın sert atışına bir öpücük kondurmak için yaklaştığında soru boynuma doğru fısıldanıyor.

"Evet," diye mırıldanarak cevap veriyorum.

Boğazıma sokuluyor, nefesinin sıcaklığı çarpıyor ve tüylerim diken diken oluyor. "İsteddiğini biliyorum," diyor. "Ve sana ihtiyacın olan her şeyi vermek istiyorum. Bana güvenmeni istiyorum. Bana güvenmeni. Beni aramanı. *Her şeyi* istiyorum."

Ya sana her şeyi veremezsem? Ya bunun için çok kırılmışsam?

"Oh, kırılmamışsın, benim tatlı, vahşi kızım," diyor Dean. Kahretsin, son kısmı yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim. "Sadece kırılmana izin verirsen kırılırsın. Ve sen, Avalon Manning, asla kırılmadın."

Elimi uzattım, bir an tereddüt ettim ama bu çekim çok fazlaydı. Parmaklarımın koyu renk buklelerine batmasına izin verdim ve başını çekerek sıkıca tuttum.

Böylece bir kez daha gözlerinin içine bakabiliyorum. "O zaman neden bana gerçeği söylemiyorsun?" diye soruyorum.

Yüzünü bir kaş çatma ifadesi kaplıyor. "Sana söylüyorum-" diye söze başladı ama başımı sallayarak ve kaşlarımı çatarak sözünü kestim.

"Otel," dedim. "Fark etmeyeceğimi mi sandın? Ben o kadar hızlı uykuya dalmam, göt herif. Bana ilaç verdin."

Elleri yanaklarımı sıkıyor. "Bu senin iyiliğin içindi," diye karşılık veriyor.

"Kime göre? Sana göre mi?" Dişlerimi sıkıyorum. "Peki ya bana verdiğin temize çıkma sözü?"

"Bana bir hafta verdiniz," diyor.

"Ve tahmin et ne oldu?" Cevap veriyorum. "Hafta bitmek üzere."

Dean'in dudakları birbirine yapışıyor ve bana bakışı o kadar kapalı, o kadar karanlık ki bu gece onunla daha fazla ilerleyemeyeceğimi görebiliyorum. Hemen saçlarını bırakıyorum, şoför kapısını açıyorum ve bacaklarımı kalçalarının üzerinden geçirerek dışarı çıkıyorum.

"Avalon!" diye sesleniyor arkamdan ama dinleyecek halde değilim, artık değilim. Araçtan birkaç adım uzaklaşıyorum, ne yapacağımdan bile emin değilim. Gelip beni alması için Corina'yı arayabilirim; bana hâlâ borcu var. Sonra aklıma bir fikir geliyor. *Çocukları arayabilir miyim? Dean'le ilişkiyi bitirecek olsam bile onlar hâlâ arkadaşım mı?* Çünkü gerçek şu ki, bana güvenmeyen bir adamla bunu yapamam.

"Avalon!" Bağırışının sesi çok daha yakından geliyor ve eli omzuma yerleşip beni savurduğunda, ben de hareketle birlikte yumruğumu kaldırıp suratının ortasına bir yumruk indiriyorum.

Gözlerini kırptırıyor, eli kanayan burnuna giderken geriye doğru sendeliyor.

"Sakin bana dokunma," diye çıktım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun lan sen?" diye bağırıyor.

Onu işaret ediyorum. "Senden uzak dur!" Göğsüm inip kalkıyor ve yüzüm öfkemle ısıyor. *Ne zaman anlayacak? Ne zaman anlayacak?* Bunu açıkça ifade etmeliyim. "Beni kontrol etmeye çalışmaktan vazgeç," diyorum ve sonra elim tekrar yanıma düşerken tüm bunların saçmalığına gülüyorum. "Tanrım, şimdiye kadar öğrenirsin sanıyordum. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Dişlerimi sıkıp arkamı dönüyorum, sırf onun varlığından uzaklaşmak için birkaç adım daha ilerliyorum. Hay sikeyim. Biri bana bunun böyle bir şey olduğunu söyleseydi -başkasını o kadar önemsiyordum ki

Neredeyse her şeyin yanlarına kalmasına izin verseydim, bunu kabul eder miydim bilmiyorum. Dean Carter'ın kız arkadaşı olmayı. Ya da her neyse artık. Hızlı bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum ama bu içimdeki öfkeyi bastırmak için hiçbir şey yapmıyorum.

"Eğer böyle olacaksa," diye tekrar başlıyorum, "sürekli beni izleyen biri olacak. Günün her dakikası beni arayıp mesaj atıyorsun ama kim bilir nereye siktir olup gidiyorsun ve bana hiçbir söylemiyorsun" -dönüp ona işaret ediyorum- "Sana söyledim. Sana güvenmemi istiyorsan, bana doğruyu söylemen gerektiğini söyledim."

"Sana asla yalan söylemedim-"

"Stopaj da aynı şey!" Tekrar sözünü keserek bağıriyorum.

İkimiz bir açmazın içindeyiz. O, bırakmak istemiyor. Ben, onunla birlikte olmak için bu son parçamı da kaybetmek istemiyorum. Ellerimi alınma bastırıyorum ve saç tellerim iyice aradan çıkana kadar saçlarımin arasından geçiriyorum ve sonra tekrar yanlarıma bırakıyorum.

"Bunu yapamam..." Kelimelerin sesi öncekilerin yarısı kadar bile çıkmıyor ve onunla mı yoksa kendimle mi konuştuğumdan bile emin değilim.

Dean yine de cevap verir. "Neyi yapamazsın?"

Ona cevap verirken ağızma biraz nem getirmeye çalışarak alt dudağıımı yalıyorum. "Başkasının yapmasına asla izin vermeyeceğim şeyleri senin yanına bıraktım. Sahil evindeki kavga-"

"Hatırlarsan, yaptıklarını yanıma bırakmadın," diyor. "Kıçımı tekmeledin."

Ona ters ters bakıyorum. "Ve eğer bir kez daha sözümü kesersen," diye çıkışıyorum, "yine yaparım."

Sanki bu beni rahatlatmış gibi ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor. Güven vermiyor. Çenesinin öfkeli sıkılışını, kaslarının gerginliğini ve gözlerindeki soğuk bakışı görebiliyorum - burnunun altındaki ve avucundaki kanı. Benim hatam, ama ne olursa olsun, beni kandıramaz. Belki kardeşlerini ama beni asla.

"Evet," dedim. "Kıçına tekme bastım ve bunu hak ettin. Plexton'da beni almaya geldiğinde başka biri olsaydın... Roger'la aramızda ne olduğunun hiçbir önemi yoktu, yapardım"-Duraklıyorum, yüz hatlarındaki bükülmeyi fark ediyorum. Sanki biri göğsüne bir çivi saplamış ve onu büküyormuş gibi, ama gözleri hiç dalgalanmıyor. Benimkileri hiç bırakmıyorlar. Dudağıımı tekrar yalıyorum ve devam ediyorum. "Seni yine de terk ederdim," devam ediyorum. "Ben ikinci şans vermem. Asla. Ama var

"Sende beni çeken bir şey var Dean Carter." Bir manyetizma, ama bunu söylemiyorum. Egosunu da şişirmek için bir neden yok, bana insanoğlunun bildiği en büyük acıyı çekiyormuş gibi bile. "Ama sana ikinci bir şans verdim. Bundan daha fazlasını. Sana şans üstüne verdim. Evet, umurumda olduğunu inkâr ettim. Evet, sana bunun sadece seks olduğunu söyledim. Yalan söyledim. İnsanlar böyle *yapar*." Onunla alay ettim. "Bunu herkesten iyi biliyor olmalısın, ama bu..." Aramızdaki boşluğu işaret ediyorum. Beni ayaklarım olsa da, bu mesafeyi yaratan oydu. "Bu böyle sürmez. Bana güvenmeyen ve bana sıradan biriymişim gibi davranan bir adamla .

kırılğan bir yaratık. Benim kırılğan bir yanım yok."

Dean'in burun delikleri alevlendi. Etrafımızda sessizlik yankılanıyor. "Bitti mi?" sorar.

Çok bir ihtimal değil ama.. "Konuşabilirsin," diyorum.

"Kırılğan olmadığımı biliyorum," diye başlıyor. "Sana daha yeni söyledim Sendeki şiddeti nasıl gördüğümü. Cam gibi kırılğan değilsin, lanet bir bomba gibi kırılğansın. Hissettiklerimin hiçbirini, senden sakladığım hiçbir şey senin yüzünden değil."

"O zaman bu durumu daha da kötüleştiriyor," diyorum. "Çünkü bu, *senin* yüzünden benden bir şeyler sakladığın anlamına geliyor." Aramızda sessizlik uzanıyor. Gerçek yüzüne yansımıştı. Haklıyım amına koyayım. Ve ona bir ültimatolum var. "Ya bana söyle ya da buna bir son ver," diyorum. "Bana gerçeği söyle - beni kendi başıma bir şeyler bulmaya zorlama, çünkü bulacağım Dean. Senin sahip olduğun kaynaklara sahip olmadığım için biraz daha uzun sürebilir ama bunu bana kimin yaptığını bulacağım ve bulduğumda da başlarına cehennemi yağdıracağım. O yüzden bana takıldığın şeyin ne olduğunu söyle. Seni neyin durdurduğunu söyle ya da çek git. Eğer sen yapamazsan, ben yaparım."

Boğazının arkasından alçak bir hırıltı geliyor. "Benden uzaklaşmana izin vermeyeceğim bebeğim," diye tehdit ediyor. "Gerekirse o lanet kışını yatağıma zincirlerim ama kaçamazsın."

Ona ters ters bakarken göğsüne doğru bastırıyorum. "Dene. Beni. Orospu çocuğu." Şimdi cüreti ortaya koyup beklemekten başka yapacak bir şey yok.

"Bunu yapmayacağım," diyor gözleri soğuyarak.

"Hayır mı?" Ben soruyorum. "O zaman ne yapacaksın Dean? Bir seçim yap. Ya bana gerçeği söyle ya da çekip gitmeme izin ver."

Dean benden uzaklaşıyor ve birkaç adım geri atıyor. Omuzları şiddetli bir duyguyu bastırıyormuş gibi titriyor, ama konuştuğunda

duraklayan kelimeler. "Bunun nedeni..." diye boğuk boğuk konuştu. "O lanet olası amcık yüzünden-" Dean'in sesi kesiliyor ve beni daha da şok ediyor.

Ona doğru bir adım atıyorum ve arkasına baktığımda duruyorum, sonra bir kez daha bana dönüyor. Elini uzatıp yüzünün alt yarısını derisi kıpkırmızı olacak kadar sert bir şekilde alnımın ortası kaşınıyor. "Sana olanlardan dolayı pişmanım," diyor sonunda.

Devam etmesini bekledim ama . Sanırım yine benim sıram.

"Neden?" diye sordum. "Onu orada tutup aletini içime sokması için zorlamadın. Kafasına silah dayayıp bana uyuşturucu vermesini, pantolonumu indirmesini ve beni becermesini emretmedin. Hatta olayın yüzde doksanında bile orada değildin. Sadece çok geç olduğunda geldin. Peki neden Dean? Neden umurunda ki?"

"Bu yüzden." Bana başını salladı. "Az önce söylediğin şey yüzünden, çok geç geldim."

İnliyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Oh, siktir git bu saçmalıktan Dean. Kimse sana ne kadar kendini beğenmiş olduğunu söyledi mi? Tüm bunların senin hatan olduğunu düşünüyorsun. Benim varlığımın da mı senin suçun olduğunu düşünüyorsun? Adam öldü. Onu ben öldürdüm. Bana tekrar zarar vermek istese bile veremez." Yüzündeki soğuk ve acılı ifadeye sırtımı dönüyorum. Bu beni çok rahatsız ediyor. Onu tekrar yumruklamak istememe neden oluyor. Dean Carter pişmanlık duyan ya da özür dileyen bir adam değildir. Onu şimdi böyle davranırken görmek garip ve beni kaşındırıyor.

-Sanki derimin altındaki şeytan onu tanıymıyormuş gibi.

"Hayır, ama dışarıda her zaman başka erkekler olacak. Onun gibi başka adamlar." Sözleri dikkatli ve kontrollü.

Oh, bu çok zengin, sanırım. Geri dönüyorum ve ona doğru ilerliyorum. İleriye doğru attığım her adımda öfkemin yükseldiğini hissediyorum. "Roger Murphy gibi adamlar her zaman olacak Dean," diye çıkışıyorum. "Gözlerini her şeyin kendilerinin olduğuna inanan adamlar." Bakışları daralıyor ve tam önünde, dokunma mesafesinde durduğumda başı geriye eğiliyor ama bana uzanmıyor.

"Hak sahibi olma duyguları sizin ya da benim için yeni değil. Lanet zamanın kendisi kadar eski. Ve onun gibi -o iğrenç domuz gibi- her zaman benim gibi kadınlar olacak. Onun gibi erkeklere düşüncelerinin sonuçlarını gösteren kadınlar. Bu yüzden Roger Murphy gibi erkekleri benim için gelmeye davet ediyorum." Bir adım geri atıp kollarımı iki yana açıyorum. "Onları kollarımı açarak karşılıyorum," diyorum. "Çünkü adım attıkları anda

ve vermek istemediğim Şeyi almaya , kendilerini aynı konumda bulacaklar. Altı ayak altında. Papatyaları iterken."

İŞte o zaman ona uzanıyorum, gömleğinin önünden tutuyorum. Ortalama boydayım, ne çok uzun ne de çok kısayım ama yine de o benden uzun. Ve benim için başını eğiyor. *Sadece* benim için, kendime hatırlatıyorum.

"O yüzden bana kırık bir prensesmişim gibi davranmayı bırak," diye tıslıyorum. "Ve beni krallığın lanet kraliçesi gibi kullan."

DEAN

HAKLI. Avalon'un kraliçem olmasını istiyorum. Kalmasını istiyorum ve eğer kalmasını istiyorsam.

Dudaklarım aralandı. "Sana kimin tuzak kurduğunu bilmiyorum," diye başladım. "Ama Kate olmadığını biliyorum."

Avalon başını sallar. "Tabii ki hayır, böyle bir şeyi başaracak kadar zeki değil."

"Corina'ya güvenmiyorum," diyorum ona. "Seni o partiye götürdü."

Güzel fırtına gözleri yuvarlanıyor. "Corina şımarık zengin bir kaltak," diyor. "Bir şey kastettiğini sanmıyorum. Aksine, bence sadece lanet olası bir arkadaşlık için yalnızlık çekiyor."

Sırtımı dikleştiriyorum, ona bakarken boynumu kırmak için uzanıyorum. Bana bakıyor ve ne istediğini biliyorum -daha fazla bilgi- ama şu anda tek yapabildiğim ona bakmak. O kadar güçlü, muhteşem ve *benim ki*.

Bacaklarım aramızdaki mesafeyi onun geri çekilemeyeceği kadar hızlı tüketiyor. O beni durduramadan ellerim beline dolanıyor ve biraz şaşkın yüzüne bakarken onu bedenime doğru çekiyorum. Yine de çabuk toparlanıyor ve bana kaşlarını çatıyor.

"Bir güvence istiyorum," diyorum ona. "Sana her şeyimi veriyorum..." O da bana her şeyini veriyor; olduğu ve olacağı her şeyi. Bir daha asla uyanmayacağım ve yanımda yatan o olmayacak. Arzulayacağım başka bir amcık olmayacak. Geleceğinde ona verdiğimden başka bir penis olmayacak.

"Kalacağım," diye cevap veriyor.

"Daha fazla," diyorum ona. "Benim olduğunu kabul ."

Ay ikimizin üzerinde ağır ağır asılı duruyor, büyük ve olgun ve onun kalkık yüzünü aydınlatan tek şey. Üzerimize düşürdüğü ışıkla bile, göz kapaklarının yarıklarında, çenesinin altında, boğazının üzerinde ve ötesinde, her yerde sürünen gölgeler var. İlk kez, onun gerçekteki görüntüsü, içinde olduğunu bildiğimle aynı. Yarı aydınlık, yarı karanlık. Her zaman altında gizlenen uğursuz duygulara boyun eğmenin eşiğinde.

İntikam.

Soğuk, hesapçı bir öfke.

Nefret.

Ve daha kötüsü, aşk.

Bu kadın beni sevecek. Ondan daha azını kabul edemem. Ama beni seveceği gibi, eğer o isterse bu lanet dünyayı yerle bir edeceğim.

"İyi," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Artık saklanmak yok," diyorum.

"Ben saklanmam," diye yanıtlıyor.

Onu görmezden geliyorum. "Artık

kaçmak yok." Yüzü kızardı ama

başını salladı.

Bir nefes alıyorum. Sadece bir tane ve sonra yavaşça bırakıyorum. "Tuzağın arkasında kimin olduğuna dair şüphelerim var ama nedenini bilmiyorum. Gerçekten mantıklı gelmiyor."

"Kim?" diye soruyor.

Bakışlarım yüzünü arıyor. Orada en ufak bir belirsizlik olup olmadığını bilmem gerekiyor. Ona bildiklerimi anlattığımda benden uzaklaşacak mı? Eğer kendime karşı dürüst olursam, ona söylemek istemememin ana nedeni bu.

"Babam," dedim ona.

Gözleri kısılıyor ve sonra hareket ediyor, herhangi bir aldatma ipucu arar gibi yüzümde geziniyor. "Ve sen bilmiyorsun, neden?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, parmaklarım iki yanında kenetleniyor. Uzaklaşmaya çalışmasa da artık bunu bekliyor gibiyim. Düşünceli görünüyor, alt dudağını ısırırken başı geriye doğru eğiliyor. Eğilip o yumuşacık pembe dudağı dişlerimin arasına alma ve ona kendi ısırığımı verme arzusu yükseliyor.

"Bunun bizim yüzümüzden olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor,

bakışları benimkilere dönüyor. "Babam benim hayatımla pek ilgilenmez,"

diyorum. "Şimdiye kadar

On sekiz yaşına girip buraya geldiğimden beri."

"Ama onu düzenli olarak görüyorsun?"

"Yarı düzenli olarak. Tatilden döndükten sonra bazı bilgiler almak için ondan randevu almaya çalıştım ama benden kaçtı. Onu ancak ofisine daldığım için yakalayabildim. Danışmanınız Bairns de oradaydı."

"Yine de Eastpoint'te kalmam konusunda çok kararlıydı," diyor Avalon. "Lise seviyesindeki derslerimi bitirdikten sonra bursu almak için kaydolmamam konusunda çok gergin görünüyordu. Bursu kabul ettiğimde rahatlamıştı."

Avalon'un kolları yanlarıma doğru kayarken iç çekiyorum. Düşünmeye çalışırken gözlerim kapanıyor ama onun elleri üzerimdeyken düşünmek neredeyse imkânsız. "Buraya ilk geldiğinde sana gösterdiğim o dosya - onlar tarafından bize verildi - seni izlememiz gerekiyordu."

"Onlar mı?" diye tekrarlıyor, ses tonunu renklendiren bir şaşkınlıkla.

"Diğer babalar," diye açıklıyorum. "Braxton'ın ve Abel'in babaları da okul yönetim kurulunda. Onlar da Carter ailesi kadar zenginler ve hepimiz bir şekilde birbirimize bağlıyız. Hatta kan bağımız olmasa da aileden sayılırız."

Tırnakları gömleğimin altından kayıyor ve karın kaslarımın yanındaki deriye sürtünüyor. Homurdanıyorum ve başımı eğiyorum. "Bunu yapmasan iyi edersin," diye uyarıyorum onu. "Yoksa kendini Abel'in Mustang'inin önünde bacakların başıma dolanmış halde bulursun."

Sırıttıyor. "Belki de olmak istediğim yer tam olarak orasıdır."

Tırnakları kotumun düğmesine yaklaşıırken ona "Bilgi istedin," diye hatırlatıyorum. Kahretsin, beni deli ediyor.

"Ve sonunda verdin," dedi. "Gerisini bana anlatacaksın."

"Evet." Yaramaz küçük parmakları düğmeyi çözüp fermuarımı güneye kaydırırken karnım kasılıyor. Ağzımdan bir tıslama kaçıyor. "Avalon." Onun adı dudaklarımda bir uyarı gibi. Eğer dikkatli olmazsa, yaptığımız tüm kavgalar, şu ana kadar attığımız her sert adım - onun istek ve taleplerine boyun eğen ben - bir blenderın içine tıkılacak. Dünyada beni bu kadar önemli bir konudan uzaklaştırabilecek çok az şey var, ama o bunlardan biri. Sadece biri değil, lanet olası listenin başında.

Eli pantolonumun içine girip sikimi çevrelediğinde inliyorum. Onun için zaten sertti. Bu onun için hep zor olmuştur. Tabandan kavıyor ve

sonra bir, iki, üç kez pompalıyor. Kontrolümü kaybetmem için gereken tek şey bu.

Elini çekip kışının yanaklarını avuçladım ve onu kollarıma aldım. Mustang'e geri dönüp ön tarafa dolanıyorum. Onu yere bıraktığımda elleri geri gitti, kaputun parlak kırmızı boyasına bastırdı. Nefes nefese kalkıp ondan uzaklaşıyorum. Ancak bunu yaparken bile bacakları kalçalarımın dolanıyor ve beni sabitliyor.

"Onları bulacağız Dean," diyerek öne doğru uzanıyor ve gömleğimin önünü kavıyor. Tutuşunu bedenimi daha yakına çekmek için kullanıyor. Bana bakarken gözleri ay ışığında parlıyor. "Peki bulduğumuzda ne yapacağız?"

Anlıyorum. Ani tavır değişikliği bunun için. Topraklanmış hissetmeye ihtiyacı var. Şiddete ve benim kontrolüme ihtiyacı var. Uzanıp boğazını kavıyorum. Avalon inerken dudakları aralanıyor ve gömleğimi bırakıyor. Daha da yaklaşarak, ağzımı kulağının hizasına getiriyorum.

"Bunu onlara ödeteceğiz bebeğim," diyorum ona. "Onları mahvedeceğiz ve ölümü dilemelerini sağlayacağız."

İçinden bir ürperti geçiyor. Tiksintiden değil, saf, katıksız bir zevkten. Boştaki elim kotunun düğmesine gidiyor. Düğmeyi açıyorum ve sonra avucumu karnına bastırıp içine giriyorum. Islak ısı parmaklarımı selamlıyor ve düşük bir inilti salıyorum.

"Beni öldürüyorsun bebeğim," diyorum ona.

Sabırsızlanıyorum. Bacaklarını itiyorum ve pantolonunun kemerini kavıyorum, tamamen aşağı sürüklüyorum, botlarının üzerinden çıkarmak için mücadele ediyorum. Gülüyor, kayalıkların yanındaki sessizlikte sesi yüksek ve kadınsı. Burada ondan ve benden başka bir şey yok. Aşağıda dalgaların sesi ve benim çizmeli ayaklarım onun bacaklarını tekmeleyerek ayırıyor ve ben ait olduğum yere, onun kalçalarının arasına geri kayıyorum.

"Sen pis bir kızdın," diyorum, uzanıp küçük klitorisini parmaklıyorum. Başlığından dışarı fırlıyor, pembe ve parlak ve hazır. "Tüm bu şiddet konuşmaları seni tahrik etti, değil mi?"

Kıkırdıyor. "Yaptığımı biliyorsun."

Kendi pantolonumu aşağıya itip yoldan çekiliyorum, sikimi yumrukluyorum ve başını doğrudan ağlayan yarığın doğru yönlendiriyorum. Ön hazırlık yapmadan içine soktuğumda tekrar titriyor. Elleri omuzlarımdan yukarı kayıyor ve sanki kan çekmek istermiş gibi etime batarken dişlerimi sıkıyorum. Eğer istediği buysa, sorun değil, ama bunun için uğraşmasını sağlayacağım.

Çekiyorum ve tekrar sıcak amına sokuyorum, dudaklarından bir homurtu çıkıyor. Kapüşonlu gözleri kocaman açılıyor ve ben onu uzun ve sert bir şekilde sikerken bana bakıyor. "Söyle," diye emrediyorum.

Dudakları birbirine yapıştı. Ona acımasızca vuruyorum, hayır cevabını kabul etmek istemiyorum. Burada bir anlaşma yaptık ve şimdi o buna uymak zorunda. Benden istediği her şeyi alacak. Bilgi, hatta kendi lanet babam hakkında bile.

-Ama karşılığında bir şey alıyorum ve o ne istediğimi biliyor. "Sikmek. Söyle. Söyle." Kelimeleri hırıldayarak söylüyorum, her biri için itiyorum. Uzanıyorum

Dudakları inatla kapalı kaldığında aşağı inip klitorisini çimdikliyorum. Bir çılgılık kaçıyor ve ben öne doğru eğilerek sikimi içeri sokuyorum, böylece arkadaki o tatlı noktaya vuruyorum ve ağzım onunkini alıyor.

Dillerimiz, hakimiyet için savaşıyor ustalar gibi düello yapıyor. Ben onu sikerken o ısıyor, emiyor ve inliyor. Delici aletim iç kıvrımları boyunca sürükleniyor, eminim onu içeriden aydınlatıyor.

Tam uçurumun kenarına geldiğimizde, tam bizi ele geçirdiğinde, sonunda ağzını benimkinden ayırıyor. Beni sıkıca kavırıyor ve hazır olduğumu hissediyorum. Elim saçlarına batıyor, tutuyor ve geri çekiyorum. "Avalon," diyorum. "Söyle bana."

Gözleri açılıyor, şehvet ve zevkin bulanık sisi neredeyse erken çözülmeme neden oluyor. Neredeyse. Gözleri benimkilere kayıyor, sonra dudakları aralanıyor ve hayatımda duyduğum en tatlı kelimeler dökülüyor ağzından.

"Ben seninim," diyor ve aynen böyle, aşağı uzanıp onu güzel pembe klitorisine bir çimdik daha atarak ödüllendiriyorum ve ikimiz de akıllara durgunluk veren bir orgazmın içine düşüyoruz.

AVALON

BİLİYORLAR. Eastpoint Üniversitesi'nin kampüsüne bir sonraki adım atışımda aklımdan geçen ilk kelimeler bunlar olacak. Hepsi biliyor. Neler yapabileceğimi biliyorlar ve tam ve mutlak bir dokunulmazlığım olduğunu da biliyorlar. Kampüste çok fazla öğrenci kalmamış olsa da, öğrenci birliğinin önünden geçerken beni izleyenler oluyor.

Acaba Dean Eastpoint'e ilk geldiğinde böyle mi hissetti? Acaba hayatının her günü böyle mi hissediyor? İzlendi. İzleniyor. Neredeyse korkulu bir saygı ya da hayranlıkla. Kötü şöhretli bir milyarderin oğlu, sadece bu üniversitenin vakfının varisi değil, aynı zamanda bu hazırlık okulu çocuklarının bile türden bir para imparatorluğunun da varisi. Hala onunla başa çıkmayı imkansız buluyorum ve ben... artık onun kız arkadaşıyım.

Bu doğru. Ben Dean Carter'ın kız arkadaşıyım.

Eğer biri bana aylar önce buraya ilk geldiğimde bu durumda olacağımı söyleseydi, burnunu kırmadan hemen önce yüzüne gülerdim. Bu sadece anki gerçekliğim değil, eğer dikkatli olmazsam Dean Carter'ın benim tüm geleceğim olacağını hissediyorum.

Bayan Bairns'in ofisinin bulunduğu bina önümde beliriyor. Kapıyı sarsarak açıyorum ve doğruca asansöre yöneliyorum. Umarım bu onunla son görüşmem olur. İkili kayıt programından çıkıp tam teşekküllü bir üniversite öğrencisi olduğumda, bu tür toplantıların gerekli olacağından şüpheliyim - tabii burs nedeniyle düzenli olarak görüşmemi gerektirmiyorlarsa, ama Rylie burslu olduğu ve onu bu binaya girerken hiç görmediğim için bundan şüpheliyim.

Asansör yükseldikçe kapının üstündeki rakamlar parıldarken bakıyorum, her bir gereksiz katı geçtikten sonra çınlıyor ve kapılar açılıyor. Bir kez daha, ağırbaşlı, yaşlı beyaz adam portrelerinin olduğu koridordayım. Pencerelerden içeri süzülen yumuşak ışık soluk boyaların üzerinde parlıyor ve ben geçerken beni izleyen boncuk gibi siyah beyaz gözleri görmezden gelmeye çalışıyorum.

Sıranın sonuna geldiğimde yavaşlayıp duruyorum. Duvarda, tablolardan birinin yakın zamanda kaldırıldığı boş bir alan var. Her şey tertemiz -üst düzey bir temizlik şirketine sahip olduklarına şüphe yok- ama yine de portrenin bir zamanlar asılı olduğu yerde güneşin boyayı ağarttığı bir iz var.

"Çirkin, değil mi?" diye tanıdık olmayan bir ses.

Başlıyorum ve ona doğru dönüyorum, uzun boylu, yaşlı bir adamın pencerenin önünde durduğunu görüyorum. Onu içime çektim. Koyu renk saç diplerinden, açık renk sakalındaki griye, tertemiz ve mükemmel dikilmiş takım elbisesine kadar her şeyi. Acaba benden mi bahsediyor diye düşünmeden edemiyorum.

Çirkin. Plexton'da insanların kullandığı kelime tam olarak bu değildi. Daha çok temiz olmayan, karavan parkı çöpü, bir fahişenin kızı gibi bir şeydi. Bu okulun zengin elitlerinin de aynı şeyi düşünmesi beni şaşırtmamalı.

Adamın gözleri benimkilerle buluşuyor ve başıyla duvardaki boş alanı işaret ediyor. "Sence de öyle değil mi?" diye soruyor. İşte o zaman benden bahsetmediğini anlıyorum. Duvardan bahsediyor.

Tabii ki öyle. Herkes her zaman beni düşünmüyor. Herkes kimin neye sahip olduğuyla ilgilenmiyor.

Başımı sallıyorum. "Uh, evet, sanırım," diye cevap veriyorum, hala onu izliyorum.

"Yeni bir portre yaptırıyorum," diyor. "Eastpoint'in yeni varisleri için bir tane."

Kaşlarımı çattım. "Öyle misin?" diye soruyorum. *Kim bu adam?*

Adam bana doğru bir adım atıyor ve gülümsüyor. Hatamı fark ettiğimde dudaklarım aralanıyor. Yüz hatlarının yaşı -ağzına, gözlerine ve alınına değen yumuşak çizgiler- benzerlikleri gizleyemiyor. Güçlü, kesik çene hattı. Aynı yüz hatları. Ama en çok da gözleri. Koyu kahverengi ve bana tam olarak kim olduğunu söyleyen sırlarla dolu.

"Bay Carter," dedim.

Gülümsemesi yayılır. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel Avalon. Benim adım Nicholas Carter." Eski bir dostunu selamlar gibi elini uzatıyor. "Söylemeliyim ki, annene hiç benzemediğini görmek güzel."

Gözlerim aramızdaki ele takılıyor ve yavaş ve bilinçli bir adım geri çekiliyorum. Medeni davranıyormuş gibi bile yapmıyorum. "Annemin neye benzediğini nereden biliyorsun?" Talep ediyorum.

Dudaklarının kenarları aşağı doğru dönüyor ve gülümsemesi yavaşça azalıyor, sanki alacağımı umuyormuş gibi, ama almadığımda elini yanına geri götürüyor. "Senin hakkında pek çok şey biliyorum Avalon," diye cevap veriyor. "Ne de olsa seni buraya getiren benim."

"Ne?" İçime bir şok dalgası yayılıyor ve kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Bir tehlike işareti zihnimde kıpkırmızı parlamaya başlarken ensemden ter birikiyor.

"Yine de itiraf etmeliyim ki oğlumun sana bu kadar ilgi göstermesini hiç beklemiyordum," diye devam ediyor. "olsa, sana aşık olmaktan çok hayal kırıklığına uğrayacağına bahse girerdim. Şimdi onunla ve arkadaşlarıyla yaşadığını öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı bir düşünsene."

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Bay Carter iç geçiriyor. "Pek çok şey istiyorum Bayan Manning," diyor bana. "İşimi yapmak ve kazandığım parayı kazanmak istiyorum ve bunun dışında hayatımın basit bir hayat olmasını istiyorum, ama benim gibi erkekler için bu ne yazık ki hiçbir zaman umduğumuz kadar kolay olmuyor."

Koridora dönüp bakıyorum, ama iki uçtaki kapılar dışında başka kapı yok ve kampüs neredeyse tamamen ıssız. "Bir toplantım var," diyorum. Bayan Bairns'in kapısından geçebilirim belki bir şeyler yapabilirim. Dekanı arayabilirim. *Ya da başka bir şey!*

Kahretsin. Aklıma yeni bir düşünce geldi. Dean birinin bana tuzak kurduğunu söyledi. O kişinin babası olduğunu düşünüyordu. Peki o adam neden şimdi burada? Haftalardır ortalıkta yokken beni yalnız yakalıyor.

"Benden korkmana gerek yok Avalon," diyor Bay Carter. "Ben sadece sana yardım etmek istiyorum."

"Senden korkmuyorum," diye çıktım. "Sadece acelem var. Danışmanımın bir toplantım var."

"Neden burada olduğumu bilmek istemiyor musun?" Tepkimi gerçekten anlayamamış gibi kaşlarını çatıyor. "Neden burada olduğumu bilmek istemiyor musun?"

"Buradayım çünkü Eastpoint Üniversitesi'nin bursunu kabul ettim," diyorum. "Eğer bana özel ayrıcalıklar verildiğini ima ediyorsanız..." Gözlerine bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Sizi temin ederim ki öyle bir şey olmadı." Son birkaç aydır yaşadığım onca şeyden sonra, önce Sick Boys, sonra Kate Coleman ve Roger ve şimdi de bu. Belki de yanıliyorumdur. Belki de

özel ilgi gösterildi - ama bu iyi bir ilgi değil, bu kesin.

"Eastpoint'teki yerinizi hak ettiğiniz gerçeğini hiçbir şekilde inkâr etmiyorum, Bayan Manning," diye yanıtıyor Bay Carter. "Zekisiniz. *ders dışı etkinliklere* rağmen *derslerinizden* hiç geri kalmadınız." Sertleşiyorum ama devam ederken bunu fark etmiyor. "Ve oğlumu kesinlikle o güzel parmağına dolamışsın. Yetkinsin ve burs da senin tabii ki. Sen buraya aitsin."

"O zaman sorun ne?" Sonunda patladım. "Neden buradasın? Bu kurnazlık da neyin nesi?" Ve yine, annemi nereden tanıyor?

Burnundan uzun bir nefes alıyor, göğsü hareketle birlikte genişliyor. Hareket ettiğinde, bu kadar erkeksi görünmesini beklemediğim bir zarafetle hareket ediyor. Aynı zamanda kırk küsur yaşında bir iş adamının sahip olmasını beklemediğim bir hız ve çeviklikle hareket ediyor. Bir an birbirimizden birkaç metre uzakta duruyoruz; ben tetikteyim, o ise uyuklayan yaşlı bir yırtıcı gibi pencerelere yaslanmış. Bir dakika sonra tam önümde duruyor, karanlık bakışları Dean'inkine o kadar benziyor ki hem tedirginliğimi yatıştırıyor hem de kalp atışlarımı hızlandırıyor.

"Sadece seninle tanışmak istedim," diyor. "Oğlumun sizde bu kadar takıntılı olduğu şeyin ne olduğunu görmek için."

"O değil-" diye itiraz etmeye çalışıyorum ama Bay Carter sadece gülüyor ve başını sallayarak sözümü kesiyor.

"Oh, öyle," diyor. "Dean sana sırılsıklam aşık. Takıntılı, gerçekten."

"Beni ondan uzak durmam için uyaracak mısın?" Kalbimin hızlı nabızı nihayet yavaşlamaya başladığında merakım artıyor. Nicholas Carter'ın -Dean'in babasının- bunca aydan sonra şimdi bana gelmesi ne kadar komik. Eğer bu doğruysa, beni uyarmaya çalışıyorsa, artık çok geç. Dean Carter'dan uzak durmayı denedim ve başaramadım.

"Hayır." Bay Carter gözleriyle beni izlerken başını yana eğiyor ve bu tek kelime beni şaşırtıyor. Sanki bir şey arıyormuş gibi hissediyorum, bir işaret belki? Neyin işareti, bilmiyorum. "Hayır, buraya seni için gelmedim. Dean ne istediğini bilecek kadar erkek ve doğrusu ikinizi de onaylamıyorum."

Başımı eğip kaşlarımı çatma sırası bende. "musun?"

Kıkırdıyor, sesi derin ve yankılanıyor. Benden uzaklaştığında tuttuğumu fark etmediğim bir nefesi bırakıyorum. "Hayır, istemiyorum,"

tekrarlıyor. "Oğlumu asla eski arkadaşlarımın ve benim tabi tutulduğumuz standartlara tabi tutmak istemedim."

Kaşlarımı çattım. "Standartların altında olduğumu mu söylüyorsun?"

Bay Carter dudaklarını birbirine bastırıyor ve bana bakıyor. Başka biri olsaydım, kaçabilirdim, ama ben başka biri değilim. Ben benim ve hiçbir şeyden korkmuyorum, hele hele erkek arkadaşımın babasından, ne tür bir güce sahip olursa olsun. Bu yüzden, yapabilecek kadar iyi bildiğim tek şeyi yapıyorum - çenemi yukarı kaldırıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum.

"Sen standartların altında değilsin ve hiçbir zaman da olmadın, Avalon Manning," diye net bir şekilde ifade ediyor ve sözleriyle beni şok ediyor. "Benim gibi biriyle konuştuğunuzda aklınıza gelen ilk şeyin bu olması büyük talihsizlik. Bunun için gerçekten üzgünüm. Her şey farklı gelişseydi..." Sözlerini nasıl bitireceğinden emin değilmiş gibi yarım bırakıyor. Bir süre sonra tekrar iç geçiriyor ve başını sallıyor. "Önemli değil," diyor. "Ben sadece kendimi tanıtmak istedim. Görüyorum ki çocuklar isteklerimizi ciddiye almışlar. Umarım onlarla birlikte kalmaya devam edersin, Avalon. O çocuklar..." Dudakları tekrar birbirine yapıştı ve yüzünü buruşturdu. "Hayatları boyunca zenginlik içinde yaşamış olsalar da, hiçbiri hayatlarında çoğu erkeğin ihtiyaç duyduklarını fark etmedikleri kadınsı dokunuşa sahip olmadı." Bay Carter'ın gözleri bir kez daha benimkilerle buluştuğunda, yüz ifadesi hüzünlü bir gülümsemeye dönüşüyor. "O çocukların sizin gibi birine ihtiyacı olduğuna inanıyorum. En az sizin onlara ihtiyacınız olduğu kadar."

Hayatımda ilk kez nutkum tutuldu. Söyleyecek tek bir şey bile bulamıyorum. Bay Carter elini uzatıyor ve ben o kadar şaşkınım ki, yanağımı hafifçe okşarken geri bile çekilmiyorum. Sonra beni bıraktı ve uzaklaşmak için döndü.

Gözlerim onu ürkütücü yaşlı beyaz adamların koridorunda sonuna kadar takip ediyor ve tam asansöre adım attığı sırada cebime uzanıp telefonumu çıkarıyorum. Bay Carter öne doğru uzanıp bir düğmeye basarken aramaya başlıyorum. Telefonun zil sesini dinlerken bakışlarımız buluşuyor ve birbirimize kenetleniyoruz. Asansör kapıları kapanıp onu benden tamamen kopardığı anda Dean cevap veriyor.

"Hey, işin bitti mi?" diye soruyor.

Dudaklarım aralanıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"Avalon?"

Omurgamdan aşağı ter damlıyor ve sonunda kelimeleri ağzımdan çıkarmayı başarıyorum. "Konuşmamız gerek," dediğimi duyuyorum. "Baban hakkında."

DEAN

O ÇILGIN OROSPU ÇOCUĞU. Avalon kanepede oturmuş düşüncelere ikinci kez yanından hışımla geçiyorum. *Ne düşünüyor olabilir ki? Yalnızken ona yaklaşmak mı? Onun burada bizimle, benimle olduğunu biliyor.*

Yıllar ve yıllar boyunca söylediği sözler -her ne kadar talep edilmemiş olsa da- aklıma giriyor. Her şeyi hatırlıyorum. Her bakışını, her hakaretini, her iğnelemesini, her tavsiyesini. En çok bilmek istediğim şey, babam Nicholas Carter'ın Avalon'dan ne halt istediği.

"Dean." Avalon'un sesi beni iç düşüncelerimden koparıp alıyor. Duruyorum ve onun oturduğu yere doğru dönüyorum. Odanın karşısında Braxton kollarını kavuşturmuş, kaşlarını indirmiş duruyor. O da düşünüyor, yaşlı adamların ne üzerine kumar oynuyor olabileceklerini anlamaya çalışıyor. *Bu onlar için bir oyun mu? Merak ediyorum. Bizimle dalga mı geçiyorlar? Babamın Plexton'daki olayla ne ilgisi var?*

"Sakinleşip düşünmen gerek," diyor Abel oturduğu yerden. İçini çekip koltuğun karşısındaki sandalyede arkasına yaslanıyor ve sonra elini yüzünde gezdiriyor. "Ava, ofisine gidip orada ne yaptığını soramayız, bir bahanesi olacaktır. O binada başka bir ofisi olduğunu biliyorsun."

"değildi," diye . "Özellikle koridorda beni bekliyordu. Annemi tanıdığını söyledi." Öfkeli bakışları benimkilerle çarpışıyor. "Onu nereden tanıyor olabilir ki?"

Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum ve bu beni daha da sinirlendiriyor. Bilmemekten nefret ediyorum. Babamın her şeyi saklamakta çok iyi olduğu gerçeğinden nefret ediyorum.

sırlarımızı, sakladıklarımızı, ama o her birimizi biliyor gibi görünüyor.

Daha fazla değil. Sehpanın etrafından dolanıyorum ve tam karşısına, gözlerimiz aynı hizada olacak şekilde oturuyorum. "Sana tam olarak ne söyledi?" Talep ediyorum.

Nefesini üflüyor, yüz ifadesinde hayal kırıklığı beliriyor. Anlıyorum ama bilmem önemli.

"Sonunda benimle tanıştığına memnun olduğunu söyledi," diyor yavaşça, sanki tepkimi ölçüyormuş gibi beni izleyerek. Sözlerini dinlerken yüzümü soğuk tutuyorum. Beni patlamaktan alıkoyacağını düşünüyorsa, durmasını ya da hikayesini bir ipucu bile olsa değiştirmesini istemiyorum. Şimdi ne söylerse söylesin, tüm bu sinsilikler yeterince uzun sürdü. Cevaplar bulunacak. Onları bulacağız.

"Anneme hiç benzemediğimi gördüğüne sevindiğini söyledi." Dişlerini sıkıyor ve gözlerini kapatarak öfkesini kontrol altında tutmaya çalışırken beni kendi öfkesinden uzaklaştırıyor. Bundan sonra, bunu yapmasını istediğimi sanmıyorum. Tüm öfkesini serbest bıraktığını görmek istiyorum. Tüm bunlardan sorumlu olan insanlardan intikamını almasını görmek istiyorum. "Annemin neye benzediğini nereden biliyor?" diye çıkışıyor.

Cevap vermesi gereken kişi Abel. "Şaşırtıcı değil," diyor. "Muhtemelen dosyalarınızda vardır. Sen buraya gelmeden önce hayatındaki tüm önemli insanların kayıtları onlarda vardı."

"Plexton'daki tuzağın arkasında onun olduğunu düşündüğünü söylemiştin," diyor Avalon, gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Neden?" diye soruyor. "Bunu neden yapsın ki? Sebebi ne olabilir?" Kaşlarını çatarken kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık beliriyor. "Hiç mantıklı değil. Bana zarar vermek istemesi için hiçbir nedeni yok. Ben ona hiçbir şey yapmadım."

"Belki de Dean'dir," diyor Abel, ona ters ters bakmama neden olarak. Yine de ne demek istediğini biliyorum ve eğer sebep *buysa*, o zaman hissettiğim derin suçluluk duygusu için daha fazla sebebim var demektir. Öfke. Sakat bırakma ve katletme arzusu.

"Bu ne anlama geliyor?" Avalon bakıyor.

Ayağa kalkıp uzaklaşıyorum, öfkemi düşünürken çenem çalışıyor. Çenemdeki kasların zonkladığını hissedebiliyorum. Braxton sorusuna cevap veriyor.

"Eastpoint varisleri sadece çok zengin adamlardan oluşmuyor," diyor. Kanepenin etrafında dönerken ayak sesleri yaklaşıyor. Bir el omzuma düşüyor, beni geriyor, ama ben de uzaklaşmıyorum

ne de bir şey söyler, sıkar ve sonra bırakır. "Babalarımız -ve üçümüz- uzun bir para ve ittifak çizgisinden geliyoruz."

"Yani, siz mavi kanlı mısınız?" diye cevap veriyor. "Ne olmuş yani?"

"Bu zengin olmaktan çok daha karmaşık bir durum Ava." Abel iç geçiriyor. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum-Braxton'ın ve Abel'ın. Açıklamamı istiyorlar. Açıklamak benim sorumluluğum. O benim kızım. Ve bu benim sorunum. Bilmeyi hak ediyor.

Yavaş ve dikkatli hareketlerle, onunla yüzleşmek için geri dönüyorum. Bana öyle bir isyanla bakıyor ki, bu beni gülümsetiyor. *Kahretsin, bu kız için bittim*, diye düşünüyorum. *Boku yedim ve gittim*. Beni geri getiremez.

"Aile ittifaklarımızın başlangıcında," diye başlıyorum, "anlaşmalı evlilikler ve iş anlaşmaları zengin yaşlı adamların tekelleşmesini ve rakiplerini ve arkadaşlarını saf dışı bırakmasını engelliyordu. Çocuklar arasında bir evlilik ayarlayarak bir iş anlaşması yapmak alışılmadık bir şey değildi." Dudakları aralanıyor ve bir şey söylemek istediği anlaşılıyor. Braxton öne doğru bir adım atıyor ve dönerek onun yanındaki yere çöküyor. Başını sallıyor, o da nefes nefese kalıyor ve devam etmeme izin vermek için arkasına yaslanıyor.

"İş anlaşmaları. Düşmanca devralmalar. Mülkiyet ve mirasın devri. Tüm bunlar çok güçlü aileleri birbirine bağlayarak yapıldı ve başarılı-Amerikan kraliyeti, tabiri caizse. Kahretsin," diyorum elimle oturma odasının ihtişamını işaret ederek - çocukken televizyonda gördüğüm türden gerçek bir oturma odası değil, duvarları paha biçilmez tablolarla dolu dev bir açık alan. Tepede bir avize, büyük, lüks koltuklar. "İşte biz tam olarak buyuz. Amerikan kraliyet ailesi. Ülkeyi Amerikan sanayiciliği ve iş dünyası yönetir, Avalon. Lanet olası hükümet değil. Onlar çok fakir. Parayla birlikte güç de gelir ve biz hepsine sahibiz."

"Bu bir gelenek," diyor Abel en ufak bir tiksintiyle. Sandalyesinden kalkıyor ve koltuğun arkasındaki ıslak bara doğru fırlıyor. Kendine ağır bir içki doldurup yarısından fazlası koyu likörle dolu bir bardakla geri döndüğünde bardak şingirtıları sessiz odayla keskin bir tezat oluşturuyor.

"Sahip olduğumuz her şey bu geleneğe bağlı," diye itiraf ediyorum sessizce. Bunu söylemekten nefret ediyorum. İçim yanıyor. Önceden onların bu oyununu oynamaktan çok mutluydum çünkü yakında hepsi bizim olacaktı ve o zaman onların berbat geleneklerini yerle bir edebilirdik.

"Görücü usulü evlilikler mi?" Avalon'un yüzü gerilir. "Şaka yapıyorsun."

"Değiliz," diye tersliyor Abel içkisini geri devirip bardağının yarısını içmeden önce. "İnan bana, değiliz amına koyayım." Sanki yapmak zorunda kaldığımız tüm boktan şeylerin sorumlusu oymuş gibi sıvının geri kalanına dik dik bakıyor.

Ama o... eğer biri yaptığımız pislikleri anlayabilseydi. Yalan söylemeyi. Öldürmeyi. Diğer her şeyi. Anlardı. Onun gibi, biz de sadece hayatta kalmaya çalışıyorduk. Sonunda özgür olacağımız günü bekliyorduk.

Braxton ona "O ciddi," diyor. "Evlilikler ittifaklar oluşturur. Modern çağa kadar bunlar gerçekten kırılabilir değildi." Ona doğru sırtıyor. "Ama ailelerimiz boşanmaya inanmıyor." Ayıldı. "Bu sadece iş için kötü değil, aynı zamanda böyle bir sözleşmeyi bozabileceğinizi bilmek bazı güçlü insanları çok tedirgin ediyor ve bu insanları tedirgin etmek asla iyi bir şey değil. Şube ailelerinin daha fazla kozu var - tabii ki boşanmalara izin veriliyor - ama ana aileler asla. *Asla*."

"Bu..." bana bakmadan önce başını sallıyor, "cidden berbat bir durum."

Abel bardağına doğru homurdanır. Braxton kıkırdıyor. Kendimi durdurmaya çalışsam da dudaklarımın seğirmesini engelleyemiyorum. Haksız değil. Tüm hayatımızı anlatmanın basit bir yolu. İki küçük kelimeyle özetlemek çok kolay. Biz kimiz? Hasta Çocuklar kim? Bu kadar basit. Berbat durumdayız.

"Ve bence yanıyorsunuz," diye bitiriyor.

Abel koltuğunda öne doğru eğilirken bardağını indiriyor ve "Haksız değiliz," diyor. "Biz-"

"Görücü usulü evlilikler ya da ailelerinizin size yaptırdığı diğer şeyler hakkında değil," diye araya girerek ona karanlık bir bakış attı. "Dean'in babasını ve benim arkasındaki kişi olma ihtimalini kastediyorum. Burada olduğumu biliyor. Bu konuda hiç de kızgın değildi. Aslında bunu teşvik etti. Hatta bundan memnun görünüyordu. Her ne oluyorsa, Dean'in beni tüm bunlara sürüklemesine kızdıysa" -duruyor ve etrafı işaret ediyor- "kesinlikle bunu göstermedi."

Yüzüme derin bir kaş çatma yerleşiyor. Eğer bu doğruysa - eğer babam onu buraya getirmeme kızmadıysa... o zaman başka ne olabilirdi ki?

Başımı kaldırıyorum ve önce Braxton'ın, sonra Abel'in ve en sonunda da onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Neden seni izlememizi istediklerini öğrenmemiz gerekiyor," diyorum. "Seni en başta neden Eastpoint'te istediklerini öğrenmemiz gerekiyor."

"Beni buraya getirme kararını kim verdi?" diye soruyor. "Hepsinin bunu imzalaması mı gerekiyor?"

Braxton "Hayır," diye cevaplıyor. "Hayır, sadece birinin sizi işe almak imza atması gerekiyor."

"Babamdı," diyorum. Bize verdiği dosyada nakil belgeleri de . "Ayrıca, Bairns onunla yakın. Görüşüyorlardı."

"Onu sadece becermediğini nereden biliyorsun?" Abel soruyor. "Daha önce Eastpoint'te çalışanlardan birkaçını kaçırmıştı."

Bu doğrudu, ama bir şeylerin peşinde olduğuma dair bir his vardı içimde. "Olabilir," diye kabul ediyorum, "ama onunla son konuşmaya gittiğimde kadın ve muhtemelen onu istiyor olsa da" -her lanet kadın isterdi; bizden biri geçtiğinde dolar işaretleri görüyorlardı. Aynı şey o ve diğer babalar için de geçerliydi. "Avalon hakkında konuştuklarına dair belirgin bir his var içimde." Ona bir bakış attım. Daha dik oturuyor, sonra ellerini kanepenin minderlerine koyuyor ve tam boyuna gelene kadar yukarı itiyor. Avalon'un bacakları onu sehpanın etrafından dolaştırıp doğruca bana doğru getiriyor. Gözlerim attığı her adımı yutuyor. Avını takip eden vahşi bir avcı gibi. Ehlileştirilemez. İnkâr edilemez. Durdurulamaz.

Ve çok lanet

kanımı kaynatıyor ve midemi sıkıştırıyor.

"Seni buraya Delilah Bairns getirdi," diyorum tam önümde dururken, "ve şu anda yaşlı adama çok yakın görünüyor. Bir şeyler planlıyorlar."

Eli kalkıyor ve göğsüme yerleşiyor. Tişörtümün içinden bile teninin sıcaklığını hissedebiliyorum. "O zaman ne olduğunu bulalım," diyor.

"Bir bağlantımız var," diye öneriyor Abel. "Bize biraz bilgi verebilir."

Ona bir bakış attım. Kimden çok iyi biliyorum. "Bağlantın kim?" diye soruyor, ona doğru dönerek. "Ne kadar uzakta?"

Abel ona sırtırken ben de inliyorum. "Oh, çok yakın, Ava," diyor. "Gerçekten çok yakın."

O anda Abel'dan nefret ettim. Bunu önerdiği için ondan nefret ettim ve haklı olduğu için ondan nefret ettim. Şu anda kullanabileceğimiz tek kişi oydu. İzi sürülemezdi, hızlıydı ve işinde çok iyiydi. Ayrıca muhtemelen Avalon'u raydan çıkarmak üzereydi.

Sikeyim. Ben.

AVALON

"NE OLUYOR LAN?" Rylie bir zamanlar yurt odam olan yerin kapısını açtığı anda kelimeler ağzımdan dökülüyor. Vücudumun kendi aklı varmış gibi görünüyor -boynumun arkasında nefes alan, aşırı korumacı mağara adamları olmadan birkaç cevap almaya odaklanmış bir akıl- çünkü bir sonraki saniyede, benimle eski oda arkadaşım arasında duran üç uzun boylu, iyi kaslanmış bedeni iterek odaya giriyorum. Rylie neyin geldiğini anladığında gözleri açılıyor.

"Ava-" Dean adımı söylemeye çalışırken kapıyı yarıya kadar çarparak kapatıyorum. Hayır. Bu sefer olmaz.

"Sen onların irtibat kişisi misin?" Tıslıyorum.

Geride duruyor, soluk mor saçları gelişigüzel toplanmış ve yüzü alışılmadık bir şekilde makyajsız. Bu haliyle olduğundan beş yaş daha genç görünüyor. Genç. Masum. Ve şimdi biliyorum ki, sakladığı tek şey işbirlikçi bir kaltak. Başka biri şu an tir tir titriyor olurdu ama Rylie? Rylie mi? Hayır.

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bana ters ters bakıyor. "Buraya bir sebep için mi geldin yoksa sadece bana bağırarak için mi?" diye soruyor. "Çünkü bir işin ortasındaydım."

"Bir iş," diye tekrarladım. "Bir iş mi?" Dışarıdaki adamların tıslayan fısıltılarını duyarak kapıya dönüyorum. Tokmak sallanıyor.

"Ava, bizi içeri al! O yardım edebilir!" Abel çağırıyor.

"Belki de gidip Lowery'yi almalıyım?" Braxton öneriyor.

Bırak onu, sanırım. Lowery anahtarları alıp buraya gelene kadar Rylie'yi eşek sudan gelinceye kadar dövmüş ve öfkemi çıkarmış olurum. Evet, kulağa harika bir fikir gibi geliyor.

Geri dönüp onu tişörtünün koyu renkli ön kısmından yakalıyorum ve dolabın kapısına çarpıyorum. "Bana," diye başlıyorum, "onlara rapor vermediğini söyle. Buraya geldiğim andan itibaren her hareketimi izlemediğini söyle."

Küçük elleri bileğime gidiyor ama beni çekip çıkaramıyor. Corina canımı yakmıştı ama en başından beri ona gerçekten güvenmemiştim. Uzak durmam gereken bir hatundu. Ama Rylie... Rylie çok samimi görünüyordu. Beni Sick Boys'dan uzak durmam konusunda uyarmıştı. Haftalarca benden olabildiğince uzak durmuştu. Her şeyi zaten bildiği için miydi?

Cevap vermeyince titremeye başladım. Öfke, hiddet ve adını koymak istemediğim başka bir şeyle titriyorum. Yine de aklıma o kelime geliyor; ihanet. "Onlara ne söyledin?" Talep ediyorum.

"Bırak. Me. Gitmeme izin ver," diyor dişlerini sıkarak.

Onu dolap kapısından çekip tekrar kapının içine sokuyorum. Şu anda hiç oyun oynamıyorum. "Söyle bana!"

"Seni izlemem için bana para verip vermediklerini mi bilmek istiyorsun? Evet!" bağılıyor, hâlâ elimde çırpınıyor. "Sana daha önce de söyledim, normal insanlar onlara hayır demez. Sen kurtardın. Gerçekten yapabileceğimi düşünüyor musun? Onlara yaklaşmaman konusunda seni uyarmıştım. Onlara güvenmemen konusunda seni uyarmıştım."

"Senin hakkında hiçbir şey söylemedin!" İşte bu yüzden kızgıyım. Corina'nın bir amacı var, bunu en başından beri biliyordum. Eastpoint Üniversitesi'nin sosyal basamaklarında yükselmek, doğru partilere ve erkeklere erişmek, Hasta Çocuklara yakınlaşmak gibi her neyse, bunu biliyordum. Ama Rylie -Rylie lanet olası Moore- gerçekten de olsa yakınlaşmıştı. Ya da ben öyle sanıyordum.

"Sana arkadaş olmadığımızı söylemiştim," diyor. "Bunu seni incitmek için yapmadım." Sözleri üzerine başımı kaldırıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Bu sadece kendini korumak içindi. Eğer yardımı olacaksa, artık uyuşturucu satmadığımı biliyorsun." Hayır, çok daha değerli bir şey satıyordu, bilgi.

Gözlerim onun yüzünde daralıyor. "Jake ne istedi?"

Gözlerini deviriyor. "Babası hakkında bilgi," diye cevap veriyor. "Bunun seninle bir ilgisi yok - her şey büyük ve güçlü Avalon Manning'le ilgili değil."

Büyük ve güçlü Avalon Manning, ha? Ne saçmalık ama. Benim büyük ya da güçlü hiçbir yanıml yok. Başkalarının sahip olmadığı tek şey, beni kötü bir duruma düşüren ve benden faydalanmaya çalışan herkesi ve her şeyi yıkmaya isteklidir.

Geri çekilip onu serbest bırakıyorum ama uzaklaşmıyorum. Onun yerine, kafamda karanlık bir düşünceyle onu izlemeye devam ediyorum. Bunu düşünmek istemiyorum, ama bir bok bulmaktan, aptal yerine konmaktan bıktım. Odanın kapı tokmağı tekrar sallanıyor ve adamların sesleri yükseliyor.

"Artık yok," diyorum ona. "Artık onlar için beni gözetlemiyorsun."

Rylie oflayıp pufluyor ve artık kırışmış olan gömleğini düzeltiyor. "Yapmak zorunda değilim," diyor. "Artık onlarla birlikte yaşıyorsun."

"Peki ya duş?" O kavgadan sonra nasıl kafayı yediğimi hatırladım. Roger Murphy'nin anısı ve benim öfkem nasıl da her şeyi tüketmişti ve bir şekilde o bunu biliyordu. Bakışlarım onunkileri buldu. Ne kadarını biliyordu?

"Ne olmuş ona?" diye sertçe soruyor. Onun hakkında söyleyebileceğim tek şey, kendini korumak için beni Hasta Çocuklar'dan uzak durmam konusunda uyarılmış olabileceği, ancak küçük boyuna rağmen sinmiş bir fare olmadığı.

"O zaman bana neden iyi davrandın?" Kelimeleri gıcırdatarak söylüyorum, onlardan nefret ediyorum. Şu anda herhangi birinden ama özellikle ondan gelen en ufak bir nezaket belirtisini bile sorguladığım için nefret ediyorum.

Bana bakıyor. Dudakları aralandı. "Tanrım, Ava..." diye nefes alıyor, "çok zarar görmüşsün, değil mi?"

Sözleri beni göğsümden vurdu. Haklıydı. Ben hasarlıyım. Onarılamayacak kadar. Yine de hala buradayım. Hala savaşıyorum. Çünkü başka bir yol bilmiyorum. Ya savaşacağım ya da uzanıp öleceğim ve bunu bitirmeye hazır değilim.

"Lanet soruya cevap ver," diye tıslıyorum. "Hayır."

Göz kırpıyorum. "Hayır mı?" Tekrar ediyorum.

Rylie sırtını dikleştiriyor ve bakışlarıma karşılık veriyor. "Hayır," diyor. "Duşta sana neden 'iyi' davrandığımı bilmelisin Ava. Bunu bir düşün. Benim gibi bir kızın senin gibi bir hatunun ne hissettiğini nasıl bilebileceğini tahmin et."

İma çok açık. Beni böyle davranmaya iten tek şey ... ve eğer biliyorsa, eğer söyleyebiliyorsa, o zaman ... çünkü o da bunu hissetmiştir. Ancak bu beni onunla bağdaştırmak yerine

Daha kızgın. İhanete uğradığım için öfkelenmeyi hak ediyorum. Onun yüzüne yumruk atıp burnunu kırmak istemeyi hak ediyorum. Tam bunu yapmayı düşünüyordum ki Dean kapıya bir yumruk vurarak dikkatimi dağıttı. "Avalon! Aç şu lanet kapıyı!" diye bağıyor tahtanın içinden.

Henüz değil, sanırım. Daha işim bitmedi. Daha da yaklaşırken ellerimi iki yanımda tutuyorum, göğsüm Rylie'ninkine sürtünüyor. Sırtını kapıya dayadığında gözleri irileşiyor. İçime hastalıklı bir his giriyor. Ne söylerse söylesin, bir şeyi bilmem gerekiyor. Bilmem gerek çünkü eğer Roger Murphy ve Plexton'la bir ilgisi varsa, o zaman yapmam gerek- Tanrım, onu incitmek istemiyorum ama kimsenin bunu yapmasına izin veremem.

Ben zayıf değilim.

Hiçbir şeyden korkmuyorum. Kimseden korkmuyorum.

Ama Rylie Moore, beni atlattı. Ondan *hoşlanmıştım* ve ben kimseden hoşlanmam.

Tüm işaretleri düşünüyorum -gözlerim yana kayıyor, eski, dağınık yatağımın yanındaki masasında duran açık bilgisayara. Onlar için başka kimi gözetliyor? Merak ediyorum. Sonra başımı sallıyorum. Bu şu anda önemli değil. Önemli olan Rylie'nin bugün burada ölüp ölmeyeceğini ya da yaşamasına izin verip vermeyeceğimi öğrenmek.

Bakışlarım onunkilere dönüyor. "Plexton'da ne olduğunu biliyor musun?" Soruyu yavaşça soruyorum, odağım tamamen onun yüzünde. Cevabının her nüansını bilmek istiyorum. Gözleri seğiriyor mu? Dudakları aşağı ya da yukarı kıvrılırsa. Çenesi sertleşirse. Her şeyi bilmek istiyorum. Bir şey söyleyip söylemediğini ve bana yalan söyleyip söylemediğini görmek istiyorum.

Rylie'nin dudakları kısılr. "Plexton? Plexton'da ne oldu?"

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve onu dışarı itiyorum. "Sen söyle," diye meydan okuyorum.

Başını geriye atıp kaşlarını çatarak bana bakıyor. O kadar küçük ki -toplumun standartlarına göre minyon- neredeyse porselen bir bebeğe benziyor. Kolayca kırılacak bir şey, ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Eğer o da benim gibi hayatta kaldıysa, görüldüğü kadar kırılgan olmasına imkân yok.

"Bunu tam olarak yapamam," diye yanıtlıyor. "Eğer neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yoksa."

İşte burada. İnkâr. Kapının diğer tarafından gelen anahtar şingirtılarını ve adamların sinirli küfürlerini duyarken bile yüzüne odaklanıyorum ama yüz ifadesinde onu ele veren hiçbir şey yok. I

Umarım doğruyu söylüyordur çünkü yumuşadığımdan emin değilim. Onun da öyle olup olmadığından emin değilim. Ve -ondan uzaklaştığımda ve yurt odasının kapısı açıldığında, duvara çarparken neredeyse ikimizi de yanlardan kıracaktı- bunu bana yalan söylemesini gerçekten istemediğim için yaptığımdan emin değilim.

Üç çift göz ikimizin arasında gidip geliyor. Adamların bizi ölçüp biçtiğini biliyorum; Rylie'ye henüz onarılamaz bir zarar verip vermediğini anlamaya çalışırken bakışları Rylie'nin formu üzerinde geziniyor. Rylie kapıya yaslanıp kaşlarını çatarak bana bakmaya devam ederken bir adım daha geri atarak tüm dikkatlerini üzerime çekiyorum. Bir sır saklıyormuş gibi davranmıyor ama yine de Sick Boys için çalışan bir bağlantı gibi de davranmıyor. Onun sadece söylediği gibi biri olduğunu sanıyordum; yeni bir hayata adım atmaya çalışan, yolun yanlış tarafından gelen bir kız. Belki hâlâ öyledir, belki de tamamen başka bir şeydir.

Onun hakkında bildiğimi sandığım her şey değişti. Artık Rylie'nin kim olduğunu bilmiyorum.

AVALON

"RYLIE, okulunun ağını hackledikten sonra Eastpoint'e GERÇEKTEN ALINDI." Dean'in sözlerini dinliyorum, duyuyorum ve özömsüyorum ama cevap vermiyorum. "Yine de yakalandı ve bu onu radarımıza soktu."

Rylie dolap kapısından uzaklaşıp bilgisayarına doğru ilerlerken, "Yakalanmadım," diye tersledi. Otururken bana baktı. "İspiyonlandım."

"Ne olursa olsun," diye devam ediyor Dean, "bilgisayar konusunda çok bilgili. Onu ihtiyacı olan şeylerle donatıyoruz ve istediğimizde bize bilgi veriyor."

Abel yatakhaneye giriyor ve Rylie'nin yatağına doğru ilerliyor, kendini yorganın üzerine atıyor ve Rylie başını çevirip ona bakınca sırtıyor. Ben boş masaya otururken ve Dean masanın yan tarafına yaslanırken Braxton en azından geri çekilip kapının yanında kalıyor.

"Ne bilmek istiyorsun?" Rylie parmaklarını klavyenin üzerinde gezdirerek soruyor.

"Nicholas Carter'ın e-posta adresine girmeni ve kimlerle iletişim kurduğunu görmeni istiyoruz. E-postasına girdikten sonra, son dört ay içinde aldığı veya gönderdiği tüm dosyaları indirmeni istiyorum."

"Altı yapsak iyi olur," diye öneriyor Abel. "Muhtemelen onu işe almadan önce gözlerine kestirmişlerdir."

Dean ona dönmeden önce "Peki," diye kabul eder. "Son altı ay içinde aldığı ya da gönderdiği dosyaları istiyoruz - Avalon'la ilgili her şeyi. O zaman senden-"

"Bekle. Bekle. Bekle. Bekle." Rylie yana döndü ve bize baktı. "Nicholas Carter'ın e-postasını hacklememi mi istiyorsun? Nicholas Carter mı? Baban Nicholas Carter'ın mı?"

"Evet." Dean kaşlarını çatı. "bir sorun mu var?"

"Evet, bununla ilgili lanet bir sorun var" diye yanıtlıyor. Vay, vay, vay, sanırım. Görünüşe göre Hasta Çocuklar'dan duyduğu korku birden değişti. Başını sallarken ona bakıyorum. "Bu delilik. O dünyanın en zengin adamlarından biri. Güvenlik duvarları ve siber güvenliği bir üst seviye olmalı, lise ağı mı? Bu bir bok değil. Gizlilik hakkında büyük bir oyundan bahsediyorlar, ama hepsi bu. Konuşma. Bu tamamen başka bir şey."

"Bilgi için sana beş bin dolar ödeyeceğiz," diyor Abel yastığa yaslanırken.

Onun çenesi düştü, benimkinin de aynı şeyi yapmaması için dişlerimi sıkmam gerekti. Beş bin dolar benim gibi birinin aylarca yaşaması için yeter de artardı bile. Ve eğer Rylie'nin yüz ifadesini doğru değerlendiriyorsam, o da tam olarak böyle düşünüyor.

Gözleri Abel'dan bana ve sonra Dean'e kayıyor. "Bu beni ne kadar tehlikeye atıyor?" diye soruyor. "Yakalanırsam beni koruyacak mısınız?"

Dean, "Sakin yakalanma," diyor.

Belki de ikisinin birkaç saniye boyunca birbirlerine bakmasına neden olan şey benim varlığımdır çünkü ben burada olmasaydım her şeyin çok farklı olacağını hissediyorum. Rylie'nin yüz ifadesinin değişmesini izliyorum ve sonunda, koltuğunda dönüp parmaklarını klavyenin üzerinde gezdirmeden önce bana doğru bakıyor.

Bir hacker. Böyle biri olacağı kimin aklına gelirdi ki? Kafasının arkasına bakarken başımı sallıyorum, gerçek saçlarının koyu kökleri kafa derisinden görünüyor. Bir kez olsun, insanların göründükleri gibi olmalarını diliyorum.

"Avalon?" Dean'in eli kolum boyunca ilerliyor, parmakları bileğimi sarana kadar aşağı iniyor ve kollarımı göğsümün üzerinden açarken elini çekiyor. "İyi misin?"

"Çok kızgıyım," diye uyarıyorum onu. "Ama sen iyi misin?" diye ısrar ediyor.

Çocukların gözlerini üzerimizde hissedebiliyorum. Eğer bu konuşmayı yapacaksak. Burada olmayacak. Aşağı bakıyorum ve serbest elinde sallanan anahtarları fark ediyorum. Elim ve daha düşüncelerim tamamlanmadan

ellerinden kapıyorum, dönüyorum ve kapıya yöneliyorum. "Geri döneceğiz," diye sesleniyorum omzumun üzerinden, beni takip edeceğini bilerek.

Odadan çıktığımda koridorda kimse olmuyor ve aklımdaki alan için de aynı şeyin geçerli olmasını umuyorum. Bize biraz mahremiyet sağlayacak aklıma gelen tek yer orası. Dönüyorum ve ortak banyoya gelene kadar koridorda ilerliyorum. Kapıyı içeri doğru çevirip içeriye bakıyorum ve boş olduğundan emin olmak için önce duş kabinlerini, sonra da tuvaletleri dolaşıyorum. Dakikalar sonra kafamı koridora uzatıp ona bir işaret yapıyorum.

Dean yüzünü buruşturuyor ama soğuk, fayans kaplı odaya giriyor. Kapıyı kapattım ve kilidi çevirdim -anahtarlar bende olmadığı sürece bu işe yaramayacaktı. Doğru anahtarı bulana kadar her birini deneyerek anahtar halkasını arıyorum. Anahtarı çift taraflı kilide sokup çeviriyorum ve yüzünü ona dönmeden önce orada asılı bırakıyorum.

Uzun bir an için, hepsi bu. Karşılıklı duruyoruz, bakışlarımız çarpışıyor. Çok fazla sessizlik ve daha da fazla gerginlik var. "Söyle bana," diyorum.

Kaşlarını çattı. "Neyi anlatayım? Rylie hakkında mı?" Bir adım öne çıkıyor, elini kaldırıp bana uzanıyor. Bir adım geri atıyorum ve başımı sallıyorum.

"Hayır," dedim, "babam hakkında."

Omuzlarındaki kaslar sertleşiyor, çenesi sertleşiyor ve ben tam on ikiden vurduğumu anlıyorum. Bunu ben söyledim. Her ne kadar nefret etsem de dudaklarımın kenarının yukarı doğru kıvrıldığını hissediyorum. Tahmin etmek yeterince kolaydı. Dean ve benim kadar berbat insanlar -ki öyle olduğumuza hiç şüphe yok- her şey fark edilemeyen bir yerden kaynaklanıyor.

Bazı insanlar kötülüğün yaratılmadığına, doğduğuna inanır. Yanılıyorlar. Hiç kimse gerçekten kötü olarak doğmaz. İnsanlar doğadan gelir ve doğa ne iyi ne de kötüdür. Nötrdür. Sadece çevremiz sayesinde bu yaratıklara dönüşürüz. Ve Dean ve ben canavarlara dönüştük.

Tamamen zıt senaryolarda yetişmiş olabiliriz - o gümüş kaşıklar ve altın tahtlarla, ben küflü halılar ve yağlı ellerle - ama gerçek şu ki; bizi biz yapan onlardı, ebeveynlerimizdi. Annemden yaptığı şey için nefret ediyorum, olduğu kişi için. Zayıflığından. Bağımlılıklarından. Ölü ruhu ve zar zor hayatta kalan bedeni.

Dean nefesini dışarı üflüyor. "Şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum," dedi ve elini çatlamış banyo lavabolarına doğru salladı.

sert plastik kapılar duşlara açılıyor. "Ve bunu kesinlikle burada yapmak istemiyorum."

"Çok kötü," diye cevap veriyorum, "çünkü burada oluyor." Bu da uygun görünüyor. Bokun sifonu çekildiği yer ve onun için bunu sisteminden çıkarma zamanı.

"Ava..." Dean ayağa kalkıyor, elini saçlarının arasından geçirip yüzüne sürüyor. "Bu gerçekten zamanı değil-"

"Kes şu saçmalığı Dean," diye çıkışıyorum, bulmaya çalıştığı bahaneyi yarıda keserek. "Nicholas Carter'a güvenmiyorum ama sen-Dean, hemen onun Plexton'da olanlarla bir ilgisi olduğunu düşündün. Bunun kulağa ne kadar boktan geldiğini biliyor musun? Hemen onu suçladın? Buna inanmak için bir sebebin yoksa neden böyle bir şey yapasın ki? Sonra - sen, Brax ve Abel'in görücü usulü evlilikler ve iş anlaşmaları hakkında söylediğiniz tüm o saçmalıklar -" diye kestirip attım ve hayal kırıklığıyla arkamı döndüm.

İçimde öfke kabarıyor ama onu dışarı çıkarmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Atlayabileceğim bir uçurum yok. Kazanacak bir dövüş yok. Sadece o ve ben. Boktan bir yurt tuvaletinde yalnızız. Ona geri dönüyorum.

"Hakkımda her şeyi biliyorsun," diyorum. "Keşke bilmeseydin dediğim şeyleri. Kimsenin bilmemesini istediğim şeyleri. Ama sen biliyorsun ve sana teslim olmamı sağladın. Eğer bu iş yürüyecekse" -ikimizin arasında bir el hareketi yapıyorum- "o zaman sen de bana karşı benim sana karşı olmak zorunda kaldığım kadar açık olmalısın. Eastpoint'e adımımı atar atmaz hakkımda bir dosya hazırladın, Tanrı aşkına. Aylardır bunun etrafında dans edip duruyoruz ve ben..." Öfkeliyim. Korktum. Muhtaç. Benim seviyeme inmesini istiyorum. "Neden böyle düşündüğünü söyle bana?" Sonunda talep ediyorum. "Annemden neden nefret ettiğimi biliyorsun, peki sen neden babandan nefret ediyorsun?"

Sanki içinde bir baraj patlamış gibi Dean benden uzaklaşıyor ve kapıyı yumrukluyor. "Çünkü o lanet olası bir piç kurusu," diye tersliyor. Geri dönüyor ve bana doğru ilerliyor. Bu sefer bir adım bile geri atmıyorum. Kıpırdamıyorum. Bana doğru yürüyüp tepemde dikilirken burun delikleri alevleniyor. Başımı geriye atıyorum ve gözleriyle buluşuyorum. Ondan korkmuyorum. "Çünkü benden her şeyimi aldı," diyor.

Dean aşağı uzanıyor, parmakları tişörtünün eteklerini buluyor ve tişörtü yırtıp başının üzerine geçirerek gözlerimi kırptırmama neden oluyor. Çıplak göğsü hiç de itici bir görüntü değildi; yırtık karnı ve derisinin altındaki kasların sıkışması

-Ama kafa karıştırıcı. Gömleğini oraya, kirli zemine bırakır ve

elimi tutuyor. Elimi tutarak parmaklarımı kolunun üst kısmındaki desen girdabında gezdiriyor ve sonra göğüs kafesinin alt yarısına ve daha aşağıya doğru kazınmış dikenli gül koleksiyonunun yan tarafına indiriyor.

"Hissediyor musun?" diye soruyor.

Hissettin mi? Düşünüyorum. Şimdi, onun parmaklarının benimkilere rehberlik etmesi yerine, kendi parmaklarımın dövmelemin üzerinde gezinmesine izin veriyorum, tam olarak neden bahsettiğini bulana kadar araştırıyorum. Yara izleri. Geri çekilip aşağı bakıyorum, bu sefer *gerçekten* bakıyorum. Her zaman onların sadece dövmelemlerden oluşan çizgiler olduğunu düşünmüştüm - deriden hafifçe kalkmış, ama yakından incelediğimde bunun tam olarak doğru olmadığını gördüm.

Parmaklarım tekrar koluna gidiyor, orada güllerin altında birkaç kesik-bıçak yarası ve sonra bir kurşun deliği -neredeyse fark edilmiyor, iyi bir plastik cerrahi sanırım- buluyorum.

Dean, "Ben onun için yürüyen, konuşan, büyük bir başarısızlığım," diye tıslıyor. "Bir gün Eastpoint'i onun için devralmam gerekiyordu. Ailelere ve işlere liderlik etmem gerekiyordu."

"Bu işle ilgili değil," diyorum tırnağımı yan tarafındaki eski yaranın dışında gezdirerek. Benim yara izlerimin çoğu içeride, tabii ki benim de birkaç tane dövüş yaram var ama Dean kendi yaralarını göz önünde saklıyor. Diğer herkes dövmelemleriyle, kaslarıyla ve öfkeli çenesiyle belalı biri gibi görünmeye çalışan zengin bir çocuk görüyor. Gerçek şu ki, babasının ona yaptıklarını ya da yaptırdıklarını görmeye dayanamıyor, bu yüzden örtbas ediyor ve uzun zamandır örtbas ediyor.

Bir dövmem var. Muhtemelen yaptıracağım tek dövme olacak. Küçük bir şey, bir anı, sahip olduğum tek hatırlatan tek fiziksel şey -Micki. Dean'inkiler daha büyük. Daha fazla yeri, daha fazla acıyı, daha fazla yarayı kapsıyor.

Bir şeyleri örtbas etmenin ne kadar tehlikeli olduğunu bilen biri varsa o da benim. İçine atarsın, bastırırsın, artık yapamayana kadar gerçek değilmiş gibi davranırsın ve o bok fişkirir, bir yangın hortumu gibi her yere püskürür. Ama her yere fişkıran su değil, benzindir ve ateşi yakmak için tek gereken lanet olası bir kibrittir.

"İlk erkeğimi on altı yaşımdayken öldürdüm," diye itiraf ediyor ve banyonun soğuk sessizliğinde çığlık atıyor gibi geliyor. Kelimeler odanın içinde yankılanıyor ve ben sadece duvarların onun sırrını tutacak kadar güçlü olması için dua ediyorum.

Yüzüne bakıyorum ve gözlerinin üzerimde olduğunu görüyorum, ama gerçekten bakmıyor, beni gerçekten görmüyor. Onun yerine, çok uzaklarda bir yerde.

"Bana her zaman kime güvendiğim konusunda dikkatli olmamı söylerdi çünkü bizim gibi adamlar temelimizi sağlam tutmazsak kaçınılmaz olarak düşeriz," diye devam ediyor. "Ailemizden birini öldürmek bir geçiş töreni. Braxton ve Abel'in kendi günahları vardı ama benimkiler için de orada olmak zorundaydılar. İlk günahlarımıza tanıklık etmek için oradaydık. İşlediğimiz günahlar bizi birbirimize bağlar."

Şantaj, farkındayım. Ailelerini bu kadar yakın tutmalarının sebebi buydu. Kimsenin diğerlerine ihanet etmemesini böyle sağlıyorlardı. Başım onun çıplak göğsüne gömülüyor ve yanağımı çevirip göğüs ucuna doğru bir nefes üflüyorum, ta ki o şaşkınlıkla sarsılana kadar.

"Ava?" Elleri kollarımı kavırıyor.

"Bunu kimin yaptığını bulacağız," diyorum ona. "Nicholas Carter ya da bir başkasıysa. Onları bulacağız ve bulduğumuzda..." Kollarımı ona dolayarak kendimi ona doğru çekerken ve bedenimi onunkine yaslarken nefes alıyorum, "Onları *her şeye* pişman edeceğiz," diye söz veriyorum.

AVALON

DEAN ve ben banyodan çıkıp koridora doğru yürüdüğümüzde, Abel ve Braxton'ı eski yurt odamdan çıkarken buluyoruz. Biz yaklaşırken Abel başını kaldırıp durdu. Eliyle kapıyı işaret ediyor. "Birkaç gün olmasa bile en azından birkaç saat sürecesöyledi," diyor bize.

Dean artık kapalı olan kapıya bakar. "Paranın bir fark yaratacağını düşünüyor musun?" diye sorar. "Ne kadar istediği umurumda değil, mümkün olduğunca çabuk yapılmasını istiyorum." Kapı tokmağına uzanır ama onu durduran Braxton olur.

"O iyi," diyor. "Yakalanmadan geçmenin bu kadar uzun süreceğini söyledi ve sen de ona yakalanmamasını söyledin. Kıçını kolluyor. Yakında bilgiyi alırız."

"Harika," diyorum. "Bu arada ne yapacağımı çok iyi biliyorum." Üçünün de bakışları üzerimde toplanıyor ve gülümsüyorum. "Birini ziyaret edeceğiz," diyorum. "Luc Kincaid ile konuşmamız gerekiyor."

Dean'in gözleri kararır. "Kesinlikle olmaz."

"İyi." Sanki benim için hiçbir şey fark etmiyormuş gibi omuz silkiyorum - çünkü fark etmiyor. O burada kalıp sinir krizi geçirebilir, ben de her zaman yaptığım gibi işimi hallederim. Onu yanımda *istiyor* olmam, ona *ihtiyacım* olduğu anlamına gelmiyor. "Sen burada kalabilirsin, ben gidip onunla konuşacağım."

Ondan uzaklaşmak için hamle yaptığımda beni belimden yakalıyor ve geri çekiyor. "Kincaid'in yakınına bile yaklaşmayacaksın," diye emretti.

Göğsünü hafifçe okşuyorum. "Bana emir verebileceğini düşünmen çok şirin, D-man."

"Belki de haklıdır," diyor Abel. Dean'in gözleri irkiliyor ve başımın üstünden bana bakıyor. "İstediğin kadar kızabilirsin dostum ama onun buraya transfer olduğuna dair söylentiler hâlâ doğrulanmadı. Kate'le uğraştı, neden o pislikle de uğraşmasın?"

"Kate ve Corina onun bu işle bir ilgisi olmadığına yemin ediyorlar," diye yorum yapıyorum ama onlara ne kadar inandığımdan emin değilim.

"Saçmalık," diye tersliyor Dean.

Evet, bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Hızlı bir hareketle elinden kurtuldum ve koridorda ilerlemeye başladım. "O zaman kaçış şoförünü mü oynuyorsun, yoksa arabana düz kontak mı yapıyorum?" Geri sesleniyorum.

Öfkeli küfürlerin sesi beni yurttan çıkana kadar takip ediyor ve yurt koordinatörünün oturduğu resepsiyonun önünden geçerken, adamların aldığı anahtarları bakmadan ona doğru fırlatıyorum ve dışarı çıkıyorum.

Dean kaldırıma çıkıyor ve anahtarlarını Braxton'a fırlatıyor. Brax onları kolayca yakalıyor ve diğerlerinin yanından kayarak geçiyor, uzun adımları onu hepimizden daha hızlı yürütüyor. Lanet olası dev. O cipin ön tarafına geçip sürücü koltuğuna otururken başımı sallıyorum, Abel ön yolcuyla alıyor ve Dean'le ben arkada kalıyoruz.

Braxton arabayı çalıştırıyor ve ben de iki ön koltuğun arasında öne doğru eğiliyorum. "Kincaid'in nerede yaşadığını biliyorsunuz, değil mi?" diye sordum.

Bana aynalı alaycı bakışlar fırlatıyorlar. "Tabii ki nerede yaşadığını biliyoruz," diye homurdanıyor Abel. "Sen bizi ne sanıyorsun? Amatör mü?"

Arkama yaslanıyorum. "Sadece soruyorum."

"Oraya vardığımızda geride durmanı istiyorum," diyor Dean.

Arkamı dönüp ona ters ters bakıyorum. "Hayır."

"Ava, ciddiğim."

"Ben de öyleyim," diye cevap veriyorum. "Geri çekilmeyeceğim. Eğer bu işle bir ilgisi varsa, Braxton'ın kitabından bir sayfa alıp istediğim bilgiyi alana kadar ona işkence edeceğim. Eğer bu senin için bir sorun teşkil edecekse, Brax'ın seni eve bırakmasını sağlayabilirim."

Ön koltuktan sert bir ses geliyor. Kahkaha ile boğulma arasında bir ses. Hangisi olduğunu görmek için dönmüyorum. Bakışlarımı Dean'inkilerle aynı seviyede tutuyorum. Bundan geri adım atmayacağım.

"Birinin sana tuzak kurduğunu bilmemizin tek nedeni Braxton'ın orada yaptığı şey," diyor Dean, söz konusu adam otoparktan çıkıp açık yola çıkarken beni koltuğun diğer tarafına ve neredeyse kucağına çekerken sesi birkaç oktav düşüyor. "Roger itiraf etti

Siz gelmeden hemen önce birinin onu aradığını, sizi aradığını söyledi."

"Bu mantıklı," diye kabul ediyorum. "Benden hemen sonra geldi. O karavana girmeden önce ben beş dakika bile orada değildim." Dean bana baktı. "Ne?" "Ne?" diye soruyorum.

"İyi olduğuna emin misin?"

Gözlerimi deviriyorum ve kucağından kayarak koltuğuma geri dönüyorum. "Ben iyiyim," diye çıktım. "Ya da Kincaid'e vardığımızda ve onun ne bildiğini öğrendiğimde iyi olacağım."

"Ne bildiğini öğreneceğiz prenses," diye karşılık veriyor Abel.

"Bana prenses deme, göt herif," diye küfrederek koltuğunun arkasını yumrukluyorum.

Kıkırdar. "Kaçabilirsin ama saklanamazsın tatlım," diye yanıtlıyor. "Ama şu anda olduğun şey bu. Eğer biz Eastpoint'in krallarıysak, sen de bizim prensesimizsin."

Kollarımı göğsümde kavuşturup arkama yaslanıyorum. "Ben lanet bir prenses değilim," diye meydan okuyarak cevap veriyorum. "Olsa olsa kraliçeyim. Peki ya kız arkadaşların? Corina'nın partisindeki kız arkadaşların? Sen benimle uğraşırsan biraz üzülmezler mi?"

"Onlar olmasa bile ben olacağım," diye mırıldanıyor Dean ciddiyetle. Şu anda çocuk gibi davranması neredeyse komik. Başkalarının önünde, bu arabanın dışında patron o , sorumlu adam- ama sadece onların ve benim yanımdayken aradaki farkları görmek ilginç. Daha az gergin görünüyor. Omuzları o kadar sert değil. Kendini güvende hissetmek için etrafındaki her şeyi ve herkesi algılamak zorundaymış gibi gözleri etrafta çok fazla gezinmiyor. Onu bir suçlunun yapacağı gibi çıkışları sayarken yakaladım.

Banyoda bana söylediği sözler intikam duygusuyla geri geldi. İlk erkeğimi on altı yaşında öldürdüm. Evet, bu tür bir eylem benim de aynı şekilde davranmama neden olurdu. Hep arkamı kollardım, biri beni içeri alacak mı ya da ne zaman alacak diye. Yetkililer için bunun babası tarafından emredilen bir şey olması muhtemelen önemli olmazdı. Belki de kimi ya da neden öldürdüğünü soracak kadar bile umursamamam beni kanıtlanabilir kılıyor. Bunun bir önemi yok. Dean için bu boynunda bir ağırlık. Dünyanın gözünde o kadar iğrenç bir şey yaptı ki sonsuza dek yakalanacağı ve özgürlüğünün elinden alınacağı gün için endişeleniyor ve plan yapıyor. Bunu hayal bile edemiyorum.

Sadece Patricia ve ben olduğumuz zamanlarda bile, bu hep hayatta kalmakla ilgiliydi. Yaptığım hiçbir şey bana bunun için hapse atılabileceğimi hissettirmedi. Roger'a kadar değil, ama bundan pişman değilim. Yakalansam bile

Bir gün beni hapse atsalar bile onu öldürdüğüm için asla pişman olmayacağım. Uykularım kaçmıyor. Muhtemelen yapmam gerektiği kadar bile düşünmüyorum ve kesinlikle dünya beni zincire vurmak, karanlık bir deliğe atmak ve var olduğumu unutmak için bekliyormuş gibi davranmıyorum.

Parmaklarım koltuğun üzerinde kayıyor, ona ulaşmak için kaşınıyorum. Lanet olası bir mıknatıs gibi beni kendisine doğru çekiyor. Abel, sorduğumu neredeyse unuttuğum soruyu cevapladığında beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

"Paylaşımçı bir kızdı," diyor Braxton gülümserken dönerek.

Konuşma beni gerçekliğin ışığına geri döndürürken yüzümü ele geçirme tehdidinde bulunan eğlenceli gülümsemeyi gizlemek için burnumu kırııştırıyorum. "de mi? Kardeş gibi değil misiniz?" Alaycı bir şekilde takılıyorum.

"Aman Tanrım, Ava! *Birbirimizi* becermedik!" Abel gülüyor.

Brax dikiz aynasından bana bir bakış fırlatıyor. "Denemeden bilemezsin, küçük vahşi," diyor.

Dean, "Bunu denemeyecek," diye homurdanıyor ikisini de kahkahalara boğuyor. Başımı sallıyorum ve cip otoyola dönüp hızlanırken koltuğa gömülüp rahatlıyorum. Belki bir parçam bunu kabul etmek istemiyor -çünkü bunu kabul etmek bu pisliklerin kalbime girdiği gerçeğini kabul etmek olurdu- ama kahkahalarının sesi beni başka hiçbir şeyin sakinleştiremediği kadar sakinleştiriyor. Çok garip.

Dean'in Abel'la tartışmasına bakarken yanağımı çevirip başımı koltuğun arkasına yaslıyorum ve aklıma düşünceler soktuğu için ona lanet ediyorum. Braxton ve Abel'ın ateşli olduklarını inkâr etmek mümkün değil. Tarafsız konuşmak gerekirse, Dean etrafta olmasaydı, belki de onların 'ortak kızlarından' biri olmak isterdim. Ama beni terleten onlar değil. Tehlike ve uğursuz niyetle kaplı koyu çikolata kahverengi gözleriyle bana bakmıyorlar, bu da amımı sıkma neden oluyor. Onları becermenin, kasksız bir motosikletle saatte yüz milin üzerinde bir hızla otoyolda gitmekle aynı şey olduğunu hissettirmiyorlar.

Bana onun verebileceğini veremezler -adrenalin, tehlike ve yüksek sesle söylemeye hazır olmadığım başka bir şey. Şimdiye kadar yaptığım tüm aptalca numaralardan çok daha riskli bir şey. Tabii ki, bu sadece o. Her zaman o olmuştur.

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra tanıdık bir evin önünde durduk. Dean'in benimle uçurum dalışı yaptıktan sonra beni götürdüğü evin aynısı.

Sonuçta Kincaid'in evi, sanırım.

İlk seferin aksine, ev sessiz görünüyor. Dışarıda şehir kulüpleri için tasarlanmış pahalı elbiseler giymiş sarhoş üniversiteli kızlar dolaşmıyor. Arka taraftan gelen hard rock müziği de yok. Bunun yerine, arabadan indiğimde duyduğum tek şey kuş sesleri ve çevredeki ağaçların arasından gelen rüzgâr ıslığı.

Dean ön tarafa doğru yürürken, "Gidelim," diye homurdanıyor.

"Ya burada değilse?" Abel sorar ama Dean çoktan birkaç adım ilerlemiş, çimenlikten ve verandadan yukarı doğru tepinmektedir. Durup yumruğunu kapıya birkaç kez vuruyor ve Braxton, Abel'a bir bakış atmadan önce SUV'un kapılarını kilitlemek için düğmeye basıyor.

"Burada olup olmamasının umurunda olduğunu sanmıyorum."

Verandaya çıkıyorum ve tam Dean'e ulaştığımda ön kapı açılıyor ve siyah-beyaz hizmetçi üniforması giymiş, siyah saçları yüzünü çerçeveleyecek şekilde kesilmiş yaşlı bir kadın dışarı bakıyor. "Yardımcı olabilir miyim efendim?" diye soruyor ağır aksanlı İngilizcesiyle.

Dean bir söyleyemeden önüne geçiyorum. "Evet, hanımefendi," diyorum gülümseyerek. "Luc'un arkadaşlarıyız. Uğramamızı o istedi."

"Özür dilerim hanımefendi, ama efendim burada değil."

"Sorun değil, biliyoruz," diye yalan söyledim. "Onu bekleyebileceğimizi söyledi."

Braxton ve Abel nihayet merdivenleri çıkarken bakışlarını benden Dean'e ve diğerlerine çeviriyor. Sonra gözleri bir kez daha benimkileri buluyor. "Başımı belaya sokmak istemiyorum," diye itiraf ediyor. "Genelde kapıya cevap vermem. Bay Markowitz kendini pek iyi hissetmiyor. Erken ayrıldı. Burada sadece ben varım."

"Luc bizi bekliyor," diye tekrar yalan söyledim. "Söz veriyorum, bizi içeri alırsan başın belaya girmeyecek."

Bir an daha tereddüt ediyor, gözleri yakınlarda gezinen Dean'e kayıyor. Sonra yavaşça ön kapıyı aralayarak dördümüzün içeri girmesine izin veriyor. "Teşekkür ederim, Bayan...?"

"Evgenia, Hanımefendi," diye cevaplıyor dile getirmedığım sorumu.

"Teşekkür ederim, Bayan Evgenia," diye cevap veriyorum, sonra diğerlerine dönüp hepsine karanlık bir bakış atıyorum. "Çocuklar? Nazik olalım ve onun yoluna çıkmayalım."

Abel gözlerini deviriyor ve Braxton onun peşinden giderken yanımdan geçip gidiyor. Dean içeri giren son kişi oluyor ve diğerlerini takip etmeden önce durup kadına bakıyor. Sessizce arka cebine uzanıyor ve cüzdanını çıkarıyor. Bir yığın yüz dolarlık banknot çıkardığında Bayan Evgenia'nın gözleri açılıyor, benimkiler de öyle. "Sanırım bu ev yeterince temiz, Bayan Evgenia," diyor ve parayı ona uzatıyor. "Günün geri kalanında izin almak isteyebilirsiniz."

Kadının iri gözleri adamdan elindeki yeşil kâğıt paralara kayıyor ve sonra tekrar geri dönüyor. "Efendim?" diye kekeliyor, kafası karışmış bir halde.

Dean onun cevabını duymak için beklemiyor. Para kızın eline geçer geçmez Braxton ve Abel'in peşinden gitti ve beni kafası karışmış bir hizmetçiyle baş başa bıraktı. Lanet olası pislik.

"Merak etme Evgenia," diyorum omzuna dokunup onu ön kapıya doğru çevirirken. "Her şey yoluna girecek, ama belki de haklıdır. Parayı al"-duruyorum ve sesimi çok sinirli çıkarmamaya çalışıyorum. Ne de olsa, buruşuk parmaklarında tuttuğu banknotlara hızlı bir bakış atarak ona birkaç binden fazlasını vermiş gibi görünüyor ve Dean Carter'dan başka kim üzerinde bu kadar nakit ki?

Evgenia bir bana bir paraya bakıyor ve sonunda bir karara varmış gibi görünüyor. Bir kez başını sallıyor ve evin içine doğru dönüyor. "Anahtarlarımı bulmalıyım. Efendi Luc yakında dönecek." Ve o döndüğünde burada olmamalıydı. Abel'in modern görünümlü devasa malikânede çınlayan şamatalı kahkahalarının sesini takip ederken, yaşlı kadının kendi çıkış yolunu bulacağına güvenerek gitmesine izin verdim.

Gün ışığında oldukça farklı görünüyor. Açık. Boş. Çok fazla beyaz, çok fazla gümüş ve çok fazla cam var ama insan yok. Saf porselenden kesilmiş gibi görünen uzun bir merdivenin dibini bulduğumda -her şey burada olduğum bir gecedен çok farklı görünüyor- Bel başını köşeden çıkarıyor.

"Acele et," diyor. "Sen buraya gelene kadar Dean bir boka dokunmamıza izin vermeyecek."

Gözlerim başımın arkasına doğru yuvarlanıyor, ama iyi bir kız gibi tırabzana dokunup kendimi yukarı çekiyorum ve az önce girdiğimiz Kincaid malikanesinin ikinci katına çıkıyorum.

DEAN

Ne düşünüyor bu kadın? Avalon'un Luc Kincaid'in yatak odasına girişini izlerken aklımdan geçen tek soru bu. Bundan hoşlanmıyorum. Herif burada bile değil ama onun odasındaki varlığından nefret ediyorum. Belki de içgüdüsel olarak burayı onun bölgesi olarak gördüğüm ve onun burada olmasından hiç hoşlanmadığım içindir.

"şeyi bul," diyorum ona. "O zaman çıkıyoruz."

"Hiçbir şey aramıyorum," diyor bana, başını geriye atarken kapının hemen içinde duruyor. "Onu bekliyoruz."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Burada çok dikkatli olmalısın Ava," diye uyarıyorum onu.

"Oh?" diyor. "Nedenmiş o?" Bana göz kırptığında, göz kırpışı uzun, yavaş ve o kadar şımarık ki elim kıcını tokatlamak için kaşınıyor. Belki de onun Kincaid'in mülkünde olması o kadar da kötü bir şey değildir, diye düşünüyorum içimde karanlık bir düşünce çekirdeği yükselirken. Onu lanet yatağına yatırıp çılgılık atana kadar sikebilirim. Pahalı yorganının tam ortasında onun orgazmından ve benim döllerimden oluşan ıslak bir su birikintisi bırakabilirim.

"Kincaid de en az bizim kadar güçlü," diyorum ona. "Çok fazla görünmüyor olabilir ama arkası sağlam. Ailelerimizin onu henüz alt edememiş olmasının bir sebebi var."

"Onu saf dışı mı bıraktın?" diye alay ediyor ve başını sallıyor. "Sen mafya değilsin Dean. Ve belki Kincaid'in pek bir şeye benzemediğini düşünüyorsunuz, ama o varlıklı biri" -odanın karşı tarafındaki kitap raflarının yanında durur ve Kincaid'in plak koleksiyonuna göz atar- "çekici." Kadın

bana bakıyor ve gülümsemeden önce bakışlarıyla sıkılı yumruklarımı ve sert omuzlarımı not ediyor. "Muhtemelen yatakta harikadır."

Avalon benden uzaklaşıyor ve Kincaid'in eşyalarını incelemeye devam ediyor. Başımı kaldırıp Brax'a selam veriyorum. O da başıyla onaylıyor ve sonra dönüp koridora yöneliyor, Abel'ı gömleğinin arkasından tutup sürüklüyor.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz, tam sırtına dayanana kadar aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Avalon gerilmiyor ya da bana bakmak için dönmüyor bile. "Bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmam Dean," diye uyarıyor beni uzun bir sessizlik anından sonra dikkatlice.

Elimin omuzlarından kollarına doğru kaymasına izin verdim. "Önerileri nasıl karşılıyorsun o zaman?" Teklif ediyorum. Daha önce hiç yapmadığım bir şey. Ben öneri sunmam. Emir veririm. Emir veririm. Ama onun için -bu kız için- sanırım her şeyi değiştiriyorum.

Avalon sanki bana güvenemiyormuş gibi küçük adımlarla dönüyor. Güvenmemekte haklı. Luc Kincaid'in yatağında onu becerme ve evine geri döndüğünde duyabilsin diye adımı haykırmasını sağlama fikrinden gerçekten hoşlanan bir adamım. Havers'ın banyosundaki konuşmamızdan sonra daha da gergindim. Sarsıldım ve uçurumun kenarına geldim ve beni aşağı çekebilecek tek bir şey var.

Ona doğru hareket ediyorum, bileklerini kavrayıp tutsak ederken onu raflara doğru bastırıyorum. Göz bebekleri büyürken gözlerindeki farkındalığı görebiliyorum. Tüm odağım onun üzerinde. Kalbinin göğsünün içinde hızla atması. Ayrılırken dudaklarının yumuşaklığı.

"Dean..." Bileklerinden tuttuğum kollarını kaldırarak boynuma doluyorum. "Bunun için zamanımız yok," diyor.

"Zaman yaratacağız," diyorum ona.

"Hayır." Arkasını dönmeye başladı ama ben onu kalçalarından tutup, sikimin sert çıkıntısını karnında hissedene kadar kendime çektim.

"Bu kelimenin ne yapıp yapmayacağım konusunda hiçbir etkisi olmadığını biliyorsun," diyorum yakınına eğilerek. Dudaklarım tam onunkilerin üzerinde, dilimde nefesinin tadını alabileceğim kadar yakın duruyor. "Ne zaman 'hayır' desen, bu sadece seni daha sert becermek istememe neden oluyor bebeğim."

"Elinde ne bilgi varsa bize lazım," diyor çabucak. Dikkatimi dağıtmaya çalıştığını anlayabiliyorum. Bana seksten daha önemli bir şey verip kafamı ona istiyor ama seksten daha önemli bir şey yok -özellikle de onunla seksten. Bu lanet dünyada ondan daha önemli hiçbir şey yok.

"Hallededeceğiz," diye onu temin ediyorum ve odanın ortasında duran devasa sayvanlı yatağa doğru onu geri döndürürken bizi çeviriyorum.

"Evgenia geleceğini söyledi." Onu bacaklarının arkasından tutup kaldırdığımda ve yatağın köşesine yatırdığımda kelimeleri aceleyle döküldü.

"Abel ve Brax ona göz kulak olacak." Göğsünün ortasına dokunuyorum, iki parmağımı göğüslerinin arasından tişörtünün yukarı kalktığı ve göbeğini açıkta bıraktığı yere kadar takip ediyorum. Arzu dolu gözlerle beni izliyor. Elinde değil, ben de öyle. Birbirimize bağımlıyız.

Parmaklarım kot pantolonunun düğmesini buluyor ve kumaşı kalçalarından aşağıya doğru sürüklemeyi önce, çıkarmak için ayakkabılarını çıkarmak zorunda kalana kadar açıyorum. İkisi de çıktıktan sonra bacaklarını açıyorum, önce bir ayağını sonra diğerini yatağın kenarına koyuyorum ve tamamen bana açılıyor. Kahretsin, ama böyle muhteşem.

Parmaklarımı külotunun ortasında gezdirip ipeksi üçgenin altında ne kadar ıslak olduğunu hissederken, "*Yakında* döneceğini söyledi," diye tıslıyor.

Dizlerimin üzerine çökerken sessizce, "Buna güveniyorum," diyorum. Ellerim kışının altına giriyor, onu kavırıyor ve tam önüme gelene ve kokusunu alana kadar öne doğru çekiyorum.

Arka cebime uzanıp çakımı çıkarıyorum; bu şeyi gençliğimden beri yanımda taşıdığım için minnettarım. Bunu kullanarak külotunu yerinde tutan ipleri kesiyorum ve sonra onu bakışlarımdan ayıran hiçbir şey kalmıyor.

"Ah bebeğim," diye fısıldıyorum parmaklarımı sırlıklam etinin üzerinde yavaşça gezdirirken. "Bir şey mi istiyorsun?" Parmaklarımı içine batırırken soruyorum, elimi çevirip parmaklarımı yukarı doğru kıvrıyorum, ta ki amının içindeki o küçük çıkıntıyı bulana kadar. Daha önce tahrik olmadıysa bile şimdi olduğu kesin.

Göğsü tavana doğru yükselirken başı yatağa çarpıyor ve nefes nefese adımı haykırıyor. "Dean!"

"Beni istiyor musun?" Öne doğru eğilerek soruyorum, böylece her kelimedede sıcak nefesim onun titreşen klitorisinin üzerinde geziniyor. "Söylemeye çalıştığın şey bu mu bebeğim?"

Kalçaları titremeye başladığında dişlerinin birbirine sürtündüğünü duyabiliyorum. Hiçbir uyarıda bulunmadan parmaklarımı amından çekip çıkarıyorum ve başım aşağı iniyor. O küçük sinir yığınının ağzıma çekip

Dilimle, halter piercingini küçük klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. Ben onu yerken kalçaları başımın etrafında kenetleniyor.

Ölmek üzere olan bir adammışım ve bu benim son yemeğimmiş gibi onun tatlı amını yerken titreyen ve ürperen kulaklarımın üzerindeki hislerini seviyorum. Dilim ıslaklığında geziniyor. Emiyorum. Fiske vuruyorum. Dişlerimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum, ta ki başımın yanlarına bastıran kalçalarından duyabileceğim kadar yüksek sesle inleyene kadar.

Ancak sesi yükselmeye başladığında parmaklarımın tekrar devreye girmesine izin veriyorum. Onları içine bastırıyorum, nefes nefese kalana kadar makasla ayırıyorum. Yanağımı çevirip uyluğunun iç kısmını ısırırken parmaklarımı çekip içeri sokarak onu uzun ve sert bir şekilde beceriyorum. Sırtını tekrar kavislendiriyor ve üzerinde izimi bırakırken gevşek bir çığlık atıyor. Tam orada mükemmel kırmızı şekilli bir ısırık izi.

Bir kere, sanırım. Sadece bir kez boşalmasını istiyorum, sonra onu becerebilirim. Onu o kadar sert sikeceğim ki, sikime boşaldığında kimin yatak odasında olduğumuzu bile bilmeyecek. Umurunda bile olmayacak. Tek düşünebileceği bu olmadan, bensiz nasıl yaşayamayacağı olacak.

Parmaklarım onun amına giriyor. "Hadi bebeğim," diye fısıldıyorum ıslak bedenine. "Benim için gel." Ve sonunda boşaldı. Kalçaları kontrolsüzce sallanırken ve ağzı delici bir çığlıkla açılırken, amının duvarları elime yapışıyor, parmaklarımı sert kasılmalarla etinin içinde sıkıyor.

İşim bitmedi. Uzun bir atışla değil. Amcığı beni serbest bıraktığı anda parmaklarımı . Ellerim kotuma doğru uçuyor ve kendimi kurtarıyorum, kalçalarını genişçe açıyorum ve sikimin başını hala biraz spazm geçiren amına itiyorum.

Onun üzerinde durup kızarmış yüzüne bakarken yavaşça, amansızca sikimi eve sokuyorum. Kolları yukarı , elleri omuzlarımı buluyor, tıpkı kendime söz verdiğim gibi onu becermeye başlıyorum. Kalçalarını sertçe kavrayarak ve onu kaldıraç olarak kullanarak amına vuruyorum ve onu çekip horozumun üzerine geri çekiyorum.

Gözleri kocaman ve şehvetten kararmış. İçindeki o çıkıntıya vurduğumda dişlerini gıcırdatıyor, delicim tekrar ve tekrar ve tekrar üzerinde sürüklenirken sikimi ona çarpıyor.

Kendini yukarı çekip kalçalarını benimkilere doğru hareket ettirmeye başladığında tırnakları kürek kemiklerime battığında "Siktir," diye küfrediyorum.

"Hadi *bebeğim*," diye sırtarak karşılık veriyor. Bu kaltak. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine, kalçalarından birini kavrayışımı gevşetiyorum ve saçlarını tutmak için uzanıyorum. Avucumun içine toplayabildiğim kadarını topluyorum ve başını geriye doğru çekiyorum, böylece kesik gözlerle burnunun altından bana bakmak zorunda kalıyor.

"Sikimin her yerine boşalacaksın," diye uyarıyorum onu. "Luc Kincaid'in yatağını bu amcığınla ıslatacaksın bebeğim ve bunu yaptığında"-duraklıyorum, sikimi yavaşça göbeğinden çıkarıyorum, tamamen dışarı çıkarırken gözlerinin kafatasının içine dönmesine neden oluyorum ve sonra başını klitorisinin üzerinde kaydırıyorum, tekrar içine sokmadan önce oradaki deliciliğimi hissetmesine izin veriyorum-"çığlık atacaksın."

Gülüyor, nefesi kesilmiş. "Eğer bana çığlık attıracaksan," diye cevap veriyor, ben içine girdikçe kelimeleri artarak geliyor. Gözleri tekrar açılıyor ve yüzünde boktan bir sırıtışla bana bakıyor. "O zaman konuşmayı bırakıp beni becermeni öneririm."

"Dileğin benim için emirdir," diye yanıtlıyorum onunkini yansıtan bir gülümsemeyle.

Onu daha da sert dövüyorum, yatağa çarpıyorum, omurgasını yatağa doğru itiyorum ve bacaklarına uzanıp ayak bilekleri boynuma bastırılana kadar sürüklerken onu tutuyorum. Ellerim kalçalarının etrafını sarıyor, onu tekrar tekrar becerirken onları tutamak olarak kullanıyorum. Sikim kabarıyor ve tekrar titremeye başladığında klitorisini parmaklayarak etrafına uzanıyorum.

Ama kızım kararlı. Henüz tekrar boşalmaya hazır değil ve bunun için beni uğraştırmak istiyor. Yardım edemem ama heyecan duyuyorum. Ne istediğini biliyorum. Onu incitmemi istiyor. Onu Kincaid'in yatağında daha da yukarı iterek üzerine sertçe iniyorum. Tırnaklarını sırtımda ve kollarımda gezdiriyor, eğer tişörtüm olmasaydı kan akıtacağını biliyordum.

Tıpkı bizim gibi. Canavarlar gibi sevişiyoruz. Aklımızı kaçırmışız. Onu sikimle öldürmeye çalışıyormuşum gibi hissediyorum. Elim boğazını buluyor ve yanlarını sıkarak sıkıştırıyorum. Gözleri açılıyor ve dudakları aralanıyor. Eğilip ağzımı başının yan tarafına bastırıyorum.

"Bu sana bir şey hatırlatıyor mu bebeğim?" diye sordum. Çünkü bana ilk sevişmemizi hatırlatıyor. Sahil evini. O geceye ve güne geri dönebilseydim, Abel ve Braxton geldiğinde gitmezdim. O şerefsizleri kovar, onu yatağa bağlar ve bir hafta boyunca aralıksız sikerdim. Gerçek şu ki, Avalon Manning'e doyacağımı hiç sanmıyorum. O benim kafamda. Kalbimde. Lanet olası ruhumda.

Bir şeyler mırıldanıyor ve konuşmasına izin vermek için elimi boğazından çekiyorum. Yanağını bana bakacak şekilde çeviriyor, ben içine girmeye devam ederken başı aşağı yukarı hareket ediyor. "Daha sert," diyor sırtarak. "Çıgılık atmamı istiyorsan, benden nefret ediyormuşsun gibi sik beni, D-man."

Ben de öyle yapıyorum. Doğruluyorum ve elim bir kez daha boynunu buluyor. O amcığı çekiçlerken sertçe sıkıyorum. Taşaklarım kalkıyor. Uzaktan sesler duyabiliyordum. Biri kızgın, ikisi daha sakın. Gerçeklik anı. Boğazını serbest bırakıyorum ve aşağı uzanıyorum, sonunda patlarken klitorisini sıkıştırıyorum.

Avalon'un dudakları ayrılıyor ve sanki onu öldürüyormuşum gibi uzun ve sert bir çıgılık atıyor. *Belki de öyleyimdir*, diye düşünüyorum uzaktan, amının etrafımda sıkılaştığını ve beni tüm değerim için sağdığını hissederken. *Belki de sorun benimdir. Belki de tehdit Luc Kincaid değildir. Belki de benim.*

AVALON

Luc Kincaid'in yatak odasında Dean'in sikiyle ikinci kez boşaldıktan sonra, birden fazla adamın yüksek sesle küfretme ve koridorda bir şeylerin kırılma sesiyle uçurumdan aşağı sürükleniyorum. Sarsılarak kalkıyorum, neredeyse kafamı Dean'in çenesine çarpıyordum.

Başını hızla geriye çekiyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Şimdi de bana kafa mı atıyorsun bebeğim?" diye soruyor. "Bundan sonra benden biraz daha hoşlanacağını ."

Yorumunu duymazdan geliyorum ve başımı kapıya çeviriyorum. "O geri döndü," Söyle.

Dean geri çekiliyor, siki artık acıyan amımdan kayıyor. *Kahretsin, ne Beni burada becermesine izin verirken ne düşünüyordum?* Bu en başından beri çok kötü bir fikirdi. Bunun olmasına izin vermemeliydim ama o haklıydı - Dean'e hayır demek neredeyse imkânsızdı. Eğer sikmatize için görünmez bir dövme olsaydı, şu anda alnıma kazınmış olurdu. Yataktan sürünerek kalktım ve iç çamaşırimdan kalanları çekip çıkardım, Luc'ün masasının altında gördüğüm çöp kutusuna attıktan sonra kot pantolonumu kapıp üzerime geçirdim.

Dean çoktan temizlendi ama ben temizlenmedim. Dölünün hâlâ amımın içinde olduğunu hissedebiliyorum, bir kısmı dışarı sızıyor ve pantolonumun içinde kalçamdan aşağı kayıyor. "Banyoya gitmem lazım," diyorum hemen, yatağın karşısındaki kapıyı görüyorum. Dean'in bir şey söylemesini beklemeden kapıya yöneliyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum.

Lavabonun üzerindeki geniş çerçeveli aynada yüzümü görmeden önce hızlıca bir kez daha temizlenip ellerimi yıkıyorum. Duraklıyorum

ve karşımdaki kadına şok olmuş bir şekilde bir süre öylece baktım. Altı ay önce, şu anda burada olacağıma asla inanmazdım. Dean Carter'ı düşmanın yatak odasında beceriyor olacağımı kesinlikle tahmin edemezdim. Yine de yaptığım tam olarak buydu ve aynada kendime baktığımda bundan nefret eden bir kadın görmüyordum. Hayır, aslında, her pis dakikasına bayılmış bir kadın görüyorum.

Yanaklarım kızardı ve boynumda parmaklara çok benzeyen kırmızı izler var. Solmadan önce kırmızı kalacaklar mı yoksa moraracaklar mı şu anda bilemiyorum. Bir yanımda bu izlerin kalmasını umuyor çünkü onlara bakmak bile hatırlattıkları için amımı sıkıyor. Sevişirken bile şiddet uyguluyoruz. Çılgınca. Bu beni rahatsız etmiyor. Beni tahrik ediyor. Bacaklarım hala titriyor. Kafam karmakarışık. Dean Carter bir canavar ve ben bundan hoşlanıyorum.

Ne halt ediyorum ben? Kendime soruyorum.

Cevap veremiyorum, çünkü ben cevap veremeden bir şey kapıya sertçe çarpıyor, bir yumruk. Diğer taraftan Dean'in sesi yerine Braxton'ın sesi geliyordu.

"Hey, senin için hazırız," diye sesleniyor odunların arasından.

Kapı koluna uzanıp kapıyı çekerek açıyorum. Dudaklarım aralanıyor ama söylemek üzere olduğum her şey Luc Kincaid'in dudağı kanamış bir şekilde yatakta, ayakta duran Dean ve Abel'in arasında oturduğunu gördüğümde yok oluyor. Yer değiştiriyor ve çarşafı bakmadan önce havayı kokluyor.

"Yatağım neden ıslak?" diye sorar. Dean sırtıyor. Gözlerimi deviriyorum.

"Luc," diye sesleniyorum, odaya girip dikkatini çekiyorum. Beni görünce ayağa kalkmaya çalışıyor ama Dean tarafından geri itiliyor. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Luc'un ona attığı tek kurşun Dean'i yerde kanlar içinde bırakırdı. Bu işi bitirmenin zamanı gelmişti. Önüne geçtim ve Luc bir kez daha bana bakana kadar ona baktım.

"Konuşmamız gerek," diyorum.

Omuzlarını gevşetiyor ve başını arkaya yaslıyor. "Bebeğim, eğer benimle konuşmak istiyorsan, tek yapman gereken aramaktı. Yanında bir grup koruma getirmene gerek yoktu."

"Ona öyle deme," diye homurdanıyor Dean.

Elimi uzatıp onu durduruyorum, yumruğunu sıkıyor ve ona vuracakmış gibi adım atıyor. "Dean." Sert göğsüne doğru itiyorum. "Burada olmamızın nedeni bu değil," diye hatırlatıyorum ona, bana doğru bakınca. Çenesi geriliyor ve

Kincaid'e bir bakış atmak için bir saniye daha bekledim ama o geri çekildi ve şimdilik bir şey yapmayacağından emin olunca Luc Kincaid'e döndüm.

"Bir sorunumuz var ve sizin de bu sorunun bir parçası olup olmadığınızı bilmemiz gerekiyor."

"Eğer bu Kate'le ilgiliyse," dedi. "Bu konuda endişelenmene gerek yok. Onu terk ettim."

"Sen ne?" Kaşlarımı çattım. "Ne zaman?"

Bana bakıyor. "Bir hafta önce falan. Kısa bir süre sonra ona ne yaptığını duydum." Bir gülümsemeye karşı koyarken ağzının kenarları seğirmeye başlıyor. Çok fazla karşı koyamıyor ama bir an sonra gülümsemesi serbest kalıyor. "Boktan bir şey." Takdirle başını sallıyor.

"Bunu hak etmişti." Ben deadpan.

Bir omzunu kaldırıyor ve düşmesine izin veriyor. "Evet, buna inanıyorum," diye yanıtıyor. "Bunu neden yaptığın umurumda değil ama artık onunla hiçbir işim yok."

"Öylece mi?" Abel yanıma gelerek soruyor. "Dean'ın eski sevgilisini beceriyorsun, evlenme teklif ediyorsun ve sonra onu öylece terk mi ediyorsun?"

Luc gözlerini devirir. "Bilgin olsun dostum, ona ben evlenme teklif etmedim, her şey ailelerimiz tarafından ayarlandı. Sevgili babacığım ailesinin iflas ettiğini öğrendi ve bana iptal etmemi emretti."

"Peki ya senin Eastpoint'e gelmen?" Kitaplığa yaslanıp Luc'e bakarken Dean'ın sesi derinleşiyor.

"Böyle bir şey asla ,," diye sertçe cevap veriyor Luc. "Babam şu anki yöneticilerin anlaşmasını sağlayabileceğini düşünüyor, ellerinde onların istediği bilgiler varmış, olası bir birleşmeyle ilgili bir şeyler ama benim bu konuda hiçbir kontrolüm yok. Mesele bu mu yani? Evime zorla mı giriyorsun?"

"Zorla girmedik," diyorum dalgın dalgın düşünürken. "Doğruca içeri girdik." Bu sözleri söylerken bile zihnim bu yeni bilgi üzerinde çalışıyor. Eğer

Corina'nın partisinden önce Kate'i terk ettiyse, o zaman Kate orada hiçbir şey olmamış gibi davranarak ne halt ediyordu? Bir planı olmasa bunu yapmazdı ama onu köşeye sıkıştırdığımda banyoda kesinlikle bir şeyler söylerdi. Bir şeyler gitmiyor. "kadar yeter," diye çıkışıyor Dean, kitaplıktan o kadar sert bir şekilde uzaklaşıyor ki kitaplık duvara yaslanıyor. Yatağa doğru adım atıyor ve Luc ayağa kalkıyor, ikisi yüz geliyor. Göğüs göğüse. Burun . Neredeyse

Eğer bu kadar sinir bozucu olmasaydı. "Sen ve baban ne planlıyorsunuz?" Dean havlıyor.

"Bir bok planladığım yok," diye tersliyor Luc. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, yaşlı adamlar bize hiçbir şey anlatmaz."

"Buna bir saniye bile inanmıyorum. Kate'in peşinden gitmenin bir nedeni vardı," diye cevap verir Dean.

"O sürtüğü istemiyordum bile," diye homurdandı Luc. "Cehennem gibi mızımızdı ve yatakta soğuk bir balıktı. Ne düşündüğün umurumda değil. O sadece yüksek sınıf bir servet avcısıydı. İhtiyar bana onu kovabileceğimi söylediğinde, ben de kovdum."

"Resimden haberin var mıydı?" Ona soruyorum.

Luc kaşlarını çatarak bana doğru döndü. "Ne resmi?"

Abel, "Kız arkadaşın senin ve Ava'nın sahil evinizde bir fotoğrafını çekip Dean'e göndermiş," diye tersliyor.

"Kız arkadaşım değil," diye karşılık veriyor Luc, Abel'la alay ederek. "Ve ben bu konuda bir bok bilmiyorum."

Braxton kollarını kavuşturarak, "Bunun doğru olup olmadığını nasıl anlayacağımı biliyorum," diyor. Yöntemlerinin çok fazla kan ve iyi maaşlı bir temizlik ekibiyle sonuçlanacağından hiç şüphem yok, ama Luc'un soruyu sorduğumda sanki tam olarak anlayamamış gibi bana bakışında ona inanmamı sağlayan bir şey var. Ben sorana kadar resim hakkında gerçekten hiçbir fikri yoktu.

Brax'a "Hayır," dedim. "Hayır, başka bir şey var - bir şeyi kaçırıyoruz." Geri çekiliyorum ve zaten bildiklerimizi düşünüyorum.

Kate, Dean'i kızdıran ve beni koşarak Plexton'a geri gönderen fotoğrafı hazırlamıştı. Sonra *biri* - Kate *değil* - benim dönüşümü bekleyen Roger'ı aramıştı. Annem evde değildi ama kan vardı. Bir alemde falan olmalıydı - Dean ve benim onu Larryville'de bulduğumuz yere götüren her neyse.

Neye ihtiyacımız olduğunu anladım. "Siktir," diye tısladım, adamlardan uzaklaşarak. "Siktir. Siktir. Siktir."

"Ne oldu?" Abel sorar.

"Roger'ı kimin aradığını bilen tek kişi o ve o da öldü," diye çıkışıyorum. "Bu tuzağı kimin kurduğunu anlamamanın tek yolu bu."

"Kim neyi ayarladı?" Luc kaşlarını çatarak dördümüze bakıyor. "Ne boktan bahsediyorsun sen?"

Braxton, Luc'un sorularını duymazdan gelerek konuşur. "Hayır, onu sorguladığımda, kendisini kimin aradığını söyleyemedi. Tek söyleyebildiği bir kadın olduğuydu."

"Yaşlı mı genç mi?" Dean Luc'e karanlık bir bakış atarak soruyor. Fark edilmeyen bir şey değil.

"Söyleyecek bir şeyin mi var, orospu çocuğu?" Luc sorar. "Eğer öyleyse, adam ol ve sor."

"Tabii, sorarım," diye kabul ediyor Dean, ona doğru geri adım atarak. "Asıl sorulara başlamadan önce hangi parmağını kırmamı istediğini soracağım."

Luc onu karşılar. "Dene bakalım," diye meydan okur. "Beni alt edebileceğini düşünüyorsan, o zaman dene. Sen benim peşimden gel, ben senin peşinden geleceğim."

"Hey!" diye bağırdım. "Bu kadar yeter. Mantolarınızı çözün ve kendinizi toparlayın." İkisi göğüs göğüse durmuş, ikisi de geri adım atmazken Dean'e bir süre ters ters bakıyorum. Bir süre sonra Dean nihayet başını arkaya eğiyor ve arkasını dönmeden önce bir küfür savuruyor.

"Evet, baksan iyi edersin-" Luc'un önüne geçip karnına öyle bir yumruk indiriyorum ki, ne olduğunu anlamıyor bile. Homurdanarak iki büklüm olurken sözleri kesildi.

"Ne diyordun, göt herif?"

Hırıltılı bir nefes alıyor ve sırtı bana bakıyor. "*Onu* beceriyor olman çok kötü," diye homurdanıyor Luc. "Çünkü tam benim tipimsin."

"Deli senin tipin mi?" Abel hafifçe sorar.

"Evet," diyor Luc başını sallayarak. "Kesinlikle onaylanabilir olmak beni kesinlikle azdırıyor."

Üst dudağımı geriye kıvrıyorum ve ondan bir adım uzaklaşıyorum. "Bu kadar aptalca oyun yeter Kincaid," diyorum. "Buraya bilgi almaya geldik ve bunu almamız çok önemli."

"Ah, öyle mi?" Yavaşça doğruluyor, karın kaslarını ovuştururken yüzünü buruşturuyor. Neden tek bir yumruk için bu kadar korkakça davrandığını bilmiyorum. Parmak eklemlerim duvara çarpmış gibi hissediyorum ama kimse yaralı gibi görmüyor. Bunun bir çeşit hile olduğunu düşünmek zorundayım. "Bu ne için?"

"Ne için?" Kaşlarımı çatıyorum, tam boyuna geri dönmeyi bitirdiğinde gözlerimi ona dikiyorum.

"Bu bilgiyi ne için istiyorsunuz?"

Bu çok kolay. "Çünkü Luc Kincaid" - ona doğru kayıyorum, uzanıp düşmanının göğsüne dokunurken Dean'in bakışlarını sırtımda hissediyorum - "Birileri yanlış kaltağa bulaştı ve bunu öğrenmelerini sağlamak niyetindeyim."

Kincaid'in okyanus mavisi gözleri benimkilerle çarpışıyor ve playboy sırtışını kaybediyor. Omuzları geriye doğru itiliyor ve incinmiş gibi davranmaktan vazgeçiyor. "Ne oldu?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Bilmene gerek yok."

"Oh, ama işte burada yanıyorsunuz," diye karşılık veriyor. "Eğer buradaysanız, bunun nedeni benim bir şekilde işin içinde olmamdır. Nasıl olduğunu bilmeyi hak ettiğimi düşünüyorum." Ancak ben cevap veremediğim gözleri Dean'inkilere kayıyor ve sertleşiyor. "Sızıntı mı var?"

"Hayır," diye cevaplıyor Dean. Uzaklaşıyorum, duruşlarını incelerken ikisinin arasına bakıyorum. İkisi arasında bir aşk olmadığı çok açık ama birkaç dakika öncesinin aksine, ikisi de normal düşmanlıklarını bir kenara bırakıp daha ciddi bir meseleye odaklanmış gibi görünüyorlar. "En azından emin olamayız. Eğer Kate gerçekten dışarıdaysa, o zaman ben hayır diyorum."

"Yani, eğer olsaydı, o mu olurdu?" Luc açıklıyor.

"Emin değiliz," diyor Abel, Luc'un dikkatini kendisine doğru çekerek. "Ve sizin şirket içi sorunlarınız hakkında çok da endişeli değiliz. Biz daha çok kendi sorunlarımızla ilgileniyoruz."

Luc'un asıl saldırganlığı Dean'e karşı olsa da, Abel ya da Braxton'ın büyük bir hayranı olmadığı açık. Bir an için Abel'a dik dik bakıyor, sonra nefesini tutup geniş avuçlarından birini başının üstündeki koyu kum sarısı saçlarının arasında gezdiriyor. "Peki," diye tersledi. "Sorularınızı sorun. Elimden geldiğince dürüstçe cevap vereceğim ama sonra siktir olup gideceğim. Sayende artık hizmetçimi kovmak zorundayım."

"Hayır, ," diyorum hemen. "Ayrıldığımızda burada bile değildi. içeri."

Luc söylediklerimin tek kelimesine bile inanmıyormuş gibi donuk bir bakış bana. "Ben onu öldüreceğim," diyor. "Ama sadakate ihtiyacım var. Ona güveniyorum."

"Ava," diye gürliyor Dean'in sesi, odanın öbür ucuna doğru adım atıp yanımda dururken. "Bırak gitsin, biz icabına bakarız."

Ona emirlerini kışına sokmasını söylemek için ağzımı açıyorum ama Braxton öne çıkıp hücrelerini kaldırarak sözümü kesiyor. "Bu adamı tanıyor musun?" diye sordu.

Ekrana bir göz attım ve orada gördüğüm görüntü karşısında tutuklandım. Bu Roger Murphy; belli ki benim büyüdüğüm o eski, berbat karavanda çekilmiş. Yüzü kan içinde ve dövülmüş. Alt dudağından kırmızı salya damlıyor ve bir gözü tamamen şişmiş.

Luc, Roger'ın parçalanmış yüzüne bakıp irkilmiyor bile. Sadece yaklaşıyor ve fotoğrafı inceliyor. "Hayır," der. "Onu tanımıyorum. Benim için çalışmıyor."

Braxton telefonu alıp cebine geri sokarken Dean, "Hayır, öyle olduğunu düşünmüyorduk," diyor.

"O zaman neden bana baktırdın?" Luc sorar.

"Bu konuda yalan söyleyip söylemeyeceğini görmek için," diye cevaplıyor Abel.

"Ben yapmadım," diyor ve sonra bir nefes veriyor. "Kim bu lanet O mu?"

"Ölü bir adam," der Dean vakit kaybetmeden. "Ve hiç kimse endişelenmene gerek yok."

"Bekle," diyorum Luc'un ağzından kaçırıldığı bir şeyi düşünerek. "Baban Eastpoint'in istediği bilgilere mi sahip?"

Luc'un gözleri tekrar bana dönüyor. "Öyle mi?"

"Ne olduğunu biliyor musun?" Sabırsızlıkla soruyorum.

"Hayır. Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok." Luc kaşlarını çatıyor ve bir eliyle uzanıp çenesinin yan tarafını kaşıyor. "Bu konuda çok ketum davrandı, sizin bölgenize taşınmamı sağlayabileceğini düşünüyor, birleşme falan gibi bir şey."

"Carter'ın bunun olmasına izin vermesine imkân yok," diyor Abel, bakışları Luc'ten Dean'e onay almak istercesine kayarak.

Luc yine de cevap verir. "Hayır, ona da söyledim ama eminim üçünüzün de anlayabileceği gibi pek iyi bir dinleyici değil. Yaşlı adamlar her şeyi bildiklerini sanırlar. Beni sizin ayak takımı ekibinize katacak kadar değerli olduğunu düşündüğü şey her neyse, belki de sana olanlarla bir ilgisi vardır." Bana bir el hareketi yaparak bitirdi.

İşte o zaman fark ettim. O bilginin ne olduğunu bilmemiz gerekiyordu. Roger'ı peşimden gönderen adamın Nicholas Carter artık tam olarak emin değildim. Her kimse, çok yakındı. Eastpoint'in iç çemberinde bir sütundu. Sadece hangi sütun olduğunu bulmamız ve onları yıkmamız gerekiyordu.

"Teşekkürler Luc," diyerek kapıya doğru ilerliyorum. "Başka bir şeye ihtiyacımız olursa seni nerede bulacağımızı biliyoruz."

"Burada her zaman hoş karşılanırsın, K    k Eastpoint Prensesi," diye sesleniyor çocuklar dışarı çıkmaya başlarken. Dean geride kalan tek kişi, ben kapının önünde durup arkama dönerken arkamı kolluyor.

Dean'in eline uzanıp onu peşimden çekerken, "Ben prenses değilim Luc," diyorum. "Ben soğukkanlı bir krali eyim."

AVALON

"ŞİMDİ NE " Eastpoint'e geri dönerken Abel soruyor. Bu sefer o ve Braxton arka koltuğa, Dean ve ben de ön koltuğa oturduk. Düşünürken dilim damağıma yapışıyor.

Bir sürü ip, bir sürü yarım kalmış iş ve anlamsız bir sürü şey var ama bunların birbirine nasıl uyduğunu göremiyorum. Bunun üzerinde çalışmak, herhangi bir görüntü olmadan bin parçalı bir yapbozu tamamlamaya çalışmak gibi.

Dean sessizce, "Bekleyeceğiz," der. "Rylie'nin babamın e-postalarından bize ne getirebileceğini görelim. Luc'un babasının hangi bilgilere sahip olduğunu düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Ben de öyle," diye itiraf ediyorum.

Ona bakmasam da, tekrar konuşurken dikkatinin yüzümde olduğunu hissediyorum. "Bunun Plexton ve Roger'la bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ama daha iyisini bilmeseydim, zamanlamanın bir tesadüf olduğunu söyledim."

"Daha iyi biliyor musun?" Abel ön koltukların arasına doğru eğilirken merakla tekrarlıyor.

"Tesadüflere inanmam," diyorum, koltuğu ayarlarken arkama yaslanıyorum. Dönüş yolunun geri kalanında herkes sessizdi. Abel arka koltukta arkasına yaslanıyor ve birkaç dakika içinde telefonunu çıkarıyor. Ben de arkadan izliyorum.

Braxton eğilip her ne yapıyorsa ona bakarken dikiz aynasına bakıyor. "Bu," diyor sessizce, ekrandaki bir şeyi işaret ederek ve O ve Habil kendi küçük dünyalarında.

Dean'e döndüm. "Orada ne demek istedin?" Başlıyorum. "Onunla ilgileneceğini söylediğinde -hizmetçiyle mi?"

Dean bana doğru bakarak, "İşini kaybedeceği için üzgündün," diye cevap veriyor.

"Ne yapacaksın?"

"Başka birini bulmasını sağlayacağız." "Benim yüzümden mi?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor, bir kez bana doğru bakıyor. "Endişelenmen gereken bir şey değil."

Tırnaklarımı arabanın kapısının iç tarafına geçiriyorum ve bu işin peşini bırakmaya karar veriyorum. Kadına yardım etmek istiyorsa, bu beni ilgilendirmez. Yine de kendime bunu söylerken bile suçluluk duygumun hafıflediğini inkâr edemiyorum. Evgenia gibi çok fazla insanın bataklığa saplandığını, bir hayat kurmaya çalıştığını ve erken yaşta mezara girdiğini görmüştüm. İşini kaybetmesinin benim hatam olmasını istemedim.

Sıcak bir avuç içi kalçamı kavıyor ve ben sıçrayıp Dean'e bakıyorum ama o hiçbir şey söylemiyor, sadece boştaki eliyle direksiyonu yönlendirirken parmaklarını bacağıma bastırıyor. Parmaklarının kotuma değmesine bakıyorum. Kocaman elleri var. Kalçamın genişliğine kadar uzanıyorlar. Oldukça kalın kotuma rağmen, avuçlarının sıcaklığını kumaşın üzerinden hissedebiliyorum.

Çok tuhaf. Şu anda içimde dolaşan duygular. Onları bastırıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum -geçen manzarayı kayıtsızlıkla izliyorum. Dean'in kalçamdaki eli dışında her şeye odaklansam bile onu hareket ettirmeye çalışmıyorum. Ona dokunmuyorum bile. Olduğu yerde bırakıyorum.

Ertesi hafta YAZ TATİLİ BAŞLAR ve Eastpoint gerçek bir hayalet kasabaya dönüşür. Rylie'nin EU ve Hasta Çocuklar'dan kaçmak için yaptığı planlar yerle bir oldu. İş i ona bırakıp Luc Kincaid'i aramaya gitmemizden üç gün sonra Dean'in telefonunu aradı ve dördümüzün kampüse dönmemizi emretti.

Eski yurt odama geri döndüğümde, onu tanımakta zorlanıyorum. Her yüzeyde açık, yarısı yenmiş ramen kapları var. Soda şişeleri köşedeki geri dönüşüm kutusunda birikmiş ve Rylie bakışlarını dizüstü bilgisayarının ekranından ayırmaya tenezzül ettiğinde, ayrıldığımızdan beri uyumamış gibi görünüyor.

"Sonunda," diye mırıldanıyor, siyah kapüşonlu küçük çerçevesini masa sandalyesinden açarak. Masasındaki sandalyeyi işaret ediyor ve Dean'le bakıştıktan sonra başıyla devam etmemi işaret ediyor. "İsteddiğini aldım," diyor tek gözünü ovuşturarak. "Sanırım."

Makyajsız çok farklı görünüyor, daha az pastel bir gotik ve daha çok insan gibi. Yorum yapmıyorum. "Neye bakıyoruz?" Dean omzumun üzerinden eğilerek soruyor.

"E-postalar," diye yanıtlıyor. "Bir sürü ama düşündüğünüz kişiden değil." Yanımızdan geçip dizüstü bilgisayarında tıklamaya başlıyor ve birden fazla sayfa açıyor. Tanıdık bir şeyler bulmak için ekranı tarıyorum. Tanıdığım bir ismin üzerinde duruyorum.

Ekranın sol üst köşesindeki sayfayı göstererek, "Bu annemin adı," diyorum.

Dean gözlerini kısarak bakıyor ve sonra fareyi kendisi yönlendirirken Rylie'nin elini yolundan çekiyor. Rylie'nin ona ölümcül bir bakış attığını görüyorum ama hala Hasta Çocuklar'dan korkuyor olmalı çünkü hiçbir şey söylemiyor. Dean sayfaya tıklıyor ve okurken sayfayı tam ekrana getiriyor.

"Rehabilitasyon tesisinden" diyor. "Onu gönderdikten sonra..." Sözünü yarıda kesip Rylie'ye bakıyor. Bitirmesine gerek yok. Ne demek istediğini anladım. Aşırı dozdan sonra onu Larryville'de yakaladıktan sonra gönderdiği rehabilitasyon merkezi.

"Ne yazıyor?" diye sordum. Belgeyi tarıyorum ama anladığımdan emin olmadığım bir sürü hukuki ve tıbbi dil var.

"Bu bir rapor," diyor Dean. "Birisi onu taburcu etmiş ve o artık -bu bir tarama, gerçek bir e-posta değil- yazmıyor. Bu bir ek. Onun vasisi olmak için imza atan her kimse, adını çıkaramıyorum." Kaşlarını çatıyor. "Bu konuda bilgilendirilmedim. Neden beni aramadılar? Serbest bırakıldığında aranmak için adımın yazılması gerekirdi."

"Ama taburcu edilmedi," diyorum, taramayı anlamlandırmaya başlarken daha yakından okuyarak. "Programı tamamlamadan taburcu edildi." Başımı sallıyorum. "Hâlâ mantıklı gelmiyor. Neredeyse kırk yaşında; nasıl vesayet altında olabilir? Nasıl bir çeşit yasal vasisi olabilir?"

Rylie yanımızdaki yatağına yığılıyor ve inliyor. "Kendileri için tehlikeli olduğu düşünülen kişilerde yaygındır," diye cevap veriyor. "Genellikle psikiyatrik nedenlerden dolayı." Bir esneme ağzını iyice açıyor ve gözlerini kırıştırarak

Bize. "O belgelerdeki bazı isimleri anlayamadım ama sanırım bu bir önsözdü. Maximillian Kincaid'den Nicholas Carter'a."

"Luc'un babası mı?" Abel'in sesi Rylie'yle aramıza girip ekrana bakarken yaklaşıyor. "Ava'nın annesinin kayıtlarının taramalarını göndererek ne halt ediyor?"

Rylie kaşlarını çatıyor ve kalkıp yatak değiştirmeden önce Abel'den uzaklaşıyor. "Bilmiyorum," diyor. "Bunu siz öğreneceksiniz. Ben işimi yaptım. Artık gidebilir miyim?"

Dean hemen "Hayır," dedi. "Sana avans olarak ihtiyacımız var."

İnliyor ve çıplak şiltenin üzerine yığılıyor, dönüp yüzünü ucuz malzemeye gömüyor. "İyi," diye homurdanıyor, "ama en azından iyileşmem için bana zaman ver. Kırk iki saattir uyumadım."

"Bunlardan herhangi birini hesaplarımıza gönderdin mi?" Dean ayağa kalkarak sorar.

Rylie başını kaldırıyor. "Tabii ki hayır," diyor. "Ben aptal değilim. Bir flash bellek var" -elini masaya doğru sallıyor ve ben de köşede görüyorum. Dean ona uzanmadan önce kapıp cebime atıyorum. "İçinde bulduğum tüm e-postalar ve taramalar var. Rehabilitasyon merkezinde de biraz araştırma yaptım," diye devam ediyor. "Söyleyebileceğim tek şey temiz oldukları -bütün bağlantılarını bilmelisin." Duraklıyor ve başparmağını odada henüz konuşmamış olan tek adama, Brax'a doğru sallıyor. "Ama ciddi bir güvenlik duvarları var -hasta gizliliği falan, sanırım. İhtiyacınız olursa bu konuya girmem birkaç günden fazla sürer."

"Hayır, sorun olmaz," diye cevaplıyor Braxton. Kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum ama Rylie'ye bakarken bana doğru bakmıyor. "Gerekirse onları kendimiz alırız."

"Güzel," diye tekrar esniyor. "Bu iyi."

"gel." Dean'in eli kolumu buluyor ve beni masadan kaldırıyor. "Onu uyuması için bırakalım ve bunu için eve dönelim." "Neyi çözeceğiz?" Talep ediyorum. "Hâlâ ne olduğunu bilmiyorum.

bulduk."

Dean bana cevap vermek için durmadı. Onun yerine Braxton ve Abel koridora çıkarken beni onların peşinden itiyor. Rylie'nin horultuları kapı kapanmadan hemen önce kulağıma ulaşıyor. Arkamı dönüp üçüne de ters ters bakıyorum. "Tesisin bağlantıları derken ne demek istedi?" diye soruyorum.

Dean iç çekti ve devam etmemi işaret etti. Devam etmiyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve meydan okurcasına çenemi geriye atıyorum. Tırnaklarım ön kollarıma batıyor. Eğer kıcımlı istiyorsa istihbarattan vazgeçmesi gerekecek.

"Braxton'ın ailesi tesisin sahibi," diyor sonunda. "Onu görmek istemeseniz bile gözetim altında olmasını istedim."

"Artık koruma altında değil, değil mi?" Tükürdüm.

"Ava." Abel, Braxton'ın etrafından dolaşp bana doğru geliyor; gözleri vücudumda geziniyor ve sonra tekrar yukarı bakıyor.

"Hayır," diye bağıriyorum, bana uzanmak için hamle yaptığında geri çekiliyorum. Kalbim göğsümün içinde çarparken tırnaklarım daha da batıyor. "Şu anda iyi değilim, Abel. Sakın bana dokunma."

Elleri tekrar yanlarına doğru hareket eder. "Tamam," diyor nazikçe, "Bir bok yapmayacağım. Sana dokunmayacağım, bu konuda endişelenmene gerek yok Ava."

"Neden böyle davranıyorsun?" Geriye çekiliyorum, kollarımı açıp ona bakıyorum. Sesindeki sakinlik sinirlerimi bozuyor.

"Bebeğim," Dean Abel'ı atlayarak bana doğru yaklaşıyor. Ben geri çekilmeme fırsat vermeden bileğimden tutup kolumu yukarı kaldırıyor ve ben duruyorum. Gözlerim her iki kolumdaki kırmızı halkalara kilitleniyor - tırnaklarımın izleri. Sersemlemiş bir halde onlara bakıyorum. O kadar derine batırmıştım ki, birkaçının eti kırılmıştı ve koluma küçük kan damlacıkları bulaşmıştı. Hissetmemiştim bile. "Panikliyorsun," dedi sessizce, diğerlerinin önünü kesecek şekilde hareket . "Sorun yok." Başımın arkasını kavıyor ve beni göğsüne çekiyor.

Donup kalıyorum, bir yanım onu itmek, bir yanım da daha da yaklaşmak istiyor. İkisini de yapmıyorum. Bunun yerine, bir eli boynumu tutmaya devam ederken ve diğeri yatıştırıcı bir hareketle omurgamdan aşağı inerken olduğum yere yapışp kalıyorum. En son ne zaman biri beni sakinleştirmişti? İçimdeki isyankâr öfkeyi yatıştırmaya çalıştı?

Aklıma sadece bir kişi geliyor. Micki. Ama o gitti, her neredeyse burada değil ve kendime gelmem gerek.

"Söyle," dedi Dean. "Ne düşünüyorsan söyle."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Kapatmak istemiyorum. Bu iğrenç bir şey. Korkunç bir şey. Camları kırmak, binaları ateşe vermek, en yüksek uçurumlardan atlamak ya da bir sürtüğün yüzüme tek görebildiğim ve tadabildiğim kan olana kadar vurmasına izin vermek istiyorum. Kalbim de zihnim kadar hızlı atıyor ve ikisinin de iyi bir nedeni yok. Bu benim sevdiğim türden bir adrenalin düzeltmesi değil. Kendimi hiç kontrol altında hissetmiyorum. Sanki atlamamışım da düşmüşüm gibi hissediyorum; seçim hakkım elimden alındı. Tıpkı her zaman olduğu gibi.

"Roger telefondakinin bir kadın olduğunu söyledi." Kelimeler boğazımdan kazınarak çıkıyor ve sanki çığlık atıyormuşum gibi çığ bir ses çıkartıyor.

"Evet," diye fısıldıyor Dean. Hareket ediyor ve dudaklarını alnıma bastırıyor. Ağzının sıcak baskısı bunu yapıyor. Bu bana geri çekilmem için güç veriyor. Ellerim göğsüne dokunuyor ve geri itiyorum, ben bunu yaparken kolları düşüyor. Geri çekilmemden hoşlanmış gibi görünmüyor ama durmuyor. Ben de.

"Buradaydı," diye devam ediyorum. "Sahilden yarım günlük mesafede olması gerekirken Eastpoint'ten üç saat uzaktaydı. Kaçıyordu. Yaptığı şeyden." O aptal amcık sonunda son gülen olmuştu. O hep tehdit etti, ben hep kaçtım. Kurtulmak için mücadele ettim ve sonunda güvende olduğumu düşündüğümde, yatağıma tırmanan garip, kötü kokulu adamların sürekli kabuslarından kurtulduğumda, işte o zaman beni yakaladı.

Acaba yanıldığımı kanıtlamak için mi böyle yapmıştı? Bizim gibi kadınlar için kaçış olmadığını göstermek için. İliklerimize kadar kirliydik.

"Ava?" Braxton'ın sesi beni hayallerimden uyandırıyor.

Başımı kaldırıp onun şaşkın yüz ifadesiyle karşılaştıktan sonra önce Abel'a sonra da Dean'e bakıyorum. Gözlerim Dean'e takıldığında duruyorum ve onu içime çekiyorum. Yüzü sakın, duygudan yoksun ama bu da bir duygu. Ağzı düz bir çizgiden başka bir şey olmamasına ve kaşlarının ne kalkık ne de düşük olmasına rağmen gözleri tamamen farklı bir hikâye anlatıyor. Öfke, nefret ve intikam dolu.

"Sanırım Roger'a beni nerede bulacağını kimin söylediğini biliyorum," diyorum. "Annemdi."

DEAN

"O İYİ OLACAK MI?"

Abel'in sorusu, Rylie'nin Avalon'a annesinin ona tecavüz etmek için tuzak kurduğu bilgisini vermesinden beri kendime sorduğum sorunun aynısı. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim.

Bir nefes üflüyor ve başını arkaya atıyor. "Bu çok boktan bir durum," diyor.

Evet, şaka değil, sanırım. Gözlerimi tavana kaldırıyorum. Onun ötesinde bir yerde, Avalon odamızda, yatağımızda kıvrılmış, düşünceleriyle baş başa. Daha önce hiç bir kadını öldürmek istememiştim ama şu anda Patricia Manning'in bedeninin önümde olması için dünyada her şeyi yaparım. Kısa kesmezdim. Hızlı bir ölümü hak etmiyor. O aptal kaltağın acı çekmesini isterdim.

Sarsılarak doğruluyorum ve koltuktan kalkıp oturma odasını geçerek ıslak bara doğru ilerliyorum. Hareket ederken Braxton ve Abel'in gözlerini hissedebiliyorum. Ne düşündüklerini biliyorum. Onlar da benim bildiklerimi biliyorlar -valon'un annesi bir sürtük ve tüm bu olanlarda payı olduğu için icabına bakılacak ama bugün keşfettiklerimiz sadece küçük bir kısmı.

Patricia Manning bir keş, bir bağımlı; bu işi kendi başına yapmadı. Cevaplamamız gereken soru, ona kimin yardım ettiği?

Arkamda Abel tekrar iç geçiriyor. "Bu iş beklediğimizden daha karmaşık," diye yorum yapıyor.

Siktir etmeye karar vermeden önce bir bardağa yüklü miktarda viski dolduruyorum - bardağı boşaltıyorum ve şişeyi yanıma alarak

Kanepe. Oturduğum anda Abel'in parmakları şişeye uzanıyor ve şişeyi geri uzatmadan önce bir yudum yutuyor.

"Patricia Manning'in bulunmasını istiyorum," diyorum.

Braxton, "Larryville'deki dedektifi aradım bile," diye cevap verir. "Şu anda o."

Başımı salladım. "Yeterince iyi değil."

Braxton gülümsemiyor bile. "Biliyorum," diyor. "Benim biraz Özel dedektifler de bu işin peşinde ve işin içindeki birkaç adamımızla temas kurdum. Çenelerini kapalı tutacaklar ve araştırmaya başlayacaklar. Nicholas'ın Patricia Manning'in tesisten çıkarılmasıyla bir ilgisi varsa bunu öğreneceğiz."

"Gerçekten onu kaçırdığını mı düşünüyorsun?" Abel soruyor. "O kızın ekranındaki her şeyi göremedim ama bir tarama olduğunu biliyorum. Avalon, ikinizin birlikte olmasından dolayı üzgün görünmediğini söyledi."

Viskiden bir yudum daha alıyorum, cevap vermeden önce ateşli içkinin boğazımda bir yol açmasına izin veriyorum. "Bu beni daha da şüphelendiriyor," diyorum ona. "Neden bunu sorun etmesin ki?" Başımı sallıyorum. "Hayatımız boyunca bize başarıya ulaşmak için doğru kadınlarla evlenmemiz gerektiği söylendi."

"O senin için doğru kadın," diye yanıtlıyor Abel.

Aynen öyle, ama bu babamın düşüneceği bir şey değil. O lanet bir soyağacıyla gelmiyor. Daha fazla parayla gelmiyor. Bağlantıları yok. Zenginlik yok. Alınan, vahşi, tehlikeli derecede bağımlılık yapan bir ağızdan başka bir şey yok. Benimkine rakip olacak kadar yükü var. Ve ne yapacağımı bildiğimden çok daha fazla inatçılık.

"Patricia'yı bulmalıyız," diye tekrarlıyorum. "Yalnız çalışmadığını biliyoruz. Avalon Plexton'a geri döndüğünde orada değildi - buradaki biri ona söylemediği sürece geri döneceğini biliyor olamazdı."

Braxton oturduğu yerden kalkıyor. Sonunda soğukkanlı görüntüsü kırılıyor ve gülümsüyor. Şişe hâlâ dudaklarımın yarısında duruyor. Bu gülümsemeyi daha önce sadece birkaç kez görmüştüm; bunlardan biri de Roger Murphy'nin taşaklarına elektrik vermek için pili kurmadan hemen önceydi. Hatırlayınca irkildim. Ölü adama hiç sempati duymuyorum ama çılgın bir Braxton'ı gördüğümde tanırım.

"Onları bulacağız," diyor, sesi gürleyerek derinleşiyor. "Ve bulduğumuzda, onları katledeceğiz."

Elim devam ediyor ve şişе dudaklarıma kadar geliyor. Yutkunuyorum ve sonra şişeyi elimden alan Abel'in gözetimine bırakıyorum. Bir parçam Braxton'ın yüzündeki gülümsemeden nefret ediyor ve bunun oraya nasıl geldiğinden kaynaklandığını biliyorum. Hepimiz biraz berbat durumdayız ve bunun kim olduğumuzla ilgisi var. Ama bu gülümseme değil.

O gülümseme ve Braxton'ın karanlık arzuları, yüksek fiyatlı eskortlarla dizginlediğini bildiklerim - çünkü okuldaki kızlarla ya da uzaktan bile olsa umursayabileceği herhangi bir lanet bedenle bu boku yapmasının hiçbir yolu yok - bunların kim olduğuyla hiçbir ilgisi yok ve Elric Smalls ile ilgili her şey.

Onun içindeki karanlığı kullanmak istemiyorum. Buna ihtiyaç duymak istemiyorum. Son birkaç ayın bana öğrettiği bir şey varsa, o da Avalon Manning için her şeyi hazır olduğumdur. Umarım bu, çocukluğumdan beri kardeşim gibi sevdiğim adamı uçurumun kenarına ve hiçbirimizin ona bir daha ulaşamayacağı bir yere itmez.

AVALON

Garaj kapısının hemen iç tarafındaki duvarda asılı duran anahtar kancasından kaydurdım ve oturma odasındaki ışıkların açık kaldığından emin olmak için omzumun üzerinden baktım. Adamların konuşma sesleri koridordan bana doğru süzülürken dikkatlice adımlarımı atarak garaja girdim ve kapıyı arkamdan yavaşça kapatıp, garaj kapısını açmak için düğmeye basarken iyi bir önlem almak için kilitledim.

Luc'tan öğrendiğimiz şeyler tam olarak mantıklı gelmiyor. Doğruyu söylediğine inanıyorum ama beni rahatsız eden başka bir şey var. Tam olarak çözemediğim bir şey ve bunu yapmak için Rylie ile konuşmam gerekiyor. *Tek başıma*. Meraklı gözlerden ve kulaklardan, özellikle de Sick Boys'a ait olanlardan uzakta. Kilit açma düğmesine basıyorum ve tertemiz korunmuş arabalar sırasının aşağısında bir yerde, elimdeki fob'a bağlı olan hafifçe bip sesi çıkarıyor ve farlar uzaktaki duvarda parlıyor. Ona doğru acele ediyorum ve tam sürücü koltuğuna geçerken sesler duyuyorum - yüksek sesler.

"Kahretsin." Daha hızlı hareket etmeye başladığımda bir küfür savurdum.

"Garaj kapısı neden kilitli?" Abel bağırıyor. "Ava?"

Sürücü kapısını arkamdan çarpıp arabayı çalıştırdığımda sesi kesiliyor. Beş saniye daha. Kemerimi bağlıyorum ve bir elimi yolcu tarafındaki kapıya dayayıp dudağımı ısırarak garaj kapısının kalkmasını bekliyorum. Birkaç hafta önce aynı şeyi nasıl yaptığımı düşünüp sırtıyorum. Ama bu sefer niyetinde değildim. Bir şeyi ya da birini kovalamak niyetindeydim.

Kapı kapanıyor ve geri geri gidip park çıkarken gaza basıyorum. Hemen telefonum çalmaya başladı. Telefonu görmeme gerek yok.

Kimin aradığını bilmek için ekran. Yüzümü buruşturuyorum ama otoyola çıkarken Dean'ın sesli mesajı geçmesine izin veriyorum. Kesilir kesilmez tekrar çalmaya başlıyor. Neler olduğunu öğrenene kadar pes etmeyecek ama içimden bir ses şüphelerimi paylaşırsam bu kadar pervasızca bir şey yapmama izin vermeyeceğini söylüyor. Yine de anlaması gereken şey, bunun ondan çok beni ilgilendirdiği. Bu benim için heyecanla ilgili değil, bu sefer değil. Birilerinin beni hedef aldığı gerçeğiyle ilgili ve nedenini bilmek istiyorum.

Eastpoint'e gitmek kısa bir yolculuk. Gecenin bu geç saatinde yolda neredeyse hiç araba yoktu. Havers yurduunun önüne yanaşıp park ediyorum. Bir oda dışında tüm bina karanlıktı. Rylie'nin odası. Ön tarafa doğru ilerlerken gözlerim o altın rengi ışığı arıyor. Onun yanında -üstünde ve altında- diğer pencereler zifiri karanlık. Evde kimse yok. Bir kız dışında kimse yok. Neredeyse kendimi suçlu hissediyorum - ben ve çocuklar olmasaydık, Rylie şu anda olması gereken başka bir yerde olurdu. Boş bir yurttta bir odada yaşıyor olmazdı. Yine de bana yalan söyledi ve beni gözetledi, bu yüzden suçluluk duygum uzun sürmedi.

Ön tarafa gidip öğrenci kimlik kartımı çıkarıyorum ve ışık yeşile dönüp kapı bip sesiyle açıldığında rahatlayarak iç çekiyorum. Resepsiyon boş, koridorlar da öyle. Işıkların hepsi sönük, sonunda doğru kata geldiğimde Rylie'ninkinin altından görünen sarı çizgi beni ona çağıran bir fener gibi. Tam önünde duruyorum ve kapıyı iki kez çalıyorum.

Bir sessizlik ve ardından diğer tarafta bir hareket oluyor. Kadın kapıyı ittiğinde kapı hafifçe gıcırdıyor. "Kim o?" diye sesleniyor.

"Benim," dedim. "Kapıyı aç."

Kapı tokmağı dönüyor ve bir saniye sonra kapı uçarak açılıyor ve Rylie ağzından sarkan bir lolipopla, üzerinde sadece bir atlet ve on iki yaşında bir çocuğa aitmiş gibi görünen bir çift kesik gri eşofmanla orada duruyor. "Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırarak lolipodu dudaklarının arasından çekip çıkarıyor.

Gözlerimi devirerek içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Bir şey yapmanı istiyorum," diyorum ona.

Geri çekilir ve başını sallar. "Ben senin için çalışmıyorum, Avalon."

"Evet, öyle," diye cevap veriyorum, dizüstü bilgisayarının önünde durana kadar onun yanından geçiyorum. "Sick Boys için çalışıyorsun ve onlar benim adamlarım, dolayısıyla benim için çalışıyorsun."

Rylie sanki çalışma alanını koruyormuş gibi aceleyle öne atılıyor ve benimle masasının arasına giriyor. "Oh, onlar artık senin çocukların, öyle mi?" diye soruyor, şekeri tekrar ağzına atarken kaşları kalkıyor.

"Bana yardım edebilir misin, edemez misin?" diye sordum.

"Neye ihtiyacın olduğuna bağlı," diyor lolipopun etrafında.

Ona bakıyorum. "Ne kadar *iyisin*?" Soruyorum.

Rylie'nin dudakları kaşlarını çatarak aşağı doğru kıvrılıyor. "Yeterince iyi," diyor. "Ben en iyisiyim."

Gururludur. Egosu var. Güzel. Ona ihtiyacım olacak. Telefonum tekrar çalmaya başladı ve daha iyi bir karar vermeme rağmen ekrana baktım. Yine Dean. Kırmızı tuşa basıp onu bir kez daha sesli mesaja gönderiyorum ve Rylie'ye odaklanıyorum.

"Senden yapmanı istediğim ilk şey, dışarıda duran arabanın GPS'ine girip takip sistemini kapatman," diyorum.

İnliyor. "Senin yüzünden başım çok derde girecek." Masasına otururken soluk mor at kuyruğu omzunun üzerinden sallanıyor. Birkaç dakika sonra ellerini kaldırıyor ve işin bittiğini ilan ediyor.

Kaşlarımı çattım. "Öylece mi?"

Başını geriye eğdi ve bana dik dik baktı. "Bu binaya 20 metre mesafedeki bir araçta sadece bir GPS yer belirleyici var. O kadar da zor değildi. Bana yapacak bir şey vereceksen, en azından ilginç olsun."

"Annemin kaldığı tesiste onu taburcu eden kişiyi hackleyemezsiniz ama-"

"*Yapmazdım*," diye sözümü kesti Rylie. "Yapamam demedim, sadece yapmam dedim. Hackleyebilirim ama bu çok tehlikeli. Erkek arkadaşının bana ne kadar ödemek istediği umurumda değil, onlar için hapse girmeyeceğim."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Peki," diyorum. "Sen beceremezsin. Her neyse. Tesisi hacklemene ihtiyacım yok, sadece o zamana kadar onun hareketlerini takip edip edemeyeceğini görmeni istiyorum."

Parmakları klavyeye uzanmadan önce bana kaşlarını çatıyor. "Ne kadar geriye gitmemi istiyorsun?" diye soruyor.

Geçmişini düşünmeye çalıştım. Plexton'dan ilk kez ayrıldığımdan beri Patricia ve ben hiç iletişim kurmamıştık. "Dört ay," diyorum. "Buraya geldiğim tarihten o tesise girene kadar."

"Tamam ama ne arıyorum?" Rylie konuşurken şekeri dudaklarının arasında yuvarlıyor.

Boş yatağa geçip oturuyorum, eski şiltenin gıcırdayan yaylarının protestosunu duyuyorum. "Hiç bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Tarihler. Zaman damgaları. Konumlar. Her nasılsa Plexton, Georgia'dan Larryville'e, yani buradan üç saat uzağa gelmiş. Birileriyle parti falan yaptığını düşündüm ama önce bir şeyi netleştirmem gerekiyor."

Rylie'nin parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyor, sayfalar ve belgeler ne olduklarını görmek için içeriklerini taraması gereken saniyeler boyunca ekrana girip çıkıyor. Rylie birkaç dakika sonra, "Birkaç kredi kartı var," diyor. "İçlerinde bir şey olsaydı işe yarardı ama görebildiğim kadarıyla en iyi ihtimalle ara sıra kullanılmışlar." Parmaklarının tıkırtısı devam ediyor ve ben orada oturup dinledikçe, kulak zarıma çivi batıyormuş gibi hissetmeye başlıyorum.

"Henüz bir şey bulamadın mı?" Birkaç dakika sonra sordum.

Gözlerini bana dikeyiyor ve masasının üzerinde duran şeker dolu kaseyi yaklaştırıyor. "Hayır," diyor. "Biraz zaman alacak. Bir şeker al ve sakinleş. Eğer ilginç bir şey bulursam sana haber veririm ama o zamana kadar dikkatimi dağıtma."

Yatağımdan kalkmadan önce kâseye bakıp kaşlarımı çatıyorum. "Ben dışarı çıkıyorum o zaman," diyorum. "Biraz hava almam lazım."

Ben kapıya yönelirken sandalyesinde dönerek, "Ne düşündüğünü bilmem yardımcı olur," dedi.

Önünde durana kadar ayaklarım yavaşlıyor, elimi uzatıyorum ama topuza dokunmuyorum. Yavaşça kolumu , ta ki tekrar yanımda durana kadar. "Bahar tatilinde Plexton'a geri döndüm," derken kendimi duyuyorum. "Dean ve ben kavga ettik ve her şeyin bittiğini düşündüm. Eastpoint ile işimin bittiğini düşündüm."

"Sana yapacakları şeyle yüzleşmektense oraya geri dönmeyi mi tercih ediyorsun?" Ses tonunda bir yargılama yok ama aynı fikirde olmadığı da açık.

Başımı ve sonra tüm vücudumu çevirip ona bakıyorum. "Hayır," diyorum. "Neden geri döndüğümünden bile tam olarak emin değilim, ben sadece..." Sesim kesiliyor. Ne düşündüğümü, ne hissettiğimi kelimelere nasıl döneceğimi bilemiyorum. O geceye dair hatırladığım tek şey öfke ve bulanık bir kafa karışıklığının düğümlenmesi ve ardından elimdeki silahın soğuk baskısı ve kan. Bugün bile döktüğüm için pişmanlık duymadığım kan.

Roger Murphy gibi adamlar bu dünyaya ait değildi ve ben o gece yaptığım hiçbir şeyden pişmanlık duymadan mezara gidecektim.

"Başka nereye gideceğini bilmiyordun," diyor Rylie. Başımı kaldırdığımda çok renkli ela benekli gözleri benimkilerle buluşuyor. "Evet," diyor omuz silkerek. "Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim."

"Orada beni bir adam bekliyordu," diyorum. "Bir süredir tanıdığım ve uzak durmayı başardığım biri. Biri onu aramış ve orada olacağımı söylemiş. Bir kadındı."

Yüzünde bir şafak vakti belirir. "Annen olduğunu düşünüyorsun."

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum," diyorum. "Ama başka kim olabilir ki?"

Bir süre sonra başını sallıyor ve bilgisayarına geri dönüyor. "Yakında bilgi alacağım. O haftaya odaklanacağım ve bir şey bulduğumda sizi arayacağım."

Kapıya dönmeden önce kısa bir süre onun mor başının arkasına bakıyorum. Kapı tokmağı elimde dönüyor ve çekip açıyorum, Rylie'nin sesi bir kez daha bana ulaştığında duruyorum.

"Avalon..." Arkama bakmıyorum. Gözlerimi nmdeki beyaz tahtada tutuyorum. "Sana zarar verdi mi?"

Bunun cevabını biliyor. Bunun cevabını biliyor çünkü bizim gibi kızların birbirlerinde aynı şeyi görebileceğini söylediğinde haklıydı. Ben zme kadar hasarlıyım, o da yle. Bu yüzden konuşurken yalan söylemiyorum. Yalan söylemek zorunda değilim.

"Evet."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra "Onu sen mi ldrdn?" "Evet."

Kapıyı daha geniş açıyorum, koridora çıkıyorum ve kapıyı kapatmak için hareket ediyorum ama dudaklarından dökülen son kelimeyi duymadan önce değil.

"Güzel," diyor.

AVALON

DIŞARIYA adımımı attığımda, bir rüzgar yüzüme tokat gibi çarpıyor. Kafamı kaldırdığımda yağmur bulutlarının geldiğini fark ediyorum. Karanlıkta onları görmek daha zor, ama yürüyüş yollarını kaplayan sokak lambaları sayesinde yine de yeterince görülebiliyorlar. İki elimle yüzümü ovuyorum ve tam telefonum tekrar çalmaya başladığında cep telefonumu çıkarıyorum.

Ekrana bakmadan önce *gerçekten pes etmediğini* düşünüyorum. Ama bu sefer Dean değil, Abel. Başımı sallıyorum. Hayır, muhtemelen hâlâ Dean. Yeşile kaydırıyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum.

"Ne?" Dedim.

"Hangi cehennemdesin sen?" Şaşırtıcı bir şekilde, hattan gelen Abel'in sesi, ama ben cevap veremedim dönüp başka bir şey bağılıyor. "Onu yakaladım!"

Hattın diğer ucunda çılgınca bir telaş var ve gözlerimi kapatıp yurdun ön verandasının sütununa yaslanırken gülümsemekten kendimi alamıyorum. Birkaç dakika önce midemden nefret ve tiksinti fışkıran dipsiz bir özlem çukuruna dönüşmüş gibi hissederken, şimdi üçünü -Dean, Abel ve Braxton- telefona ulaşmak için savaşıırken hayal ediyorum. Sonunda kimin kazanacağını biliyorum.

"Hangi , Avalon?" Dean bir an sonra kulağıma seslenerek tahminimin doğru olduğunu kanıtlıyor.

Boğazımın arkasından mırıldanıyorum. "Ne?" diye soruyorum. "Bu sefer arabalardan birini takip edemediğin için üzgün müsün? Gittiğim her yerde neden beni bulup durduğunu merak ediyordum. Sanırım tahminimde haklıymışım."

"Yer bulucuyu nasıl kapattığın umurumda değil, ama Avalon, yapmayacağına dair bana yemin etmiştin-"

"Koşmuyorum lan, sakın ol," diye kestirip atıyorum. Yatakhaneinin verandasından kaldırıma çıkarken gözlerim Rylie'nin odasının penceresine takılıyor. Paltolu yaşlı bir adam -neredeyse yaz nemine rağmen- başı eğik, gözleri yerde, yanımdan geçip gidiyor. Onu görmezden geliyorum. "Bazı bilgiler alıyorum."

"Neden bana söylemedin?" diye soruyor.

"Çünkü benimle gelmek isteyeceğini biliyordum," diyorum dürüstçe. Bu konuda ısrar ederdi.

"Avalon, sadece..." Dilimin ucunu dişlerimin arkasında kaydırıyorum, sesindeki tonla göğsümün sıkıştığını hissediyorum. Sert ve vahşi, öfkeli ve biraz da endişeli - sanki gözünün önünden ayrılmamdan rahatsız oluyormuş gibi.

Gözlerim Rylie'nin penceresinden kayıyor ve kemiklerimde bir gerginlik hissederek ayaklarımı kaydırıyorum. "Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum. "Söz veriyorum. Kaçmaya çalışmıyorum. Geri döneceğim, sadece-" Ona zamana ihtiyacım olduğunu nasıl söyleyeceğim? Annemin bana tecavüz etmek için tuzak kurduğu düşüncesinin içimi parçaladığını ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmediğimi? Bu berbat bir durum ve onun beni anlayacağından hiç şüphem yok. Dünyadaki onca lanet insan arasından Dean bunu anlayabilirdi. Ve ona söylemek istediğim şey

-Tüm o aptalca *duygularımı* ağızımdan kaçırmak istemem dudaklarımı daha da sıkımda *neden oluyor*. "Bu işi kendi başıma halletmeliyim. Şimdilik."

Bir süre ahizeye doğru nefes alıp veriyor ve ben de aklımda gerçek bir hedef olmadan yürümeye başlıyorum. Ayaklarım Havers bahçesinin kenarında ilerliyor ve binaya geri dönüyorum.

"Hoşuma gitmiyor," diye itiraf ediyor sonunda.

Sürpriz, sürpriz - kontrol manyağı kontrolün kendisinde olmamasından hoşlanmaz, diye düşünüyorum alaycı bir şekilde.

"Bir şey öğrendiğimde seni arayacağım," diye söz veriyorum.

"Sana geliyorum," diyor onun yerine. "Hemen şimdi. Bir şeyler yolunda gitmiyor bebeğim. Seninle olmama izin ver. Geride durmamı ve yapman gerekeni yapmana izin vermemi istiyorsan, tamam, ama biz- sadece orada olmama izin ver lanet olası."

O daha sözünü bitirmeden ben başımı sallamaya başladım bile. "Bunu yapamam," diyorum. Rylie'den arabanın takibini kesmesini istemek kesinlikle iyi bir fikirdi. "Özür dilerim Dean. Arabayı geri getireceğime söz veriyorum. Sabaha dönmüş olurum. Çok uzakta değilim."

"Lanet araba umurumda değil Ava. Bana nerede olduğunu söyle-"

Dean'in sesi aramayı sonlandırma düğmesine bastığım anda kesiliyor ve bir an öylece durup elimdeki telefonu tutarak ekrana bakıyorum, Abel'in adı iki kez yanıp sönüyor ve sonra yüz kararırken kayboluyor. Boğazım düğümleniyor. Kafatasımın arkasında büyük bir bağ ağrısının bağladığını hissediyorum. Ve bunların hepsi umurumda olduğu için.

Dean'in benim için endişelenmesini önemsiyorum.

Annemin muhtemelen bana tuzak kuran sürtük olması umurumda. nemsiyorum. Hem seviyorum hem de nefret ediyorum.

En son Micki için bu kadar umursamıştım ve o da... kötü bitmişti. Parmaklarım telefonu sıktıka sıkıyor, sıktıka acıyor ama zihnimin odaklanabildiği tek şey bana kardeş olan, her parçamla güvendiğim tek kızın anısı. Ve onu bir şekilde nasıl kaybettiğim.

BİR FIRTINA YAKLAşIYOR. Gök gürültüsü tepemde kopuyor ve arka planda sesler geliyor. Acele etmeliyim, yoksa gökyüzü açılıp üzerime yağmadan önce Micki'nin evine varamayacağım. Uğraşmam gereken yeterince şey var. Yağmurda eve koşmaya çalışmama hiç gerek yok. Ayaklarım, bir zamanlar karavan parkının arkasında olduğunu bile fark etmediğim, artık tanidik gelen bir yola sapıyor ve yolun aşağısında Micki'nin yaşadığı eski, köhne çiftlik evini görüyorum.

Hızımı artırıyorum, ıslanmadan önce en azından verandaya ulaşacağımdan eminim. Bacaklarım daha hızlı hareket etmeyi protesto ediyor, ama devam ediyorlar, ayaklarım yere çarpıyor ve spor ayakkabılarımın arkasında çakıllar uçuşuyor. Neyse ki yağmur önce ilk basamağa ulaşmayı başarıyorum. Yüzüme ve omuzlarıma bira damlacık düşüyor ama daha fazlası isabet etmeden tentenin altına sığınıyorum.

Zorlukla nefes alarak eğildim ve ellerimi dizlerime koydum, kapıya yaklaşmadan önce nefesimi tutmak için bira dakika bekledim. Parmak eklemlerim eski, yontulmuş tahtaya çarpıyor ve beklemek için geri çekiliyorum. Otuz saniye geçiyor ve hiçbir şey yok. Ne kapının arkasında birinin sesi ne de Micki'nin her zamanki içeri gel ağrısı. Kapıyı bir kez daha alıyorum ve hâlâ cevap gelmeyince elim kapının tokmağını bulup çeviriyor.

Kapı açıldı, kilitli değildi. İçeri ittim ve seslendim. "Micks?" İçerisi karanlıktı. "Micki? Burada mısınız?" Evin serin ve kuru havası yüzüme çarptığında ürperiyorum ama bir şeyler ters gidiyor. Bir şeyler yanlış geliyor.

Evin içine doğru devam etmekte tereddüt etmiyorum. Zaten burada Micki'den başka kimse yok, kızgın ebeveynler için endişelenmeme gerek yok. Micki'ailesi olmadığına eminim. Daha on altı yaşındayken nasıl tek başına yaşayabildiğini bir iki kez sordum ama hiç cevap vermedi. Sadece aptal suratıyla gülümsüyor ve bana ufaklık dediğinde bunun beni nasıl kızdırdığını çok iyi bildiği için elini başımın üzerinde ovuşturuyor.

Oturma odası boş, eski halıdan yapılmış gibi görünen her zamanki yırtık pırtık kanepesi ve üzerinde bir tahta parçasıyla derme çatma bir masa olarak kullandığı devrilmiş süt kasaları dışında. Sadece boş değil... temiz.

Etrafta dolaşırken kaşlarımı çatıyorum, gözlerimle etrafı inceliyorum. Micki'nin pasaklı biri olduğu söylenemez - az da olsa eşyalarını düzenli tutar - ama bu temizlikten de öte bir şey. Burası... boş görünüyor.

Mideme derin bir korku yerleşiyor ve kanepenin etrafında dolaşıyorum, arkada durup eğilerek altına uzanıyorum, son geldiğimde buraya sakladığını bildiğim ot torbasını arıyorum. Her zaman yalnız yaşıyorsa neden bir şeyler saklama ihtiyacı hissettiğini sordum, ama yine ondan aldığım tek şey daha fazla gülümseme ve cevapsızlık oldu.

Çanta orada. Parmaklarım plastiğe dokunuyor ve onu çekip çıkarıyorum. Geçen sefer geldiğimden biraz daha aşağıda ama orada ve kalbim rahatlıyor. Onu göğsüme bastırıyorum ve sonra evin geri kalanını gözden geçirmeye başlarken cebime sokuyorum.

Ancak ot torbasının bana verdiği küçük umut, arka taraftaki yatak odalarına doğru ilerlerken yavaşça dağılıyor. Micki'nin yatağı -düz bir kraliçe, şimdiye kadar yattığım her şeyden çok daha büyük- her şeyden arındırılmış. Battaniyeleri, yastıkları, çarşafları. Hepsi gitmiş. Dolabı kontrol ettim ama kıyafetleri de yoktu. Titreyen elimi yüzüme siliyorum, daha da üşüdüğümü hissediyorum. Bu kez evin sıcaklığıyla bir ilgisi yok.

Ne bulacağımı zaten bildiğim için diğer odaları da aramaya başlıyorum ama onlar da Micki'nin yatak odası ve oturma odası kadar çorak. Çöp yok. Hiçbir şey yok. Sanki burada birilerinin yaşadığına dair tüm kanıtlar yok edilmiş gibi.

Ona ne oldu böyle?

Kendimi kaybolmuş hissederek eve geri dönüyorum. Başboş. Sarsılıyorum ve nedenini anlayamıyorum. Kızgın mıyım? Korkuyor muyum? Kalbim hızla atıyor ve onu durduramıyorum.

Sonra onu gördüm. Tek bir not. Gerçek bir not bile değil, sadece yırtık bir kağıt parçası. İlk başta çöp olduğunu düşünmüştüm. Ta ki evin geri kalanını gözden geçirip hiç çöp olmadığını fark edene kadar. Ev, Micki'ye ait olan her şeyden arındırılmıştı. Yani bu notun bir anlamı var.

Neredeyse dokunmak istemiyorum. Ne yazacağından çok korkuyorum. İstemesem de elim ona doğru gidiyor, hem ağır hem de hafif -çok hafif- hissettiren kağıdı kaldırıyor. Sanki üzerinde hiç mürekkep yokmuş gibi. Ters çeviriyorum ve aceleyle basılmış bir yazı tipiyle karalanmış iki kelimeye bakıyorum. Harflerin uçları, sanki aceleyle çıkarıp geride bırakmış gibi keskin bir şekilde aşağı ve yukarı sürükleniyor.

Bir şeyden kaçtığı için mi? Sessizce merak ediyorum. Hâlâ bilmiyorum. Onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ediyorum. Mantarlardan mantar oldukları için nefret ettiğini ama bulut banyosu yapmayı çok sevdiğini gibi ufak tefek şeyleri biliyorum. Aslında bir şey değil, ona defalarca söyledim ama hiç dinlemedi.

"Bulutların da güneş kadar gücü var" derdi. Bunun hep tuhaf olduğunu düşünürdüm. Küçük inançları ve tuhaflıkları. Garip olduğunu düşünürdüm. Hâlâ da öyle.

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başlarken başımı sallıyorum. Onu neden geçmiş zamanda düşündüğümü bilmiyorum. Ölmüş falan değil. Sadece gitti. Ve veda olarak iki aptal kelime bıraktı. Üzgünüm... lanet bir kaltak gibi.

Notu elimde ufalayıp evden çıkıyorum ve gök gürültüsünü ya da hızla giysilerime ve saçlarıma dolan yağmuru umursamadan verandanın merdivenlerinden aşağı iniyorum. Notu yere bırakıyorum ve hemen, su birikintilerinde birikmeye başlamış olan suyla ıslanıyor. Kağıt parçalandıkça o iki kelime grileşiyor ve bulanıklaşıyor ama gözlerim onlardan ayrılamıyor. Sanki benimle alay ediyorlar. Sanki benimle alay ediyor.

Siktir et onu, sanırım. Ona ihtiyacım yok. Hiçbir zaman da olmadı.

Tekrar çakıllı yola çıkıyorum ve asla arkama bakmıyorum. Bunun yerine, yüzümü yukarı çevirip yağmurun gözyaşlarımı yıkamasına izin veriyorum; gözyaşlarım yüzümün kenarlarından aşağı kaymaya devam ederken onları maskeliyorum.

AVALON

Telefonum çalıyor, beni eski anılarımdan uzaklaştırıyor ve ekrana bakmadan cevap veriyorum. "Dean, sana söyledim ben-"

"Avalon?"

Kesinlikle Dean'e ait olmayan bu tanıdık ses karşısında kısa kesiyorum.

"Corina?"

"Hey, evet, um... üzgünüm, Dean değil."

"Sorun değil, ne, uh..." Bir elimi saçlarımdın arasına sokup çıkarıyorum. "Ne oldu?"

"Şu anda neredesin?" diye soruyor.

"Kampüsteyim," diyorum. "Neden?"

"Havers'ın önünde mi?"

Kafamı kaldırdım ve etrafıma bakındım. "Evet, nasılsın-"

"Otoparkın tam karşısındayım!" diyor heyecanla. "Sen olduğunu sanmıştım."

Onu otoparkın uzak tarafında, elini kulağına götürmüş, diğer elini kaldırmış el sallarken gördüğümde taramayı bırakıyorum. "Geç oldu," diyorum kaşlarımı çatarak. "Burada ne işin var? Kampüs dışında yaşamıyor musun?"

"Evet, geldim çünkü -Ah, Tanrım, sen oradayken gerçekten telefonda konuşmak zorunda mıyız, buraya gel. Sana gelirdim ama bugün yeni topuklu ayakkabı giydim. Ayaklarımdın arkası tamamen su topladı ve onları çıkarıp-"

"Evet, evet, tamam," diye oflayarak sözünü kesiyorum. Rylie'nin odasındaki sarı ışığa bakıyorum. "Ama uzun süre kalamam. Bir yere gitmem gerekiyor."

"Sorun değil," diye söze girdi. "Sadece Kate hakkında ne öğrendiğimi söylemek istiyorum."

"Kate hakkında mı?" Kaşlarını çatıyorum ve sonra iç çekiyorum. "Tamam. Hemen geliyorum." Bana Luc ve Kate'in ayrılığından bahsedeceğinden hiç şüphem yok ama yine de ona doğru ilerliyorum, daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum. Kate'in beni sırtımdan bıçaklamak için geri dönmeye çalışmasına ihtiyacım yok - son karşılaşmamızı göz önünde bulundurursak döneceğinden şüpheliyim ama artık kim bilebilir ki? Kendi annemin beni uyuşturucu satıcısına satmasını hiç beklemiyordum, hele Roger'ın bu kadar ileri gidebileceğini hiç. Artık onun için önemli değil.

Corina'ya ulaşp telefonumu cebime geri koyarken bile otoparkın etrafına bakıyorum. Etrafta ikimizden başka kimse yoktu. "Kate hakkında bana ne söylemek istiyorsun?" diye soruyorum.

Bana gülümsüyor. "Luc'un ondan ayrıldığını duydum," diyor hızla, gözleri heyecanla parlıyor. "Onu evden kovmuş ve ailesinin yanına dönmüş. Ayrıca onunla gerçekten neden nişanlandığını da öğrendim. O-"

"Zavallı," diyorum. *Tabii ya. Neden yeni bir bilgiye sahip olmasını bekliyordum ki?* Başımı sallıyorum. "Evet," diyorum. "Biliyorum. Luc söyledi."

Corina'nın gülümsemesi soluyor ve kaşlarını çatıyor. "Sana söyledi mi?" Başını yana doğru eğiyor. "Siz ikiniz konuşuyor musunuz?"

"Karışık bir durum," diyorum. Ona Sick Boys ve Luc arasındaki meseleleri ve Kincaid malikânesindeki soygunu anlatmamın imkânı yok. Omurgamda bir karıncalanma hissediyorum ve başımı çevirip otoparkı tekrar tarıyorum. Bir şeyler doğru gelmiyor. "Endişelenme," diye devam ediyorum dalgınca, bir adım geri çekilerek. *İçeri girmem gerektiğini* düşünüyorum. Rylie'ye geri dönmeliyim. "Dinle, eğer hepsi buysa, benim-"

"Bekle!" Gitmek için dönmek üzereyken Corina elini uzatıyor ve bileğimi tutuyor. Kaşlarını kaldırarak sertçe arkama bakıyorum. Genelde bu onu bırakması için yeterli olurdu ama bu sefer bırakmıyor. "Sen ve Luc..." Sanki soruyu yüksek sesle söylemek istemiyormuş gibi sesi kesiliyor. Gözleri yüzüme sabitlenmiş durumda.

Uzanıp ellerini bileğimden çekiyorum. "Luc ve ben bir hiçiz," diyorum ona bakarak. "Ama bu artık seni ilgilendirmez. Bizim işimiz bitti. İşimiz bitti."

"Bitti mi?" diye tekrarlıyor, kolları yanlarına düşerken sesi boş çıkıyor.

Kaşlarımı indiriyorum. Garip davranıyor. Rylie'nin yanına dönmem gerek. "Evet," diyorum bir adım geri atarak. "Ödeşтик. Kate'i partine getirdiğin için teşekkür ederim ama hepsi bu. Biz arkadaş değiliz Corina." Dudakları aralanıyor ve uzun bir süre öylece durup bana bakıyor. "Tamam," diyorum. "Şey, gitmem gerek. Bu-" Gıcırdayan lastiklerin sesi vedamı böldü ve beyaz bir minibüs otoparka girerken arkamı döndüm. "Ne oluyor lan?"

Minibüs çığlık atarak Corina ve benim yanımda durdu ve yan kapı açılıp iki maskeli adam dışarı çıkınca irkildim. "Yakalayın onları!" diye emretti şoför.

İlki bana doğru uzanıyor ve düşünmeyi bile bırakmadan geri çekilip suratına bir yumruk atıyorum. Yüzünü örten kar maskesi yüzünden temas boğuklaşıyor ama yumruğum temas ettiğinde kafası geriye düşüyor. Kaçmak için döndüğümde Corina'nın orada öylece durduğunu, gözlerini şaşkınlıkla kırıştırdığını fark ediyorum.

"Kaç lan!" Ona bağıriyorum. Kendisine doğru hızla gelen bir arabanın farlarına yakalanmış bir geyik gibi orada öylece duruyor. İki kol bana doğru uzanıyor ve pazularımı sararak beni minibüse doğru geri çekiyor.

Dirseğim bir adamın solar pleksusuna doğru uçuyor ve temas ettiğinde düşük bir homurtu ile ödüllendiriliyorum. Diğer kolunu başıma doluyor ve ben debelenip dövüşürken boğazımı sıkıyor. Bu sırada Corina şaşkın şaşkın bakıyordu.

Ne halt ediyor bu?!

Arkamdaki adam kolunu boynuma dolayarak hava akışı kesilene kadar sıkarken eğiliyorum. Boğuluyorum ve kollarını tırmalıyorum, dirseğimi bir, iki, üç kez karnına çarpıyorum, ama ne yaparsam yapayım, bırakmıyor gibi görünüyor. Kilitlenmiş durumda ve ben nefes alamıyorum.

"İkisi de!" Şoför bağıriyor ve bu Corina'nın aklını başından alıyor gibi görünüyor. Tökezleyerek geri çekiliyor ve kendi ayaklarına takılıp yere düşerken haykırıyor. İkinci adam beni ve arkadaşını çevreleyip Corina'yı kaldırırken inliyor. Cebinden bir iğne çıkardığını gördüğümde gözlerim doluyor. Boynuna batırıyor ve kadın yere yığılıyor.

Amına koyayım. Hayır. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim. Beni uyuşturmalarına ve kim bilir nereye sürüklemelerine izin vermeyeceğim. Çabalarım artıyor ama adamın ayağına basıp tekme atmaya ve kasıklarına vurmaya çalışsam da tek yaptığı kafamı aynı kilitte tutmaya devam etmek oluyor.

I

Vücudumu döndürmeye çalışıyorum ve boynumun gerildiğini hissettiğimde duruyorum. Eğer denersem kendi boynumu kıracağım.

"Dur!" Gözlerimin önünde karanlık noktalar titreşirken hırıltılı bir ses çıkarmayı başarıyorum. İkinci adam Corina'nın gevşemiş bedenini tutup omzunun üzerine kaldırıyor. Arkamdaki adam beyaz minibüsün yan tarafına çarpana kadar sırtımdaki erkek göğsüne doğru ittiriyorum. Homurdanıyor, tutuşu hafifçe gevşiyor, böylece nefes alabiliyorum.

Arkadaşı Corina'yı minibüsün arkasına atarken, "Burada biraz yardıma ihtiyacım var!" diye homurdanıyor. "İlaçları getir."

Başımı geriye atıyorum ve burnunun kafatasımın arkasına çarptığını hissediyorum ve birden özgür kalıyorum. Öne doğru yalpalıyorum ve boğazım nihayet açılmış bir halde ciğerlerime oksijen çekiyorum. Bir ayağım kaldırımda kayıyor ve bir el bileğimi sararak tam havalanmak üzereyken döndürüyor. Önüm minibüsün yan kapısına çarpıyor ve ağır bir yük beni soğuk metale bastırıyor.

"Kahrolası sürtüğ," diye . "Burnumu kırdı. Yapıştır onu."

"Anladım."

Bir iğne boynuma bastırıp içeri kayarken gözlerim yaşıyor. Piston aşağı iniyor ve bana verdikleri ilaç her neyse onun yakıcılığı sistemime vuruyor. Saniyeler içinde uzuvlarım hareket kabiliyetini kaybediyor. Bedenim minibüsle beni tutan adamın arasına yığılırken bile parmaklarım metalin üzerinde kayarak çekiş gücü bulmaya çalışıyor. Başımı çevirdiğimde tanıdık bir adam görüyorum; daha önce kaldırımda yanımdan geçen ve gölgelerin arasından beni izleyen adam. Bulanık bir görüşle onun otoparkta minibüse doğru ilerlediğini görüyorum.

İyi bir yardımsever mi? diye düşünüyorum. *Hayır*, bir saniye sonra üçümüzün etrafını fark ediyorum - minibüsün kapısına doğru itilirken ben hâlâ boşuna çırpınıyorum. *İyi Samaritanlar diye bir şey yok.*

"Sonunda," diyor birinci adam dönüp beni ikinci adama fırlatırken. İkinci adam elindeki iğneyi bırakıyor ve ben düşmeden beni yakalıyor. İkinci adamın omzunun üzerinden, şoförün yolcu koltuğundan uzanışını ve beni izleyen yabancı adama bir zarf uzatırken esnemesini izliyorum. Bu düşündüğümünden çok daha berbat bir durum. Bu sadece lanet bir atlama değil, bu lanet bir kaçırma.

"İyi iş," diyor şoför. "Başka bir şeye ihtiyacımız olursa diye telefonunuzu açık tutun."

Kır saçlı adam bir kez başını sallıyor, zarfı alıp paltosunun içine yerleştirdikten sonra bana doğru bakıyor. Beni tutan adamın kıyafetlerine tutunmak ve ona kafa için mücadele ederken ona dişlerimi gösteriyorum. Parmaklarım bir türlü tutunacak bir şey bulamıyor, tutuşları çok gevşek.

Kirpiklerim titriyor ve ellerim bacaklarımın altından kavrayarak beni kaldırıp minibüsün arkasına itiyor. Corina'nın yüzükoyun yatan bedenine doğru yığıldım ve son gücümle dirseklerime kadar itip bacağımı yukarı kaldırdım, botumun tabanını ikinci adamın karnına çarparak onu minibüsten dışarı fırlattım.

İlk adam, yumrukladığım adam, ben daha fazla hareket etmek için güçsüzleşmiş uzuvlarımı zorlayamadan açıklığa adım atıyor. Maskesini çıkarıp minibüsün arkasına fırlatıyor ve eklemlerini kırıyor. Aslında ona kanlı bir burun verdiğimi görmekten memnunum. Kırılmadıysa bile, artık güzel görünmeyeceği kesin.

Ayağa kalkıp bana sırtırken soğuk gözlerini üzerime dikeyor. "Bundan zevk alacağım," diyor yumruğunu geri çekip yüzüme yumruk atmadan hemen önce. Başım geriye savruluyor ve burun deliklerimden kan akarken kıkırdağımın kırıldığını hissediyorum.

Görüşümün karanlık kenarları beni geçirdi ve geriye doğru düştüm.
-Minibüse bindim ve karanlığa gömüldüm.

DEAN

"Bilgi almak için başka nereye gidebilir ?" Havers'ın önüne geldiğimizde Abel işaret ediyor. "Burada olmalı."

Olsa iyi olur, sanırım. Kemiklerim neredeyse ihtiyaçtan titriyor. Derimin altından kayan bir enerji dalgası var. Şiddetli. Öfkeli. Açlık. Eskiden Avalon Manning'i öldürmeyi mi yoksa onu becermeyi mi daha çok istediğimi merak ederdim. Şimdi onu kollarıma aldım. Altımdaydı, yumuşak ve istekliydi ve aldığım her nefeste onun çılgınlığını arzulamama neden olacak kadar deliydi, cevabı biliyorum.

İzin verirse hayatımın sonuna kadar sadece onu becereceğim.

Yine de, arada bir, beni uçurumun kenarına sürüklediğinde, onu muhteşem kışından becerirken ellerimin boğazına dolandığını hayal ediyorum. Bir ceza. Bir ödül. Ona yaptığım her şey sanki çok fazlaymış ve yeterli değilmiş gibi geliyor. Onu parçalasam ve iç organlarına dalsam bile gülümseyecek türden bir orospu. Ama bu sefer beni çok zorladı.

"Haklısın," diyor Brax, Abel birkaç sıra aşağıya park ederken otoparkı işaret ederek. "Araba orada." Ne yazık ki, sürücüden bir iz yok, Avalon'dan da bir iz yok.

Tam dışarı çıkarken telefonum çalmaya başladı. Ekranı bakıp kaşlarımı çatıyorum. Tabii ki aramak için biz gelene kadar bekliyor. Yeşil tuşa basıyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum. "Bana seninle olduğunu söylemek için bu kadar uzun süre beklemek için iyi bir nedenin olsa iyi olur," diye homurdanıyorum.

"O değil," Rylie'nin hattın diğer ucundaki sesi gerçek sesiyle çakışıyor ve arkamdaki kapının, yani yurdun ön kapısının açıldığını fark ediyorum. Tam Rylie beni ve diğerlerini fark ettiğinde dönüyorum. Kaşları çatılıyor.

Telefonu kapattım ve ona doğru fırladım. "Nerede o?" Emrediyorum.

Rylie'nin gözleri açılıyor ve elini kaldırıyor. Elinde gevşekçe sallanan telefonu tutup fırlatıyorum. Telefon kaldırırma düşüp birkaç metre öteye savruluyor ve yumruklarım iki yanımda kenetlenmiş halde onun başında dikiliyorum. İçimde kötü bir şeyler kıpırdıyor. İçimde kötü bir his var.

"Burada değil," diyor Rylie çabucak. "Yani buradaydı ama... biraz hava almak için dışarı çıktı. Sanırım seni arayacaktı -seni aradım çünkü için bir şey buldum ve öğrenir öğrenmez seni arayacağını düşündüm." Abel yanıma geldi ve kıza ters ters baktı. Kız yan tarafa, ondan en uzağa kayıyor, gözleri benimkilerle buluşmadan önce onun yüzüne kayıyor. "Sana yemin ederim Dean, nerede olduğunu bilmiyorum. Yirmi dakika önce odamdaydı ama o..." Rylie'nin başı döndü ve etrafı taradı. "Nerede o...?"

"Ne buldun?" Abel ileriye doğru bastırarak sorar.

Kız sertleşir ve ona ters ters bakar. "Ona söylemeden önce sana söylemeyeceğim," diyor. Kiminle konuştuğunun farkına varmazsa yakında bir kurşunun yanlış ucuna bakacak olan bir kız için cesur sözler.

"Oh, bize anlatacaksın," diyorum, yaklaşıyorum ve geri çekilmek için hamle yaptığında boğazını tutup sıkıyorum. Gözleri açılıyor ve genellikle erkeklerin yüzünde sadece benim elimdeyken gördüğüm o tanıdık korku ifadesi yüz hatlarında geziniyor. "Kadınları incitmekten hoşlanmam," diyorum ona, "ama onu son gören sendin, Rylie. O yüzden bize ne bulduğunu söyleyeceksin ve sonra da onu bulmamıza yardım edeceksin." Rylie uzanıp kolumu tutarken Abel'in gözlerini yüzümde hissedebiliyorum. Bir kaşımı kaldırarak boğazının iki yanına anlamlı bir şekilde bastırıyorum.

Refleks olarak yutkunuyor, gözleri Abel'den bana dönerken boğazı avucuma doğru hareket ediyor. "Benden annesinin son birkaç aydaki faaliyetlerine bakmamı istedi," diye başladı. "Ne aradığını bilmiyordu ama annesinin Plexton'da başına gelenlerle bir ilgisi olduğundan şüphelendiğini söyledi."

Tutuşum sıkılaşıyor. "Bunu biliyor musun?" Talep ediyorum.

"Bana söyledi," diye ciyaklıyor Rylie, tırnakları koluma batarken irkiliyor. Onları hissetmiyorum bile. Bakışları bir an için sertleşiyor ve bana dik dik baktığında -küçük gövdesi benimkiyle kıyaslanamaz bile- kısa bir an için Avalon'um kadar vahşi görünüyor. "Onun neler yaşadığını biliyorum Dean," diyor bana. "Ne yaptığını biliyorum."

Bana sırlarımızdan birini bildiğini söylemesi onun için bir risk. Çünkü farkında olsun ya da olmasın, eğer düşündüğüm şeyi kastediyorsa, o zaman Avalon'un tecavüzcüsünü öldürmekle kalmadığını, onu gömmeye yardım ettiğimizi de biliyor demektir.

"Bizim tarafımızda olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" Abel'in tiksintisi belli oluyor ama umurumda değil. Rylie bize zarar vermek isteseydi bunu aylar önce yapabilirdi. En azından o kadar zamandır maaş bordromuzda.

Ona kaşlarını çatıyor ve elleri benimkilerden uzaklaşıyor. "Hayır, aptal," diye tersliyor. "Sana yardım edeceğimi söylüyorum çünkü ben *onun* tarafındayım."

Gözleri açılıyor ve kaşları havaya kalkıyor. Yine de tutuşumu bırakıyorum ve ben bıraktığımda öksürüyor, uzanıp avucunu serbest kalan boğazının üzerinde yumuşatıyor. "Ne buldun?" Daha önceki sorumu tekrarlıyorum.

"Annesine bilinmeyen bir hesaptan yüklü bir meblağ ödenmiş - yabancı bir şey ama çok para."

"Avalon tecavüze uğradığında mı?" Artık kaçamak cevaplar vermenin faydası yok.

Rylie başını çevirir. "Hayır," diyor. "*Yıllardır* düzenli para alıyor." Kollarını göğsünde kavuşturup arkamıza bakıyor ve konuşmaya devam ederken bile kaşlarını çatıyor. "Bir bataklıkta yaşamak zorunda kalmamasına yetecek kadar. Son on dokuz yıl boyunca her ay yüz binlerce dolar toplandı."

Avalon hayatta olduğu sürece, farkındayım. Ona kim ödeme yapıyordu? Ne haltlar dönüyordu?

"Dean, gelip buna bakmalısın." Braxton'ın keskin ve tehlikeli sesi dikkatimi çekiyor ve başımı kaldırıyorum. Üçümüz ona doğru dönüyoruz.

Otoparkın karşısında, Braxton kalçalarının üzerine çömelmiş, elleriyle yerden bir şey tutuyor. Bir iğne. Eastpoint'te kimse yurdun otoparkında uyuşturucu kullanmaz, program bile. Buna izin vermeyiz. Abel ve Rylie'den ayrılıyorum ve adımlarım Braxton'a olan mesafeyi tüketiyor.

"Ne-" Kaldırımın kenarına devrilmiş topuklu ayakkabılara gözüm takılınca duraksıyorum, biri sanki üzerinden araba geçmiş gibi düz ve ezilmiş görünüyor. Garip olan bu değil. Garip olan şey, ne kadar yeni göründükleri. Göğsüm yanıyor. Bu ne anlama geliyor?

Arkadan iki çift ayak sesi yavaşça yaklaşıyor. "Ne buldunuz?" Abel, Rylie ile birlikte Braxton'ın diğer tarafında dururken sorar.

"O ayakkabılar..." Tüm gözler Rylie'ye ve sonra tekrar yerdeki topuklu ayakkabılara kayar.

"Kime ait olduklarını biliyor musun?" Braxton tam boyuna uzanıp ona bakarken sesi gürliyor.

"Onlar Corina'nın," diye cevaplıyor Rylie. "Onu daha önce kampüste görmüştüm. Bunları giyyordu."

"Corina'nın ayakkabılarının otoparkın ortasında ne işi var?" Abel ağzından geçirir.

Uzun zamandır ilk kez korku boğazımda düğümleniyor. "Avalon," onun adını söylerken kendimi duyuyorum. "Avalon'a bir şey oldu." Uzuvarım bir şeye vurma isteğiyle titriyor. O gitmiş ve biri onu kaçırmış. Telefonumu cebimden çıkarıp iki adım ileri atıyorum ve Rylie'nin eline tutuşturuyorum. "Avalon hakkında bilgi sahibi olanlar için bir ödöl koy," diye emrediyorum ona. "Onun bulunmasını istiyorum. Beni anlıyor musun, Rylie?" Eğildim ve iri gözlerinin içine baktım. "Onu bulana kadar kimse uyumayacak."

Bununla birlikte, Abel ve Braxton'ın beni takip eden ayak seslerini duyarak Mustang'e doğru geri dönüyorum. Yolcu tarafındaki kapıya varıyorum ama açmak yerine elimi kırmızı boyaya bastırıyorum. Bakışlarım, Braxton ve Abel'in iki yanımdaki yansımalarını görmezden gelerek, karanlık camın aynalı görüntüsünde buluşuyor. Çenem sıkılmış. Kaşlarım gergin. Yüzüm solgun ve solgun görünüyor ve... korkmuş. Aklımı kaçırarak kadar korkmuş görünüyorum.

"Onu bulacağız," diyor Abel sessizce, avucunu omzuma koyarak.

Braxton elini karşı tarafa dokundurarak, "O güçlü," diyor.

Onu bulacağız, diye düşünüyorum kendi kendime. Çünkü bulamazsak ne olacağını düşünemiyorum.

"Bir ekip çağırın," diye mırıldandım. "En az on kişi. Silahların hazır olmasını istiyorum. Beni anlıyor musun?" Kendi gözlerime daha fazla bakamayınca onları kapatıp sıkıyorum. "Onu bulduğumuzda" -kendime başka bir seçenek tanımak istemediğimden kelimeleri iterek söylüyorum- "sert ve hızlı bir şekilde içeri gireceğiz. Herhangi bir direniş kanla karşılık bulacaktır."

Bir an sessiz bir gerginlik oluyor ve sonra Braxton bana cevap veriyor. "Halledilecek," diyor.

Abel'in eli sağ tarafımda sıkılaşıyor ve konuştuğunda tonu da bir o kadar karanlık. Her zamanki sözde aydınlığı, mükemmelleştirdiği kişiliği gitmiş.

Yıllar boyunca. Onun yerine, tek duyduğum gerçek o. "Onu geri alacağız," diyor. "Ve geri kalanları öldüreceğiz."

Başımı sallıyorum. Kızımızı kim kaçırdıysa ne yaptığının farkında değil. Nasıl bir cehennem yaratacağımız hakkında hiçbir fikirleri yok. Tanrı yüzleşmek üzere olduğumuz kişiye merhamet etsin çünkü biz kesinlikle etmeyeceğiz.

AVALON

Yüzümü sıcak ve yumuşak bir şeye bastırarak uyandım. Kumaş yanağıma değiyor. Üst dudağımda ve burun deliklerimin kenarlarında kabuk bağlamış bir şey hissediyorum ama sağ elimle onlara uzandığımda sol elim de onunla birlikte geliyor ve yüzüme çarparak inlememe neden oluyor.

"A-Ava?" Corina'nın titreyen sesi boğuk geliyor ve gözlerimi kırıştırtarak açtığımda onun sıcak ve yumuşak bir şey olduğunu fark ediyorum. Bir o yana bir bu yana sallanırken kendimi onun omzundan uzaklaştırıyorum. Kocaman, ısılt ısılt gözleri bana bakıyor. "İyi misin?" diye kekeliyor.

Ben iyi miyim? Başım sanki biri defalarca araba kapısına çarpmış gibi. Ne kadar zamandır baygınlığım bilmiyorum. Ellerim bağlı, beyaz fermuarların sert plastiğı bileklerimin derisini çiziyor ve kaşlarımı çatmama neden oluyor. Hayır, kesinlikle iyi değilim. Ancak bunları söylemek yerine, şu anda aklımda en çok yer eden soruyu soruyorum.

"Neredeyiz biz?" Talep ediyorum.

Burnunu çekiyor. "Bilmiyorum," diye kekeliyor, gözleri benden odanın karşısındaki birine kayıyor. Başımı çevirdiğimde bir tür arka ofiste olduğumuzu fark ediyorum, köşeye itilmiş ucuz, bloklu metal bir masa ve orada oturmuş silahını temizleyen maskesiz bir gardiyan. Uyanık olduğumu görünce kaşlarını çatarak ikimize bakıyor.

Üst dudağım kendiliğinden geriye kıvrılıyor ama yapacak bir şeyim olmadığı için başımın arkamdaki duvara yaslanmasına izin veriyorum. Burnum seğiriyor, altındaki deriye yapışan kurumuş kan tahriş oluyor. Yüzüm zonkluyor ama bu bir şey değil.

Şu anda sıkıcı bir ağrıdan daha fazlası var. Burnumun gerçekten kırıldığından şüpheliyim ama bize verdikleri ilaçların ağrı kesici olarak da işe yarayıp yaramadığını merak ediyorum. "Hey!" diye bağırdım köşedeki adama. "Ne halt ediyoruz biz?"

Burada mı?"

"Avalon!" Corina panik içinde bana doğru tıslıyor. "Yapma!"

Adam sadece yaptığı şeye devam ediyor. Cevap vermiyor. Kaşlarımı çattım. Kapı açılıyor ve başka bir adam içeri giriyor, bu tanıdık geliyor - bana yumruk atan adamla aynı adam. Hâlâ orada olduğumuzdan emin olmak istercesine gözleri önce ikimizi arıyor. Beni ona ters ters bakarken görünce ağzının kenarı seğiriyor. Burnunun üstünü örten beyaz bandajın kenarlarında oluşmaya başlayan morlukları görmekten gurur duyuyorum.

"Hızlı uyandın," diyor kuru bir sesle, sesi biraz genizden geliyor. Bununla ne demek istediğini bilmiyorum çünkü bildiğim kadarıyla Corina'ya da aynı şeyi yaptı ve Corina sanki biraz daha uzun süredir uyanıkmiş gibi görünüyor. Gözleri tekrar yeri bulmadan önce yeni adama bir bakış atarken kolları bacakları titriyor ve yanıma yaslanıyor.

Yeni pislikle tekrar denemeye karar verdim. "Burada ne işimiz var?" Talep ediyorum. "Bizden ne istiyorsun?"

Bana doğru sırtıyor ve masaya ulaşip diğer taraftaki sandalyeyi çekerek oturana ve bacaklarını yukarı kaldırına kadar yoluna devam ediyor. Ellerini başının arkasında kavuşturup kafatasının arkasında birleştirerek bana bakıyor, gülümsüyor ve bekliyor. İçimden bir ses her ne ise, hiç de iyi bir şey olmadığını söylüyor.

"Avalon, lütfen," diye yalvarıyor Corina kulağıma. "Onları kızdırma. Buradan çıkacağız. Çıkmak zorundayız. Her şey yoluna girecek. Bırak ne istiyorlarsa yapsınlar, her şey yoluna girecek."

Bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum, solgun yüzüne bakarken kaşlarım birbirine çarpıyor. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Tekrar kokluyor ve sonra yere bakıyor, ama bana cevap vermiyor. Sinirden içim içime sığmıyor. Bu gece olabilecek o kadar aptalca şey varken, bu olmalıydı. *Çocuklar bunu yaşamama asla izin vermeyecekler.*

Saniyeler dakikalara, dakikalar da saatlere dönüşüyor. Oturduğum yerden sırtım ağrımaya başlıyor. Daha dik oturmaya ve bacak bacak üstüne atmaya çalışıyorum ama ellerimi kullanmadan rahatsız oluyorum. Tekrar fermuarlara bakıyorum.

"Hey," diye sesleniyorum masada oturan sessiz pisliklere. Bağlı ellerimi kaldırıp salladığımda bana bakıyorlar. "Bunun gerçekten gerekli olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Silahlı temizleyen başını sallayıp başka tarafa bakıyor, ama ikincisi bana gerçekten cevap veriyor. "Bana yaptıklarından sonra, evet." Sırıttıyor, masanın ayağına dayalı bir çantanın içine uzanıp başka bir silah çıkarırken bacaklarının yere düşmesine izin veriyor. "Kadınlarımın biraz kavgacı olmasını severim ama sana güven olmaz." Silahlı parçalarına ayırmaya başlıyor, kendi silahı üzerinde işlem yapmaya başlarken diğer adamdan temizleyiciyi alıyor. "Kelepçeler kalacak," diye bitiriyor.

Homurdanıyorum ve ellerimi tekrar yere koyuyorum. Birkaç dakika sonra uzuvlarım yeniden huzursuzlanmaya başlıyor. İlaçların etkisi daha da azalmaya başlıyor ve kaçmak için verdiğim mücadeleden kaynaklanan küçük ağrılar kendini göstermeye başlıyor. Yer değiştiriyorum ama kendimi rahat hissetmiyorum. Corina sessizliğini koruyor, bağlı ellerini dizlerine sarmış ileri geri sallanıyor. Ondan pek hoşlanmıyorum ama kahretsin, içimde küçük bir suçluluk duygusu belirliyor. Burada kapana kısılması benim hatam.

Sonra tekrar, istediklerini yaparsak ve sessiz kalırsak iyi olacağımızı söyleyerek ne demek istemişti? Kim düşünür ki? Dışarı çıkmamız gerekiyordu, onların istediklerini yapmalarına izin vermemeliydik. Bir nefes alıyorum ve bu fermuarları koparma arzumu yatıştırmaya çalışıyorum. Sert plastik derimi ısırtıyor ve uzanıp gevşek uçları ısıtırsam - biraz daha sıkarsam ve ellerimi kalçalarım vurup onları ayırırsam

-Bu bağları koparır, ama iki muhafızımıza bakarken bunu onlara göstermeyecek kadar iyi biliyorum.

Sakinlik taklidi yapmak hiçbir zaman bana göre olmamıştır ama Corina'nın bunu yapmayı aklından bile geçirmediği açık. Adamlardan biri ne zaman yaklaşsa -genellikle kapıdan dışarı eğilip diğer taraftaki biriyle konuşmak için odayı geçerken- sessiz burun çekişleri hıçkırıklara dönüşüyor ve daha da yükseliyor. İçine kapanıyor ve ben de onun geçmişinden gelmiş olsaydım aynı şekilde davranır mıydım diye merak ediyorum. Hal böyleyken, bu adamların önünde sinme düşüncesine bile katlanamıyorum. Yüz ifademi eşit tutuyorum ama bir kez bile saklanmaya çalışmıyorum. Hayır. Eğer beni öldüreceklerse, bunu yaparken gözlerimin içine bakmaları gerekecek.

Tek üzüntüm, eğer beni öldürürlerse muhtemelen onu da öldürmek zorunda kalacak olmaları. Şımarık ve biraz boş kafalı olabilir, ama o bir

Bu konuda masumum. Beni ne için aldılarsa, bunun onunla hiçbir ilgisi yok.

Sonunda, sonsuz gibi görünen bir sürenin ardından, adamlar birbirlerine bakıyor ve eşyalarını toplamaya başlıyorlar. Odada bir saat göremiyorum ama bir zaman çizelgeleri olmalı çünkü saniyeler geçtikçe daha hızlı hareket etmeye başlıyorlar. Onları dikkatle izliyorum, kim olduklarını ve kiminle bağlantılı olabileceklerini anlamaya çalışıyorum.

Sanki bir şeylerin değişmek üzere olduğunu hissetmiş gibi Corina Ben.

Burnunu çekerek yanıma doğru eğildi. "Sence beni öldürecekler mi? Biz mi?" diye soruyor sessizce, kırmızı çerçeveli gözleri masada oturan adamların üzerinde geziniyor.

Başımı bir kez sallıyorum. "Bilmiyorum."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Bunların hepsi benim hatam."

Gözlerimi kırıştırıyorum, bakışlarımı tekrar onunkilere çeviriyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Alt dudağını derisini kıracak kadar sert bir şekilde ısırırken tüm yüzü titriyor, ancak bunun farkında değil gibi görünüyor. "Ailem zengin," diye yanıtlıyor. "Bunun olabileceğini hep biliyordum ama düşünmemiştim..." Bir burun çekme daha. "Benim yaşımda kimsenin bir şey deneyeceğini düşünmemiştim. Her ne olursa olsun, sadece üzgün olduğumu bilmeni istedim."

Ona bakakalıyorum. *Gerçekten bunun kendisiyle ilgili olduğunu mu düşünüyor?* Korku ve endişe içinde kaşları çatılırken gözleri hâlâ yaşlarla dolu bir şekilde bana bakıyor. *Gerçekten öyle düşünüyor,* fark ettim. Hiçbir fikri yok. Hay sikeyim. Bunun iyi bir şey olup olmadığını bilmiyorum.

"Merak etme," diyorum ona. "Her şey yoluna girecek." Umarım yalan söylemiyorumdur. Sadece ben ölmüş olsaydım bu kadar endişelenmezdim ama bir başkasının ölümüne sebep olma fikrinden nefret ediyorum. Corina bencil ve şımarık zengin bir kız ama benim gibi biriyle kıyaslandığında masum. Hayır, bu insanlar onu geri almak için burada değiller. Benim yüzümden buradalar.

Bizi bu şekilde ne kadar tuttuklarını bilmiyorum, bağlı ve çöp gibi bir köşeye atılmış halde, ama adamlardan birkaçı geri geldiğinde, birlikte geçireceğimiz zamanın dolduğunu anlıyorum.

Odanın kapısı uçarak açılıyor ve başımı kaldırıyorum. Bakışlarım dikkat çeken bir adama takılana kadar sesi takip ediyorum. İki muhafız ayağa kalkıyor ve her ne kadar ufak tefek adamlar olmasalar da

onun boyuna yaklaşamıyorum bile. Soğuk mavi gözleri maskesindeki yarıkların altından odayı delip geçiyor ve bana dikiliyor. Gözlerini benimkilerden ayırmadan, adamlara kesinlikle İngilizce olmayan bir şeyler havlıyor. Rusça olabilir mi? Bilemiyorum. Önceki okullarımda sunulan tek dil İspanyolcaydı. Ama bu hırçın ve derin bir ses.

Muhafızlar başlarını sallıyor ve ikimize döndüklerinde Corina ciyaklıyor. Dişlerimi sıkarak kaçınılmaz olana hazırlanıyorum ama bana bakmıyorlar bile. Onun yerine etrafımdan dolanıp Corina'yı yakalıyorlar.

"Hadi prenses," diyor içlerinden biri. "Biri seninle konuşmak istiyor."

"Hayır, lütfen!" diye feryat ederken, içlerinden biri onu sanki bir patates çuvalından daha ağır değılmiş gibi kaldırıyor. Adam onu omzuna atıyor ve ikisi birlikte odadan çıkıyorlar. Kızın çığlıkları ve özgürlük çığlıkları arkalarından yankılanıyor.

Kalbim çarpmaya başladı. *Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.* Corina'yı sevmiyorum, ama o sadece aptal zengin bir kız. Ona ne yapacakları belli olmaz.

Ben daha konuşmadan ya da bir şey yapmadan adam kanımı donduran bir şey yapıyor. Odanın içine doğru bir adım daha atıyor ve maskesinin alt tarafına uzanıyor, altındaki yüzü görene kadar maskeyi soyup çıkarıyor. Onu tanıyamıyorum ama yine de bana gülümsüyor. Bana kimliğini açıklarken bu kadar rahat olmasının tek bir nedeni var: Bunu atlatmamı beklemiyor.

DEAN

Kendimi güçlü hissetmek için başkalarına zarar vermek zorunda değilim. Gerçek şu ki, ben güçlüyüm. Güçten başka hiçbir şeyden oluşmayan bir tahtta oturuyorum. Tüm hayatım boyunca sabitti. Kaya gibi sağlam.

Para mı? Seks mi? Uyuşturucu? Hepsine sahip olabilirim ve oldum da. Hiçbiri beni sarsmadı

Ben.

Ama o.

Avalon'un kayboluşu içimdeki bir bombanın zamanlayıcısını harekete geçirdi. varlığından bile haberim yoktu. O yanımda kabloları kesmek için olmadan, gerçekliğe olan bağlılığımı kaybetmeye başladım. Braxton ve Abel hareketlerimi ya da isteklerimi sorgulamadıkları için çok şanslıyım. Avalon'la yaşadıklarımı hiç yaşamamış olsalar bile onun önemini anlıyorlar. Onlar da endişeli. Hayatımda yaşadığımız şeyler için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

İyi adamlar bizim yapmak üzere olduğumuz şeyi yapamazlar. İyi adamların midesi kaldırmaz. biz üçümüz? Birlikte cehennemin içinden geçtik ve öğrendiğimiz başka bir şey yoksa o da tek çıkış yolunun içinden geçmek olduğudur.

Telefonum çaldığı anda kulağıma geliyor. "Elinde ne var?" Abel ses tonuma bakıyor ve şarjörü silahına takmayı bitiriyor.

Braxton ayaklarımızın dibindeki spor çantasına bir beyzbol sopası daha atıyor.

Rylie, "İnternette yayınladığım ödülle ilgili bir hit oldu," diyor. "Belirsiz tuttum, kimse kimin sorduğunu ve kimin arandığını bilmiyor."

"Olay nedir?" Adamlara çenemi sallayarak talep ediyorum. Abel kalçalarından kalktı ve silahını kot pantolonunun arkasına soktu, gömleğini kaldırdı

örtmek için yukarı kaldırıyor. Braxton eğiliyor ve dövmeli elini çantanın saplarına dolayarak çantayı kavıyor.

"Ödül bilgi içindi. Yanıt veren adamın adı Sergio McConner. Kampüste bazı adamların beyaz bir minibüsle iki kızı kaçırdığını gördüğünü iddia ediyor."

"Avalon ve Corina."

"Evet," diyor.

"O zaman neden polisi aramadı?" Kaşlarımı çatarak soruyorum. Neden durdurmadı ya da ihbar etmedi? Ama cevap zaten gözümün bakıyor. Çünkü bunun için bir neden yoktu. Hiçbir şey elde edemedi. Şu ana kadar. O herif pazarlık ettiğinden çok daha fazlasını elde etmek üzereydi.

"Ben de aynı şeyi sordum," diye yanıtlıyor Rylie, sesi sinirli geliyor. "Özür dilerim Dean."

Yola koyulduk ama bu sözler üzerine garajın eşiğinde durakladım, Braxton ve Abel SUV'u yükleyerek ilerlemeye devam ederken durdum. "Neden üzgünsün?" Şüphelenerek soruyorum.

"Sanırım onu korkuttum," diye itiraf ediyor. "Polisi sorduğum için mi bilmiyorum ama şimdi onlara haber vermeye gittiğini söyledi. Gerçi ben bir şey söyleyene kadar gitmeye niyeti yokmuş gibi geliyor bana."

Kahretsin. Bu soruyu ben de sormuştum ama gerçek şu ki, polisi bu işe karıştırmak vaktimizden daha fazla sorun yaratacak. Muhbir kışını kurtarmaya çalışıyor, bundan adım gibi eminim.

"Sorun yok," diye ahizeyi kaldırıyorum. "Ben hallederim. Bilgi için teşekkürler."

"Yapabileceğim başka bir şey var mı?" Sesi neredeyse çaresiz geliyor ama şu anda kimse benim kadar çaresiz olamaz.

"Hayır," diyorum ve cipin ön tarafına doğru ilerleyip sürücü koltuğuna oturuyorum. "Çağrımızı bekleyin."

Bununla birlikte aramayı sonlandırıp cep telefonumu konsola fırlatıyorum. "Nereye?" Braxton soruyor.

"Karakol," diye cevap veriyorum, Abel'a bir bakış atıyorum ama o çoktan telefonunu kulağına dayamış.

Hoşuna gitse de gitmese de Sergio ile zaman geçireceğiz. Abel bunu sağlayacak ve ben de daha azını kabul etmeyeceğim. Eğer merkezde güvende olduğunu düşünüyorsa

karakolun otoparkında kimin kızını kaçırdığına dair en ufak bir fikri yok.

İstasyona adımımızı attığımız anda burnuma plastik ve dezenfektan kokusu geliyor. "Oraya girdiğimizde ne yapacağınızı biliyorsunuz," diyorum ve hem Braxton hem de Abel'dan başlarını sallamalarını bekliyorum.

Telefonum bip sesi çıkarıyor ve ekrana bakıyorum. Rylie'den bir mesaj.

Polis muhbirimizden şüpheleniyor. Onu tutukladılar. Sorgu odası 4.

Elbette, istasyonun mevcut iletişimine girip kontrol edebilirdi ve şu anda onun içgörüsü için minnettarım. Normal lobi bekleme odasını atlayarak istasyonda ilerliyorum, telefonumdaki bir düğmeye basıyorum ve binanın bölümüne açılan kilitli kapının yanıt vermesini bekliyorum, sadece çalışanların tıklamasıyla açılıyor. Rylie'nin kullanım alanları var ve bu da onlardan biri. Kapının kilidi açılır açılmaz, kapıyı çekip açıyorum ve binanın geri kalanı boyunca uzandığını bildiğim ofislere doğru ilerliyorum. Sorgulama sırasında insanları koydukları sorgu odalarından oluşan küçük bir koridor var. Nereden mi biliyorum? Çünkü buraya bir iki kez geldim. Sergio McConner'ın fark etmediği şey, nerede olduğunun önemli olmadığı. Bir polis karakolu ya da şehrin ortasındaki lanet meydan. Eastpoint'te hiçbir yer onun için güvenli değil. Benim için değil.

"Hey! Oraya giremezsiniz!" Sorgu odası 4'ün düz gri kapısının önünde duruyorum ve tam Braxton dönüp odaya girmemizi engellemeye çalışan adamı durdurmak için elini kaldırırken arkama bakıyorum. İsim etiketine bakıp gülümsüyorum.

"Memur Wayne," diyorum dikkatini çekerek. Başını kaldırdı ve kaşlarını çatı. "Benim adım Dean Carter ve içerideki adamla konuşmak için bu sorgu odasına gireceğim."

Başını sallamaya başlar. "Yapamazsın-"

Onun üzerinden konuşmaya devam ediyorum. "Bir sorunuz varsa, doğrudan amiriniz Şef Meyer ile konuşabilirsiniz."

Şok olmuş bir şekilde gözlerini kırptırır. "Dinle, çocuk-" diye başlıyor.

"Hayır," diye bir bakışla durduruyorum onu, "burnunu bizim işlerimizden uzak tutmanın senin için iyi olacağı konusunda seni temin ettikten sonra başka soruların olursa

ailenizin ekstra işleriyle ilgilenmekten mutluluk duyarız."

"Ne?" Geri çekiliyor.

"Benim için çalışan insanlar hakkında her şeyi bilmek benim işim," diyorum.

Beklendiği gibi, bu yorum onun kabarmasına neden oldu. Braxton'ın yanından bana bakarken adamın göğsü kabarıyor. "Ben hiçbir çocuk için çalışmıyorum," diyor. "Ben bir kanun adamıyım, genç adam-"

"Bu bir restoran zinciri, değil mi? Yanlış hatırlamıyorsam franchise. Karınızın, çocuklarınızı özel okullarda okutmak ve umarım ileride bir üniversite kariyerine sahip olmak için hayalini gerçekleştirerek getirdiği tüm o ekstra para boşa gitmemeli. Sizi temin ederim ki, kim olduğunuzu ya da kimin için çalıştığınızı düşünürseniz düşünün, bu lanet şehirde herkes benim için çalışıyor. Bana inanmıyor musunuz? Dediğim gibi, patronuna sor. Şimdi kendine bir iyilik yap ve geri çekil, yoksa arkadaşım" -Braxton'a başımla selam veriyorum- "sana bunu yaptırır."

Wayne'in yüzü soluyor ve titrek bir adım geri atıyor. "Nereden biliyorsun-" diye başladı.

"Bir şey daha var," diyorum tam elim kapı kolunun üzerine kapanırken. Arkama bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Eğer lanet olası işine değer veriyorsan, bir daha bana çocuk deme."

Ne demek istediğimi anladıktan sonra Abel ve Braxton'a dönüp bakıyorum. "Gidelim," diye bağıyorum, kapı kolunu çevirip kapıyı içeri itiyorum. Beni odaya kadar takip ediyorlar - Wayne'in icabına bakıldığına göre artık risk yok. Şef bununla ilgilenecek ve Rylie de gerisini halledecek. İnsanlar paranın mutluluğu satın alamayacağını söyler ve haklıdırlar, ama mahremiyeti satın alabilir ve bu da böyle zamanlarda işe yarar. Kapı arkamızdan çarparak kapanıyor ve ona onluk küçük odanın ortasındaki yıpranmış, eski masada oturan adamın başını kaldırmasıyla hafifçe sıçramasına neden oluyor.

Uzun bir süre önümdeki adamı inceledim. Gerileyen bir saç çizgisi. Kirli bir görünüm. Ağarmış sakal. Tırnaklarının altında kir var ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, yüzümdeki dikkatli nezaket maskesinin yıpranmış kenarlarını görebildiğini biliyorum çünkü kaşlarını çatıyor ve ayağa kalkıyor.

"Bana kızlar hakkında soru sormaya mı geldiniz?" diye soruyor. Gözleri kıyafetlerimize kayıyor, şüphesiz mavi üniformalarımızın olmadığını fark ediyor.

Konuşamam. Henüz konuşamam. Abel yanıma gelirken ona ters ters bakıyorum. Yüzüme bir kez bakıyor ve sonra adama dönüyor. "Otur yerine," diye tersledi Abel. "Konuşulduğunda konuşacaksın."

Adam gözlerini kırptırır. "Benimle bu şekilde konuşamazsınız," diye cevap verir. "Buraya bir suçü bildirmek için geldim. Ben bir-"

"Buraya ödöl için geldin," diyor Abel, odanın diğör ucuna geçerken sözünü keserek. Bir elini Sergio'nun omzuna koyuyor ve onu sert bir şekilde iterek koltuğuna geri oturtuyor.

"Siz polis değilsiniz."

"Hayır," sonunda sesimi buluyorum ve bu onun dikkatini çekiyor. Başını çeviriyor ve ben odaya doğru ilerlerken gözleri açılıyor, elimi karşısındaki sandalyenin arkasına doluyor ve oturmak için sandalyeyi çekiyorum. "Biz değiliz."

Birini masaya, diğörini sandalyesinin arkasına koyarken ellerinde ince bir titreme var. "O zaman burada olamazsın," diyor cesurca. "Ben buraya sadece iyilik yapmak için geldim. Bana bir suçlu gibi davranamazsınız."

"Sana istediğim gibi davranabilirim," diye bilgilendiriyorum onu. Ses tonuma sakinlik katmaya çalışıyorum. Oysa gerçekte hissettiğim tek şey, beni içten dışa canlı canlı yakmakla tehdit edecek kadar sıcak bir öfke.

Bakışlarım Sergio'ya takılıyor ve gözlerinin benden kapıya, köşedeki kameraya gidip tekrar geri gelmesini izliyorum. Ter boncukları alnının tepesinde, tam saç çizgisinde toplanıyor. Konuşurken Abel'a bakmıyorum.

"Kapıyı kilitle," diye emrediyorum. "Ne?"

Adamın gözleri büyürken kimse ona bakmaz. Abel kapıya doğru yürür ve kilidi çevirir.

"Kamerayı kapat," diye emrediyorum.

Kamera kapanıyor ve yanıp sönen kırmızı ışık söner sönmez pantolonuma uzanıp çakımı çıkarıyorum - o gece Corina'nın partisinde Avalon'a verdiğimin aynısı. Parmaklarımın arasında sıkıyorum.

"Bununla ne yapacaksın?" Sergio soruyor. Arkadaşım masanın etrafında dönüp bir kez daha arkasında dururken gözleri Abel'e kayıyor. Muhtemelen olduğı yerde kalmasını sağlamak için.

"Ona bakma," diyorum. "Bana bak. Endişelenmen gereken kişii benim."

"Bunu bana yapamazsın," diye deniyor bu kez. "Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Benim bir şeyimi aldın," diyorum sessizce, sonra başımla aramızdaki yüzeyi işaret ediyorum. "Elini masanın üzerine koy."

Başı ileri geri sallanıyor. Ter, şişman ve kirli yüzünden aşağı doğru kaymaya başlıyor. Üzerindeki takım elbise ceketi koyu renkli, sıradan. Neredeyse boynundan ayak bileğine kadar onu örtüyor. Yine de hiçbir örtü şu anda gözlerindeki korkuyu gizleyemiyor. Bunun tadını çıkarıyorum.

"Bir daha sormayacağım," diyorum ve bıçağımın düğmesini açıp kenarını başparmağıma bastırarak çevirirken daha da yaklaşıyorum. "Koy. Senin. Siktiğimin. Elini. Üzerine. Masaya. Masaya."

Bu sefer istediğimi yapıyor. Sergio'nun eli masanın altından çıkıyor ve düzleşene kadar yüzeyde kayıyor. Derisinin altında kaslar zıplıyor ve sinirler geriliyor. Beni dikkatle, çok dikkatle izliyor. *Güzel.*

Masanın öbür ucuna uzanıp bileğini yakalıyorum ve sıçramasına neden oluyorum. Sonra elini ortaya doğru sürüklüyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Kımıldama," diye uyarıyorum onu.

"Ne yapacaksın?" diye tekrar sorar.

Sonunda ona bir cevap verdim. "Şey," diyorum, "biriyle konuşmak istiyordun, değil mi? Benimle konuşacaksın."

"Konuşmak için buna ihtiyacım yok," diyor hızla, parmaklarımın hareketlerini keskin bir odaklanmayla izliyor.

Boğazımın arkasından mırıldanıyorum. "Öyle olduğunu söylüyorum," diye cevap veriyorum.

Bıçağımın ucunu başparmağı ile işaret parmağının arasına yerleştirdim. Arkasında, Abel sırtıyor. Braxton her zamanki gibi taş gibi soğuk. Yüzünde kesinlikle hiçbir duygu yok. Eğer bu maske kayarsa, hepimizin canının yanacağını biliyorum.

"Şimdi," diye başladım, "bakalım bunu seni incitmeden yapmayı başarabilecek miyim?"

"Bekle!" diye homurdanıyor. "Sadece sorularını sor! İhtiyacım yok-" Elim ileri geri hareket etmeye başladı.

"Nonononono." Başını sallıyor, eli masanın yüzeyinde titriyor. Bıçağın kenarını biraz daha kuvvetle parmaklarının arasına indirdiğimde Sergio dehşet dolu bir çığlık atıyor ama elini geri çekmiyor, bıçaklanmaktan çok korkuyor. Bıçağımın keskin kenarını bir kez masaya doğru kaldırıp indiriyorum ve sonra bir sonraki parmağın üzerinden kaldırıp tekrar yapıyorum. Tekrar tekrar, bıçak her seferinde masaya çarparak iniyor. İlk başta yavaş, sonra zaman geçtikçe daha hızlı ve daha hızlı.

Elim masanın üzerinde uçarken "Lütfen," diye inliyor. Sertçe odaklanıyorum. "Lütfen ne?" diye soruyorum.

"Lütfen dur."

Ben yaparım. "Kızları kim aldı?" "Bilmiyorum."

Devam ediyorum ve tam üçüncü parmağa ulaştığımda bıçağımın ucu kayıyor.

"Ah!"

"Ah, şey, bu çok kötü," diyorum, elimi bıçağımla birlikte geri çekerken bir çığlık atıyor ve artık kanayan elini geri çekiyor. "Onu yerine koy," diye emrediyorum.

"Delirdin mi sen!" diye bağıyor. "Bunu burada yapamazsınız! Burası bir polis karakolu-"

"Yapabilirim ve ," diyorum. "Elini geri koy, yoksa oraya bağlarım."

"Benim haklarım var!" diye haykırıyor, titreyen elini göğsüne bastırarak.

Gözlerimi deviriyorum. "Brax." Braxton'ın başka komuta ihtiyacı yok, sessiz bir hayalet gibi ilerliyor ve birden Sergio'nun eli tam olmasını istediğim yerde beliriyor. Yüzük parmağının yan tarafında, kirli gümüş bir alyansın bulunduğu yerde uzun bir kesik.

"İkimiz de biliyoruz ki arkadaşşıma kapıyı kilitlemesini ve kamerayı kapatmasını söylediğimde çığlık atmaya bir nedeni var," diyorum. "Çünkü bizim kim olduğumuzu biliyorsun. Ne yaptığımızı biliyorsunuz. Ve ne istediğimizi biliyorsunuz. Bu odadan ancak ve ancak ben çıkabilirsin dersem çıkacaksın. Şimdi, elini bir daha masadan çekersen, elini keserim."

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Kim olduklarını bilmiyordum."

"Biri anlamsız," diyorum öne doğru eğilerek. "Ama diğeri. Siyah saçlı olan-" Abel ben sormadan öne doğru eğiliyor ve telefonunu çıkarıyor. Sergio'ya dönük bir şekilde masanın üzerine bırakıyor. Açılan resmi gösteriyorum. "Onu tanıdın mı?"

Adamın gözleri ekrana gider ve hızla başını sallar. "Evet, evet, biliyorum!" diyor. "Kaçırılan kızlardan biriydi."

"Onu nereye götürdüler?" Ben sordum.

İnliyor. "Yemin ederim bilmiyorum. Bana para verdiler-"

İçimdeki ateş buz gibi oluyor ve bıçağımlı eline saplayıp acı dolu çığlığının tadını çıkarıyorum. "Aman Tanrım! Dur! Lütfen dur!"

"Sana para mı ödediler?" Soruyu hırıldayarak, onun sözlerini tekrarlayarak soruyorum. "Sana kim para verdi?"

"Yapamam," diye hıçkırdı.

"Yapabilirsin." Bıçağımı elinden çekip alıyorum ve onu korumak için geri çekmek için hamle yaptığında -tıpkı şansım olsaydı Avalon için yapacağım gibi- bu sadece beni sınırlandırmeye yarıyor. Ona zaman tanımadan bıçağı tekrar indirdim. Ancak bu sefer serçe parmağının kenarını yakalıyorum ve bıçağım tam tahtaya batıyor.

Çığlıkları yeni bir opera sesi alıyor. Sırıttıyorum.

"Bana her şeyi anlatacaksınız Bay McConner," diye uyarıyorum onu. "Sizi kimin tuttuğunu söyleyeceksiniz. Bu odaya girdiğinizden beri söylediğiniz her yalanı ve Avalon'u sizinle gelmesi için tam olarak nasıl ikna ettiğinizi düzelteceksiniz." Bıçağı çekip çıkarıyorum ve titreyen, kanayan eli geri çekiliyor, serçe parmağının yarısı önümdeki masanın üzerinde kalıyor. Kopan parmaktan kan akıyor ama umurumda değil. Serçe parmağını kaybettiği için kan kaybından ölmeyecek.

"Sen lanet olası bir canavarsın!" diye bağırıyor, gözyaşları ve ter şişmiş yüzünden aşağı akarken yaralı uzvunu göğsüne yaklaştırıyor.

"Evet." Kendimi bildim bileli öyleyim. Ayağa kalkarken sandalyemi geriye itiyorum ve onun üzerinde yükseliyorum. "Ve sorularıma cevap verirken bunu hatırlasan iyi edersin. Şimdi, en basitinden başlayacağım." Avuçlarımı masanın üzerine koyuyorum, bıçak hâlâ elimde ve masanın üzerine doğru eğiliyorum. "Avalon Manning hangi cehennemde?"

AVALON

KALBİM yavaş ama emin adımlarla beni mutlak deliliğe sürükleyen tekrarlayan bir gümbürtüyle atıyor. Ter derimi kaplıyor. Adam odanın içinde adım adım ilerlerken ve maskesini metal bir sehpanın üzerine bırakırken hareketlerini takip ediyorum. Sonra daha önce göğsüne sardığı çantayı yere bırakıyor. Çanta gürültüyle masaya çarpıyor ve bana içinde bazı ağır aletler olduğunu söylüyor. Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı düşünmeye çalışıyorum ama aklıma hemen hiçbir şey gelmiyor. Beynim tek bir soruya cevap veriyor gibi görünüyor:

Dean hangi cehennemde?

"Güçlü bir insan olduğunuzu düşünüyor musunuz Bayan Manning?" diye soruyor adam.

Masadan uzaklaşıp bana doğru yürürken vücudum sarsılıyor, kalçalarının üzerine çöküyor ve çizmesinden bir bıçak çıkarıyor.

"Güçlü mü?" Tekrarlıyorum, içimden bir çıkış yolu bulmaya çalışsam da ses tonumun sabit kalmasına şükrediyorum. "Bilmiyorum. Bu kelimeyi nasıl tanımladığınıza bağlı."

Bacaklarımdaki ve kollarımdaki bağları kesip bıçağı botuna geri koyuyor. Beni ayağa kaldırırken elleri bileklerime yapışıyor. Beni tutmasına rağmen neredeyse yere düşüyordum -bacaklarım o kadar uzun süredir bağlıydı ki, içlerindeki sinirlere ikinci his geri dönmeye başladığında, acı içinde dişlerimi sıkıyorum. Bunu fırsat bilip beni sandalyelerden birine götürüyor, kollarımı arkadan çekip hızlı hareketlerle yeniden bağlıyor.

"İlginç," diye yorumluyor geri çekilip bana bakarken. "Çoğu insan bana evet ya da hayır cevabı veriyor."

"Ben çoğu insan değilim," diye cevap veriyorum.

Gözleri üzerimde geziniyor, arıyor, arıyor - ne için, sadece tahmin edebiliyorum. "Pekâlâ o zaman," diye devam ediyor. "Korkak bir insan olduğunu düşünüyor musun?"

Bu çok daha kolay bir cevap. "Hayır."

Korku, güçsüzlüğün varlığından başka bir şey değildir. Bu kadarının doğru olduğunu biliyorum. Yine de adam hızlı geri dönüşüme cevap vermiyor. Başka bir tuhaf soruyla bile. Bunun yerine, metal masasına doğru geri çekiliyor ve devasa kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmadan önce masaya yaslanıyor.

Nazi psikopatlarının poster çocuğu gibi görünüyor. Sarı saçlı. Mavi gözler. Yakışıklı bir şekilde kesilmiş bir çene ve sadece orada burada küçük yara izleri. Bana baktığında çekinmiyorum. Ben de ona bakıyorum. Onu izliyor ve kendi bakışımla ona meydan okuyorum.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sorar.

. "Öyle olsaydı, sence burada olur ?" "Soruya cevap ver."

"Hayır, salak. Kim olduğunu ve ne istediğini bilmiyorum." İlki doğru, kim olduğunu bilmiyorum. Ancak ikincisi düpedüz yalan. Ne istediğini biliyorum. Neden burada olduğumu biliyorum. Lanet maskesini neden çıkardığını da biliyorum çünkü buradan canlı çıkmama izin vermeyi planlamıyor. "Yirmi soru oynamayı bitirdik mi?"

Kıkırdıyor ve bu ses beni rahatlatmıyor. Aslında tam tersi. Eğlenceli sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Bir soru daha, Avalon." Adımı söyleme şeklinden nefret ediyorum. Sesinin tonundan nefret ediyorum ve bu sandalyeye bağlı, planladığı her neyse onu beklerken kendimi bu kadar güçsüz hissetmekten nefret ediyorum.

Gözlerimi kapatsam ve o sessiz, titreşimli kıkırdamayı gerçekten dinlesem, ilk başta tamamen normal gelebilir. Doğrudan ona bakmıyor olsaydım, muhtemelen masanın üzerinde duran küçük alet kemerinde sakladığı işkence aletlerini biliyor olsaydım, onun normal olduğunu bile düşünebilirdim. Ama işkence aletleri, çorak oda ve içinde bulunduğu durum olmasaydı bile, sanırım onun ne olduğunu anlayabilirdim. Ses tonunda, gözlerinde daha derin bir şey var. Öyle bir şey ki, dünyadaki en kolaycı, en kayıtsız insanı bile duraklatıp dikkatini çekebilir.

Belki de sezgidir. İçgüdüsel bir his. Hayvani içgüdülerin en iyisi bana bu adamın normal olmadığını söylüyor. Her ne gördüyse. ne yaptıysa. Ne kadar kanlı ya da lanetleyici olursa olsun, bundan zevk aldı. Ve bana her ne yapmayı planlıyorsa, o da aynı şeyi hissedecek.

Kollarını açıp masadan doğrulurken başım geriye düşüyor ve tam önümde durana kadar oturduğum yere doğru yürüyor. Bir elini sandalyenin arkasına omurgama dayıyor ve gözlerindeki mavinin çeşitli tonlarının tek tek beneklerini görebildiğim kadar yakınıma eğiliyor.

İşte o zaman görüyorum, onun bakışlarını diğerlerinden ayıran tuhaflığı. Onlarda duygu yok. Brax, Abel ya da Dean'de bile -kırılma noktalarında olduklarında- orada bir şey var. Bir vahşilik. Bir kötülük. Bir his. Bu adamın gözlerinde bunların hiçbirini görmüyorum. Gördüğüm şey sadece... hiçbir şey. Duygu yok. Mutluluk yok. Neşe yok. Pişmanlık yok.

"Son soru," diyor. Gözlerine bakıyorum ve kalp atışlarımı sakinleşmeye zorluyorum, nefesimi tutarak beklerken kendi sorularımı ve düşüncelerimi bastırıyorum.

"Benden korkuyor musun?" diye sorar.

Belki de öyle olmalıyım. Kalbimin kulaklarımda çarpmadığını ve aklımdan milyonlarca düşüncenin geçmediğini söylemek yalan olur. Onun beni tedirgin etmediğini söylemek yalan olur. Bağlanmaktan, kısıtlanmaktan ve karşılık verememekten hoşlanmıyorum ama ondan korkuyor muyum?

Gülüyorum. "Çok şirin," diyorum. "Kendini korkutucu sanıyorsun." Kafatasım sırtımla aynı hizaya kadar daha da geriye yaslanıyorum. "Sana kötü bir haberim var: Korkunç olanı gördüm ve sende benim gülümsemem yok."

Gülümsemesi genişler. "Şimdiye kadar duyduğum en iyi cevap," diyor. "Ve sanırım seninle ilgili ilk soruma da cevap veriyor."

"Öyle mi?" Soruyorum.

Başını sallıyor. "Umarım güçlüsünüzdür Bayan Manning, çünkü size yapmayı planladığım şey için güçlü olmanız gerekecek."

ACE. Beni kaçıranın adı Ace. Bunu bilmek beni hem rahatlatıyor hem de korkutuyor. Rahatlatıyor çünkü buradan çıktığımda ilk olarak kimi avlayacağımı biliyorum - eğer başarırsa. Ve korkutuyor çünkü bana bir sebepten dolayı söylediğine dair içimde sinsi bir şüphe var ve bunu öğrenmek istediğimden emin değilim.

Biraz eziyet ve ıstırap çektirmekten hoşlanan bir tip gibi görünse de, kapının çalınması üzerine

Tanıdık bir yüz, yumrukladığım adam. Bu işin acı verici olacağını biliyordum.

Yirmi dakika sonra, haklı olma aptal yeteneğimden nefret ediyorum. Kesinlikle nefret ediyorum.

İlkinde aldığım gibi suratıma bir darbe daha alıyorum, gözlerim önümdeki orospu çocuğuna dik dik bakıyor, sinir katsayım tavan yapıyor. Başım yana kayıyor ve ağzıma daha fazla kan dolduğunu hissediyorum. Dönerek bir tomar tükürük tükürdüm. Kırmızı çıktı.

"Sana hiç kız gibi vurduğunu söyleyen oldu mu?" Sohbet eder gibi sordum.

Parmak eklemleri elmacık kemiğime çarpıyor ve göz çukuruma doğru ilerliyor.

Hay sikeyim! Bu kesinlikle bir çürük bırakacak. Siyah ve beyaz noktaların gözümün önünde dans etmeyi bırakması bir saniye sürüyor.

"Biliyor musun, sadece tahmin ediyorum ama son yorumumu hakaret olarak algıladığını düşünüyorum," diyorum. "Belki farkında değilsin ama ben bir kızım ve bu bir iltifattı."

Adam sandalyeyi tekmelerken altımdaki sandalye betona sürtünüyor. Koltuğumun arkası yere çarparak beni sarsıyor. Dişlerim birbirine çarpıyor ve adam çizmeli ayağını bağlı bacaklarımın arasına koyup arkasındaki bir yerden uzun bir av bıçağı çıkarırken homurdanıyorum.

"Bunu gerçekten seviyor olmalısın," diye cevap veriyor Vanlı çocuk karanlık bir şekilde. "Çünkü çeneni kapalı tutamıyor gibisin."

"Bende 'lanet olası ağzını çalıştır sendromu' denen bir şey var - korkarım tedavisi yok."

Arkasında, Ace boğazında bir şeyler mırıldanıyor. "Yazık," diye onaylıyor Van'lı çocuğun bıçağının ucu omzuma çarpmadan hemen önce ve ben hızlı bir nefes çekiyorum. Bıçağı derimin içinde döndürürken acı dışa doğru yayılıyor. Kan yaranın yüzeyine çıkıyor ve koltuk altıma akmadan önce ıslatıyor.

"Benimle daha önce hiç tanışmadın," diyor Vanlı çocuk yaklaşırken. Niyetinin bu olmadığını bilsem de -sadece pozisyonlarımızdan dolayı- tükürüğü yüzüme doğru uçuyor.

Gözlerimi kırptırıp yanağımı çeviriyorum ve onun iğrenç tükürüğünü gömleğimin ulaşabildiğim yerlerine sürüyorum. "Bunun bir nedeni var," diyorum.

Bıçağı daha derine itiyor ve nedense bu beni kıkırdatıyor.

Kolu tekrar çevirmeden hemen önce "Lanet olası kaltak," diyor. Omzumdan sinirlerime doğru yeni bir acı dalgası yayılıyor. Yine de,

Gülmeden duramıyorum. "Bu hoşuna gidiyor, değil mi?" diye soruyor. "Senin gibi bir ucube biraz acıyı sever." Gülümsediğinde, geniş ve sinir bozucu oluyor -sırf çılgınlığını duymak için ayağımı kıkırda kırmak istememe neden oluyor. Benden bir kıkırdama daha kaçıyor. Daha fazla kan akıyor ve benden sandalyenin çıtalarına ve sırtımdaki soğuk sert zemine damlamaya başlıyor. "Acıyı seviyor musun, küçük kız?"

Ona bakarak tekrar gülüyorum. "Sahip olduğun hiçbir şey beni tahrik edemez, gevşek çük," diye küfrediyorum. "Bıçağın senin hiç olamayacağın kadar sert ve o bile beni azdıramaz." Bu yorum bana yanağıma sert bir kelepçe daha kazandırdı, ama sırtım neredeyse düz bir şekilde yere bastırılmıştı, başımın ya da vücudumun geri kalanının gidebileceği hiçbir yer yoktu. Yerime oturmadan önce bir süre ileri geri sallanıyorum.

Ancak bunu yaptığımda Ace'in bu işkence turunu durdurduğunu fark ediyorum. "Sanırım bu kadar yeter, Robert," diyor. "Bundan sonrasını ben devralıyorum."

Robert -namı diğer Van'lı çocuk- bir adım geri çekilip bana kaşlarını çatarak bakıyor. "Sana el sallayarak veda ederdim," diyorum öksürerek, "ama şu anda biraz meşgulüm."

Çizmeli ayağını geri çekti ve tam karnıma bir tekme attı. Hava ciğerlerimden kaçıyor. Hırıldayarak nefes alıyorum ve neyim olduğunu merak ediyorum. Neden onu kışkırtıyorum? Doğru, çünkü bana daha uzun süre dayanırlarsa Dean'in buraya gelmesi için daha fazla zaman kazanmış olurum ve Dean bir an önce gelse iyi olur çünkü o son tekmeden sonra göğsümün içinde bir şeyin çatladığına yemin edebilirim. Bir kaburga olabilir mi?

"Yeter dedim Robert," diyor Ace, sesi giderek soğuyor. Robert gözlerini kırıştırır ve bir adım geri çekilir. "Özür dilerim patron. O sadece-"

Ace onun sözünü keserek, "Görev yerine dön," diye emretti. "Senin bahanelerin için zamanım yok. Öfkeni dışarı vurdun. Şimdi sıra bende."

"Yakında hareket etmeliyiz. Diğer huzursuzlanmaya başladı," diye yanıtlıyor Robert.

Diğeri mi? Belli belirsiz düşünüyorum. Kahretsin, sonuçta Corina'yı tuttular mı?

Ace eğilip sandalyemin arkalığında tutarak beni tekrar yukarı kaldırdığında kısık bir inilti çıkarıyorum. Başım dönüyor. "Diğer kızı serbest bırak, artık numara yapmana gerek yok," diye emrediyor. "O açıklayacaktır."

Zihnim onun sözlerine yetişmeye çalışıyor ama oda görüş alanımdan çıkıp kaybolurken odaklanmak çok zor. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama daha tek kelime edemeden koluma keskin bir iğne batıyor. Kolumdan bir iğnenin çıktığını fark edince gözümü kırıştırarak bakıyorum ve Ace

Robert'a bir şeyler söylerken yüzünde küçük bir gülümsemeyele orada duruyor. Söylediği her neyse, dünyanın geri kalanı yanıp sönerken benim için kayboluyor.

DEAN

Sergio McConner ile sorgu odasında bir saatten zaman geçirdim ve onunla işim bittiğinde ihtiyacım olan şeyi almıştım. Bir gözcüden başka bir şey olmadığı açıktı, kimin için çalışıyorsa ona sadakati yoktu.

Abel, Braxton ve ben sorgu odasından çıkarken Sergio'nun kırık hıçkırık sesleri bizi takip ediyordu. Onu öldürmediğim için şanslı ama bunu yapmak için daha fazla zamana ihtiyacım var. Şu anda pek sahip olmadığım bir şey.

"Al," diyor Abel, çıkarken koridorda önünden geçtiğimiz kahve istasyonundan bir peçete uzatıyor. "Yüzünde kan var."

Kaşlarımı çatarak peçeteyi alıyorum ve yüzüme siliyorum, üzerinde kan lekeleri belirince iğrenerek kaşlarımı çatıyorum - bir kısmı taze, bir kısmı da çoktan kabuk bağlayıp kahverengiye dönmüş. Peçeteyi avucumun içinde buruşturarak en yakındaki çöp kutusuna atıyorum. "Şefle ilgilen," diye bağırarak doğruca kapıya yöneldim.

Braxton ve ben dışarı çıkarken Abel başını sallayıp kısa bir koridora sapıyor. Cipin yanına varır varmaz dönüp elimi yan kapıya vuruyorum. Metal, öfkemin ağırlığı altında bükülüyor ve elim tepki olarak zonkluyor.

"Onu bulacağız Dean." Braxton'ın sözleri beni hiç sakinleştirmiyor. Hiçbir şey sakinleştiremez. Avalon'u canlı ve iyi bir şekilde karşımda görmekten başka hiçbir şey sakinleştiremez.

Telefonum çalıyor ve elimi arabanın kapısından geri çekip cebime uzanarak cep telefonumu alıyorum. Yeşil tuşa basmadan önce ekrana bakıp kaşlarımı çatıyorum. "Bunu sen mi yaptın?" Talep ediyorum.

Bir duraklama oluyor ve sonra ahizeden babamın sesi geliyor. "Ne oldu?"

"Avalon," diyorum dişlerimi sıkarak. "Benimle olduğunu biliyordun. Onu sen mi aldın?"

"Kayıp mı?"

"Neler olup bittiğini bilmiyormuş gibi davranma." O herifi öldürebilecek kadar öfkeliyim - şu anda karşımda olsaydı öldürürdüm. Karşımda olmadığı için şanslı. Elim telefonu sıkıyor. "Eğer bunu senin yaptığını öğrenirsem," diye uyarıyorum onu. "Seni öldürürüm."

"İçini göremeyeceğin tehditlerde bulunma evlat." İşte babam. Carter imparatorluğunu demir yumrukla yöneten adam. Ses tonundaki soğukluk çelik gibi keskin, sesi lanet olası bir bıçak gibi, beni kemiklerime kadar kesmeye hazır ve istekli. "Bana Avalon'a ne olduğunu açıkla, ben de yardım etmek için ne yapabileceğime bakayım."

"Yardım mı?" Alay ediyorum. "Onun kaçırılmasıyla hiçbir ilgin olmadığına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Neye inanırsanız inanın," diye cevap verir Nicholas Carter, "o kızın zarar görmesini istemediğimi bilin. Yeterince şey yaşadı."

Bu yorum beni duraksatıyor. Omuzlarım düşüyor, tam olarak rahatlamıyorum ama daha önce sistemimi dolduran gerginlik biraz dağılıyor. "Gerçekten işin içinde değil misin?" Tekrar soruyorum. "Gerçek, baba."

"Eğer kaçırıldıysa, sizi temin ederim ki bununla hiçbir ilgim yok. Onu senin ve çocukların yanına taşımış olman hakkında hiçbir şey söylememiş olmamın bir nedeni var." Yirmi yıldan fazla oldu ve hâlâ üçümüze de çocuk diyor. Başımı sallıyorum. O asla değişmeyecek.

"Kampüste yaklaşmıştın," diye hatırlatıyorum.

"Kötü niyetle değil," diyor.

"Demek iddia ediyorsun," diye çıkıştım.

"Onu ben almadım Dean," diye homurdanıyor. "Almış olsaydım şimdi seni arıyor olmazdım, eğer almış olsaydım onu asla bulamazdın."

İşte buna inanıyorum. O işbirlikçi bir piç. Her zaman üç adım ötesine bakar. Onu o kaçırmadıysa kim kaçırdı? "Bunun arkasında kimin olduğunu biliyor musun?" Talep ediyorum. Sessizliği, çok hızlı cevap vermesinden çok daha anlamlı. Tekrar konuştuğumda sesim kalınlaşıyor. "Kim?"

"Eğer sana hiçbir yankı uyandırmadan söyleyebilseydim, bil ki söyledim oğlum," diyor, sesi giderek daha tehlikeli bir hal alıyor. "Ama yapamam. Elimden geleni yapacağım, ama onu şimdi aldılarsa, bu onların son oyunu."

"Onlar mı?" Tekrar ediyorum. "Lanet olsun, baba, söyle bana!"

Cipin yanında dururken Braxton'ın gözleri beni takip ediyor. Ona bakmıyorum. Gözlerindeki öfkeye, bakarsam göreceğimi bildiğim şiddete tepki vermiyorum. Sergio' peşinden gitme şansı olmamıştı, adamı canlı bırakmalıydım. Yine de geri dönmek zorunda kalsaydım, o şerefsizle bir şansı olacaktı. Bunu yapacaktı ama şimdi babamın bana cevap vermesine ihtiyacım var. Bana bir ipucu vermesine ihtiyacım var.

"Onu bul Dean," diyor. "Ben kendi tarafımda çalışacağım. Onları yakalamak kolay olmayacak. Senin görevin kızı bulmak ve onu korumak."

Sanırım *bu lanet bir sorun olmayacak*. Avalon tekrar görüş alanıma girdiği an, buradan ayrılmayacak. Ona karşı olan tehdidin yok edildiğinden emin olana kadar gitmeyecek. Ancak babam bunu söylememi beklemiyor. Cevap vermek için dudaklarımı araladığımda bir bip sesi duyuyorum ve telefonu kulağımdan çekip kızgın bir şokla biten çağrıya bakıyorum.

O lanet şeyi fırlatmayı aklımdan geçiriyorum ama tam fırlatacakken ekranda yeni bir arama beliriyor. Rylie. İlk cevap veriyorum. "Onu buldun mu?" diye soruyor.

"Hayır." Bu lanet kelimeden nefret ediyorum. Çiğ boğazımdan çıkarken daha da çok nefret ediyorum. "Ama bir ipucum var."

"Neye ihtiyacınız var?"

Avalon, sanırım. *Her zaman Avalon*. Şimdilik kan dökülmesine ve öfkeye razı olacağım - bunu gerçekleştirmek için Sergio'dan aldığımız şeyi kullanacağım. "Sana bir cep telefonu numarası verirsem, kullan-at olsa bile izini sürebilir misin?"

"Eğer açıksa, evet," diyor. "Ver onu bana." Sergio'nun bize verdiği numarayı tekrarladım. Ondan almayı başardığımız tek değerli bilgiydi ama bu da bir başlangıçtı. Kulağımda anahtar tıkırtılarının sesini dinlerken dönüp sırtımı artık ezik olan SUV'ye . Otoparkın karşısındaki polis karakolunun kapıları açılıyor ve Abel dışarı çıkıyor. Başını kaldırıyor, bizi görüyor ve kaldırımda koşmaya başlıyor.

Bize ulaştığında Rylie, "Depo bölgesi," diyor. "Depo bölgesinde."

O zaman orada olacak, sanırım. Ocağı atmayı planlıyor olsalardı, şimdiye kadar atarlardı. Bu insanlar her kimse, tehlikede olduklarına inanmaları için bir sebep yok. Avalon bizim gibi değil. İsimlerimizin korumasına sahip değil.

Yine de kendime hatırlatıyorum. Henüz bir Eastpoint varisi isminin korumasına sahip değil. Ama olacak. Yakında.

Başka bir şey söylemeden telefonu kapatıyorum ve Braxton'a bakıyorum. "Troy'u harekete geçir. Elimizde bir adres var."

"Nerede?" Abel soruyor.

Başımı kaldırıp gözleriyle buluştuğumda üst dudağım geriye kıvrılıyor. "Depo bölgesi."

Kaşları düşmeden ve elleri yumruk haline gelmeden hemen önce yüz hatlarında şok yankılanıyor. "O piçler," diye hırlıyor.

"Hepsinin olup olmadığını bilmiyoruz," diyorum. Babalarımızdan birinin - muhtemelen benimkinin- bundan sorumlu olduğu gerçeği bile gözlerimi kıpkırmızı yapıyor. "etmez," diyor Braxton. "İlk önceliğimiz onu kurtarmak. geri."

Başımı sallıyorum ve üçümüz ayrılarak SUV'a binmek için hareket ediyoruz. Sürücü koltuğuna oturur oturmaz içimde patlamaya hazır bir öfke kabarmasına engel olamıyorum. Parmaklarım direksiyon simidini sıkıyor, deri gıcırıyor, kırılmakla tehdit ediyor.

Bu şey bitmeden önce, kan akacak. Ben zaten bir katilim. Kraliçem de öyle. Ruhlarımızdan kaybedecek bir şeyimiz kalmadı. Sadece birbirimizi. Ve ben bunun olmasına izin vermeyeceğim. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman.

AVALON

ACI BENİ UYANDIRIYOR. Uzuvarlarımdaki ağrı neyse de omzum alev alev yanıyor ve aldığım her nefes göğsümün üzerinde biri duruyormuş gibi hissetmeme neden oluyor. Gözlerimi açtığımda Ace'in karşımda durduğunu ve düşünceli bir şekilde beni izlediğini görüyorum.

"Ne zamandır baygındım?" Törpüledim.

"Birkaç dakika, daha fazla değil," diye cevap veriyor ve dönüp odanın içinde volta atarak yan tarafta duran masaya doğru ilerliyor. Ben aptal değilim. Ne olacağını biliyorum. Bilmediğim şey ise neden olduğu. Zihnimin odacıklarında sürünen soru da bu. "Ne istiyorlar?" değil. "Beni nasıl buldular?" değil. "Bunu kim yapar?" bile değil - gerçi bu da düşünmem gereken ciddi bir soru. Ama neden? Neden şimdi? Neden ben? Neden bu tiyatro?

Bir kumaş bohçasını açıyor ve oturduğum yerden bile, ceplerine sıkıştırılmış metal aletlerin parıltısını görmem için mükemmel bir görüşe sahip olmam gerekmiyor. Daha önce yediğim yumruk ve bıçaktan çok daha kötü işkence aletleri. Kılıfından küçük, ince bir bıçak çıkardı. Tıbbi sınıf bir neşter. Elinde bıçakla bana yaklaşırken dişlerimin arasından kısık bir ısıklık çıkarıyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor. Yaptığım her harekette omzum yanıyor ama onu izlemeden edemiyorum. Ona güvenmiyorum.

"Böyle güzel aletler alabilmek için ciddi bir desteğiniz olmalı," diyorum hafifçe.

Koyu kahverengi kaşı kalkıyor ve tek kelime etmeden eğilip keskin aletin ucunu çenemin köşesine dokunduruyor. Bıçak, deri altı katmanlarını geçerek derime baskı yaparken donup kalıyorum.

Boynumdan aşağı sıvı akıyor. Kan. Sırıttıyor ve ileriye doğru sürüklüyor. Bilinçsizce dişlerimi sıkıyorum ve çenemin hemen önünde durup bıçağı kaldırıana kadar kesme işlemine devam ederken yüzümde beliren acının şiddetlenmesini engellemek için çaba sarf ediyorum.

Bir süre sonra, çenemin altındaki kesikten boynuma ve köprücük kemiğime doğru yavaşça daha fazla sıvı damladığını hissederken, "Akıllı bir ağzın var," diye cevap veriyor. "Robert'a yaptığın gibi devam ettirebilecek misin merak ediyorum."

Başımı kaldırıyorum ve doğrudan bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diyorum ama onunlayken sözlerim o kadar da kendinden emin değil. Vanlı çocuk -Robert- kolay kandırılabilir, kolay manipüle edilebilirdi. Öfkesinin onu alt etmesine izin verdi ama Ace için aynı şey geçerli olmayacak.

Ace'in dudaklarında küçük bir gülümseme daha beliriyor ve başını sallamadan önce kan lekeli neşterine bakıyor. "Haklısın. Hadi başlayalım, olur mu?"

Bir adım geri çekilip masaya doğru dönüyor, neşteri yere bırakıp çantasının geri kalanını inceliyor. Elleri elindeki aletlerin üzerinde oynarken, "Bunu ilginç buluyorum, biliyor musun?" diye sesleniyor.

Yüzümdeki her kas zıpladığında çenem sızlıyor. Dudaklarımı ayırıyorum ve ağrıyor. Nefes alıyorum ve daha fazla kan derimin üzerinde kayıyor. Bunun bedelini ödeyecek. Bundan hiç şüphem yok. Bu sadece bir zaman meselesi. Göğsümde kötü, aşağılık bir yaratık oluşuyor, saldırmaya hazırlanan bir yılan gibi kıvrılıyor. Kesik gözlerle onu izliyorum.

"Bu da ne?" Deri görünümlü bir cildi kaldırıp kendi kendine mırıldanırken soruyorum.

Bana bakmadan sandalyemin arkasına doğru ilerledi. Ellerimi sandalyenin kollarından çözmeye başladı. Derimin altında karıncalanmalar başlıyor. Ellerimi sandalyenin arkasına dolayarak düz bir şekilde dışarı ve geriye doğru çekerken acı içinde nefes alıyorum. İki büküm olurken homurdanıyorum. Omuzlarım zıplıyor ve acı kollarımdan aşağı vuruyor. Burnumdan nefes alarak, bileklerim birbirine daha sıkı bastırılırken ve sert ve derimsi bir şey etraflarına sarılıp tamamen hareketsiz kalana ve göğsüm rahatsız edici bir şekilde dışarı çıkana kadar sıkılırken acıya dayanıyorum.

"Sana baktığımda tek gördüğüm ukala küçük bir velet," diye cevap verir adam sonunda, "ama bunu hak etmek için bir şeyler yapmış olmalısın."

"Öyle mi?" Kollarımı indirdiğinde homurdanıyorum ve dolaşım yetersizliğinden karıncalanmaya başlasalar da artık o kadar acımıyorlar. Deniyorum

düşünmemeye çalışıyorum çünkü bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. "Peki bunu hak ettiğimi tam olarak kim düşünüyor?" Tükürdüm.

Kollarını kavuşturmuş bir şekilde sandalyemin etrafında dönerek önümde dururken karanlık bir şekilde kıkırdıyor. Başını sallıyor ve bana bakıyor. "Zeki bir kıza benziyorsun. Bu işlerin böyle yürümediğini bilmelisin."

"Hayır mı?" Dişlerimi sıkarak söylüyorum. Kahretsin, kollarım şimdi acıyor. Onları böyle garip bir açıyla bükmek yanlış geliyor. Çenemi her sıkıldığında boynumdan aşağı daha fazla kan kayıyor. Nefeslerim kısa pantolonlarla geliyor. Ter kafatasımın dibinde toplanmaya başlıyor ve omurgamın üzerinden aşağıya doğru kayıyor. "Beni öldürmeyi planlıyorsun," diyorum.

İnkâr bile etmiyor. "Evet."

"O zaman neden bu?" Çenemi bir aşağı bir yukarı sallıyorum. "Bundan zevk alıyor musun? Bu senin özel sapkınlığın mı? Sertleşmek için kız arkadaşlarını bağlaman mı gerekiyor? Yargılamıyorum. Esaret pek bana göre değil ama bence her şey birlikte olduğun insanlara bağlı. Erkek arkadaşımın beni bağlamasına kesinlikle izin verirdim" diyorum. Şimdi gözümde canlandırabiliyorum. Eminim Dean bundan zevk alırdı. Beni sayvanlı yatağının başlığına bağlayıp uzun uzun ve sertçe sikmek. Ya da belki tam tersi -Onu bağladım ve birkaç düzine kez boşalana kadar yüzüne bindim. "Öte yandan sen," diye devam ediyorum. "Pek benim tipim değilsin. Peki, güvenli kelime nedir?"

Gülümsemesi azalıyor ve kolları açılıyor. "Bu hiç hoş değil, biliyorsun," diyor ve arkasını dönüyor. Hareketlerini takip ederken göğsüm inip kalkıyor. Ace soğuk ve çorak odada adım adım ilerleyerek uzaktaki duvara gidiyor - tuğladan yapılmış, dibinde bir musluğu olan bir şey. Sıradan, bahçe tipi bir su hortumunu kaldırıyor ve musluk vanasını çevirmeden önce makarasından çözüyor. Sonra geri dönüyor ve ucunu bana doğru sürüklemeye başlıyor, beton zemine su damlatıyor. Nedenini bir süre sonra, birkaç metre ötede bir gider gördüğümde anladım. Biraz önce yediğim dayağa odaklandığım için fark edememiştim.

Nefes alışverişim hızlanıyor ama ona dik dik bakarken dudaklarımı dikkatle birbirine bastırıyorum. Masadan bir havlu alıyor ve bana doğru yürümeye devam ediyor. "Derin bir nefes al," diyor. "Ne kadar uzun tutabilirsen o kadar kolay olur. Merak etme, saymana gerek yok, ben sayacağım."

Havluyu yüzüme atıp boşta kalan eliyle saçlarıma uzanıp başımı geriye doğru çekerken dişlerimi sıkıyorum. Soğuk su yüzümdeki havluya çarpıp hızla içeri sızdığında önerdiği nefesi alacak zamanım bile olmuyor. Ağzıma çarpıyor ve ben nefes nefese kalıp

Bağlarıma karşı mücadele ediyorum, boğuluyorum. Koyu gri kumaş gözlerimi kapatıyor. Nefes almaya çalışırken havlunun lifleri ağzıma doluyor ama hiçbir şey olmuyor. Hava gelmiyor. Sadece su. Su fişkırıyor ve fişkırıyor. Ağzıma. Gözlerimin üzerinden. Burnumdan yukarı. Ta ki görüşümün önünde siyah noktalar dans edene kadar. Yemin ederim, burun deliklerimde okyanusun tadını alana kadar.

Tam bayılacağımı düşündüğüm anda su kesiliyor ve saçlarım serbest bırakılırken havlu yüzümden çekiliyor. Boğuluyorum, öğürürken su kusuyorum. Görüşüm bulanık, sulu bir karmaşa, ama Ace tekrar önüme geçip eğildiğinde, bir elinde hortum, diğerinde havlu tuttuğunu görüyorum. Yüzü sakın. Sakın görünüyor. Yüzüne bakan başka biri, her şeyi düşünen sakın bir adamdan başka bir şey göremezdi -havayı, kahvesine ne istediğini, hatta akşam yemeği için ne yapmayı planladığını. Kollarımdaki acıyı görmezden gelerek ona doğru eğiliyorum ve ağzımdan kucağıma daha fazla su dökülüyor.

"Beni kimin işe aldığını söyleyemem," diye başlıyor. "Umarım anlayışla karşılırsınız ama bu riski göze alamam. Ancak şunu söyleyebilirim ki, işverenim sizin acı çekip çekmemenizi pek de umursamadı."

"Oh?" Tekrar öksürüyorum. "O zaman bundan zevk alıyorsun, öyle mi?"

"Hayır," diye cevap veriyor, boyuna göre ayağa kalkarak. Bacaklarıma su sıçırıyor, kot pantolonuma kadar ıslanıyor. Çene çizgim yanıyor. "Ölmeden önce başka biri acı çekmeni istedi," diyor ses tonunda meraklı bir eğimle.

"Eğer bana söylemeyeceksen, o zaman devam et," diye homurdanıyorum.

"Tartışıyorum," diyor ve vücuduma saplanan keskin sancıları görmezden gelerek ona bakmak için başımı kaldırdığımda gerçekten de öyle olduğunu anlıyorum. Bana bakarken kaşları büzülüyor. Düşünürken dudakları bir ileri bir geri gidip geliyor.

İnliyorum ve başımı arkaya yaslayıp lanet olası kararını vermesini beklerken ciğerlerime hava çekiyorum. Dean acele etmezse bana söyleyip söylememesinin pek bir önemi kalmayacak. Eğer ölürsem hiçbir şeyin önemi kalmayacak.

"Bak, bunu tam olarak anlayamıyorum," diyor sonunda, tekrar eğilerek. Sanki zor bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi soğuk gözlerini yüzümde gezdiriyor.

Bir kez daha öksürüyorum. "Oh, o da ne?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

"Hangi anne çocuğundan bunu isteyecek kadar nefret edebilir ki?" diye cevap veriyor.

Bu yeni bilgi beynime sızarken vücudum hareketsiz kalıyor. Zihnim dönüyor ve bir düşünce tam olarak oluşmadan dudaklarımdan bir kahkaha patlıyor. Göğsüm titriyor. Başım ağrıyor. Ama benden daha fazlası dökülüyor. Tüm vücudum sandalyeye çarpına kadar kahkahalar birbirini izliyor.

"Seni buna o mu zorladı?" Gerçekten bir cevap beklemeden soruyorum. "Beni öldürmeden önce bana acı çektirmeni mi istedi?" Bu çok komik. Gözlerimden yaşlar süzülüyor, yüzümün kenarlarından yanaklarıma doğru süzülüyor ve başımı öne arkaya savururken kuruyan kanıma karışıyor. *Bu berbat, Tanrı'nın unuttuğu dünyada o kadar insan varken... bu o olabilirdi.*

Her kahkaha alnımda acıya yol açıyor ama duramıyorum. "Sana neyle ödeme yaptım?" diye bağıryorum. "Gevşek amcık mı?" Göğsümde bir şey kırılıyor. İçindeki o kötü yaratığın etrafındaki kafes. Kapıları tamamen havaya uçtu. Artık onu tutan hiçbir şey yok.

"Ciddiyim," diye boğulmayı başardım. "Bu ... sana nasıl ödeme yaptım?" diye soruyorum. "Hayır, söyleme," diyorum ağzını açtığı anda, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı - şüphesiz benim tepkimden dolayı. "Tahmin edebiliyorum." Onları becerdi ya da onlara uyuşturucu sözü verdi. Yeni bir torbacısı falan olmalı çünkü bana işkence etmeleri için bu piçlere para ödemesine imkân yok. Gerçi bunu yapması bile inandırıcı. Şok edici. Beklenmedik ama yine de... değil.

"Benden nefret ediyor," diye kıkırdıyorum. "Benden gerçekten nefret ediyor. Ve sen çok sikildim. Ne kadar sıkık olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

Dean'in bu herife ne isterse yapmasına izin vereceğim. Braxton'ın yüzünü soymasını ve kaslarına iğneler batırmasını izleyeceğim. Ve tüm bunlar bittikten sonra, Roger Murphy'ye yaptığım gibi onu da kafasından vuracağım ve Abel'in cesedini ateşe vermeden önce üzerine işemesine izin vereceğim. Daha fazla kahkaha göğsümü sarsıyor. Şeytanın küçük kırmızı bir adam olmadığını fark ediyorum. Şeytan benim içimde. O acımasız, kötü bir yaratık. Zalim ve oh, ondan hoşlanıyorum. Hem de çok.

"Buna pişman olacaksın," diyorum ona gülümseyerek. Pişman olacaksın-" Cümlemini tamamlayamadan havlu yüzüme geri atılıyor ve ağzıma daha fazla su dökülüyor ama artık umurumda değil. Ölmesi an meselesi. Saatler. Dakikalar. Saniyeler. Hiç fark etmez. Zamanı doldu, sadece henüz farkında değil.

Hepsinin saati doldu.

AVALON

"NAKİT," diyor Ace havluyu yüzümden çekerken.

"Ne?" Öksürüyorum, su kusuyorum ve bulanık bakışlarla gözlerimi kırptırıyorum.

"Annen bize soğuk ve nakit para ödedi," diye açıklıyor. "Kuku değil. Gerçi teklif etseydi diğerlerinin onu geri çevireceğini sanmıyorum. Ben onun daha çok striptizci olduğu izlenimine kapılmıştım."

"Striptizci. Fahişe. Keş." Derin nefesler alırken başım omuzlarıma düşüyor. "Ne fark eder ki? O da aynı derecede pis, hatta daha da pis."

Elindeki havluyu düşürür ve havlu yumuşak bir sesle soğuk, sert zemine düşer. Ace geri adım atıyor ve odanın içinde ilerliyor, eğilip su kesilene kadar vanayı çeviriyor. Tüylerim diken diken olurken ürperiyorum. Üşüyorum, ıslığım, acı çekiyorum ve yorgunum ama bir şey bana bunun bitmediğini söylüyor. Hem de hiç.

Ace bana tekrar yaklaştığında, yüzünde aynı tuhaf ifade vardı. Gözlerindeki merak rahatsız edici. Yavaşça kalçalarının üzerine çöküyor ve mikroskop altında bir böceğe bakar gibi bana bakıyor. Gözleri ıslak yüzümde, kanlı göğsümde geziniyor ve tekrar geri dönüyor.

"Söylemezdi, bilirsin işte," diyor hafifçe. "Neyi söylemezdi?" Cevap veriyorum.

"Neden senin acı çekmeni istedi?" diyor. "Ölmeni istemesi yeterli değildi. Acı içinde ölmeni istedi."

Kıkırdıyorum. "Doğduğum andan beri acı çekiyorum, Ace." Başımı bir o yana bir bu yana çeviriyorum, hâlâ gözlerimden aşağı süzülen suyu

alnımı gözlerimden uzaklaştırdı. "Bunun beni inciteceğini düşündüyse, hiçbir fikri yok demektir." Hayır, tabii ki anlamazdı. Patricia benim acımı anlayamazdı. Çocukken, masumken daha çok acı çekerdim. Onun berbat durumda olduğunu henüz fark etmemişken. Hâlâ televizyondaki tüm anneler gibi onun özel olduğunu düşünüyordum. Annelerin yavrularıyla bir tür bağ kurması gerekirdi. Benimki en başından beri kopuktu.

"Belki de," diye hemen kabul ediyor Ace.

"Peki, şimdi ne ?" diye sordum. "Beni şimdi öldürecek misin?"

"Bekliyorum," diyor bana.

"Neyin üzerine?" Talep ediyorum.

Karşımadaki kapının arkasından ayak sesleri geliyor ve Ace yavaşça ayağa kalkarken başımı kaldırıyorum. "Patronum için," diye cevap veriyor.

Patronu mu? Patron o sanıyordum.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, kapı yüksek bir metalik gıcırtyla açılıyor. "Görevini bitirdin mi?" diye soruyor tanıdık bir ses.

"Ben yaptım," diyor Ace. "Sanırım Bayan Manning kızının ölmeden önce acı çektiğini bilmekten memnun olacaktır."

Corina onun arkasından çıktı. Yüz ifadem şokla donuklaşıyor. Yüzünü temizlemiş, az önceki timsah gözyaşlarının tüm izlerini silmiş -eğer hafızamın bana söylediği doğruysa. Siyah bir kalem etek giymiş ve bana doğru ilerlerken altları kırmızı renkte parlayan topuklu ayakkabılar giymiş. Makyajı bir kez daha mükemmel bir şekilde yapılmış -siyah göz kalemi ve diğer her şeyiyle uyumlu kırmızı ruj. Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve birden Kate'e yaptığım şeyi ona da yapma isteği duyuyorum. Hayır. Saçlarını keserken altına işemesini sağlamaktan çok daha kötüsünü yapma isteği duyuyorum. Boğazına bir bıçak dayayıp kendi kanında boğulmasına izin vermeyi tercih ederim.

Önümde duruyor ve bana ters ters bakıyor. "Bok gibi görünüyorsun," diyor, sesi daha önce hiç olmadığı kadar farklı çıkıyor. Eastpoint'ten gelen tiki zengin kız gitmiş. Onun yerinde işbirlikçi bir kaltak var. Bir manipülatör. Oh, o çok iyi. Hem de çok iyi. Havai üniversiteli kızı şaşırtıcı bir yetenekle oynadı. Arkadaşları ve çevresindeki insanları memnun etmek için çırpınan tatlı kızı. Karşımadaki kadın hiç de nazık ya da tatlı değil; o maskeyi çıkarıp atmış.

Dudaklarım aralandı ve dudaklarımdan dökülen ilk kelimeler "Bu da ne? sikeyim mi?"

Corina sırtıyor ve sonra küçük bir dönüş yapıyor. "Şaşırdın, değil mi?" diye soruyor. "Performansımın Oscar'a layık olduğunu düşünmüştüm, gerçekten. Bu kadar uzun süre devam ettiğim için bir ikramiye almalıyım."

"Neden?" Talep ediyorum. *Bunu neden yaptı? Ne kazanacak ki?* Bakışlarımı ona dikiyorum. "Kimin için çalışıyorsun?"

"Nedenine gelince, kişisel bir şey olmadığını söyleyelim. Sen bir amaç için bir araçtın ve ölümün gerçekten nefret ettiğim birini incitecek." Narin omuzlarından birini omuz silkerek kaldırıyor. "Sana her zaman hayranlık duydum ama sanırım arkadaşlığımızın sona ermesinin zamanı geldi."

Aklıma gelen tek bir bağlantı var. "Luc-"

Onun adı dudaklarımdan dökülür dökülmez yüzündeki hoş ifade kararıyor ve hiç tereddüt etmeden elini kaldırıp suratıma bir tokat atıyor. Başım yana savruldu. "Onun adını ağzına alma," diye hırlıyor bana, tükürüğü ağzından fırlayıp yanağıma düşecek kadar yaklaşıyor.

Yavaşça, onunla yüzleşmek için geri dönüyorum. Soğuk öfkenin beni doldurmasına izin verdim. Omzumdaki deliği ya da yuttuğum ve boğulduğum su yüzünden ciğerlerimde ve burnumda oluşan yanmayı hissetmeyene kadar diğer tüm küçük ağrıları ve acıları bastırıyor. İçimde bir volkan gibi yükseliyor. "Luc Kincaid," diyorum başımı geriye atıp öne doğru sarsarak alnımı onun burnuna çarpmadan hemen önce.

Kan akmaya başlarken Corina boğuk bir çığlıkla geriye doğru tökezliyor. "Seni *kaltak!*" diye bağıyor. Bir eliyle burnunu kapatırken diğer eliyle beni işaret ederek küfretmeye başladı. "Onun adını söyleyecek kadar iyi olduğunu mu sanıyorsun, seni küçük servet avcısı? Kate'den daha iyi değilsin ama o kaltaktan da kurtuldum. Hepsinden kurtuldum." Elini yavaşça indiriyor ve dudaklarıyla çenesinden iki çizgi halinde kan akarken bile gülümsüyor, gözleri hülyalı bir bürünüyor. "Onun için ne yaptığımı anladığında, sonunda gerçeği görecek."

"Öyle mi?" Başımdaki yeni ağrıdan dolayı yüzümü buruşturarak söylüyorum. "Neymiş o?"

Mesafeli bakışı kayboluyor ve kaşlarını çatarak bana dönüyor. "Beni sevecek, işte o kadar," diye tersliyor.

Ona dik dik bakıyorum. "Onu sevdiğini kanıtlamak için benimle arkadaş oldun, beni kaçırıp işkence mi ettirdin?"

Alay ediyor. "Bunu değerli erkek arkadaşını incitmek için yaptım, Avalon. Aptal sürtüğ." Ace geri çekilip kollarını göğsünde kavuşturmadan önce ona bir mendil uzatıyor ve donuk bir hayranlıkla bizi izliyor. *Umarım*

Bu lanet gösterinin tadını çıkarıyor çünkü sonsuza kadar sürmeyecek. Onu alıyor ve yüzünde bıraktığım pisliği temizlemeye başlıyor. Sadece anlık bir tatmin olsa bile, buna değmişti. "Bana geleceğini söylediklerinde hiçbir şey düşünmemiştim. Hasta Çocuklar için bir, belki iki gün sorun olacağını ve sonra diğer tüm zayıflar gibi pes edeceğini düşünmüştüm," diye devam ediyor çirkin yüzünü düzeltirken. "Ama sen beni şaşırttın -onları da şaşırttı-"

"Kim onlar?" Sandalyemde öne doğru sallanarak soruyorum. Luc Kincaid'e duyduğu aptalca aşk umurumda değil - ki onun bile bunu hissettiğinin farkında olduğundan şüpheliyim. Hayır, eğer gerçek niyetini benden saklayacak kadar iyiye, o zaman bunun olacağını onun bile görebileceğini sanmıyorum. Artık onun bu işe karıştığını bildiğime göre bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok. Dean'e zarar vermek için bana zarar ver. Dean'e zarar vermek Kincaid'e yardım eder. Onlar düşman. Sadece Luc'un bize yardım etmeye çalıştığının farkında değil. Bize verebileceği bilgi verdi. Dean adama havlayabilir ama içimden bir ses onun eğitildiğini söylüyor. Ve Luc. Birbirlerinden gerçekten nefret etmiyorlar, iddia ettikleri kadar değil. Sadece yangın musluğuna işeyen iki köpek gibi bölgesel hissediyorlar.

Corina elini indiriyor ve yumruğundaki kanlı mendili sıkıyor. "Bilmek istersin, değil mi?" diye soruyor. Etrafımda dönerken topukları betona çarpıyor. Sırtıma ulaşip manikürlü tırnağını kürek kemiklerimin üzerinde gezdirdiğinde omuzlarım kaskatı kesiliyor. kulağıma yaklaşıyor; nefesi boynumu ısıtıyor. "Sana ne söylememi isterdin?" diye soruyor.

"Ölümünü kısa tutacağım," diye teklif ediyorum soğukkanlılıkla.

Gülüyor ve başı uzaklaşıyor. Eli sırtımdan ayrılıyor ve ben rahatlıyorum, ama o tekrar önümde durduğunda sadece hafifçe. "Anlaşma yok," diyor başını sallayarak.

"O zaman bana şunu söyle," diyorum. "Yakalandıktan sonra neden rol yapmaya devam ettin? Bu kadar uzun süre korkmuş üniversiteli kızı oynamanın anlamı neydi?"

Corina iç geçiriyor. "Ne yazık ki gösteriyi yöneten ben değilim," diyor. "En azından henüz değil." Elini kaldırıyor ve bir parmağını havaya kaldırıyor. "Birincisi, o otoparkta güvenlik kameraları vardı, kaçırma olayında masummuşum gibi görünmem gerekiyordu - küçük hacker kızı hakkında her şeyi biliyorum. Benim peşimde olduğundan oldukça emindim ama kanıt olmadan hiçbir şey söylemeyeceğine de güveniyordum." Bu Rylie'nin neden ondan hoşlanmadığı hissine kapıldığımı açıklıyordu. İyi içgüdüleri vardı. Corina sırtı ve bir saniye kaldırdı

parmak. "Ve dediğim gibi, kararları ben vermiyorum. İzin verilene kadar küçük rolümü bırakamazdım ve şimdi özgürüm."

Göğsüme hastalıklı, ağır bir ağırlık çöküyor. "Öyle mi?" diye soruyorum. "Neden şimdi?"

Gözleri bana dikildi. "Çünkü bana senin yararlılığının sona erdiği söylendi." Kahretsin. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Şu anda kendini ifşa edecek kadar kendinden emin olmasının tek bir yolu var. Burada öleceğimden kesinlikle emin, hem de yakında.

Bu yeni bilgi karşısında bile yüzümü asmıyorum. Vücudumun kaba şekli beni endişelendiriyor, iyi bir dövüşçüyüm ama ben bile sınırlarımı biliyorum. Yaralıyım - göğsümde ve omzumda seken keskin sancılar hissediyorum - ve binada kaç adamları olduğunu bilemiyorum. Çok az bilgiye sahibim ve silahlar da daha az bilgiye sahibim. Ama bu korkumu ona ya da Ace'e göstereceğim anlamına gelmiyor. Gözlerim bir kez ona kayıyor, dikkatimi tekrar Corina'ya çevirmeden önce yüzündeki sıkılmış ifadeyi fark ediyorum.

"O zaman bir soru daha" diyorum. "Annemle birlikte çalışarak ne halt ediyorsun?"

Corina gözlerini devirir. "Seni temin ederim ki kimse annenle çalışmıyor Avalon," diyor küçümseyerek.

"O zaman nasıl-"

"Uyuşturucu satıcısına telefon eden bendim," diye sözümü keserek gururuma bir yumruk daha indirdi. Bu kaltak. O kadar ölüydü ki; sadece henüz farkında değildi. Sanki ölüm fermanını yüzüncü kez imzalamamış gibi bir ileri bir geri volta atarak devam etti. "Anlaşmanın bir parçasıydı ama uyuşturucu satıcıları çok kendini beğenmiş oluyor, onunla uğraşmak can sıkıcıydı. Annenle uğraşmayı tercih ederdim. En azından koluna sokması için bir iğne verdiğinizde susuyor."

"O orospu çocuğunun ne yaptığına dair en ufak bir fikrin var mı?" Talep ediyorum ve sonra sırtıyorum. "Ve şimdi nerede?"

Volta atmayı bırakıyor ve önümde duruyor. "Hayır," diye cevap veriyor kibirle. "Ve gerçekten umurumda değil." Omuz silkiyor. "Bana bir telefon ve bir numara verildi ve kendi başınıza gittiğinizden emin olduğumda diğer uçtaki kişiyi arayıp bilgilendirmem söylendi."

"Demek her şeyi sen planladın," diyorum. "Kate'le mi? Plexton'a geri döneceğimi nereden biliyordun?"

Corina'nın gözleri doldu. "Başka nereye gidecektin ki?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Ve hayır, eve vardığımızda Kate'in planlarına kulak misafiri olduğumda tamamen farklı bir şey yapmayı planlıyordum. Dean ne yapacağı belli olmayan biri olduğunu düşünebilir ama haksızlığa uğradığını hissettiğinde acımasız bir piç kurusu oluverir."

"Hanımefendi." Ace onun birkaç adım gerisinde dururken sıkılmış bir ses tonuyla konuşuyor. "Sponsorlarınızla buluşmanız gerekiyor. Onunla ben ilgileneceğim ve sonra takip edeceğim."

"Haklısın." Corina at kuyruğunun bir düğümünü omzunun üzerinden atıyor ve içimdeki öfkenin kaynadığını hissedebiliyorum. Ellerim bağların içinde bükülüyor, her sarsıntıda daha da sıkılaşıyormuş gibi görünürken çekiştiriyorum. Kendini beğenmiş bir bakışla beni süzüyor, burnunun ucuyla bana bakarken ağzının bir köşesi yukarı doğru kalkıyor. "Sadece senin işkencenle nasıl başa çıkacağını görmek istedim," diyor. "Her zaman onun herkes için fazla sert olduğunu düşünmüşümdür ve bu tavrının sadece bir rol olduğunu. Sen ne düşünüyorsun, Ace?" Ona dönüyor. "Senin dikkatin altında kırılacak mı?"

Omurgasını dikleştirir ve kollarını çözerek yanlarına düşmelerine izin verir. "Onu kırmak benim işim değil hanımefendi," diye cevap veriyor tonsuzca. "Kontratımın şartlarını yerine getirdim."

Corina başını sallayarak "Doğru," dedi. "Patricia'ya dileğinin gerçekleştiğini söyleyeceğimden emin olabilirsin." Corina kapılara doğru bir kez daha adım atarken duraksıyor ve ben bağlarımla daha da sert bir şekilde savaşmaya başlıyorum. Gitmesine izin veremem. Bu şekilde olmaz. Onun etini dişlerimin arasında istiyorum. Vücudundaki kemiği kırmak istiyorum. Çığlıklarını kaydetmek ve aklını kaçırana kadar tekrar tekrar dinletmek istiyorum. Dövüşürken, uzuvlarımdaki his geri geliyor ve omzumdaki bıçak yarasının acısı canlanıyor, bu yüzden çığlık atmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum.

Corina bana bakarken başını sallıyor. "Ne zavallı bir şeysin sen," diyor neredeyse dalgınca. "Öz annen ölmeni isteyecek kadar senden nefret ediyor ve sen de burada öleceksin. Tüm bunları başka kimin düzenlediğine ya da gerçekte kim olduğuna dair en ufak bir fikrin bile yok."

"Sen kimsin lan-" Sorumu bitirmemi beklemedi. Onun yerine dönüp dışarı çıktı, kapı arkasından sessiz bir tıkırtıyla kapandı ve yerine kilitlendi.

Uzuvlarım sarkıyor ve ayaklarıma bakarken sığ nefes alıyorum. Ace sessizce odanın içinde ilerleyerek işkence aletlerinin olduğu masaya ulaşıyor. Bir telefon sesi duyuyorum -onunki- ama cevap vermiyor. Kıpırdamadan duruyorum. Dayak yediğimi düşünmesine izin veriyorum ama gerçek şu ki

Mücadele ederek sonunda bileklerimdeki bağları gevşetmeyi başardım. Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde, ağrıyan ve sızlayan parmaklarımı serbest bırakıyorum ve ellerimi arkamda ve gözden uzak tutmak için bağları kavıyorum.

"Bundan hiç zevk almıyorum," diyor Ace. "Umarım anlamışsındır. Arkadaşın gibi" -kapıya doğru başını salladığını görmek için tam zamanında baktım- "sen de gerçekten bir amaç için araçtan başka bir şey değildin."

Sözsüzce gülüyorum ve sonra ona gülümsüyorum. Sakin bir gülümseme. Titrek değil. Korkutucu değil. Sadece yüzümü kaldırıp güneşin sıcaklığını tenimde hissediyormuşum gibi bir gülümseme. Kaşlarını çatıyor, silahının namlusunu kaldırıp tetiği çekmeden önce bir adım daha yaklaşıyor. Ucu alınma ediyor ve gülümsemem genişliyor. Yeni bir adrenalin dalgası sistemime pompalanmaya başlıyor. Telefonu tekrar ötüyor ama o bunu duymazdan geliyor, sadece bana odaklanıyor.

"Kişisel bir şey değil,"
diyorum. "Hayır," diye
onayladı. "Kişisel değil."

Sandalyeden sarsılarak kalkıyorum, ayaklarımı yere vuruyorum ve kollarımı vücuduna dolayarak ona çarparken momentumumu ileriye doğru itmek için kullanıyorum. Kolu yukarı doğru uçarken silah başımın üzerinde patlıyor. Hiç düşünmeden, yere iner inmez yana doğru yuvarlanıyorum ve silahı tutan kolunu yere sabitliyorum. Dirseğimi bileğine indiriyorum ve bir şeyin çatırdadığını duyuyorum. Altımda homurdanıyor ama parmakları silahı gevşetiyor ve ben de silahı elinden kapıp ayağa fırlıyorum.

Binlerce görünmez iğne uyuyan uzuvlarıma saldırırken zemin altımda sallanıyor. Ace kendini bu kadar kolay öldürtecek biri değil, yine de bir tekme atarak titreyen bacaklarımı altımdan dışarı gönderiyor. Sertçe yere düşüyorum ve birden kendimi devasa bir beden tarafından betona yapıştırılmış halde buluyorum. Uzaktan bağırışmalar geliyor ama ikimiz de şu an ve buradaki dövüşe odaklanmış durumdayız.

"Allah kahretsin," diye küfrediyor - ondan duyduğum ilk gerçek duygusal patlama. Başımı yere eğiyorum ve bedenimin gevşemesine izin veriyorum. Vücudu benimkinin üzerinde geriliyor ve sonra öne doğru atılıp alınımı tıpkı Corina'ya yaptığım gibi burnuna çarpıyorum. Ace acıdan homurdanırken başı geriye doğru sallanıyor. Önceden kafatasıma vuran o ağrıyı hissedebiliyorum. Kollarım titriyor. Bacaklarım titriyor. En güçlü halimde değilim. Bunun için çok yaralı ve yorgunum. Yine de öfkem çok şeyi telafi ediyor. Dizimi kaldırdım ve onunkine doğru ittim.

Kendi silahının ucunu göğsümle onunkinin arasına koyup namluyu tam kalbine doğrulttuğumda anlam yüklü bir sik.

"Kalk lan," diye bağırdım.

Yüzünden akan kanla yavaşça geri çekiliyor ve sonra ayağa kalkıyor. Ben de onu takip ediyorum, ağrı ve sızılarım yüzünden çok daha yavaş hareket ediyorum. Yine de silahı doğrulturken elim sabit kalıyor.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye soruyor. Gözleri kristal gibi, sonsuz bir su havuzuna bakar gibi. Beneklerden arınmış. Gördüğüm tek karanlık onun gözbebekleri. Bu sinir bozucu.

"Buradan defolup gidiyorum," diye . "Ve sen de yardım edeceksin Ben."

Siktir, Dean'i bekliyorum. Beklemekten bıktım.

Ancak bu düşünce geldiği anda daha fazla silah sesi duydum. salonda. Bu kez fark ediyoruz çünkü birkaç dakika sonra binayı sarsan bir patlama oluyor ve oda sarsılıyor. Tek tuğla duvardan tozlar dökülüyor ve tepedeki tavan kayarak Ace ile benim durduğumuz yerin tam ortasına çöküyor.

Büyük bir parçası yere düşüyor ve ikimizi farklı yönlere savuruyor; toz duman dağılıp tekrar ayağa başardığımda kapı menteşelerinden sallanıyor ve Ace ortalıkta görünmüyor. İçimde öfke alevleniyor ve bir yere çarpmamak için dişlerimi sıkıyorum. Artık bir anlamı yok.

Ace artık kaçıyor olacak, hem o hem de Corina. Beni bir kez aldatmış olabilirler ama bu bir daha olmayacak. Sick Boys'u benim kadar iyi tanıyan biri olarak, bu küçük sızıntının onların işi olduğuna bahse girerim. Dean hiçbir şeyi yarım yamalak yapmaz.

O yüzden devam edin, diye düşünüyorum kendi kendime, göğsüm ağrıyarak hırıltıyla ilerlemeye çalışırken. *Koşun küçük sürtükler, koşun.* Sizin için geliyorum.

DEAN

SİLAH ELİMDE DOĞRU HİSSEDİYOR, ama aynı zamanda yeterli gelmiyor. Daha fazlasına ihtiyacım var. Tenimde kana ihtiyacım var. Şiddetin sesi kulaklarımda. İletişim ünitem bip sesi çıkarıyor ve Troy'un sesi ahizeden geliyor.

"Görev başladı," diyor. "Hedef alımı ."

Abel ilerlerken Braxton sırtımda ilerliyor. Her birimiz kurşun geçirmez yeleklerle korunuyoruz ve Avalon'un korunmayacağının son derece farkındayım. Damarlarımdaki kan zorlukla bastırılmış bir öfkeyle cızırdıyor. Bir iblis gibi içimde kayıyor, zihnimin karanlık köşelerinde kıvrılıyor, tek gördüğüm lanet olası kırmızı olana kadar yaklaşıyor ve yaklaşan öfke üzerime geliyor.

Brax böyle mi hissediyor? Dalgınca merak ediyorum, taktığı ifadesiz maskeye bakarken bakışlarım ona kayıyor. *Her zaman kontrolünü kaybetmenin eşiğinde mi? Sürekli onu tüketmekle tehdit eden bir karanlığın kıyısında mı sallanıyor?* Eğer öyleyse, kendini o çizgiyi geçmekten nasıl koruduğunu hayal bile edemiyorum.

İki dakika önce iki gözcümüz depoya sızdı, biri Eastpoint'e aitti, bu da bana babamın bana daha önce söylediklerinden bağımsız olarak, şu ana kadar kabul ettiğinden daha fazla işin içinde olduğunu gösteriyor, ama bu başka bir zamanın konusu. Şu anda tek odak noktam Avalon'a ulaşmak ve onun güvende olduğundan emin olmak. Silah sesleri kapıya gittikçe yaklaşıyor ve sonra kesiliyor. Dışarıdaki muhafızlardan ikisi kapıya doğru ilerliyor. Attıkları her adım geri sayımı işaret ediyor.

Üç.

İki.

Bir.

Deponun kapıları patlayarak açılır ve iki muhafız patlamanın etkisiyle beton kaldırıma yayılarak olay yerinden uzaklaşır. Bina sarsılır ama şimdilik ayakta kalır.

"Gitme zamanı," diyor Abel ve havalanıyor.

Onu takip ediyorum, kapı patlamasının geride bıraktığı molozların arasından hızla geçiyorum. Braxton, inleyip ayağa kalkan muhafızların her birine birer kurşun sıkmak için geri çekiliyor. Buradan kimse canlı çıkmayacak. Almaya geldiğimiz kızıdan başka kimse.

Bu depo daha önce yaşlı adamlarla karşılaştığımız depoya hiç benzemiyor. Çok daha büyük, düzeni daha karmaşık. Onu bulana kadar her lanet odayı aramamız gerekecek. Bizim ekibe ait olmayan biri dışarı adımını attığı anda silahımı kaldırıp nişan alıyorum ve tetiği çekiyorum. Kurşunum temas ettiği anda pisliğin kafası geriye gitti. Vücudu yere düşüyor ve ben çoktan harekete geçip hızımı artırıyorum. Abel önümdeki bir odaya çarpıyor ve bir sonrakine geçmeden önce sinirli bir şekilde "Temiz" diye bağıyor.

Başka bir koridorun yarısında, bir ceset kapı aralığından fırlayıp doğruca bana çarpıyor. Hiç düşünmeden tepki verdim. Yumruğumu adamın suratına indirdim. Üzerime atladı, beni duvara çarptı ve silahımı elimden kaçırmama neden oldu. Silah yere düşüyor ve ben de serbest kalan ellerimle kafatasının arkasını kavrayıp dizimi yüzüne indiriyorum. Tökezleyerek geri çekildi ve hırslayarak yüzüme yumruk attı. Yumruğu yanağımın yanından göz çukuruma doğru kayıyor ve ikinci yumruğu atmadan bir saniye önce öfkeyle kükrüyorum. Bu sonuncusuydu.

Bir silah patlıyor ve kimliği belirsiz adam yere yığılıp ölüyor. Abel bana ters ters bakarken dönüp kaşlarımı çatıyorum. "Lanet olası zamanımız yok," diye tersledi. "Silahını al."

Bir tomar kan tükürdüm ve silahımı almak için şerefsizin altına uzandım. O haklı. Zamanımız yok.

"Dean." Silah sesleri arasında Braxton arkamdan dolanıp yanımda dururken sesini neredeyse duymuyorum.

Ona doğru sarsıldım. "Ne?"

Başka bir koridorun kesiştiği yerde durduğumuzda etrafımızı tarayarak, "Bunun arkasında kimin olduğunu doğrulamak için birini hayatta tutmamız gerekiyor," diyor.

Abel döner ve kaşlarını çatarak arkasına bakar. "Bunun arkasında kimin olduğunu biliyoruz," diye tersliyor.

Bunun doğru olmasını ne kadar isterdim. Öyle olduğunu düşünüyoruz ama *nedenini* bilmiyoruz. Boğazımın altından hırlıyorum. "Tamam," diye hırlıyorum, "ama sadece bir tane. Ve bize istediğimizi verdikten sonra, o da ölü bir adam olacak."

Abel yüzünde öfkeyle bize doğru ilerliyor ama koridorun yarısında durup kolunu kaldırıyor. "Yere yat!" diye bağıyor, tam o sırada bir silah sesi havayı yarıyor.

Braxton ve ben yere düştük, molozlar yanlarıma batarken başımı çevirip tam zamanında arkama baktığımda tüfekli bir adamın yere düştüğünü gördüm. Ama Abel'in kurşunu o orospu çocuğunu yere uçuran kurşun değildi. Hayır, onun yerine, lanet olası bir intikam meleği.

Avalon bir kapı aralığından dışarı çıkar, omzu kanla ıslanmış ve saçları ıslak teller halinde yüzüne dökülmüştür. Tamamen bok gibi görünüyor. Her tarafı yara bere içinde. Duvara doğru sallanıyor ve koridorun kenarına doğru sarkarken boşta kalan elini düşmesini engellemek için uzatıyor. Ama bana mükemmel görünüyor çünkü yaşıyor.

"Avalon!" Ayağa kalktım ve bir an bile düşünmeden koridorda ilerlemeye başladım. Braxton ve Abel'in küfürleri peşimden geliyor ama umurumda bile değil. O burada. Yaşıyor. Bayılmak üzere.

Kollarımı ona doladığım anda elindeki silah yere düşüyor ve bana doğru yığılıyor. Ancak kolumu kaplayan koyu renkli kumaşa değen nefesinin sıcaklığı bana onun hâlâ iyi olduğunu söylüyor. Özellikle de dudakları ayrılıp bir şeyler mırıldandığında.

"Avalon?" Uzanıp onu kollarımın arasına alıyorum ve bunu yaparken kendi silahımın yere düşmesine izin veriyorum. "Ne oldu?"

"Aptal herif," diye . "Kıçlarınızı bu kadar uzun süre ne sikim aldı. Yemin ederim, bunun sonunu asla duyamayacaksınız. Üçünüzü de taşaklarınızdan asacağım. Yapacağım-"

Başımı sallayarak bir kahkaha atıyorum. Sanki son birkaç saattir içimde biriktirdiğim tüm öfke ve şiddet kesilmiş gibi hissediyorum. Hepsi hala orada ama Avalon'un kollarımda olduğu ve taşaklarımı tehdit ettiği gerçeğiyle başa çıkmak için zihnimin girintilerine daha da geri itildi. Daha önce hiç hissetmediğim bir rahatlama şoku. Duvara yaslanıyorum, onun kollarımdaki hissinin tadını çıkarıyorum, fırtına gibi küfrediyorum.

Abel ayağa kalkıyor ve yere uzanarak silahları yerden alıyor. "Gitmeliyiz," diyor. "Bir hastaneye ihtiyacı var." Başıyla omzunda hâlâ kanayan yarayı işaret ediyor.

Keskin bir nefes alıyorum ve onu göğsüme doğru daha da kaldırıyorum. "Tiyatroyu sonraya sakla bebeğim," diye öneriyorum. "Abel haklı."

"Siktir git," diye mırıldanıyor.

Braxton'a bir bakış attım. "Git," diye emrediyorum. "İhtiyacımız olanı al. On beş dakika içinde dışarıda ol. Araçlara döndüğümüz anda burası yerle bir olacak."

Başını sallıyor ve koridorda koşmaya başlamak için dönüyor - daha fazla silah sesine doğru. O gittikten sonra Abel'a dönüyorum. "Bizi dışarı çıkar," diyorum. "Yürüyebileceğini sanmıyorum."

"Gayet iyi yürüyebiliyorum," diye havlıyor Avalon, kollarımda kıvranarak. Tutuşumu sıkılaştırıyorum.

"Ama yapmayacaksın," diye cevap veriyorum. "Olduğun yerde kal, yoksa seni bağlayıp omzumun üzerinden atarım."

Kıvrınması yaralarından birini rahatsız etmiş olmalı çünkü cevap vermek yerine sadece yüzünü buruşturuyor ve göğsüme yaslanarak sertleşiyor. *Evet. Kesinlikle defolup gitme vakti geldi.*

Abel, Avalon'un silahını boş kılıfına sokuyor ve sonra benimkini çantasına koyuyor. "Gidelim," diyor.

Üçümüz çıktık, labirent gibi koridorlardan, molozların ve cesetlerin üzerinden geçerek geri döndük. Dışarıya, temiz, boğulmamış havaya çıktığımızda Avalon kollarımda kaymaya başlıyor. Onu bırakmıyorum. Ta ki bizi bekleyen ciplere ulaşana kadar. Kulağıma parazit sesi geliyor, sonra Troy tekrar ahizeyi açıyor.

"Tüm düşmanların icabına bakıldı," diyor. "Sıradaki emriniz nedir?"

Abel önümden cipin arka koltuğuna doğru ilerliyor ve kapıyı açıyor. Avalon'u yavaşça içine yerleştirdim, yarı baygın olmasını bekliyordum. Bunun yerine onu tamamen uyanık buldum. Yüzünü avuçluyorum ve eğilip alnımı onunkine bastırıyorum.

"Bir daha asla bensiz bir yere gitmeyeceksin," diyorum ona.

Homurdanıyor. "Bu konuda iyi şanslar."

"Ciddiyim," diye çıkıştım.

Fırtına bulutu bakışları benimkileri buluyor. Bu kadar yakından, gözlerindeki patlamış kan damarlarını görebiliyorum. İçimdeki öfke yeniden alevleniyor.

kısa bir an için. Avalon Manning benim. *Benim*. Ve birisi benim olana dokundu. Kim olurlarsa olsunlar, başlattıkları savaş hakkında hiçbir fikirleri yok.

"Ben de öyle," diye cevap veriyor ama kelimeler dudaklarından çıkar çıkmaz bana uzanıyor. Elleri ellerimi buluyor ve nefes alıyor, sesi ürpertici bir tıslama. Nasıl bir acı içinde olduğunu ancak hayal edebilirim.

"Sana ilaç getireceğiz," söz veriyorum. "Buradan çıkar çıkmaz hastaneye gideceğiz."

"Peki tüm bu kanı nasıl açıklayacağız?" diye soruyor tek kaşını kaldırarak.

Ona anlayacağını bildiğim bir bakış atıyorum. "Kiminle birlikte olmayı kabul ettiğini unuttun mu?" diye soruyorum. "Bunun için endişelenme. Halledilecektir."

"Dean." Elleri benimkileri sıkıyor, acı verene kadar sıkıyor. Gözleri -ne kadar kan çanağı olursa olsun, etrafları morluklarla çevrili olursa olsun-muhteşem, özellikle de tehlikeli bir şey olduğunu bildiğim o parıltıyı aldıklarında. "Onların ölmesini istiyorum," diyor.

"Seni kimin kaçırdığını biliyor musun?" Ona daha iyi bakabilmek için başımı biraz geriye çekerek soruyorum.

Kadın başını sallar. "Hayır," diye yanıtlıyor. Sonra kaşlarını çatıyor. "Ama kiminle başlayacağımı çok iyi biliyorum."

Aman Tanrım. Yüzünde kana susamış bir ifade var. Gözlerinde uğursuz bir şeyin parıltısı. Ona haksızlık edenlerin üzerine bir dünya acı salma arzusu. Bana da haksızlık edenlere, çünkü kızımın canını yakan benim de canımı yakar. Bu kızın kim olduğunu anlayınca sikim kabarıyor.

O kız falan değil. O bir kadın. Tehlikeli biri. Ve sanırım onu seviyorum.

"Onları alacağız," diye söz veriyorum ona. "Hepsini alacağız."

"Dean," Abel'in havlaması dikkatimi çekiyor ve başımı kaldırıyorum. Kulağındaki iletişim ünitesine dokunuyor ve bana eliyle işaret ediyor.

"Dean?" Troy kulağıma seslendi. "Emirleriniz, efendim?"

Sağdaki. Bina. Dikkatimi tekrar oraya veriyorum ve Braxton'ın omzunda kıpırdamayan bir cesetle kaldırımda yürüdüğünü görüyorum. Bize bir bakış atıyor, başını sallıyor ve sonra ikinci bir cipin arkasına geçip onu bagaja atıyor. Tamamdır. İlerlemek için ihtiyacımız olan şeyi aldık.

Telsizimdeki düğmeye basıyorum ve bu lanet geceyi cehennemden çıkaracak emri veriyorum.

"Hepsini yerle bir edin," diyorum. "Geride hiçbir şey bırakmayın. Lanet olası bir mesaj gönderiyoruz."

O fareler karanlığa geri dönseler iyi olur çünkü onlar için geliyoruz ve ardımızda ateş ve kandan başka bir şey bırakmayacağız.

EPILOG

AVALON

DIŞARIDA BİR KATALİZÖR VAR.

Cipin karanlık camlarının dışında ışıklar yanıp sönüyor. Dean'in kolları beni sımsıcak sarıyor ama ben kan hücrelerime kadar üşüyorum. Birileri hayatım haline gelen bu küçük dramayı manipüle ediyor ve içimden bir ses uzun zamandır bunu yaptıklarını söylüyor. Perdelerin aralanmasına hazırım. Sahnenin ortasına geçmeye ve beni rahatsız eden gölgelerle yüzleşmeye hazırım.

Hiçbir işkence beni durduramaz. Hiçbir ihanet. Bu bir trajedi *olacak*, sadece benim değil. Onlara yapmak üzere olduğum şeyi hak eden uzun bir insan listem var. Tek umudum, her şey bittiğinde bunun da bitmiş olması. Hayatta kalmak için savaşmaktan bıktım.

Abel ön koltuğun kenarına yaslanıp bize bakarken başımı Dean'in göğsüne yaslıyorum. Önce Dean'i sonra beni tarıyor ve gözlerimi üzerinde bulunca bana küçük bir gülümseme veriyor. "İyi olmana sevindim Ava," diyor. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum ama beni bir şey bulmaya zorlamıyor. Onun yerine arkasını dönüp ön cama bakıyor ve biz kasabanın içinden hızla geçerken.

Düşüncelerim karanlık küçük yerlerine geri dönüyor. *Bu benim hatam mı? Doğduğum için ben mi suçluyum? Yoksa daha fazlası mı var?*

Dean'in eli benimkine dokunuyor, parmakları benimkilerle iç içe geçiyor. Sıcaklık etime sızıyor ve gözlerimi etrafımdan geçen manzaraya kapatıyorum. Şehrin ışıkları yanan irislerim için fazla parlak. Gösterge panelindeki saat sabah dördü yirmi dört dakika geçtiğini gösterirken arabanın ve binaların ötesinde karanlık gölgelerden başka bir şey yok

alındı. Birkaç saatten fazla sürmediğini biliyorum ama sanki koca bir ömür geçmiş gibi hissediyorum çünkü bu birkaç saat içinde geçmişte yaşadığım tüm acı ve travmaların ardındaki bazı yüzler gün ışığına çıktı. Artık bir kimlikleri var. Artık bir isimleri var. Bana kim zarar vermek ister bilmiyorum ama Corina istiyor, Ace de öyle.

Güvende olduklarını düşünüyor olabilirler ama kimse güvende değil. Bu seviyedeki katıksız nefretten değil. Ve sadece onlar da değil.

Patricia'nın ölümüyle ilgili görüntüler kapalı göz kapaklarımın arkasından çıkarken Dean'in elini sıkıyorum. Belki de daha iyi bir insan, uzun zamandır tek ebeveynim olarak bildiğim biri için pişmanlık hisseder, hatta ağlama ihtiyacı duyardı. Ben daha iyi bir insan değilim. Hiçbir zaman olmadım ve olmayacağım da.

Başından beri haklıymışım. Ölüler nefes alabilir. Ve Patricia'nın son on sekiz yıldır yaptığı tek şey de buydu. Ben tırmalarken, pençelerken ve hayatta kalmak için savaşırken, o sadece... nefes alıyordu. Artık almıyor. Sadece henüz bunu fark etmedi.

"Bu iş daha bitmedi." Bir an için bu sözlerin kafamda dönüp duran düşüncelerden izinsiz olarak ağızımdan çıktığını düşünüyorum ama gözlerimi yeniden açtığımda benden gelmediklerini fark ediyorum. Dean'den gelmişlerdi.

Elimin tersini yukarı kaldırırken koyu kahverengi gözleri bana bakıyor. Dudakları kesik ve morarmış parmak eklemlerime değiyor. İkimiz de enkaz halindeyiz. Sağ gözü kısmen şişmiş. Farkında olduğunu sanmadığım siyah bir göz oluşuyor. Alt dudağında bir kesik var. Küçük, neredeyse hiç yok, ama hafifçe kanıyor ve beni tekrar oradan öperken o kırmızı sıvının küçük bir kısmı elimin arkasına yayılıyor. Buna aldırmıyorum. Sanki onun kanı etime aitmiş gibi hissediyorum. Sanki hep orada olması gerekiyormuş gibi.

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Öyle değil."

Abel ön taraftan, "Kime güvenip kime güvenemeyeceğimizi öğrenmeliyiz," diye onaylıyor. Braxton merakla sessizliğini koruyor ve ona baktığımda dinlemediğini fark ediyorum. Gözleri yola dikilmiş, elleri direksiyonu kavramakta zorlanıyor. Her neredeyse, bizi duyamayacak kadar uzakta.

Dean'e dönüyorum, söylemek üzere olduğum şeyden hoşlanmayacağını şimdiden biliyorum. "Luc'a ihtiyacımız var," diyorum ona.

Kaşlarını çatıyor. "Onun bununla bir ilgisi var mı?" Sesinin tonu eşit olsa da tenimdeki elleri sert. Sıkıyor.

-Sanki bunu yaparsa beni incitebileceğinin farkındaymış gibi ama tepki vermemek için yoğun bir çaba sarf ettiği de açık.

"Düşündüğün şekilde değil," diyorum. Abel bana bakıyor ve sonunda Braxton'ın bakışları bile yola dönmeden önce bir anlığına dikiz aynasına bakıyor. "Corina," diyorum ona. "Corina bunu planladı -kim için çalıştığını bilmiyorum ama onun yüzünden yaptı." Kuru bir kahkaha attım. Eğlenmekten çok iğreniyorum. "Ve görünüşe göre annem de o insanlar her kimse onlar için çalışıyor."

Dean'in yüzü gevşiyor ve dudakları aralanıyor. O bir şey söyleyemeden Abel koltuğunun kenarına eğiliyor. "Neden?" diye sorar.

"Onun yüzünden," diye cevap veriyorum. "Corina Luc'a aşık-ergo, *senden* nefret ediyor." Bu son yorumu Dean'e yöneltiyorum.

Dean, "Bana ulaşmak için senin peşinden gitti," diyor.

"Bunu göremeyecek kadar aptalmışım." Ellerim yumruk şeklinde sıkılıyor ve omzumda karşılık veren bir ağrı hissediyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?" Dean talep ediyor. "Nereden bilebilirdin ki?"

"Bir düşün Dean," diye çıkıştım. "Arkadaş değildik ama o sürekli benimle iyi geçinmeye çalışıyordu. Tatlı, şapşal, aptal zengin kız rolü mü? Onu ve beni çok iyi oynadı. Ben görmedim." Yumruklarımı ne kadar , omzumdaki ağrı o kadar artıyor, sonunda kendimi gevşemeye zorluyorum. Derin bir nefes alıyorum ve tüm dikkatimi Dean'e veriyorum. Abel'in meraklı ama öfkeli bakışlarını görmezden gelerek onu dinliyorum.

"Sana ulaşmak için peşime düştü," diyorum ona, bunu ona vererek büyük bir hata yapmadığımı umarak. Bana karşı olan bu kan davası düşündüğümünden daha derinlere uzanıyor. Mesele sadece Roger, Corina ya da hatta annem değil, hepsi birer piyon. Ama tüm piyonların efendileriyle bağlantıları vardır. Corina Dean'e zarar vermek için beni kullanabiliyorsa, ben de ona ulaşmak için Luc'u kullanabilirim ve o da tüm bunların arkasında kim varsa ona ulaşabilir. "Luc yardım edecek." İliklerime kadar biliyorum.

Dean farkında olsun ya da olmasın, o ve Luc aynıdır. İkisi de haysiyet ve hastalıkta birbirine benzeyen iki güçlü kral. Birlikte çalışırlarsa çok daha güçlü olacakları gerçeğini henüz kavrayamamış olmaları utanç verici. Belki bunu daha sonra gerçekleştirebilirim. Şu anda tek bir şey önemli.

"*Tamam.*" Dean sanki böyle bir isteğe boyun eğmek ona doğal gelmiyormuş gibi sıkılmış dişlerinin arasından bu kelimeyi tıslıyor. "Luc yardım edecek."

Braxton başını sallayarak, "Onu sonra alırım," diyor.

Artık her şey dışarıda olduğu için Dean'in yanına çöküyorum ve pencereden ışıkların ve binaların bulanık bir şekilde geçip gitmesini izlemeye devam ediyorum. Ace'in bana daha önce sorduğu soruyu düşünüyorum. *Ben güçlü bir insan mıyım?* Bilmiyorum. Dean'in bana karşı olan hissini sevmek zayıflık mı? Benim için geldiği gerçeğiyle rahatlamak. Bir şekilde geleceğini *biliyordum*.

"Onları bulacağız," diye fısıldıyor Dean bana karşı, sadece bir söz değil, bir yemin. "Ve bulduğumuzda..." Sesi kesiliyor, giderek sertleşiyor. Uzanıp yüzüne dokunuyorum.

"Ve sonra," diye bitiriyorum, "onları öldüreceğiz." Gözlerinin içine bakıyorum, orada bir şey buluyorum - benimkiyle eşleşen bir karanlık. "Hepsini öldüreceğiz."

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!

Taş Gibi Soğuk Kraliçe'yi okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Lütfen [buraya](#) bir yorumu [bırakmayı](#) ve bir sonraki kitabı [buradan](#) almayı düşünün.

TEŞEKKÜRLER

Hem kariyerim hem de bu seri boyunca beni destekleyen herkese teşekkür ederim. Sonsuza kadar minnettarım.

Editörlerim Heather ve Kristen'a. Beni çıldırttığı zamanlarda bile bana ve bu seriye inandığınız için teşekkür ederim. Sevgili asistanım Allison'a. Yazar arkadaşlarıma ve muhteşem okurlarıma.

Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, seçtiğim aileme. Desteğinize sahip olduğum için çok şanslıyım. Bana hiçbir zaman kendimi güzel ve mükemmel hissettirmediniz. Beni asla çirkin ya da değersiz hissettirmediniz ve her zaman yanımdasınız. Gerçekten, kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Lucy Smoke, fantastik eserleri için Lucinda Dark olarak da bilinir, İngilizce alanında yüksek lisans derecesine sahiptir ve kendi kendini ilan eden yaratıcı bir chihuahua'dır. Gezinlik tutkusunu, kapak bağımlılığını ve yüzünü beslemekten hoşlanıyor ve insanların ona hediye olarak banyo bombaları vermeyi bırakmasını gerçekten umuyor. Banyolar çok çabuk soğuyor ve küvet jakuzi olmadığında reklamlarda gösterildiği kadar harika olmuyor.

Mükemmel milkshake'i bulmak için bitmek bilmeyen bir arayışta olmadığı zamanlarda, sevgili kürk bebeği Hiro, ailesi ve arkadaşlarıyla birlikte Amerika Birleşik Devletleri'nin güneyinde yaşıyor ve çalışıyor.

Gelişmelerden haberdar olmak ister misiniz? Yazar grubuna katılmayı veya aşağıdaki bültenlerine kaydolmayı düşünün.

[Facebook Grup Bülteni](#)

AYRICA LUCY SMOKE / LUCINDA DARK TARAFINDAN

Çağdaş Seri:

Hasta Çocuklar Serisi

[Pretty Little Savage](#)

[Stone Cold Queen](#)

Natural Born Killers (çok yakında)

Iris Boys Serisi (tamamlandı)

[Şimdi ya da Asla](#)

[Güç ve Seçim](#)

[İnanç Sıçraması](#)

[Sonsuza Kadar ve](#)

[Daima Kalbimin](#)

[Çaprazında](#)

[Iris Boys Serisi Boxset](#)

The Break Serisi (tamamlandı)

[Break Serisi Koleksiyonu](#)

Çağdaş Bağımsızlar:

[En Çılgın](#)

[Hayalleri İfade](#)

[Etmek](#)

Criminal Underground Serisi (Paylaşılan Evren Bağımsızları)

[Tatlı Mülkiyet](#)

[Scarlett Thief](#)

Uğursuz Nişan (çok yakında)

Fantezi Serisi:

Twisted Fae Serisi (tamamlandı)

Kızıl Mahkeme

Ayaz Mahkemesi

Gece Yarısı

Mahkemesi

Barbie: Vampir Avcısı Serisi (tamamlandı)

Parçalar Halinde Dinlenin

Yürüyen Ölü Kız Küller

Küllere

Karanlık Maji Serisi (tamamlandı)

Talih Zalimden Yana

Kötüler Kutsanmıştır Taç

Bükülmüştür

Kral ve Yolsuzluk İçin

Çok Yaşa Ruhsuzlar

Nerys Newblood Serisi Daimon

Nekroz Dirilişi (çok

yakında)

Gökyüzü Şehirleri Serisi

(Distopik) Tartarus'un

Kalbi

Aldatmacanın Gölgesi

Hasar Kılıcı

Savaş Köpekleri (Çok Yakında)

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif	
Hakkı	
İçindekiler	
Epigraf	
Önsöz	
1. Dekan	
2. Avalon	
3. Dekan	
4. Avalon	
5. Avalon	
6. Dekan	
7. Avalon	
8. Avalon	
9. Avalon	
10. Dekan	
11. Avalon	
12. Dekan	
13. Avalon	
14. Avalon	
15. Avalon	
16. Avalon	
17. Dekan	
18. Avalon	
19. Dekan	
20. Avalon	
21. Dekan	
22. Avalon	
23. Avalon	
24. Dekan	
25. Avalon	
26. Avalon	
27. Avalon	
28. Dekan	
29. Avalon	

[30. Dekan](#)

[31. Avalon](#)

[32. Avalon](#)

[33. Avalon](#)

[34. Dekan](#)

[35. Avalon](#)

[36. Avalon](#)

[37. Dekan](#)

[38. Avalon](#)

[39. Avalon](#)

[40. Avalon](#)

[41. Dekan](#)

[42. Avalon](#)

[43. Dekan](#)

[44. Avalon](#)

[45. Dekan](#)

[46. Avalon](#)

[47. Avalon](#)

[48.](#)

[Dekan](#)

[Sonsözü](#)

[OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Ayrıca Lucy Smoke / Lucinda Dark](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

